

Giới thiệu Uổng Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật

Thưởng thức truyện Uổng Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật của tác giả, độc giả sẽ được chứng kiến câu chuyện ngôn tình sủng vô cùng đẹp của một cô nàng ngây thơ và anh chàng lưu manh phúc hắc.

Một cuộc chiến tình cảm của nàng tiểu thư mang tính cách phóng khoáng cùng anh chàng kiêu ngạo. Sự trầm luân của một cô nàng giả trai và một tên hồ ly hữu phi giáo hoạt. Là cuộc chiến không có hồi kết giữa người phóng khoáng không biết xấu hổ và người đàn ông đào hoa. Theo dõi truyện hot để tìm ra kết cục cho câu chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Uổng Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Làm Việc Phiêu Lưu

Thiên! Địa! Huyền! Hoàng

Vũ! Trụ! Hồng! Hoang

.....

Được rồi, “Mục.....Nhĩ, cậu đã xong chưa? Mình không chịu nổi nữa!”

Đường Tiểu Náo đứng dưới đường khuôn mặt nhăn đến đỏ bừng, muốn ngẩng đầu lại không thể động đậy, chân không đứng vững, bắt đầu lung lay, khiến người ở phía trên lao đảo muốn ngã.

Từ xa nhìn lại, một bóng dáng siêu cao đứng trước cửa sổ có mư đồ, đến gần nhìn, một cô gái vóc dáng bình thường đang đập lên bả vai của một cô gái khác, ngược đầu giờ cánh tay cầm điện thoại di động hướng về phía cửa sổ.

“Ổn định ổn định ổn định, Đường Tiểu Náo, lập tức xong lập tức xong, cậu đừng lắc!” Mục Nhĩ cầm điện thoại trên tay lo lắng hiện tại bản thân mình sẽ hôn mặt đất, trong đầu cô đều là động tĩnh trong bức tường kia.

Cách nhau một bức tường, trong phòng ấm áp, nóng hổi, khói trắng lượn lờ, hơi nước lan tràn khắp nơi, một chàng trai đắm chìm trong không gian đó.....Làm cho người ta không nhìn được chảy nước miếng, Mục Nhĩ nghĩ thôi cũng không thể kiềm chế được mà cười khúc khích, làm cho Đường Tiểu Náo ở bên dưới đỡ cô thật sự là thể lực cạn kiệt, đôi chân mềm nhũn.

“Ai da!”

“A.....”

Hai người té ngã thảm hại cũng không dám lớn tiếng la đau, không hện mà cùng thấp giọng.

Từ trên mặt đất đứng dậy, điện thoại di động rơi xuống nơi an toàn, vội vàng nhặt lên, cẩn thận nhìn ánh sáng bên cửa sổ, chỉ sợ đột nhiên có cái đầu nào đó chui từ cửa sổ kia ra phát hiện ra bọn họ.

Nhặt điện thoại lên, đồng thời lau màn hình điện thoại di động, nhanh chóng bỏ vào trong túi áo kéo khóa kéo lên, vội kéo Đường Tiểu Náo bỏ chạy, lên lút chuồn mất.

“Trời lạnh thế này mà đi tắm, có phải có bệnh không?” Đường Tiểu Náo bắt đầu trạng thái lảm nhảm, diễn hình của loại miệng lưỡi chua ngoa nhưng tấm lòng mềm nhũn như đậu hũ, rõ ràng vừa rồi bị Mục Nhĩ kéo tới đây “giúp một tay”, bây giờ lại liên tục nói, miệng cô không lảm bảm trong lòng cô không thoải mái.

Mục Nhĩ chạy như bay, cúi đầu cười trộm, vội kéo Đường Tiểu Náo chạy về, chỉ sợ không cẩn thận sẽ bị người khác bắt gian tại trận “Được rồi được rồi, có bệnh có bệnh, xem ra bệnh cũng không nhẹ.”

Đường Tiểu Náo hung hăng trừng mắt buông lỏng tay người kéo cô “Thì ra là có bệnh, ngã chết mình rồi.”

Cái con bé không có lương tâm này, sợ bị người yêu phát hiện, không để ý đến vết thương của bản thân, bản thân tự mình ăn mật ngọt thì không sao, không để ý đến vết thương cũng không sao nhưng cô lại tới giúp một tay, bị cô ấy đập vào, ngã bị thương thì tốt lắm sao?

“Ồi chao không đau không đau, thôi một chút, thôi một chút!” Bước chân vẫn không ngừng, ngược lại tốc độ so với lúc nãy còn nhanh hơn, dùng sức lôi kéo Đường Tiểu Náo, Mục Nhĩ vẫn còn đang cười trộm.

Không thể không kích động loại tâm tình này, làm đạo tặc, hơn nữa còn chưa biết là trộm được thứ gì, cô còn chưa có kiếm hàng, không thể chờ đợi được vội vả muốn quay về xem là thứ gì.

Một đường chạy như điên về ký túc xá.....

Tham gia trận thế cướp bóc, Đường Tiểu Náo bị kéo vào, hai người trong ký túc xá đồng thời nhìn về phía cửa phòng, trong mắt thoáng hiện vẻ: không __dám __đưa __tin __!

“Đường Tiểu Náo, nếu như Mục Nhĩ xuất hiện trong tình trạng đó mình còn có thể lý giải được, nhưng bây giờ cậu xuất hiện trước mặt bọn mình với dáng vẻ như vậy, mình muốn hỏi, hai người gặp cướp à? Hay là gặp phải tội phạm bị truy nã?”

Quy Tư lập tức thu hồi đôi đồng tử đang phóng đại hết mức trên mặt, tiếp tục son móng tay, giọng nói nhẹ nhàng như nước chảy “Tri Mộc Nhiên, mặc dù nhìn qua hai người bọn họ giống như gặp phải tai họa, nhưng cậu cũng không cần phải nói thẳng ra như vậy.”

“Bởi vì với trí thông minh của hai cậu ấy, chỉ có tội phạm đặc biệt mới có thể khiến hai người bọn họ có bộ dáng như vậy.”

Ngu ý, thật sự có người có mưu đồ bất chính với hai người đó mà nói, hai người bọn họ nhất định sẽ ngoan ngoãn phối hợp, cuối cùng còn có thể thay trời hành đạo.

Mục Nhĩ rất bị đá kích, chỉ là.....

“Minh rất vui, quả thật không có cách nào hình dung được!” Bỏ lại Đường Tiểu Náo vô tội, Mục Nhĩ chạy thẳng tới nhà vệ sinh, khóa cửa lại, móc điện thoại trong túi áo ra, nâng niu giống như bảo bối, trái tim nhỏ bé không ngừng run rẩy.

Tri Mộc Nhiên liếc nhìn về phía nhà vệ sinh “Đường Tiểu Náo, vừa rồi hai cậu đi ăn cái gì?”

“Không phải nói hai người không được ăn đồ linh tinh sao? Vốn dĩ đã rất ngốc rồi.”

Từ trên đầu Đường Tiểu Náo lấy xuống một cọng cỏ khô, Tri Mộc Nhiên ở trên người cô ngửi một chút “Cũng may, hai người không bị rơi xuống hố xí.”

“A.....”

Âm thanh như tiếng giết heo từ trong nhà vệ sinh truyền ra, ba người ở bên ngoài cũng chịu ảnh hưởng một chút, Tri Mộc Nhiên nháu mày nhắm mắt lại, Đường Tiểu Náo bịt kín lỗ tai.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hai Nam Sinh Này Thật Là Đẹp Trai

“Minh không muốn sống nữa!”

“Tại sao mình lại ngu ngốc như vậy chứ!”

Vô cùng uể oải cầm điện thoại từ trong nhà vệ sinh đi ra ngoài, Mục Nhĩ ai oán giống như chú chó nhỏ bị vứt bỏ, ngã xuống cái giường gần nhất.

Tri Mộc Nhiên đã sớm hết thuốc chữa với chỉ số thông minh và cảm xúc của cô ấy, đẩy Đường Tiểu Náo vào nhà vệ sinh “Nhanh đi tắm rửa sạch sẽ rồi hãy ra ngoài.” Tiện tay khóa cửa lại.

“Không.....Muốn.....A.....”

“Minh không tắm, trời lạnh như vậy, nhiệt độ ở bên ngoài bao nhiêu vậy!”

“Mục Nhĩ! Cứu mạng!”

“.....”

Ba người kia hoàn toàn không đếm xỉa gì tới tiếng kêu như quỷ rống của Đường Tiểu Náo, mỗi người đều làm việc của bản thân.

Vùng vẫy mấy phút, với kinh nghiệm phong phú tích lũy được trong cuộc sống, Đường Tiểu Náo biết không ai cứu mình, lòng không phục “Hu hu hu, bắt nạt người khác.” “Sau này không có ai để ý tới các cậu nữa.” “Nếu bị cảm thì ai chịu trách nhiệm.” Mạnh mẽ kéo quần áo xuống giống như có thù hận với quần áo vậy.

Trước khi về ký túc xá, cô vẫn còn nói, trời lạnh như thế này ở ký túc xá ai mà đi tắm thì người đó là người bị bệnh thần kinh ấy nhỉ!

Tri Mộc Nhiên độc tài, hu hu hu hu.

Trước mặt Tri Mộc Nhiên, Đường Tiểu Náo là con thỏ trắng đáng thương, Tri Mộc Nhiên là sói xám, căn bản không cùng cấp bậc, càng đừng nói tới là đối thủ!

Hiện tại Mộc Nhĩ hoàn toàn bị mây đen bao phủ, hôm nay tâm tình Quý Tư rất tốt, không để ý tới việc Mộc Nhĩ cả người dính bẩn nằm trên giường của mình, nhìn tới nhìn lui.

Đường Tiểu Náo kháng nghị, Tri Mộc Nhiên ném bộ đồ ngủ bằng vải bông vào nhà vệ sinh cho Đường Tiểu Náo, Đường Tiểu Náo đáng thương mới có thể đi ra ngoài.

“Mộc Nhĩ, đừng giả chết nữa, đứng lên đi tắm rửa cho lão nương.” Tri Mộc Nhiên động tay, nhắc chân đạp một cái.

Mộc Nhĩ bị Tri Mộc Nhiên đạp một cái cơ thể lăn sang một bên, chôn đầu vào trong cái gối mềm mại của Quý Tư, đặt điện thoại sang một bên “Mình không muốn sống nữa.....”

“Mộc Nhĩ, cậu đi tắm đi, nước vẫn còn ấm, tắm xong sẽ thoải mái hơn.” Ngồi chồm hóm trên mặt mặt vỗ người nằm trên giường Quý Tư, Đường Tiểu Náo xem biểu hiện của Tri Mộc Nhiên, cô ấy thật sự có thể sẽ ném Mộc Nhĩ ra ngoài.

Mộc Nhĩ ngồi dậy, cúi gằm mặt.

“Đường Tiểu Náo, cậu ấy bị cái gì đã kích mà trở nên như vậy? Hai người vừa mới làm gì?” Lúc đi vào vẫn còn tốt.

Quý Tư hoàn tất công việc son móng tay, kết thúc công việc một cách hoàn mỹ.

Giữa bốn người không bao giờ có bí mật, Đường Tiểu Náo không hề nghĩ ngợi nói “Vừa rồi bọn mình chẳng làm gì cả, chỉ đi rình chụp hình đàn anh khóa trên tám.”

Tri Mộc Nhiên méo miệng, dờ khóc dờ cười.

Quý Tư ghét bỏ nhìn cái người đang cúi gằm mặt kia, đưa bàn tay mới vừa mới son xong chỉ vào hai người “Hai người?”

Đường Tiểu Náo nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Quý Tư, ý thức được bản thân đã nói sai rồi “Không đúng không đúng không phải, mình đứng cho Mộc Nhĩ trèo lên chụp hình đàn anh tám.”

Tri Mộc Nhiên cười đến sồn tóc gáy “Mộc Nhĩ, cậu làm thật sao.” Có biết dọa người viết như thế nào không? Lỡ như bị phát hiện không cảm thấy xấu hổ sao?

“A.....” Giọng nói như muốn khóc, Mộc Nhĩ bỏ nhào vào trên người Đường Tiểu Náo “Mình thật không ngờ, nếu như dùng cách quay phim.....còn có thể thu lại cái gì đó hơn là chụp hình.”

“Quan trọng hơn là mình vừa mới mở ra, không nhìn thấy gì cả.”

Đại khái lúc tắm rửa hơi nước bốc lên, che mất ánh sáng, cho nên lúc chụp hình giống như chụp hình thời tiết vậy, mông lung, phía sau không có gì cả.”

Mấy tấm trước còn đỡ, bởi vì vấn đề góc độ, chỉ có thể mở hồ nhìn thấy đại khái hai tấm, những thứ khác hoàn toàn không cách nào nhìn thấy rõ.

“Được rồi, Mộc Nhĩ, nhanh đứng dậy đi tắm đi, bẩn chết đi được!” Tri Mộc Nhĩ cầm đàn ghi ta bắt đầu gảy.

Điện thoại sáng đèn, âm thanh vang lên, số lạ.

“Đàn em, đang làm gì đấy?” Đầu dây bên kia, một chàng trai lưu manh khuôn mặt không có biểu tình gì nghiền ngẫm nghe tiếng động từ trong điện thoại.

Vốn dĩ đang ngây ngốc, sau khi nghe thấy âm thanh trong điện thoại, Mộc Nhĩ càng ngốc hơn “Xin hỏi anh là ai?” Giọng nói thật là dễ nghe, nhưng mà khẩu khí xấu xa, có chút chán ghét.

Lộ Thần Tây cúi đầu nâng trán, có chút thờ dãi “Ngốc, anh là ai em cũng không biết, trách không được em lại không theo đuổi được. Không ổn.”

Mộc Nhĩ không phản bác được, trong đầu suy nghĩ, rốt cuộc tên tâm thần này là ai? Nói chuyện lại khó nghe như vậy. Lộ Thần Tây không mong chờ Mộc Nhĩ có thể đoán ra mình là ai, nghĩ lại thấy cô nhóc kia thật là hài hước, theo đuổi người ta, ít nhất cũng phải hiểu rõ tình huống xung quanh người ta chứ! Thật ngốc, ngay cả anh là ai cô cũng không đoán ra, đây không phải là cơ hội cho người khác trêu đùa sao?

“Bạn học tiểu Mộc Nhĩ, em đoán xem anh là ai, đoán đúng có thưởng.” Lộ Thần Tây rất kiên nhẫn dẫn dắt.

“Không cho phép gọi tôi là tiểu Mộc Nhĩ!” Đột nhiên Mộc Nhĩ vội nói với bên trong điện thoại.

Làm sao có thể để người khác gọi là tiểu Mục Nhĩ chứ? Tiểu Mục Nhĩ chỉ dành riêng cho anh ấy gọi, bất luận là ai cũng không được gọi cô như vậy, ngay cả cái tên cùng lớn lên từ nhỏ với cô cũng bị cô bắt phải sửa lại cách gọi.

“Xong rồi, hết thuốc chữa, Mạc Diệp Thanh, đột nhiên mình không muốn tìm cô nhóc ngốc này ăn cơm!” Lộ Thần Tây đưa điện thoại cho Mạc Diệp Thanh, cảm giác bất lực tràn đầy tứ chi.

Thấy cô nhóc này theo đuổi người ta cực khổ như vậy, anh có lòng tốt giúp đỡ, không nghĩ tới cô lại không nể mặt như vậy.

Ba chữ “Mạc Diệp Thanh” lọt vào tai Mục Nhĩ, khiến hai mắt cô tỏa sáng giật mình đứng dậy, khăn trương đến toát mồ hôi, cầm điện thoại từ tế nghe.

Mạc Diệp Thanh nhận điện thoại, nói gì đó rồi cúp máy.

Ôm điện thoại trước ngực, cô nở nụ cười thần bí, nhảy dựng lên, nhanh chóng xuống khỏi giường của Quý Tư.

“Tốt quá! Đàn anh muốn mời mình ăn cơm!”

“A! Mình Thật là vui!”

Nhảy xuống khỏi giường Quý Tư, nhanh như chớp chui vào nhà vệ sinh tắm rửa, sung sướng hát “Tri Mộc Nhiên, đừng đánh ghen ta nữa! Đàn anh nói muốn mời chúng ta ăn cơm! Các cô nương, nhanh chuẩn bị, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Ăn cơm không phải là trọng điểm, quan trọng là đàn anh chủ động liên lạc với cô, đây mới là điều mà Mục Nhĩ hưng phấn nhất.

Ai nói con gái theo đuổi con trai khó hơn con trai theo đuổi con gái chứ?

Xem thời gian một chút, còn có một tiếng đồng hồ, từ nhà vệ sinh đi ra, sấy khô tóc bằng tốc độ nhanh nhất, lựa chọn trong đồng quần áo, một bộ lại một bộ, Mục Nhĩ cảm nhận sâu sắc một lý lẽ --- trong tủ quần áo của con gái không thể thiếu một bộ quần áo quan trọng!

Không biết nên mặc cái gì cho phù hợp, không biết anh ấy sẽ thích phong cách gì, không thích anh thích con gái mặc quần áo thể nào, cuối cùng dưới sự trợ giúp của mọi người, rốt cuộc cũng kết thúc, cô chọn một bộ quần áo rất thích hợp với bộ dáng học sinh của mình.

Quần jean, áo khoác màu đen, phía sau lưng có đính đá.

Bốn người từ ký túc xá đi ra, ngạc nhiên phát hiện ra Lộ Thần Tây cùng Mạc Diệp Thanh đã đứng chờ ở bên ngoài, Mục Nhĩ kích động “Đàn anh, sao hai người lại ở đây?”

Rốt cuộc Lộ Thần Tây cũng hiểu rõ trong lòng, tại sao lâu như vậy mà cô nhóc kia vẫn chưa thu phục được Mạc Diệp Thanh, quá ngốc!

“Ừ, đón bọn em cùng đi.”

Đi ra khỏi ký túc xá, hai chiếc xe cùng loại nhưng khác màu đậu cạnh nhau.

Lộ Thần Tây đi về phía trước xe ở phía trước, Mục Nhĩ rất nhanh chạy theo phía sau.

Cô yêu thích Mạc Diệp Thanh, nhưng cô lại không dám ngồi cùng với Mạc Diệp Thanh.

“Em thật nhất gan!” Lộ Thần Tây lắc đầu nói nhỏ với người lên xe trước anh.

Mục Nhĩ không hiểu gì về xe cô nhưng khi nhìn thấy hai cái xe này, Tri Mộc Nhiên và Quý Tư đều sửng sốt, thoát nhìn đây giống như loại xe Passat phổ biến, nhìn kỹ, đây là loại xe phaeton số lượng có hạn, nhất là Quý Tư, cô đặc biệt hiểu rõ loại xe này bởi vì người nào đó cũng có một cái.

Xe phaeton nhập khẩu với số lượng có hạn –chính thức được đưa ra thị trường vào năm 2013, giá bán là 188.8 vạn tệ, chỉ bán 99 chiếc.

Mất nhìn Mạc Diệp Thanh đang lái xe, Quý Tư như nghĩ tới gì đó, chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Đối với lai lịch của chiếc xe này, bốn cô gái đều không ai mở miệng hỏi, Lộ Thần Tây cảm thấy khó hiểu, phải biết rằng trên đường đi có biết bao nhiêu người hiếu kỳ về chiếc xe này.

Mặc dù trong trường không thiếu các loại xe sang, dù sao cậu và Mạc Diệp Thanh vẫn chỉ là sinh viên năm tư, có thể lái chiếc xe này, có biết bao nhiêu cô gái hét lên, bốn người các cô lại bình tĩnh hơn so với cậu tưởng tượng.

“Ngốc, thích ăn cái gì?” Lộ Thần Tây qua gương chiếu hậu hỏi Mục Nhĩ ngồi ở phía sau.

“A?” Anh mới là ngốc, cả nhà anh đều ngốc.

Lộ Thần Tây thờ dài, tuyệt vọng nói với Mục Nhĩ “Đàn em, em thích ăn cái gì?”

Trên xe ngoại trừ Mục Nhĩ còn có Đường Tiểu Náo, Đường Tiểu Náo thấy Mục Nhĩ không có phản ứng, suy nghĩ rồi nói “Không có đặc biệt thích gì cả, chỉ cần ăn ngon là được.”

“Vậy đi ăn đồ Nhật đi! Cá sống thái lát và mực sống chấm với mù tạt rất ngon.”

Sắc mặt Mục Nhĩ lập tức biến dạng “Đàn anh, đừng!” Trong đĩa có gì đó không ngừng ngo ngoáy, nghĩ thôi cũng đã thấy sợ.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không Có Ác Ý

Gọi một cuộc điện thoại, hỏi cụ thể vị trí, Mạc Diệp Thanh cùng Lô Thần Tây một trước một sau đưa bốn cô gái tới Atlantis.

Nơi này không xa hoa như Dubai, chủ yếu là không có nhiều người giàu, nhưng mà Atlantis vẫn làm cho người ta cảm thấy giá cả hơi đắt!

Lúc Lô Thần Tây đưa Mục Nhĩ và Đường Tiểu Náo đến nơi, ba người Mạc Diệp Thanh đã ngồi vào bàn, còn có hai khuôn mặt xa lạ, giống nhau ở chỗ là thần tình khiến người ta cảm thấy!

Trước kia Mục Nhĩ cảm thấy những tiểu thuyết tình cảm hay những bộ phim truyền hình trên ti vi đều là diễn lung tung, sự thật đã phơi bày trước mắt, cô thật lòng tin tưởng, cũng thông suốt rồi, vật – tụ – theo – loài! Chính là như vậy.

Phong cách không thua kém Mạc Diệp Thanh, tướng mạo không thua kém Lộ Thần Tây, mỗi người mỗi vẻ, cò mùi vị riêng, làm cho người ta cảm thấy hơi khản trương.

Nhưng điều này có liên quan đến cô sao? Không có! Ha ha, cô phải làm sao đây!

Nhìn ba vị trí còn trống rõ ràng là chừa chỗ cho bọn họ, Lộ Thần Tây chừa chỗ cho Mục Nhĩ ngồi cạnh Mạc Diệp Thanh, Đường Tiểu Náo ngồi giữa Mục Nhĩ và Quý Tư, Lộ Thần Tây xếp chỗ cho Mục Nhĩ xong đi qua ngồi cạnh hai vị trí kia, bên tay trái lần lượt là hai người đàn ông kia, bên tay phải là Trì Thần Thờ.

Một bữa cơm diễn ra rất bình thường, không có lúng túng, cũng không đặc biệt thân thiết, chỉ có Mục Nhĩ bị Lộ Thần Tây lừa cho uống nhiều rượu, Quý Tư và Trì Mộc Nhiên vờ như không nhìn thấy, trước mặt người mà cô ấy thích, cho dù thật sự có xảy ra chuyện gì cũng là Mục Nhĩ vui vẻ.

Lộ Thần Tây đã sớm nói với Mạc Diệp Thanh, đã sắp tốt nghiệp mà cậu ta chưa từng quậy phá ở nơi nào, thật là mất mặt đàn ông, uống phí bốn năm đại học.

Cái này không là gì, vừa mới từ Na Uy quay về, lời kéo Mạc Diệp Thanh, không thể không hoàn thành chuyện đại sự của cuộc đời cậu ta.

Đối tượng là Mục Nhĩ, một nữ sinh rất đáng yêu rất ý tứ, Mạc Diệp Thanh cũng không phản đối, mà xui quýt khiến thế nào lại nghe theo cậu ta, chuyện liền phát triển thành như vậy.

Chuẩn bị cho Quý Tư và Trì Mộc Nhiên ba người bọn họ một phòng, nở nụ cười ý bảo Mục Nhĩ do Mạc Diệp Thanh quản lý, Quý Tư và Trì Mộc Nhiên đưa Đường Tiểu Náo quay về phòng của mình.

Chuyện này, nếu bạn trực tiếp hỏi Mục Nhĩ, cô ấy cũng sẽ gật đầu như giả vờ, đồng ý.

Mục Nhĩ căn bản không biết uống rượu, sau khi uống mấy chén, chóng mặt mơ hồ, nhìn cái gì cũng thấy xoay vòng vòng.

Lộ Thần Tây tốt bụng ôm cô nương đưa đến phòng, sợ Mạc Diệp Thanh xấu hổ hoặc bỏ dở nửa chừng, đưa phạt phải đưa đến tây thiên!

Nở nụ cười hòa ái với tốc độ cực nhanh nhét bao cao su vào tay Mạc Diệp Thanh, Lộ Thần Tây ánh mắt mang theo nụ cười nói nhỏ “Cô ấy khỏe, cậu cũng khỏe!” Tốc độ biến mất cực nhanh.

Lộ Thần Tây chỉ phụ trách đưa người tới, đem Mục Nhĩ ném lên giường rồi sẽ không quản nữa, cũng không đắp chăn cho người ta, Mạc Diệp Thanh kéo chăn đắp lên người cô rồi đi vào phòng tắm.

Sau khi rời khỏi bàn ăn, Mục Nhĩ cũng không có mở mắt, đầu óc hỗn loạn không biết gì hết.

Lúc vào Mục Nhĩ có bộ dạng thế nào chờ sau khi anh ta tắm rửa đi ra bộ dáng Mục Nhĩ vẫn như cũ.

“Mục Nhĩ?”

“Mục Nhĩ?”

Mặc bộ đồ ngủ chất liệu mỏng đứng ở trước giường nhỏ giọng gọi tên cô, Mặc Diệp Thanh không dám dùng sức vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Mục Nhĩ nhú nhú mày tỏ vẻ kháng nghị.

“Mục Nhĩ, đi tắm rửa.” Uống rượu cứ như vậy ngủ không thoải mái.

Chân mày nhú càng sâu, ngũ quan quán quýt cùng một chỗ, Mục Nhĩ tiếp tục tỏ vẻ kháng nghị.

Mặc Diệp Thanh không còn cách nào, bắt đắc đi giúp cô cởi áo khoác, vén chăn lên, mình cũng nằm xuống.

Mặc Diệp Thanh tự hỏi.....động tay với một cô gái như vậy, anh không làm được, nhắm mắt lại, mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Nửa đêm Mục Nhĩ mắc tiểu tỉnh lại, đứng lên chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh.

Bình thường lúc ở ký túc xá, cô không có thói quen đi tiểu đêm, bình thường lúc ngủ nướng khi mắc tiểu, cô cũng có thể nhắm mắt đi vào nhà vệ sinh giải quyết sau đó lại có thể quay về giường ngủ tiếp.

Lúc chuẩn bị đưa chân đeo dép lê, Mục Nhĩ cảm thấy không thích hợp, sao lại không tìm thấy dép! Bình thường xoay người một cái liền có thể chạm vào dép! Lại nhắc chân lên, không nhắc lên được!

Mặc dù rất cố gắng nhưng vẫn không thể nhắc chân, cô rất buồn bực.

Mặc Diệp Thanh nhìn người vẫn đang nhắm mắt biểu lộ vẻ không vui, đưa tay vỗ vỗ sau lưng cô, cho rằng cô gặp ác mộng.

Mục Nhĩ cảm giác không đúng, cuối cùng không thể không mở mắt!

“Oanh.....”

Một tiếng nổ vang trong đầu Mục Nhĩ!

Vội vàng nhắm mắt lại, đợi một hồi lâu, mở mắt ra lần nữa, lại nhắm mắt, lại mở ra, lại nhắm mắt, lại mở ra, tới tới lui lui mấy lần, Mục Nhĩ quả thật phát điên rồi, ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Không được, cô muốn hét lên!

Nếu như không phải có đàn anh ở đây, cô nhất định sẽ hét lên đến nỗi người ta không thể chịu được!

Cúi đầu co người lại, Mục Nhĩ nhỏ giọng gọi “Đàn anh”

“Ừ” Mặc Diệp Thanh rất tỉnh táo, tỉnh táo đến nỗi Mục Nhĩ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không phải là bọn Trì Mộc Nhiên thấy cô theo đuổi chồng quá cực khổ nên tạo ra cơ hội này chứ?

Nghĩ đến khả năng đáng sợ này, lập tức ngồi bật dậy, giải thích “Đàn anh, Trì Mộc Nhiên bọn họ đều là người tốt, không có ác ý gì.”

“Ừ.”

“Đàn anh.....Xem ra anh cũng không bị tổn thất gì, anh đừng trách các cô ấy, em, các cô ấy, em.....”

Thật là mắt mặt, phải nói như thế nào chứ? Muốn nói bọn họ thấy cô ngu ngốc, theo đuổi gần hai năm vẫn không được, bọn họ liền không tiếc đem cô đóng gói trực tiếp đưa lên giường anh sao?

Không, theo, được, người, này!

Từ nay về sau làm thế nào còn có thể vui đùa vui vẻ cùng với anh?

“Em tỉnh lại làm gì?”

“A?”

Nghĩ tới bản thân mắc tiểu, Mục Nhĩ đỏ mặt tới mang tai, nhanh như gió chui vào nhà vệ sinh không dám đi ra.

Đã qua nửa tiếng, vẫn không thấy người đi ra, Mặc Diệp Thanh đành phải đi gõ cửa “Mục Nhĩ, em khó chịu sao?”

“A? Em không sao, đàn anh không cần lo lắng.”

“Không phải, anh muốn đi vệ sinh, em có thể đi ra không?”

Mục Nhĩ muốn cắn lưỡi tự vẫn.

Mở cửa, cúi đầu nhận sai “Xin lỗi đàn anh, em ngủ quên.”

Hu hu hu, cô có dồn ép người khác sao?

Hu hu hu, cô kém bản lĩnh như vậy sao? Sẽ không bị anh dễ dàng nhìn thấu chứ!

Hu hu hu.....

Cô muốn lên giường ngủ? Hay là lập tức rời đi? Xem thời gian, bây giờ là ba giờ sáng!

“Đi Ngủ đi!”

Ba chữ lạnh lạnh vang lên sau lưng, Mục Nhĩ như rơi vào hầm băng.

Tại sao lại không cảm thấy ấm áp? Anh nói “đi ngủ đi”, không phải cô nên cảm thấy hưng phấn sao? Tại sao hiện tại cô không cảm thấy hưng phấn?

Cảm thấy đặc biệt khảm trương được không? Nước mắt tuôn trào!

Cô thật sự không giống như bình thường, lời kéo cổ tay cô, đưa cô tới cạnh giường “Em uống hơi nhiều, anh cũng uống nhiều, bọn họ cũng rất trọng nghĩa vút chúng ta ở đây.”

Mục Nhĩ trong nháy mắt tỉnh táo cộng với không thể tưởng tượng nổi “A? Bọn họ làm sao có thể như vậy?

Còn có ba người Trì Mộc Nhiên, xem cô về nhà sẽ tính sổ ba người thế nào!

“Ừ, cùng là người lưu lạc chân trời, hai chúng ta cùng nhau trải qua đêm nay đi.” Đưa cô lên giường, Mục Nhĩ rất biết điều lui vào bên trong, chừa cho anh một vị trí, tuy nhiên chiếc giường này vô cùng lớn.

“A, xem ra cũng chỉ có thể như vậy.” Không cần thận giao nộp! Cũng không màng tới sự sống chết của cô, may mắn là đàn anh, đây gọi là tương phùng. Nếu gặp phải lưu manh thì cô phải làm sao? Cô làm sao sống nổi? Không dám nghĩ!

“Ừ, ngủ đi.”

Mạc Diệp Thanh nằm bên cạnh, làm sao Mục Nhĩ có thể ngủ được?

“Vâng.”

Trên miệng vẫn ngoan ngoãn trả lời, nội tâm đã sớm rối loạn. Cô lúc này, đàn anh có thể nghĩ xấu về cô hay không? Có cho rằng cô là một nữ sinh tùy tiện hay không?

“Đàn anh, bình thường em không như vậy.” Nhỏ giọng giải thích.

“Ừ.”

Nghiêng đầu lên nhìn, Mạc Diệp Thanh nhắm mắt lại, càng thêm mê người, lông mi này, sao lại dài hơn của cô nữa chứ? Cái miệng này sao có thể như vậy.....làm cho người ta muốn hôn một cái?

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chụp Một Tấm Hình

Cô nên nằm thẳng người? Hay là cứ nằm nghiêng như vậy vụng trộm nhìn đàn anh? Hay là rụt rè một chút, xoay lưng về phía đàn anh? Như vậy có bất lịch sự quá hay không?

Mặc kệ, dù sao đàn anh cũng không biết, cô sẽ nghe theo trái tim mình, cứ như vậy nhìn anh!

“Phốc.....”

“Ngủ đi.”

Xoay người nằm nghiêng ôm eo cô, Mộc Nhĩ không phòng bị nên bị dọa sợ.

Ngay cả hô hấp cũng trở nên mất tự nhiên? Đây đối với cô mà nói.....Quả thực là dày vò!

Mạc Diệp Thanh cũng rất bất đắc dĩ, cô nhóc kia, sao lại khác người như vậy.

Bỏ đi, anh vẫn là nên ngủ đi, nếu không cô sẽ không cách nào ngủ được.

Đối với cô, xem như đã gỡ bỏ phòng bị sao? Đây gọi là “cảm giác an toàn” sao? Hẳn là không phải? Ha ha.

Nhẹ nhàng ngủ, lúc hạ thân động thật ra Mạc Diệp Thanh biết rất rõ.

Mộc Nhĩ rất cẩn thận, đợi cho tiếng hít thở đều đều vang lên, cô mới cẩn thận lấy điện thoại của mình ra, sao cô có thể buông tha cơ hội để chụp một tấm hình tốt như vậy chứ!

Bởi vì vừa mới đi ngủ trong tình trạng kỳ quái, từ lúc đi vào căn phòng này, giày trên chân cô vẫn chưa được cởi ra, lo sợ giày sẽ ma sát với mặt thảm phát ra âm thanh, trước tiên cởi giày rồi với áo khoác, móc điện thoại ra, điều chỉnh camera thành chụp ban đêm.

Mùi thơm ngát phả tới gần, chân mày Mạc Diệp Thanh nhíu lại.

Cầm điện thoại điều chỉnh góc độ, quỳ gối trên mặt thảm, nghiêng đầu, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào một nút trên màn hình điện thoại.

Quỳ tại chỗ bất động trên mặt thảm cầm điện thoại tỉ mỉ xem, thu nhỏ lại phóng to ra xem, xem như là chân thật ở ngay trước mắt vẫn cứ nhìn không đủ.

Thình thoảng vụng trộm cười ngây ngô, Mộc Nhĩ giống như bệnh nhân mới từ bệnh viện tâm thần trốn ra.

Lông mi thật dài, chân mày đậm hẹp dài, không phải đặc biệt cương nghị, cũng không nữ tính, chỉ vừa đủ, sự điều luyện sắc sảo đó khắc sâu vào trong trái tim cô!

Trên thế giới này có rất nhiều đàn ông đẹp trai, ngay cả bên cạnh cô cũng có không ít, nhưng người đàn ông trước mắt này đối với cô lại không giống như những người bình thường.

Chỉ cần nhìn thấy anh nghĩ về anh cũng khiến cô có thể đỏ mặt cười ngây ngô, cô còn mơ hồ yêu cảm giác này, đồng thời hết thuốc chữa.

Nếu như nói là nhất thời cao hứng.....cái cảm giác này càng ngày càng nghiêm trọng, cũng gần hai năm rồi, Mộc Nhĩ không để ý nhiều, cô chỉ muốn thuận theo tự nhiên, phát triển từng bước một, cô là một người không ham hố, không chề ít, rất dễ thỏa mãn.

Mọi người đều ở trên weibo khoe khoang hạnh phúc của mình, quảng sáng lóe lên, Mộc Nhĩ lại một lần nữa điều chỉnh camera, cô lặng lẽ bò tới bên cạnh Mạc Diệp Thanh.

Cẩn thận mà có chút điên cuồng bò lên, có chút rung động, Mộc Nhĩ.....cực kỳ khản trương.

Tới gần, tới gần, gần chút nữa, Mộc Nhĩ muốn tới bên bả vai anh, nhưng cô không có can đảm, khi cái đầu cô chuyển đến gần cơ thể Mạc Diệp Thanh, kịp thời phanh lại, điều chỉnh màn ảnh, cánh tay giơ lên cao, chụp một tấm hình, chàng trai nghiêng người ngủ, cô xấu hổ nở nụ cười.

“K__a__o__!”

Sâu trong nội tâm thầm tự mắng mình! Màn hình điện thoại chụp lại khuôn mặt cô.

Khóe miệng Mạc Diệp Thanh không lộ dấu vết khẽ nhếch, đợi đến khi cơ thể Mộc Nhĩ lại tới gần một chút, dứt khoát trực tiếp ôm cả người cô vào lòng, giống như ôm cô ngủ.

Mộc Nhĩ choáng váng!

Vừa rồi đầu ngón tay cô gần chạm vào màn hình điện thoại, động tác đột ngột của Mạc Diệp Thanh, dọa cô sợ, bàn tay bé nhỏ không khống chế được, điện thoại liền rơi mất.

Phản ứng đầu tiên là có phải đàn anh tỉnh rồi hay không?

Nhắm mắt hít sâu, hiện tại cô không dám quay đầu, hô hấp của Mạc Diệp Thanh ngay tại trên đỉnh đầu cô, cô vừa động là anh có thể cảm giác được!

Xong rồi xong rồi xong rồi, bị đàn anh phát hiện rồi, thật là dọa người!

Hung hăng nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Mộc Nhĩ không dám động đây, cơ thể cứng ngắc.

Năm phút đồng hồ trôi qua.....

Bàn tay với ra mò tìm cầm điện thoại bị rớt lúc nãy, tìm đập ròn, cắn răng một cái, bằng bất cứ giá nào, cầm điện thoại lên, lại điều chỉnh camera lần nữa, sau n lần hạ quyết tâm, rốt cuộc giờ cánh tay chụp một tấm hình.

So với lúc chụp trộm anh tắm rửa ở trường học còn khấn trương hơn, vội thu hồi điện thoại, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Cô nhóc đáng yêu như vậy khiến cho tâm tình Mạc Diệp Thanh rất tốt!

Ban đêm Mộc Nhĩ ngủ đang hoàng có đang hoàng, không đang hoàng cũng có không đang hoàng, có đôi khi buổi tối bộ dáng cô đi ngủ thế nào thì sáng ngày hôm sau tỉnh dậy vẫn là bộ dáng như thế, có đôi khi tỉnh lại, người khác có thể sẽ hét lên kinh hoàng.

Nói cô ngủ không đang hoàng cô sẽ không thừa nhận, bất quá cô ngủ chung với Mạc Diệp Thanh, cô đã rất chú ý cẩn thận, nhưng lúc tỉnh dậy, cô lại phát hiện chân cô đang gác lên người anh, rất không lịch sự!

Điều đáng mừng chính là Mạc Diệp Thanh vẫn còn đang ngủ, không phát hiện ra việc xấu của cô.

Nín thở thu chân của mình lại, Mộc Nhĩ đột nhiên phát hiện, Mạc Diệp Thanh vào buổi sáng là đẹp trai nhất!

Yên tĩnh giống như bức tượng cổ Hy Lạp, ôn nhu như người chồng thương yêu người vợ trong truyện tranh, làm lòng người rung động.

Tuy nhiên Mộc Nhĩ đối với anh đã vô số lần động tâm đến hết thuốc chữa.

Một đêm ở chung, Mộc Nhĩ sâu sắc cảm nhận được, động tâm là một chuyện, hành động lại là một chuyện khác!

Lúc không nhìn thấy anh, cái gì cô cũng có can đảm làm, nhưng lúc ở trước mặt anh, cô vừa hoảng sợ, lại không có can đảm làm bất cứ điều gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, kim lòng không được đưa tay tới bộ ngực của anh, đâm vào cơ thể rắn chắc của anh.

Nhìn qua thấy bộ dáng anh giống như rất gầy, không nghĩ tới cơ thể lại săn chắc như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Rất Ấm, Rất Ấm Áp

Mạc Diệp Thanh sợ nếu mình không mở mắt, Mộc Nhĩ có thể đâm chết mình.

“Tiểu Mộc Nhĩ, em đâm anh đau!”

Răng rắc ____

Mộc Nhĩ hóa đá tại chỗ! Thuận tiện bẻ tan tành thành mây khói! Cả người cũng không tốt.

Sao cô ấy có thể đáng yêu như vậy chứ? Mạc Diệp Thanh nghĩ như vậy, bàn tay đã mò tới khuôn mặt cứng ngắc của cô.

Rất ấm, rất mềm, rất an tâm.

Giương mắt nhìn Mạc Diệp Thanh, đầu óc Mộc Nhĩ trống rỗng, cô chưa từng nghĩ, có một ngày tỉnh lại, cô có thể ở bên cạnh đàn anh như thế này.

Thời điểm đưa Mộc Nhĩ quay về trường học, đứng vào giờ lên lớp, học sinh đều ở trong phòng học, những học sinh không có tiết đều có kế hoạch riêng, trong sân trường cũng không có nhiều người.

“Cảm ơn anh về bữa tối ngày hôm qua, đàn anh, hẹn gặp lại!” Ngoan ngoãn vẫy tay tạm biệt, Mộc Nhĩ vui vẻ quay đầu chạy về ký túc xá, có thể nói là chạy trốn chết, hình ảnh buổi sáng không ngừng lặp lại trong đầu cô, không cách nào xóa bỏ.

Quý Tư và Đường Tiểu Náo đều không cảm thấy ngạc nhiên đối với việc cô muộn như vậy mới về.

“A? Tri Mộc Nhiên đâu?” Thiếu một người.

Đường Tiểu Náo đeo kính mắt, đọc truyện nói “Tối hôm qua đi ra ngoài.”

“Tôi hôm qua đi ra ngoài? Không ở cùng hai người sao?”

“Ừ, cậu ấy gọi một cuộc điện thoại liền đi.”

“Cậu ấy sẽ không.....”

“Tự quản chính bản thân cậu cho tốt là được!” Quý Tư kịp thời nhắc nhở cô gái thần kinh không ổn định này, tối hôm qua hẳn là cô không có đem theo băng vệ sinh theo bên người “Trong nhà vệ sinh có băng vệ sinh mới mua.”

Au biết trong khách sạn có chuẩn bị băng vệ sinh hay không, mặc kệ khách sạn có hay không, lúc này dù sao đã mưa cũng phải dùng.

Quý Tư không cần nghĩ cũng biết nếu như trong khách sạn không có.....người này chắc chắn sẽ không nói với Mạc Diệp Thanh, sau đó đem thật dày một lớp giấy vệ sinh chạy về đây.

Còn có, Mục Nhĩ chỉ dùng loại băng vệ sinh bằng sợi bông tinh khiết hoặc tơ mềm, những thứ khác cô đều bị dị ứng.

“Mua băng vệ sinh làm gì vậy?” Mục Nhĩ tương đối hiếu kỳ, dĩ cả của cô vẫn chưa tới!

Đường Tiểu Náo ảo não, Quý Tư chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, không muốn nói thêm nữa, liền mặc kệ cô.

Rốt cuộc Đường Tiểu Náo là người đầu tiên ý thức được “Mục Nhĩ, không phải đàn anh không bắt ép cậu đấy chứ?”

“Cái gì gọi là bắt ép, phải gọi là “giải thoát” có được không?” Quý Tư uốn nắn.

Mục Nhĩ cũng không phải ngu ngốc, cái gì nên hiểu đều có thể hiểu, lúc mới bắt đầu không có nghĩ tới, bị Đường Tiểu Náo nói như vậy, cô liền bừng tỉnh hiểu ra “Quý Tư, sao tư tưởng của cậu lại có thể xấu xa như vậy!” Lập tức dùng túi xách đập lên người Quý Tư, gò má ửng hồng.

“Thế nào là tư tưởng xấu xa, cậu cho rằng tư tưởng đàn anh của cậu thuần khiết sao, ngày hôm qua bọn họ mời ăn cơm, chẳng lẽ cậu không hiểu ý tứ thế nào sao?”

“A, xem như là như vậy cậu cũng không thể nói như vậy!”

Nhìn thấy rõ chưa, đây là chỉ số thông minh của con gái khi vướng vào tình yêu, Quý Tư tỏ vẻ không đành lòng nhìn thẳng, không muốn so đo với cô.

Trước giờ tự học buổi tối, Trì Mộc Nhiên mang theo túi lớn túi nhỏ quay về, ba người mỗi người một phần.

“Cái gì vậy?”

“Đồ tốt!”

“Nghiêm chỉnh, cái này là cái gì?”

“Sao không tự mở ra xem?”

“Không phải mình đang mở sao không thể chờ đợi được nên mới hỏi cậu?”

“Đến đây, gửi xem mình thơm không.” Đưa khuôn mặt qua, Trì Mộc Nhiên trực tiếp ôm Mục Nhĩ, nhìn hai người thật hài hòa.

Quý Tư nhìn thấy mắc ói, móc một đồng hồ nhỏ được đóng gói bên trong ra, thương hiệu ở bên trên là La Langue Fran? Aise (Tiếng Pháp).

Đường Tiểu Náo đeo mắt kính tham gia náo nhiệt “Đến đây, để mình gửi xem thơm không.”

“Đến, cậu thử hôn một cái xem thơm không.” Tâm tình Trì Mộc Nhiên rất tốt muốn hôn Đường Tiểu Náo.

Đường Tiểu Náo đi qua liền hôn một cái “Ừ, nhân nhật mùi trái cây, làm cho người ta muốn cái một cái.”

“Vậy cậu cần thử xem.” Ánh mắt Trì Mộc Nhiên thần bí.

Đường Tiểu Náo run sợ cả người, bình thường lúc các cô cãi nhau âm ỉ cũng hôn nhẹ, bảo cô cần cậu ấy? “Mình không phải bách hợp!” Hai tay che ngực lùi về sau.

“Stop! Quý Tư, cậu thử xem.” Trì Mộc Nhiên xoay người đi về phía người nghiên cứu nước hoa rõ nhất.

Quý Tư trực tiếp lè lưỡi liếm khuôn mặt tinh tế của cô thưởng thức “Ừ, ngọt.”

Đường Tiểu Náo tròn to mắt “Ngọt?”

Quý Tư tiếp tục nói “Ừ”.

Mục Nhĩ học tiếng Pháp nên có thể dễ dàng xem hiểu, liền quay qua hỏi Trì Mộc Nhiên “Con gái, cậu lấy những thứ này ở đâu? Những thứ này mắc đến nỗi không thể mua được! Cậu lấy ở đâu ra nhiều như vậy!”

Trì Mộc Nhiên thoải mái nói “Anh mình nói, để ăn mừng Mục Nhĩ không còn là xử nữ!”

Đường Tiểu Náo “.....”

Quý Tư “.....”

“A! Ai nói với cậu? Làm sao cậu có thể nói với anh cậu chuyện xấu hổ như vậy chứ?” Xúc động đến nỗi muốn bóp chết cô? Mục Nhĩ mặt đỏ tới mang tai nỗi trăn lòi đĩnh.

“Hơn nữa mình cũng không có làm chuyện kia, cậu lại đi tuyên bố với toàn thế giới, mình muốn bóp chết cái đồ tai họa nhà cậu!” Nếu việc này đến tai người nhà cô không biết cô làm sao sống nổi.

“Cái gì? Cậu vẫn chưa bị phá?”

“Đương nhiên không có! Cậu cho rằng tất cả mọi người đều có tư tưởng giống cậu sao!”

“Này này này, không phải “tư tưởng mình không tốt”, mà là “thương cảm” có được không?”

“Bất quá mình cũng đã cảm đồ về rồi, anh mình nói, phần thưởng này thiết lập dựa vào việc Mục Nhĩ không còn là xử nữ, bây giờ Mục Nhĩ vẫn chưa bị phá, vậy đồ tạm thời để chỗ của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: “Vị Hôn Phu”

“Đùa giỡn kiểu gì vậy, đồ đã tặng đi rồi sao có thể lấy lại chứ?”

“Bất quá, Mục Nhĩ, thật sự rất đất sao?” Đường Tiểu Náo nhìn thế nào cũng không thấy đồng chai lọ nhỏ này có chỗ nào đặc biệt.

Quý Tư nhún vai cười nói “Mục Nhĩ, thứ này đối với cậu rất hữu dụng.” Đương nhiên cô cũng sẽ dùng.

Trì Mộc Nhiên gọn gàng linh hoạt đeo túi bằng vải bỏ lên lưng, bộ dạng như rất vội “Đi thôi!”

Nhìn thấy dáng người cao gầy, nhanh chóng rời đi của Trì Mộc Nhiên, những người khác ở trong ký túc xá đã sớm thành thói quen.

Thói quen mặc quần áo, trung tính, động tác tứ chi, dương cương, mà ngay cả cách nói chuyện, nếu ai không biết sẽ cho rằng cô ấy là nam.

“Người kia là nam hay nữ?”

Trì Mộc Nhiên đã nghe rất nhiều điều tương tự như vậy, cũng đã tập thành thói quen.

Ký ức còn khiến cho các cô cảm thấy mới mẻ chính là có một lần một đứa trẻ dè dặt chớp đôi mắt to đáng yêu trộm nhìn Trì Mộc Nhiên, hỏi những người khác “Người đó là chị gái hay anh trai?”

Những người khác đều ôm bụng cười, không ít người lấy điều này kích động Trì Mộc Nhiên, rõ ràng cô lớn lên có khuôn mặt thanh tú như vậy.

Ngày thứ sáu sau khi học xong tiết học cuối cùng, không có kế hoạch đặc biệt, tất cả đều ai về nhà nấy.

Mỗi lần Mục Nhĩ về nhà trước tiên nhất định phải tới nhà ông bà ngoại đi bộ một vòng, từ nhỏ cô lớn lên ở đây, tình cảm với ông bà ngoại rất tốt.

“Cháu không đi!”

Lời nói của Mục Nhĩ.....làm cho hai ông bà có chút ngoài dự đoán, dù sao từ nhỏ đến lớn, Mục Nhĩ chưa từng nói “không” với bọn họ.

Mục Nhân Chương dụ dỗ “Có thể đi xem một chút được không, sẽ không thiệt thòi.” Ông ngoại vĩnh viễn là người hiểu rõ cô nhất.

Mục Nhĩ làm nũng kéo cánh tay Mục Nhân Chương “Ông ngoại, cháu nói cháu không muốn đi rồi, ông đừng để cháu đi!” Mặt mày Mục Nhân Chương lập tức trở nên hiền hậu, nhìn Cao Sênh Anh muốn nói lại thôi, không ngừng cười ha ha.

Mục Nhĩ lập tức khôi phục nguyên khí, ông ngoại như vậy có nghĩa là đồng ý thỏa hiệp.

“Không được!” Hai chữ của Cao Sênh Anh khiến Mục Nhĩ cúi đầu, trong nhà này, bà ngoại là người có tiếng nói nhất.

Mục Nhân Chương đã từ trong bếp bung ra món “chè trà dầu” mà cô thích ăn nhất, biết rõ hôm nay cô quay về nên đã sớm nấu xong.

Bình thường Mục Nhĩ đã sớm hùng hục ăn đến nỗi nói cà lăm, lúc này cô làm gì có tâm tình ăn, không thể lắt người đi tới trước ghế bành, đó là ghế dành riêng cho Cao Sênh Anh, khi còn bé nghịch ngợm cô cũng sẽ leo lên ghế ngồi, lớn lên hiểu chuyện rồi cô không ngồi nữa.

“Bà ngoại, bây giờ đã là thời đại nào rồi, còn muốn chỉ hôn, đây là mệnh lệnh của cha mẹ hay là có người làm mối?”

“Không có người chỉ hôn cho cháu, cũng không phải mệnh lệnh của cha mẹ cháu, càng không có ai mai mối.” Cao Sênh Anh rất bình tĩnh, giống như bà đang nói chuyện phiếm.

“Vị hôn phu của cháu xuất hiện lúc nào vậy?” Sấm sét giữa trời quang được không?

Mục Nhân Chương cầm chén tới trước mặt cô, ý bảo cô vừa ăn vừa nói.

“Là người ta chủ động tìm tới cửa, trước đây mẹ cháu đồng ý.”

Vừa nhắc đến mẹ của cô, tròng mắt Mục Nhĩ liền đỏ.

“Thằng nhóc kia nhìn rất được, cháu có thể tiếp xúc một chút thử xem.” Cao Sênh Anh mỉm cười, mang theo một chút nịnh nọt.

Mục Nhĩ quay lại nhìn Cao Sênh Anh, cái mũi chua xót “Cháu không đi, cháu có người trong lòng rồi.”

Vốn không muốn nói, xem ra không nói không được, bằng không cô sẽ bị bọn họ bán đi mất.

“Có người trong lòng rồi? Sao lại không nói cho mọi người biết?” Đáy mắt Mục Nhân Chương tràn đầy ý cười, rốt cuộc con bé này cũng thông suốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Người Tới Là Tiện Nhân

“Có người trong lòng cũng không được, cháu phải đi gặp người này, không muốn cũng phải gặp! Tối nay hẹn ăn cơm tại “Đệ nhất phủ”, cháu nên biết, bà ghét nhất là người nói không giữ lời, đây là bà giúp cháu hẹn.”

Mục Nhĩ hai mắt ửng hồng bộ dáng ủy khuất không thể tưởng tượng nổi nhìn bà ngoại, cứ như vậy hẹn cho cô gặp mặt, nói giống như không liên quan đến cô “Cháu không đi!”

“Hay là ông ngoại đi cùng cháu được không?” Mục Nhân Chương biết rõ Cao Sênh Anh khổ tâm, ở cái nhà này ông luôn là người sắm vai người tốt, Cao Sênh Anh sắm vai nhân vật phản diện.

“Việc cháu có người trong lòng không liên quan gì đến “vị hôn phu”.”

“Nơi mà bà nói cháu đến gặp mặt là đối phương chủ động đưa ra, cháu xem, đây là duyên phận, đối phương tùy tiện nói một nơi lại là nơi mà cháu yêu thích nhất.”

“Hơn nữa, cháu còn chưa gặp qua, cháu dựa vào cái gì mà từ chối?”

“Hiện tại bà không nói với cháu tự do yêu đương có cái gì không tốt, tự cháu nhìn xem, bốn cậu của cháu đều có hôn ước do cha mẹ hẹn ước từ trước, chỉ có một mình mẹ cháu là tự do yêu đương.”

Rõ ràng cảm giác được sự biến hóa của Mục Nhĩ, Cao Sênh Anh không khuyên nữa.

Mục Nhân Chương hòa giải “Ba cháu cũng biết chuyện này, người nhà người ta rất tôn trọng cháu, cố ý tới gặp ông bà và ba cháu, thấy người ta dụng tâm như vậy, cháu cũng nên cho người ta chút mặt mũi mới phải.”

Dạng chó hình người, Mục Nhĩ thống hận nhất loại hình thức chủ nghĩa này, đi tới gặp cái người gọi là “vị hôn phu” gì đó càng thêm phản cảm.

“Được rồi, cũng tại bình thường mọi người quá nuông chiều con bé nên con bé mới không nói lý lẽ như vậy, để con bé về nhà chuẩn bị một chút, chuẩn

bị cho buổi hẹn.” Cao Sênh Anh nói xong đã không thấy người đâu.

Mục Nhĩ nuốt mấy miếng chè trà dầu cuối cùng, cái mũi chua xót, không thể nghĩ ra tại sao bà ngoại lại cố chấp như vậy.

Mục Nhân Chương thường có thói quen lên lút bỏ tiền vào trong cặp sách của cô rồi mới đeo lên lưng cô.

Bởi vì khoảng cách không xa nên mỗi lần Mục Nhĩ đều đi xe đạp về nhà.

Thị lực của Mục Nhĩ rất tốt, từ xa đã nhìn thấy cánh cổng nhà mở rộng, “Tiểu Bất Điểm” đứng trước cửa ra vào vui sướng vẫy vẫy đuôi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Mục Nhĩ nở nụ cười, thật biết nghe lời, từ sau khi bị cô giáo huấn, không dám tiến lên nghênh đón cô, lần trước thiếu chút nữa dè chết cô.

Phanh lại, dừng hẳn, từ trên xe nhảy xuống, Mục Nhĩ hướng về phía cửa, dang hai tay ra, Tiểu Bất Điểm lập tức nhào tới, hai chân trước đặt trên vai cô, cái đầu dán trước ngực Mục Nhĩ làm nũng, Mục Nhĩ vừa ghét lại vừa yêu.

Tiểu Bất Điểm vừa sinh ra liền đưa đến đây, khi đó cô thấy nó cực kỳ nhỏ, liền gọi Tiểu Bất Điểm, kết quả là, trước mắt cô hiện tại là một con quái vật không lồ không hợp với cái tên mà cô đặt.

Trong cái nhà này, Tiểu Bất Điểm là hy vọng cô về nhà nhất, Mục Nhĩ biết rõ con chó này thích cô nhất.

“Tiểu Nhĩ về rồi sao? Mỗi ngày Tiểu Bất Điểm đều ngồi canh ngoài cửa chờ con về.”

Mục Tùng đeo tạp dề lau tay từ phòng bếp đi ra đứng trước mặt Mục Nhĩ, cái mũi Mục Nhĩ cảm thấy đau xót.

Lúc mẹ cô còn sống, cô vẫn cho rằng ba cô không biết nấu ăn.

Ở nhà suốt cả ngày, đến buổi tối, Mục Nhĩ bị bà ngoại gọi điện thoại khiến cho cô không tình nguyện đi tới “Đệ Nhất Phủ”.

Mang theo tâm tình khó chịu, rất không lịch sự đẩy cửa phòng, lúc nhìn thấy người ngồi trong phòng, Mục Nhĩ vui mừng như rồng mây “Tiện nhân, sao lại là cậu?”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Dè Dặt Có Thể Bán Bao Nhiêu Tiền?

Nhiệm Tái Tái thờ dài, từ lúc cô đẩy cửa đi vào nhìn thấy cậu sau đó lại cúi đầu không ngẩng lên nữa “Xem ra khiến cho Mục Nhĩ nhà chúng ta thất vọng rồi, Mục Nhĩ nhà chúng ta như vậy là không muốn nhìn thấy tôi à, tôi thật là đau lòng.”

Mục Nhĩ ném túi xách lên sofa trong góc tường, kéo ghế ngồi lên cả người không vui “Không có! Nhìn thấy tiện nhân cậu tôi rất vui!” Ít nhất còn tốt hơn gặp một người lạ mặt một vạ lần!

Nhiệm Tái Tái không cảm thấy phản cảm với từ “Tiện nhân” mà Mục Nhĩ gọi, ngược lại rất yêu mến, đây là từ mà cô chuyên dùng để gọi một mình cậu, tuy nhiên đôi khi cậu cũng có chút phản kháng.

Đương nhiên, Mục Nhĩ gọi cậu là “Tiện nhân” không phải bởi vì nhân cách của cậu không ra gì mà là biệt danh của cậu.

Không thể nói bắt đầu từ lúc nào, vào một ngày tươi xanh, đầu óc Mục Nhĩ chợt lóe, Nhiệm Tái Tái, Tạm biệt, gặp? Tiện! Từ đó “Tiện nhân” quang vinh sinh ra! (tiếng trung có nhiều từ đồng âm, 见: gặp và 贱: tiện đều đọc là Jiàn)

“Tiện nhân! Tôi là vị hôn thê của cậu lúc nào vậy?” Cô cảm thấy vui vẻ khi nhìn thấy Nhiệm Tái Tái là một chuyện, vấn đề vị hôn phu này lại là chuyện khác.

“Vào một đêm phong ba bão táp cậu đã là vị hôn thê của mình cậu không biết sao?” Nhiệm Tái Tái chăm chú nhìn cô.

“Không phải tôi chỉ đùa với cậu một chút thôi sao? Sao cậu lại như vậy chứ?” Mắt thấy mắt cô ngấn nước, Nhiệm Tái Tái lại nhận thua, liên tục dụ dỗ, liên tục dứt trái cây cho cô.

Mục Nhĩ lập tức xù lông “Thúi lắm, có ai nói giống như cậu không? Trêu đùa mà chạy tới gặp bà ngoại tôi!”

Nhiệm Tái Tái lại nịnh nọt, híp mắt cười “Văn minh, văn minh, là con gái nhà lành, là thực nữ, chú ý hình tượng!” Lại dứt trái cây cho cô. Nuốt trái cây trong miệng, đồng chí Mục Nhĩ bắt đầu nổi bão “Nhiệm Tái Tái! Mấy tháng không gặp, cậu trở nên bản lĩnh rồi à? Ai cho phép cậu tới nhà bà ngoại tôi?”

Ai bảo cậu đi tìm ba tôi? Cậu biết rõ tôi rất ghét! Cậu đi tìm ông bà ngoại hay là cậu tôi, anh trai tôi, tôi đều sẽ không nói gì, nhưng mà tại sao cậu lại tới tìm ba tôi? Cậu biết rõ tôi sẽ không vui!”

Nhiễm Tái Tái nín thở, nếu như cả người cậu không mặc đồ hiệu Calvin Klein thật sự sẽ có cảm giác như cậu là nhân viên phục vụ “Không phải tôi muốn cho cậu bất ngờ sao? Đừng nóng giận, đừng nóng giận?”

“Cậu cút đi! Có người tạo bất ngờ như vậy sao? Bà ngoại tôi bắt tôi phải đến gặp mặt cậu!” Thật sự là tức giận.

Nhiễm Tái Tái lại làm vẻ mặt nín thở “Không tức giận không tức giận, tức giận để có nhiều nếp nhăn hơn.” Đút cho cô nhiều trái cây sợ cô ngán liền bụng ỉn nước đưa tới miệng cô.

Từ đầu đến cuối Mục Nhĩ bảo trì trạng thái phẫn nộ, nhú mày không vui, không khách khí đập lên lưng Nhiễm Tái Tái một cái “Chị đây như nụ hoa còn chưa nở rộ, ai cho cậu nói chị biến thành già?”

“Được được được, cậu xinh đẹp như hoa, cậu nguyệt thế vô song.” Rút khăn tay lau miệng cho cô.

Túm lấy khăn tay trong tay Nhiễm Tái Tái, hé ra khuôn mặt đáng yêu, tâm tình trở nên tốt hơn, nở nụ cười “Tiện nhân tôi cho cậu biết, tôi thích đàn anh học cùng trường, khuya hôm trước.....bạn tôi đã ngủ chung!”

Khỏe mặt nhìn thẳng, nụ cười trở nên cứng nhắc. Nhiễm Tái Tái nhìn bộ dáng vui vẻ của cô, không đành lòng đả kích “Con gái phải dè dặt, có hiểu hay không?”

Hai mắt Mục Nhĩ sáng lên, nghiêng đầu tỏ vẻ đáng yêu “Dè dặt có thể bán bao nhiêu tiền?”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Là Hummer, Không Phải Hải Mã

Nhiễm Tái Tái không chịu nổi nhất là những lúc cô như vậy, đưa tay đẩy mặt cô, ghét bỏ muốn chết.

“Cậu vừa đẩy mặt tôi!” Mục Nhĩ rất buồn bực, cô biết rõ tay đàn ông đều lớn, nhưng Nhiễm Tái Tái trước mặt một bàn tay có thể ôm trọn lấy khuôn mặt cô, cô cảm thấy trên thế giới này đại khái chỉ có tiện nhân này.

Lườm cô, Nhiễm Tái Tái hừ lạnh, không để bụng.

Mục Nhĩ nổi giận “Cậu biết rõ mũi tôi tẹt, còn đẩy mặt tôi, không phải là cậu đang hại tôi sao? Biến mặt tôi thành ổ bánh mì lớn thì cậu vui lắm sao?” Ghét nhất Nhiễm Tái Tái.

Nhiễm Tái Tái vui mừng “Ai nói mũi cậu tẹt? Người nào không có mắt nói hươu nói vượn như vậy mà cậu cũng tin.”

Trong mắt Nhiễm Tái Tái, cô gái trước mặt có cái mũi đẹp nhất thế giới, mỗi lần liếc nhìn liền muốn cắn một cái, giống như bây giờ, cậu cũng không dám nhìn nhiều, vội vàng thu lại ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Sau khi ăn uống nói chuyện, cái bụng căng đét, tâm tình tốt, từ “Đệ Nhất Phũ” đi ra, thấy Nhiễm Tái Tái mở cửa xe, nhiệt huyết dâng trào, phải thử một chút, vừa mới thì đậu bằng lái không lâu.

Cô biết chiếc xe này của Nhiễm Tái Tái, là loại xe Nissan bình thường, màu trắng, màu mà cô yêu thích.

Nhiễm Tái Tái không chút do dự đưa chìa khóa xe cho cô, cô muốn lái, cậu liền mở cửa cho cô, cậu ngồi vào ghế phụ, hết thấy đều ok.

“Tiện nhân, cậu lái xe tới chỗ không có ai trước đi! Chạy tới con đường nhỏ được không?” Lại kích động, cô nhớ rõ bản thân uống rượu, thời tiết lạnh, Nhiễm Tái Tái rót cho cô, cô liền uống, đây tuyệt đối là tin tưởng. Ngay từ đầu biết bản thân phải lái xe Nhiễm Tái Tái không uống một giọt rượu nào.

Không cần nhiều lời, Nhiễm Tái Tái lại xuống xe đổi vị trí với cô, lái xe tới một con đường đầy cây ngô đồng, trên đường không có ai, ngẫu nhiên mới có một chiếc xe chạy ngang qua.

Phanh lại, xuống xe đổi vị trí, Mục Nhĩ sung sướng chà xát tay, cười đến xảo trá.

“Chị gái, chị kiểm chế một chút, trên xe còn có một người vô tội.”

“Biết rồi, cậu đừng quấy rầy tôi!”

Nghe xong lời Nhiệm Tái Tái nói....Mục Nhĩ liền mở khóa xe, đạp chân ga, cầm tay lái, mắt nhìn phía trước, trong lòng cực kỳ khẩn trương.

Hồi tưởng lại, Mục Nhĩ không biết mình lấy bằng lái thế nào, lúc đi thi, trong đầu đều trống rỗng, thành tích lại vừa đủ qua, Đường Tiểu Náo nói cô gặp may, người ngồi có ngồi phúc.

Ngoại trừ đi học lái xe, người này ít khi đụng tới xe, cộng thêm với lúc này uống chút rượu, lại còn là buổi tối, Mục Nhĩ có thể cảm giác được mình lảng lảng.

Nhiệm Tái Tái nhìn cô một cách kỳ lạ, khỏe miệng luôn nở nụ cười, tựa hồ như đem tính mạng quý giá của cô cho một người không đáng tin tưởng này, không lo lắng chút nào.

Phía trước có xe, Mục Nhĩ chạy chậm lại, mặc dù đây là con đường nhỏ, nhưng chiều ngang đủ rộng, Nhiệm Tái Tái thấy chiếc xe phía trước chạy chậm, liền nói với người cầm tay lái “Tăng tốc, vượt qua.”

Mục Nhĩ nghe nói như vậy nội tâm vừa kích động lại vừa sợ hãi, đây là thực chiến, lúc trước cô chưa bao giờ làm chuyện này!

Trong lòng cô đang rối rắm thì Nhiệm Tái Tái lại không nói gì nữa, không làm ảnh hưởng đến việc cô ra quyết định, nhưng mà nhìn lại, đây tuyệt đối là an toàn, người ở phía trước, dường như là trì trệ không tiến lên.

Cẩn rằng một cái, Mục Nhĩ tăng tốc.....

Boom!

Con say lập tức biến mất!

Lập tức nhảy xuống xe, Mục Nhĩ nhìn hai chiếc xe tiếp xúc thân mật, ghen hòng không nói nên lời.

Nhiệm Tái Tái từ trên xe đi xuống đứng sau lưng Mục Nhĩ xem tình huống nói “Không sao.”

Mục Nhĩ muốn khóc “Tiện nhân, tôi biết loại xe này!”

“Ừ, biết rõ, Hummer, không phải hải mã.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiên Sinh, Tôi Vẫn Còn Là Học Sinh, Tôi Không Có Tiền

“Tiện nhân.....Loại xe này tôi không đèn nổi.” Đây mới là trọng điểm!

Qua kính chiếu hậu nhìn hai người đứng đằng sau đuôi xe bị méo mó “Ừ, tôi biết rõ, cậu thuận tiện tới đây một chuyến, tại đoạn đường có nhiều cây ngô đồng.”

Cắt đứt điện thoại, xuống xe.

Nghe tiếng, Mục Nhĩ lập tức đứng nghiêm, nhìn người đàn ông càng ngày càng đi đến gần.

“Tiên sinh, tôi không có ý.” Thái độ thành khẩn, nói không chừng là người có tiền, tâm tình tốt, sẽ không bắt cô bồi thường.

“Tiên sinh, tôi vẫn còn là học sinh, tôi không có tiền!” Đúng, cô vẫn còn là học sinh, là nụ hoa của tổ quốc, nhìn người này dạng chó hình người, không phải muốn ép buộc cô bồi thường phí sửa xe chứ, mẹ kiếp đụng cái gì không đụng, lại đụng vào chiếc xe đắt tiền như vậy, có ý gì chứ, cũng không biết tránh đi sao.

Mục Nhĩ biến mình trở nên cực kỳ đáng thương, còn kém điều muốn khóc nữa mà thôi.

Một đôi tay vững vàng đặt ở hai vai cô nhẹ nhàng xoa, Nhiệm Tái Tái cúi người nói nhỏ bên tai cô “Mục Nhĩ, không sao.”

Nhìn bộ dáng cô bị dọa sợ như vậy, cực kỳ đáng yêu, Nhiệm Tái Tái lại không nhịn được nghĩ lung tung.

Quay đầu đẩy móng vuốt của Nhiệm Tái Tái, Mục Nhĩ sắp khóc đến nơi “Tiên sinh, tôi thật sự không có ý, nhà tôi không có tiền, nếu như anh thật sự muốn tôi bồi thường...có thể cho tôi trả từ từ không, tiền sinh hoạt hàng tháng của tôi không nhiều lắm!” Sửa chữa chiếc xe này, đối với cô mà nói nhất

định là con số rất lớn, đối với chủ xe đứng trước mặt mà nói, nhìn trang phục trên người đàn ông này, dù thế nào cũng phải trên con số hai mươi nghìn tệ?

Đây là sự thật, đây là xã hội!

Vừa rời qua kính chiếu hậu liền có thể nhận ra Mục Nhĩ, từng gặp mặt một lần, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của cô nhóc lái nhái, giống như tự mình an ủi mình, Mạc Diệp Thanh ở cùng cô nhóc này, sẽ có tình trạng như thế nào chứ. Lúc này Mục Nhĩ bị dọa sợ, cộng với uống rượu, đầu óc nóng lên, không có chú ý nhiều.

Thật ra Đô Nhất Vi là loại người làm cho người ta gặp một lần rồi sẽ rất khó quên, có điểm cương nghị, màu da hơi tối, là kết quả của việc thường xuyên rèn luyện, nhưng cô nhóc trước mắt này, rõ ràng không nhận ra anh ta.

Chủ yếu các anh trai trong nhà đều rất xuất sắc, bạn bè của các anh trai, có vô số người cùng cấp bậc, đối với Đô Nhất Vi, cô thật sự không có ấn tượng.

Nếu như không phải đêm hôm đó Lộ Thần Tây từ Na Uy trở về kéo bọn họ cùng đi ăn cơm, Đô Nhất Vi sẽ không đứng trên đường cái nghe Mục Nhĩ nói chuyện.

“Tiên sinh, anh nói gì đi, tôi thật sự xin lỗi vì đã đụng phải xe anh, anh đừng có im lặng như vậy.” Nếu không tông vào đuôi xe, Mục Nhĩ sẽ không sống chết cầu xin người ta nói chuyện như vậy.

Đô Nhất Vi nhìn Nhiệm Tái Tái, sau khi thu hồi tầm mắt suy sụp tựa vào thân xe “Xe này không phải của tôi, cứ chờ chủ xe tới đã.”

Vừa nghe thấy những lời này, Mục Nhĩ lạnh người, trong bụng thầm nhủ xong rồi xong rồi, đây là tìm người tới giúp đỡ, không phải anh ta muốn giết người diệt khẩu chứ? Cho dù cô không bồi thường nói loại xe này, anh ta cũng không nên làm như vậy.

“Tiện nhân, nhà cậu có tiền, cậu cho tôi mượn trước ít tiền đưa cho người ta đi!”

“Tiên sinh, anh bình tĩnh chớ nóng, tôi sẽ bồi thường tiền cho anh sửa xe, anh đừng gọi người khác đến đây.”

“Đến rồi.” Nghe thấy âm thanh xe càng ngày càng tới gần, Đô Nhất Vi liền biết.

Mục Nhĩ sồn tóc gáy, cô thật sự không dám nhìn, sợ tới mức chui ra sau lưng Nhiệm Tái Tái, không dám nói thêm một câu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tôi Là Vị Hôn Phu Của Cô Ấy

Lúc nhìn thấy Mạc Diệp Thanh, Mục Nhĩ vui mừng, lúc cúi đầu xuống, cô liền nhìn thấy xe của đàn anh, đây có được xem như là có duyên phận không?

Mạc Diệp Thanh vẫn chưa mở miệng nói chuyện, chuông điện thoại trong túi Mục Nhĩ vang lên.

“Ông ngoại.....” Đây là người nhà nha! Không thể không nói, vừa rồi cô thật sự bị dọa sợ, có chút giọng mũi, giọng nói ủy khuất.

Nghe thấy giọng nói kỳ lạ của cô, Mục Nhân Chương cho rằng cô thật sự không thích “vị hôn phu” “Bây giờ đang ở đâu? Hay là hôm nay ở đây đi đừng về nhà.”

Bình thường khi tâm trạng Mục Nhĩ không tốt sẽ không về nhà, nơi kia không có ai hoan nghênh cô về nhà, phần lớn thời gian đều ở nhà ông bà ngoại, cho nên từ nhỏ cô đã rất thân với những người bên nhà ông bà ngoại.

Nhiệm Tái Tái đứng sau lưng cô, cậu có thể nghe thấy lời Mục Nhân Chương nói, Mục Nhĩ nhủ mày không biết trả lời thế nào, Nhiệm Tái Tái cầm điện thoại trong tay cô, đưa lên bên tai “Ông ngoại, cháu là Tái Tái, bây giờ chúng cháu ở bên ngoài, chờ một chút nữa cháu sẽ đưa Mục Nhĩ về.”

Mục Nhân Chương nghi ngờ, rồi sau đó khí định thần nhân “Được, trên đường cẩn thận một chút.”

Cúp điện thoại, Nhiệm Tái Tái lại đưa tay về phía Mạc Diệp Thanh “Xin chào, Nhiệm Tái Tái.”

Thấy Mục Nhĩ nhìn chằm chằm hai mắt không dời, kẻ ngồi cũng có thể nhìn ra, đây là ánh mắt mê luyến của một cô gái dành cho một chàng trai.

Mạc Diệp Thanh mắt nhìn Nhiệm Tái Tái, không đưa tay ra, mở miệng hỏi “Chuyện gì xảy ra.”

Đô Nhất Vi nhún vai, cười xấu, cái cằm hướng về phía hai cái xe “Ừ, tôi bị đụng phải.” Cái cằm cương nghị hướng về phía đầu sỏ gây nên.

Khó có được tâm tình tốt như hôm nay, Đô Nhất Vi mới có thể làm như vậy.

Gò má Mộc Nhĩ ửng hồng, cúi đầu nghịch đầu ngón tay “Đàn anh.....”

Một tiếng “đàn anh” đối với nội tâm của ba người đàn ông sẽ là gì.

“Xin chào, tôi là vị hôn phu của Mộc Nhĩ, hôm nay thật xin lỗi, đây là số điện thoại của tôi, sau này nếu sửa xe hãy liên lạc với tôi, tôi sẽ bồi thường tiền sửa xe.” Không biết Nhiệm Tái Tái có giấy bút trong tay từ lúc nào, đưa tờ giấy note cho Mạc Diệp Thanh.

Cùng lúc đó, Mộc Nhĩ nhảy dựng lên đưa tay che miệng Nhiệm Tái Tái “Cậu nói bậy bạ gì đó? Ai là vị hôn thê? Cậu cảm miệng cho tôi!”

Nhiệm Tái Tái cười lui về phía sau, Mộc Nhĩ bỏ nhào về phía cậu, nhìn qua thì quan hệ vô cùng tốt.

Đô Nhất Vi nghiêng đầu nhìn Mạc Diệp Thanh, sắc mặt như thường, thần sắc lạnh nhạt.

Mạc Diệp Thanh quay đầu đi về phía xe của mình “Thu lại số điện thoại của cậu ta.”

Khỏe miệng Đô Nhất Vi khẽ nhếch, đi về phía hai người còn đang đùa giỡn “Trước tiên có thể đưa số điện thoại cho tôi không?”

Không thấy đại ca nhà bọn họ đã tức giận sao? Sao lại không có mặt đánh giá như vậy chứ?

Vốn dĩ Nhiệm Tái Tái cố ý, giữ chặt cánh tay Mộc Nhĩ, đưa tay còn lại đưa số điện thoại ra, có cảm giác như đang đuổi tình địch đi.

Đàn anh, bình thường Nhiệm Tái Tái không ít lần nghe thấy Mộc Nhĩ nói mình thích đàn anh, đáng hận nhất chính là, ngủ chung một chỗ, xác định chắc chắn là tên kia.

Đô Nhất Vi vừa rời đi, vừa quay đầu lại nhìn Mộc Nhĩ “Đứng rồi, từ nay về sau không cần liên lạc với Mạc Diệp Thanh nữa.”

Nhìn hai chiếc xe sang trọng lần lượt rời đi, Mộc Nhĩ còn đang nghĩ tới những lời vừa rồi.....đột nhiên khóc to lên.

“Tôi giúp cậu trả tiền cậu cũng không cần cảm động như vậy chứ?” Nhiệm Tái Tái cố ý phân tán sự chú ý của cô.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Còn Chưa Yêu Đã Đánh Mất Rồi

“Cậu đang làm gì vậy?”

Mộc Nhĩ cúi đầu mân mê điện thoại trong tay, Nhiệm Tái Tái muốn trêu chọc cho cô cười.

Mộc Nhĩ nức nở khóc, nước mắt còn vương trong hốc mắt, không để ý tới đầu sò gây nên.

Đều tại người này, nếu như cậu ta không nói những lời kỳ quái kia, nếu như cậu ta không nói cậu ta là “vị hôn phu” của cô, đàn anh cũng sẽ không tức giận, cũng sẽ không quay đầu bước đi.....

“Tiểu Mộc Nhĩ, cậu tìm ai vậy?” Mắt nhìn Mộc Nhĩ mở danh bạ liên tục tìm kiếm, không gọi điện thoại cũng không dừng lại, động tác liên tiếp không ngừng.

“Cậu quản tôi?” Rõ ràng biết số điện thoại của đàn anh, ở riêng trong một thư mục, đầu ngón tay không chịu chạm tới chỗ đó.

“Tôi không quản cậu thì ai quản cậu.” Giống như nói giỡn, Nhiệm Tái Tái biểu đạt lời nói trong lòng mình.

“Không để ý tới cậu, cậu từng tìm tôi nói chuyện.” Ngón tay liên tiếp chạm vào màn hình điện thoại, không muốn dừng lại.

Nhiệm Tái Tái vui mừng “Tôi đắc tội với cậu lúc nào mà cậu không để ý tới tôi, trái tim tôi sẽ rất đau.” Không phải chỉ là làm cho đàn anh tức giận bỏ đi sao? Về phần tại sao? Không được, đầu nhóc cô nhóc này lộn xộn, cậu muốn uốn nắn.

Khoát tay lên vai cô, kéo cơ thể cô vào trong lòng mình. Dụ dỗ Mộc Nhĩ, đây là điểm mạnh của Nhiệm Tái Tái, cậu là người hiểu rõ tính tình cô nhất “Tiểu Mộc Nhĩ, tôi sai rồi còn không được sao?”

Giọng nói kia mềm mại biết bao nhiêu.

“Đừng nói chuyện với tôi, tôi đang tức giận.” Tránh khỏi móng vuốt của cậu ta, Mục Nhĩ đang rối rắm không biết có nên nhịn đau bụng bỏ thứ mình yêu thích hay không.

Mục Nhĩ nói như vậy chính là không còn giận nhiều nữa, Nhiệm Tái Tái tiếp tục nhõm nhõm “Cậu đang làm gì đó? Điện thoại đều bị cậu tìm cho mòn rồi.” Mục Nhĩ đau đầu “Còn không phải do cậu sao, cậu nói tôi là vị hôn thê, đàn anh liền không để ý tới tôi nữa!”

“Lòng dạ hẹp hòi.”

“Cậu nói cái gì? Nói ai bụng dạ hẹp hòi?”

Nhiệm Tái Tái đã thấp giọng đến mức có thể nhưng vẫn bị Mục Nhĩ nghe thấy lời kháng nghị kia, Mục Nhĩ lập tức xù lông, trừng mắt nhìn.

“Lòng dạ tôi hẹp hòi, tôi nói chính mình.” Cười như một đóa hoa, đưa tay ôm khuôn mặt đỏ rực của Mục Nhĩ, đây là tác dụng của rượu.

Chóng mặt, Mục Nhĩ cúi đầu lại bắt đầu loay hoay điện thoại “Người kia nói, muốn tôi sau này không được liên lạc với đàn anh nữa, tôi.....Không muốn xóa sổ của đàn anh!”

Muốn nói với Mục Nhĩ đó là lòng đã chết “Tiểu Mục Nhĩ, người ta cũng là vì muốn tốt cho cậu, tôi nói cho cậu biết, đàn ông ghét nhất là phụ nữ dây dưa, phiền!” Về mặt Nhiệm Tái Tái nghiêm túc.

“Chính cậu cũng nhìn thấy, lúc này sắc mặt đàn anh khó coi thế nào, như vậy nghĩa là không chào đón biết không? Người ta đã nói từ nay về sau không cần liên lạc nữa, tôi sẽ không liên lạc!” Cậu ta muốn ôm cô vào lòng bảo hộ như báu vật sao có thể để cho người khác làm loạn?

Trong nội tâm ủy khuất, Mục Nhĩ nghe thấy lời Nhiệm Tái Tái nói.....càng muốn khóc.

Cô còn chưa bắt đầu yêu, đã không thể giải thích, liền thất tình!

“Con gái, đừng ngốc như vậy, không nên tự biến mình thành như vậy được không? Mạnh mẽ vất vả sẽ không ngọt, anh ta không muốn cậu, tôi muốn cậu! Có cái gì tốt chứ, lạnh lùng băng giá, không có một chút nhiệt độ, để cho anh ta cắt đi xa, tôi sưởi ấm cho cậu.” Mục Nhĩ nhà bọn họ rất sợ lạnh, không thấy ánh mắt của tên kia khiến cho Mục Nhĩ nhỏ bé của cậu ta lạnh run sao?

“Tiểu Mục Nhĩ, tôi đưa cậu về nhà sưởi ấm!”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đàn Anh Này Thật Là Xấu

Nhiệm Tái Tái vừa đưa Mục Nhĩ đến trước cửa nhà Mục Nhân Chương thì điện thoại của Mục Nhĩ vang lên.

Số lạ, đầu ngón tay ấn nút nghe. Tâm tình không tốt, Mục Nhĩ không nói chuyện chờ đối phương nói chuyện, đối phương cũng kỳ quái, một lúc lâu vẫn không nói nữa chứ.

Lấy điện thoại ra nhìn, vẫn đang trong cuộc trò chuyện, Mục Nhĩ tức giận “alo”, không lâu sau đầu dây bên kia liền cúp điện thoại.

Không giải thích được!

“Ai vậy?” Nhiệm Tái Tái ngồi bên cạnh tháo dây an toàn cho Mục Nhĩ, mắt nhìn điện thoại cô hỏi.

“Không có người nói chuyện.” Hừ khí vô lực, Mục Nhĩ rất không vui.

Hai người xuống xe, Nhiệm Tái Tái giữ chặt Mục Nhĩ, nhìn đôi mắt ửng đỏ của cô, mặc dù không khóc nữa nhưng bộ dáng rất đáng thương “Tiểu Mục Nhĩ, tôi không thể cứ như vậy đi vào, nếu không ông bà ngoại sẽ cho rằng tôi bắt nạt cậu.”

Không chút khách khí trừng mắt nhìn người đang cười cợt nhả trước mặt, Mục Nhĩ xoay người đi vào nhà “Vốn dĩ cậu chính là người bắt nạt tôi còn muốn chống chế.”

Theo sát phía sau, Nhiệm Tái Tái bắt kịp Mục Nhĩ lại bắt đầu dụ dỗ “Ai bắt nạt cậu chứ, đừng quên, tôi là người trả tiền bồi thường sửa xe đấy!”

Mục Nhĩ lập tức đứng nghiêm, chỉ vào cái mũi Nhiệm Tái Tái cảnh cáo “Không được để cho ông bà ngoại tôi biết rõ chưa?”

Người già yêu thương quan tâm, ông ngoại lo lắng, bà ngoại sẽ nhắc nhở cô,

“Tiền kia xem như tôi mượn cậu, chờ khi tôi có tiền sẽ trả lại cậu.” Nói xong Mục Nhĩ liền đi vào trong nhà.

Được, cô nhóc cũng có lòng tự trọng, cậu không nói gì, cô yêu cầu thế nào liền như thế, Nhiệm Tái Tái đi theo cô vào trong nhà.

“Tôi đã về đến nhà rồi sao cậu còn chưa đi?” Sắc mặt Mục Nhĩ không tốt lắm.Cao Sênh Anh xuất thân từ con nhà địa chủ, nổi tiếng là con gái nhà quyền quý “Người ta đưa cháu về, cháu không mời người ta uống một chén trà sao?” Người tới là khách, nào có ai đuổi khách đi chứ.

Ở đây tất cả mọi người đều khoan dung tính tình của cô, cô không quan tới lễ tiết gì, quay đầu đi không để ý tới Nhiệm Tái Tái.

Nhiệm Tái Tái không tiếp tục đi theo, đi tới trước mặt Mục Nhân Chương và Cao Sênh Anh cười “Ông bà ngoại, cháu xin phép về trước, hôm nào cháu lại đến chơi.”

Mục Nhân Chương có ấn tượng rất tốt với Nhiệm Tái Tái, còn tiến ra tận cổng, Mục Nhĩ ở lý trong phòng không chịu đi ra.

“Tiểu Tai, Tái Tái đối với cháu rất tốt.” Là người từng trải, Mục Nhân Chương có thể nhìn thấy rõ, ánh mắt Nhiệm Tái Tái nhìn Mục Nhĩ không bình thường.

Một người có thể giả mạo mọi thứ, duy chỉ có ánh mắt là không thể che giấu được, ánh mắt Nhiệm Tái Tái nhìn Mục Nhĩ là cái nhìn yêu thương say đắm.

“Ông ngoại!” Mục Nhĩ kháng nghị lời Mục Nhân Chương nói.

Rốt cuộc vẫn là nuông chiều cô, Mục Nhân Chương cười cười “Được rồi được rồi, ông đi ngủ, cháu làm gì thì làm đi.”

Bình thường Mục Nhân Chương và Cao Sênh Anh ngủ rất sớm, hôm nay bởi vì cô ý đợi cô nên mới ngủ trễ, Mục Nhĩ đưa Mục Nhân Chương đi về phòng ngủ “Tranh thủ thời gian ngủ đi.”

Tối chủ nhật quay lại trường học, chuẩn bị đi về phía phòng tự học, điện thoại trong túi lại vang lên, lúc này Mục Nhĩ nhớ kỹ “đàn anh”.

Mục Nhĩ đưa điện thoại tới bên tai còn chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia Lộ Thần Tây đã mở miệng trước “Rốt cuộc cũng gọi được điện thoại cho người sống rồi!”

Mục Nhĩ “.....”

“Đàn em, cứu mạng, anh sắp teo rồi, những tên kia không có lương tâm cũng không trông nom đàn anh sống chết thế nào, em có thể giúp anh mua thuốc hạ sốt và thuốc cảm mạo đưa tới cho anh được không?” Nhét giấy vào lỗ mũi, Lộ Thần Tây tràn đầy giọng mũi nói.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đi Đưa Thuốc

“A?.....” Để tay lên ngực tự hỏi, Mục Nhĩ cảm thấy, quan hệ của cô và Lộ Thần Tây.....không tốt như vậy!

Nhưng mà, nói thế nào, người này cũng là bạn của đàn anh, cô không thể thấy chết mà không cứu.

“Vâng.”

Cuối cùng, ngoan ngoãn đồng ý, quay đầu đi tới hiệu thuốc gần nhất.

Đi chưa được mấy bước, một tin nhắn được gửi tới, Mục Nhĩ mở ra xem, Lộ Thần Tây gửi tin nhắn nói cho cô biết chỗ anh đang ở, muốn cô đưa thuốc đến chỗ đó. Mục Nhĩ đọc kỹ từng câu từng chữ, trong lòng vốn bồn chồn, lúc này lại càng không biết phải làm sao.

Lộ Thần Tây cho cô địa chỉ, không phải là ký túc xá trong trường học mà là ở vùng ngoại ô của thành phố!

Từ lúc nghe điện thoại của Lộ Thần Tây, tâm lý Mục Nhĩ không ngừng bất ổn.

Con người Mục Nhĩ chính trực, đã đồng ý làm chuyện gì thì nhất định sẽ làm được. Dù cho trong lòng không được thoải mái, cũng vẫn muốn làm.

Từ trường học đến hiệu thuốc mua thuốc, trong đầu không ngừng nhớ tới địa chỉ Lộ Thần Tây cho cô, cô biết rõ chỗ này, nhưng.....Không phải đàn anh cùng bọn họ ở trong ký túc xá sao? Sao người lại chạy ra bên ngoài ở rồi?

Không nghĩ ra vấn đề, nhưng thuốc này nhất định phải đưa đến tay Lộ Thần Tây, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Quý Tư thông báo tình hình, nghe Quý Tư giảng đạo xong, Mục Nhĩ nhoen miệng, đi ra ngoài cổng trường.

Quý Tư nói, nói không chừng đàn anh cũng ở đó!

Bất quá Quý Tư nhắc nhở cô, không nên tùy tiện trả lời, không được để ý tới người xa lạ. Những điều này từ lúc học tiểu học cô giáo đã từng dạy qua, Quý Tư thật sự là không nhận được cường điệu thêm một lần.

Ra khỏi cổng trường có thể bắt xe buýt, chỗ Lộ Thần Tây nói cách trường học không xa, chỉ cần ngồi xe buýt năm phút là đến. Tới trạm xuống xe, Mục Nhĩ nhìn xung quanh, lấy điện thoại di động mở tin tức, xác nhận vị trí cụ thể, đi bộ mấy trăm mét, một con đường rộng rãi, hai bên lưa thưa mấy chiếc xe đậu.

Từng bước từng bước đi tới, rốt cuộc thấy được biển số nhà mà Lộ Thần Tây nói.

Tránh cửa chính, trốn vào trong góc Mục Nhĩ nhỏ giọng nói “Quý Tư nói, đến nơi phải gọi điện thoại xác nhận, đỡ phải phát sinh vấn đề ngoài ý muốn.”

“Đàn em” Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói suy yếu vô lực, điện thoại đổ chuông một hồi Lộ Thần Tây mới nghe điện thoại cảm giác rất gian nan.

Mục Nhĩ khẩn trương “Anh Lộ, em đến rồi, anh ở đâu?”

Quý Tư nói, không thể tùy tiện ấn chuông cửa, vạn nhất.....

Được rồi, kỳ thật nghĩ lại thì bọn họ đều đã lớn, loại hành vi này buồn cười quá, hơn nữa rất dọa người. Cũng không còn cách nào khác, xã hội bây giờ, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, xem tin tức trên ti vi cảm giác cách bọn cô rất xa xôi, có đôi khi lại cảm thấy cách rất gần.

Lúc Lộ Thần Tây quán chần từ trong nhà đi ra xuất hiện trong tầm mắt Mục Nhĩ, Mục Nhĩ mới thở phào nhẹ nhõm lộ đầu ra.

Giống như ăn trộm vậy.

Nhìn thấy Mục Nhĩ như vậy, trong lòng Lộ Thần Tây buồn cười nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, mặt không có biểu tình gì, rất tội nghiệp, mũi đỏ, đi tới trước cửa.

Mục Nhĩ lui về sau mấy bước, không có ý định đi vào, muốn ở ngoài cửa đưa thuốc cho Lộ Thần Tây.

Lộ Thần Tây giả bộ không thấy động tác của Mục Nhĩ, không nhận, mở cửa, xoay người rời đi, ngoài miệng còn nói “Mau vào đi, vốn dĩ anh đang bệnh, nếu đứng ngoài gió bệnh càng nặng thêm.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đàn Anh, Anh Như Vậy Thật Sự Không Sao Chứ?

“Anh Lộ, em còn phải quay về cho kịp lớp tự học buổi tối.” Bảo trì động tác vừa rồi, Mục Nhĩ nhỏ giọng kháng nghị.

Cô có lòng tốt đưa thuốc tới đã tốt lắm rồi. Cô không có ý định đi vào, không thể nói tại sao, Mục Nhĩ cảm giác Lộ Thần Tây.....không được tốt cho lắm.

So với Mạc Diệp Thanh, Lộ Thần Tây cho Mục Nhĩ cảm giác được hình dung qua ba chữ _____ không đáng tin.

Vốn dĩ Lộ Thần Tây còn muốn tiếp tục giả vờ không nghe thấy, nhưng anh đã bước đi mấy bước, cô bé ngu ngốc ở sau lưng vẫn đứng y nguyên thờ ơ như vậy, Lộ Thần Tây thua cô một cách triệt để, về mặt mắt hứng quay đầu lại nhìn Mục Nhĩ “Đưa một túi thuốc đến liền không quản không hỏi, em bắt lương như vậy là do anh Mạc đào tạo sao?”

Mục Nhĩ “.....”

Không nóng không lạnh nói một câu, Lộ Thần Tây hài lòng nhìn Mục Nhĩ đẩy cửa đi vào.

Về phần biểu lộ trên mặt Mục Nhĩ, Lộ Thần Tây trực tiếp bỏ qua, trong lòng vui thích, đi trước dẫn đường.

Vào cửa đi tới ghé sa lon ở đối diện, Lộ Thần Tây nhắm mắt “Đàn em, anh muốn ngủ, đừng quấy rầy anh.”

“Đàn anh, em để thuốc ở đây, em về đi học đây.”

Còn chưa kịp nhấc chân, Mục Nhĩ bị ép dừng lại.

Cả người phủ kín như một cương thi đứng trước mặt cô, mắt mở một nửa “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, đàn anh bệnh thành như vậy em cũng không quan tâm” Biểu lộ này giống như Mục Nhĩ là một đứa mất lối.

Mục Nhĩ muốn khóc, Lộ Thần Tây như vậy, trong lòng cô càng sợ hãi “Đàn anh, bây giờ em đi lấy nước ấm cho anh uống thuốc.” Quay đầu bỏ chạy.

Lộ Thần Tây nhìn bóng lưng chạy trốn của Mục Nhĩ, khóe miệng kéo thành hình vòng cung, thanh thoi, nằm chết dí trên ghế sa lon, đem chần mèn quần chật lấy cơ thể.

Khá tốt, phòng này bố cục rất đơn giản, Mục Nhĩ thoáng cái liền có thể mò tới phòng bếp.

Đứng ở trong phòng bếp, bằng tốc độ chậm nhất, lấy nước nóng, dùng hai cái ly sụt qua sụt lại cho đến khi có độ ấm vừa phải, đến lúc nước ấm thì Mục Nhĩ vô cùng muộn đem nước đi tới phòng khách.

“Đàn anh, nước được rồi.”

Lộ Thần Tây đưa lưng về phía cô không để ý tới.

Mục Nhĩ cao giọng “Đàn anh, có thể uống thuốc rồi.”

Người nằm trên ghế sa lon vẫn không để ý.

Mục Nhĩ ngửa cổ họng, ho nhẹ, nghĩ thầm đây là bị chọc giận, có chút tức giận muốn đánh Lộ Thần Tây một cái tát “Đàn anh, nước ấm rồi, có thể đây uống thuốc được không?”

Mẹ kiếp, cô lớn thế này, chưa từng hầu hạ ai như vậy!

“Biết rồi.”

Lộ Thần Tây mặt đỏ, mắt nhắm, không báo hiệu trước ngồi dậy.

Mục Nhĩ bị bộ dáng của anh làm cho hoảng sợ, cô nghẹn giọng đứng im tại chỗ không dám tỏ vẻ.

“Đến căn phòng kia lấy quần áo cho anh.”

Duỗi cánh tay ra, Lộ Thần Tây chỉ về căn phòng phía đông trên lầu hai.

Mục Nhĩ nhanh chân chạy lên lầu hai, trong lòng buồn bực đẩy cửa, mẹ kiếp, Lộ Thần Tây này rõ ràng là không mặc gì, bên trong ở trạng thái như vậy làm sao có thể khỏe chứ?

Vốn dĩ từ nhỏ đã lớn lên ở nhà ngoại, tất cả người lớn hơn cô đều là anh trai, lớn lên cùng một đám con trai, tính cách Mục Nhĩ, kỳ thật không có loại nhút nhát như con gái, nhưng hết lần này tới lần khác động tác của Lộ Thần Tây quá khiêu khích, phải nói là cố ý.

Túm cái gì mà túm, đáng người đẹp sao? Thân thủ hay cơ ngực cái gì chứ? Anh Mạc nhà cô cũng có có được không?

“A!”

Đẩy cửa đập vào cái gì đó, Mục Nhĩ nghẹn ngào kêu.

Lộ Thần Tây ở dưới lầu cười đến ngã nghiêng, bình tĩnh lại, bọc kín chắn đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bị Tính Kế

“Anh không sợ làm cô bé ấy sợ sao.”

Không đếm xỉa đến lời cô gái nói, Lộ Thần Tây khề hôn đôi môi đỏ mọng của cô gái như chuồn chuồn lướt nước, buông người nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Cô gái khề cười, quay đầu vào, thành thạo lái xe Lamborghini, đi về phía bệnh viện.

Lộ Thần Tây hiện tại không phải là giả, anh thật sự cảm mạo phát sốt.

Phòng ngủ chính trên lầu hai, Mạc Diệp Thanh cúi đầu nhìn người trước mặt, cổ họng hơi ngứa.

“Em....Em đưa thuốc tới cho anh Lộ!” Mục Nhĩ tự giác thẳng thắn, không đợi Mạc Diệp Thanh hỏi, ngửa đầu nói rõ lý do tại sao lúc này lại xuất hiện ở đây.

“Em, em đi lên lấy quần áo cho anh Lộ.” Ngón tay chỉ dưới lầu, Mục Nhĩ rõ ràng cảm giác được sắc mặt Mạc Diệp Thanh khác thường, nói chuyện cũng trở nên cà lăm.

Mạc Diệp Thanh ngăn tại cửa ra vào, chưa nhường đường cho Mục Nhĩ “Phòng cậu ta ở bên cạnh.”

Mục Nhĩ chớp hai mắt, vô tội sừng sốt “A!” Vội vàng chạy nhanh như chớp, chạy về phía căn phòng kia.

Trong lòng Mạc Diệp Thanh biết Lộ Thần Tây làm cái quỷ gì, mặt không có biểu tình gì nhìn Mục Nhĩ chạy tới căn phòng bên cạnh, làm thế nào cũng không thể mở cửa ra.

Trong lòng trống đập càng ngày càng dồn dập, trên mặt càng ngày càng nóng bừng, Mục Nhĩ xấu hổ nhìn Mạc Diệp Thanh không ngừng cười ha ha “Ha ha ha ha, cửa phòng anh Lộ thật kỳ quái, mở không ra.....”

Nói xong cô muốn khóc, sao cô lại xui xẻo như vậy, sao lại đồng ý đưa thuốc tới cho anh Lộ chứ?

Chủ yếu là, Mục Nhĩ rất tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, hơn nữa từ trước đến nay giác quan thứ sáu của cô đều rất chuẩn, cô cảm giác được, lúc này anh Mạc rất không vui.

Không xong, cô muốn chạy!

Nhìn xuống dưới lầu, anh Lộ cứu mạng!Hả?

A!

“A!” Mục Nhĩ cho rằng mình hoa mắt nhìn nhầm, nhìn kỹ lại, anh Lộ lúc này còn đang nằm trên ghế sa lon dưới lầu nằm nghỉ, bây giờ lại không thấy đâu!

“Cái kia, đàn anh, em xuống lầu trước.” Có thể chạy mà không chạy là người ngu. Nghĩ đến mình có thể rời đi, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Cô cảm thấy Lộ Thần Tây không tốt là một chuyện, nhưng bây giờ anh ta bị bệnh, lại là một chuyện khác, lúc này thấy mặt anh ta hồng như vậy, nhất định là sốt rất cao.

“Xuống lầu làm gì.” Thốt ra một câu, lông mày Mạc Diệp Thanh nhíu lại.

Mục Nhĩ không dám trả lời câu hỏi của anh, dừng chân, động tác chậm lại, khuôn mặt lộ ra vẻ mất tự nhiên “Ha ha, cái kia, đàn anh, lúc em đến anh Lộ đang nằm trên ghế sa lon ngủ, anh ấy đang sốt! Anh xem, hiện tại không thấy anh ấy đâu, em phải xuống dưới tìm anh ấy!”

Càng nói càng cao hứng, cô tin chắc, ừ, chính là như vậy, cô xuống lầu là vì muốn tìm anh Lộ đang bị bệnh, không phải là muốn trốn đi.

Sao cô lại không có tiền đồ như vậy chứ, rõ ràng cực kỳ thích, nhưng cứ nhìn thấy anh là lại muốn trốn đi? Thật là không có tiền đồ!

“Không cần, có người đón cậu ta đi rồi.”

Giọng nói của Mạc Diệp Thanh càng ngày càng gần, ngay cả bóng hình càng ngày càng lớn, chân Mục Nhĩ không trực giác lui về phía sau “A? Như vậy sao! Vậy đàn anh, em cũng phải quay về, hẹn gặp lại đàn anh!”

Cô càng như vậy, trong lòng Mạc Diệp Thanh càng phát hỏa “Đứng lại!”

Bình thường cũng không thấy cô không thể chờ được mà muốn bỏ chạy như vậy, không phải nói cô thích anh sao? Gặp gỡ người thầm mến trong lòng liền biểu hiện như vậy sao?

Mục Nhĩ lập tức đứng lại, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Mục Nhĩ, Em Không Ngoan

Thấy cô ngoan ngoãn đứng im, Mạc Diệp Thanh liền không muốn so đo, nhưng nếu muốn để cho cô đi, anh không làm được.

Không nói thêm gì nữa, mắt nhìn bóng lưng cứng ngắc của Mục Nhĩ, anh quay về phòng mình.

Bước chân của anh càng ngày càng xa, Mục Nhĩ nhẹ nhàng thở ra.

Đây.....Thật sự là nơi không nên ở lại!

Mạc Diệp Thanh quay về phòng mình, không khóa cửa, Mục Nhĩ đứng ở bên ngoài sững sờ hồi lâu, cẩn thận thò đầu ra gọi “Đàn anh.” Không có việc gì nữa thì em phải quay về trường học!

Không có người trả lời.

“Đàn anh?” Em phải đi!

Vẫn không có người trả lời, cùng lúc đó, Mục Nhĩ quét mắt khắp phòng, không thấy bóng dáng Mạc Diệp Thanh đâu.

“Đàn anh?” Người đâu?

Tiếng kêu này lớn hơn hai lần trước rất nhiều, không thấy người đâu, trong lòng cô lo lắng.

Không tự chủ được nhấc chân đi vào, Mục Nhĩ nhìn khắp phòng, vẫn không thấy người đâu.

“Đàn anh? Anh ở đâu?” Mục Nhĩ thật sự lo lắng, lúc này cô không quay đầu lại, chỉ biết là anh rời đi, không biết anh có quay lại phòng này hay không, cô cũng không rõ ràng lắm kết cấu căn phòng này, đều do cô, lúc này rụt rè cái gì chứ, không dám đối mặt với đàn anh.

“Đàn anh!”

“Đàn anh?”

Ở trong phòng những nơi có thể tìm đều tìm rồi, lật hết chăn mền ra, vẫn không thấy bóng dáng đâu, Mục Nhĩ hoảng hốt.

“Đàn anh! Anh đi đâu rồi?” Lúc này Mục Nhĩ thật sự muốn khóc.

Một người đang sống sờ sờ, thế nào lại không thấy bóng dáng đâu nữa?

Lúc này anh Lộ cũng như vậy!

“.....” Phía sau lưng mát lạnh, sắc mặt Mục Nhĩ trắng bệch.

Căn phòng kia! Sẽ không có chuyện ma quái chứ?

“Hu hu hu, đàn anh, anh mau ra đây!”

Mục Nhĩ không phải loại nữ sinh nhát gan, thế nhưng cũng không phải cô gái lớn mật, cô sợ hãi kêu lên.

Trong phòng không thấy một cánh cửa mở ra, Mạc Diệp Thanh như thần tiên giáng thế “Làm sao vậy?”

Trong mắt Mục Nhĩ vẫn còn nước mắt, ngậy ngấn cả người.

Dưới người bọc khăn tắm, Mạc Diệp Thanh cảm áo ngủ trên tay, thân thể mạnh mẽ, cứ như vậy trần trụi hiện ra trước mặt cô, cho dù lần kia bọn họ ngủ chung giường, hai người đều mặc quần áo ngủ, cô chưa nhìn thấy cơ thể anh như thế này!

Mục Nhĩ không biết mình có chảy máu mũi như trong truyền thuyết không, cô chỉ biết, hiện tại mặt cô rất hồng, bởi vì cô có thể cảm giác được hiện tại cơ thể cô nóng lên.

Mạc Diệp Thanh quay lại phòng tắm cầm khăn lông đi ra, không ngừng lau máu mũi của Mục Nhĩ, rất phiền muộn “Đi rửa đi.”

Kịp phản ứng lại, Mục Nhĩ đã nắm khăn mặt trong tay Mạc Diệp Thanh, đâm đầu vào phòng tắm.

Cô thật sự không nghĩ tới, thật mất mặt!

Nhưng cô không muốn không được, lần kia tại Atlantis, cô nói mình ngủ quên trong nhà vệ sinh, lúc ấy đã rất mất mặt, lần này phải nói thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Làm Sao Vậy?

“Đi thôi, anh đưa em về.” Đêm hôm khuya khoắt, anh đưa cô về vẫn yên tâm hơn.

Sau khi Mục Nhĩ nghe anh nói biểu tình mê mang, cô hẳn đã nhìn thấy anh không giống với bình thường cho nên mới muốn chạy trốn.

Ha ha, cô rất thông minh.

Vừa nghe thấy Mạc Diệp Thanh muốn đưa cô về, trong lòng vui vẻ, cánh tay không tự chủ được kích động ôm tay Mạc Diệp Thanh “Thật sao?”

Mạc Diệp Thanh đầu đầu “ừ” một tiếng, không dám nhìn vào mắt cô.

Ánh mắt cô tràn đầy sung sướng, làm cho anh nhìn không được bị cuốn hút vào, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

“Đàn anh, anh có ý đưa em về sao?” Mục Nhĩ chớp hai mắt, chờ đợi câu trả lời của Mạc Diệp Thanh.

Cho đến nay, Mục Nhĩ rất yêu mến Mạc Diệp Thanh, Mạc Diệp Thanh chưa từng đáp lại cô, nghĩ lại, từ lần ăn cơm ngủ chung kia, dường như đàn anh đối với cô cũng như bình thường!

Tự động bỏ qua đoạn tông xe không vui, lần kia đàn anh bị tiện nhân chọc cho tức giận.

Như con thỏ nhỏ vui sướng, Mục Nhĩ duy trì tư thế kéo cánh tay Mạc Diệp Thanh, rụt rè đã bị quăng vào chín tầng mây, vừa rồi cũng do cô quá rụt rè, mới thiếu chút nữa lạc mất đàn anh.

Một luồng sóng nhiệt bay thẳng vào bộ não, Mạc Diệp Thanh kim lòng không được ngừng bước chân.

Chết tiệt, rốt cuộc Lộ Thần Tây bỏ bao nhiêu thuốc, anh dùng nước lạnh không thể chế được một chút, bây giờ lại bắt đầu phát tác.

“Đàn anh, anh làm sao vậy?”

Trong chớp mắt, sắc mặt Mạc Diệp Thanh đỏ bừng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Anh khó khăn nhắm mắt lại cố gắng không chế cảm giác không nên có này, cắn chặt hàm răng, tay phải trong túi quần nắm chặt.

Đột nhiên xuất hiện tình huống như vậy, Mục Nhĩ không ngừng lo lắng “Đàn anh, rốt cuộc anh làm sao vậy? Cần em làm gì giúp anh không?”

Cánh tay rút khỏi tay Mạc Diệp Thanh, cơ thể nửa ngồi trước mặt Mạc Diệp Thanh, cô muốn giúp Mạc Diệp Thanh giảm bớt thống khổ, bàn tay lạnh buốt không do dự lau mồ hôi trên trán anh, không biết phải làm sao.

“Đàn anh, anh đừng làm em sợ, anh làm sao vậy?”

Giờ phút này hành động của cô đối với Mạc Diệp Thanh mà nói quả thực là bàn tay nhỏ bé mềm mại bồi rồi thỉnh thoảng giúp anh lau mồ hôi, Mạc Diệp Thanh nóng ruột đẩy tay cô ra, lắc đầu.

Chết tiệt, Lộ Thần Tây bỏ thuốc cho anh lúc nào sao anh lại không biết!

Bên tai không ngừng vang lên tiếng Mục Nhĩ gọi anh khiến nhiệt huyết sôi trào, máu trong mạch máu điên cuồng kêu gào.

“Tiểu Mục Nhĩ.”

Mạc Diệp Thanh mở mắt, Mục Nhĩ phát hiện, đó là sương mù mà cô chưa từng thấy qua, khẽ “ừ”.

Mạc Diệp Thanh hỏi cô “Thích anh sao?”

Gò má Mục Nhĩ ửng hồng “Thích”

Mạc Diệp Thanh cố hết sức nở nụ cười “Chán ghét anh không?”

Mục Nhĩ lắc đầu “Không ghét, đàn anh làm gì Mục Nhĩ cũng không chán ghét.”

Mạc Diệp Thanh đem hết sức lực không chế xúc động căng thẳng, nói với Mục Nhĩ “Đàn anh sẽ làm chuyện xấu với Mục Nhĩ.”

Mục Nhĩ gật đầu.

Mạc Diệp Thanh bắt đầu đi bật cười “Tiểu Mục Nhĩ có sợ không?” Gật đầu nhanh như vậy, rốt cuộc cô có biết “chuyện xấu” mà anh nói có ý gì không?

Ánh mắt Mục Nhĩ kiên định “Không sợ.”

Mạc Diệp Thanh kéo hai tay cô đặt lên cổ mình, nâng mông cô “Nhảy lên.”

Mục Nhĩ nghe theo, nhấc chân nhảy lên, hai tay ôm cổ anh.

Mạc Diệp Thanh nghiêng đầu nói nhỏ bên tai cô “Nghe lời, đừng lộn xộn.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Mạc Diệp Thanh có thể cảm giác được cô đang run rẩy.

Cứ ôm Mục Nhĩ như vậy đi về căn phòng trên lầu hai, trên đường đi, Mục Nhĩ ghé vào trên bả vai anh nhìn về phía sau anh không dám động, như đứa trẻ ngây thơ, ánh mắt thanh tịnh.

Cửa phòng, anh một tay nâng cô, một tay mở cửa phòng.

Mục Nhĩ không ý thức được, cô đã bị Mạc Diệp Thanh ôm vào khu vực của anh, trong đầu còn đang suy nghĩ, “chuyện xấu” mà đàn anh nói rốt cuộc là cái gì.

Xoay người chống đỡ Mục Nhĩ, Mục Nhĩ dán sát vào tường, lúc cô còn đang chưa rõ tình huống, đôi môi Mạc Diệp Thanh đã dán sát vào môi cô.

Không kịp đóng cửa lại, bước vào phòng, liền hôn cô, một khắc cũng không muốn chờ, anh nghĩ, đoạn đường đi tới đây thật là dài vô.

Từ trước tới giờ năng lực kiểm chế của anh rất tốt, giống như hiện tại, cho dù anh bị bỏ thuốc, Mạc Diệp Thanh vẫn có thể bảo trì phong độ nhẹ nhàng, thông dong bình tĩnh.

Loại tình huống này, anh hôm Mục Nhĩ, chỉ như lướt qua mà thôi.

Trên thực tế là anh sợ dọa sợ tiểu Mục Nhĩ, hơn nữa anh không xác định được cô có hiểu ý anh nói có thể đem cơ thể cô cho anh hay không.

Bị bỏ thuốc, cảm giác và lý trí đều bị xé rách, kỳ thật điều mà Mạc Diệp Thanh quan tâm hơn là lý trí phán đoán, tác dụng của thuốc cùng với nhu cầu của cơ thể, hoàn toàn có thể không đáng kể.

Muốn cô chính là một ý niệm.

Lại nói tiếp, cô là một cô gái mê người, liếc nhìn lại, có thể lấy mất tâm hồn người khác, là kiểu phụ nữ thích hợp quyến rũ đàn ông.

Mạc Diệp Thanh không thể không chú ý đến cô, trong thế giới của Mạc Diệp Thanh, đã sớm để ý tới Mục Nhĩ.

Cử động trong lúc lơ đãng của cô, có thể làm cho trống ngực đập ầm ầm, cô không phải là người phụ nữ đẹp nhất mà Mạc Diệp Thanh từng gặp, nhưng lại đặc biệt thuần khiết.

Nếu như cô là một cô gái trong một gia đình bình thường, từng trải, đã sớm không như hiện tại.

Con gái có sắc đẹp đôi khi không phải là chuyện tốt, nếu như không phải cô không có mấy anh trai bảo vệ, sợ rằng hiện tại cô không thể làm cô công chúa vô ưu vô lo như vậy.

Con gái xinh đẹp, luôn dễ dàng bị người khác nhớ thương, có người tốt, cũng có người xấu.

Từ nhỏ lớn lên cùng các anh trai, trên người Mục Nhĩ có khí phách đàn ông, đó là điều Mạc Diệp Thanh thích, cô gái như vậy không có mấy người, cảm lên được có thể thả xuống được.

Không phải Mạc Diệp Thanh không muốn ở chung một chỗ với cô, nhưng bối cảnh gia đình cô phức tạp, anh không muốn gây phiền toái cho mình.

Đã có sự kích thích của cô, Mạc Diệp Thanh nghĩ muốn dựa vào cảm giác của mình tùy hứng một lần.

Môi Mạc Diệp Thanh lạnh như băng, giống như anh cho cô cảm giác, dường như cả người anh đều là băng lạnh.

Hai tay vẫn đặt trên cổ cô, Mục Nhĩ phát hiện, trái tim cô cũng không có đập nhanh hơn hô hấp không nhúu chặt cùng những phản ứng khác, thậm chí cô bắt đầu hoài nghi bản thân không ngã bệnh, vì cái gì mà lại bình tĩnh không kháng nghị?

Cánh môi dán cánh môi, nhẹ nhàng, không dám dùng lực, Mạc Diệp Thanh nhìn cô, dường như cô không chống đối sự đụng chạm của anh.

Lực đạo hôn môi cô có chút tăng lên, xoay người ôm cô đi về phía giường, ôm cô, như ôm một món đồ chơi bằng nhung, cô nhẹ đến khó có thể tin được.

Không thể đoán trước bị anh đặt lên giường, Mục Nhĩ nhìn đàn anh lúc này ôm cô cũng đề xuống.....

Cô không nghĩ ra, vừa rồi vẫn còn tốt, tại sao đột nhiên đàn anh như thay đổi thành một người khác!

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ô Long

“Đàn anh.....” Mục Nhĩ há hốc mồm, mặc dù cô nghĩ tới vô số loại “chuyện xấu”, duy chỉ không nghĩ tới sẽ là tình huống này.

Mạc Diệp Thanh bắt đầu như kẻ nghiện, không hề bị khống chế, dựa vào tâm tính tùy ý làm bậy, cảm nhận rung động mà cô nhóc tạo cho anh.

Tiếng kêu hoảng sợ của Mục Nhĩ truyền tới tai anh, động tác trên tay anh chậm lại, vẫn hôn cô như cũ, khẽ “ừ”.

Mục Nhĩ hoảng sợ “Đàn anh.....không phải anh cùng anh Lộ ở trong trường sao? Sao.....Sao lại ở đây?”

Mấy giây ở chung, đầu óc Mục Nhĩ nhanh chóng chuyển động, thốt ra lời nói.....là vấn đề mà cô vẫn nghĩ không thông.

Dưới cổ bị quần áo che, càng che che lấp lấp cất giấu, càng kích thích bản tính con người. Vui đầu vào bên dưới xương quai xanh của cô, một cổ hương thơm nhàn nhạt từ trong quần áo xông vào mũi, tâm thần Mạc Diệp Thanh rung động, đó là mùi thơm cơ thể cô.

Lý trí nói cho anh biết, dừng lại dừng lại, dường như tiểu Mục Nhĩ sợ hãi, đang cầu xin anh.

Một tay phủ trên quần áo cô, anh thật sự sợ hương vị này rót vào ngực, khó có thể điều khiển bản thân, cánh môi chuyển qua gò má cô, nhẹ nhàng, như lông vũ “Lộ Thần Tây nói có lần ở trong phòng tắm bị rình trộm. Liên chuyển ra ngoài.”

Mục Nhĩ: “... ..”

Rình trộm?

Tắm rửa?

Lộ Thần Tây?

“Đàn anh, cái kia, mấy ngày hôm trước, anh có tắm rửa ở trong ký túc xá không?”

Lúc nóng lúc lạnh, muốn tránh lại trốn không thoát, vừa vặn phản ứng của cơ thể, rõ ràng là cô không muốn trốn!

Vấn đề là, tiến độ này! Cũng quá nhanh! Mục Nhĩ vẫn chưa thích ứng được, không hiểu chuyện gì đã cùng đàn anh lăn lộn trên giường, nói ra cũng khiến người ta chê cười rồi.

Câu hỏi của Mục Nhĩ làm cho Mạc Diệp Thanh biết là ý gì, hào phóng bẩm báo “Anh không tắm ở trường.”

Ý tứ chính là, từ lúc bắt đầu, hình mà cô phải giẫm lên người Đường Tiểu Náo để chụp, là.....anh Lộ sao?

“Đàn anh, chẳng lẽ từ lúc đi học tới giờ anh không tắm rửa ở trường sao? Anh nghĩ kỹ lại mấy ngày hôm trước xem!” Chưa từ bỏ ý định!

“Ừ” Một chữ đơn giản, Mạc Diệp Thanh càng thêm xác định người mà Lộ Thần Tây nói lúc đó là cô.

Bất quá đúng là anh chưa bao giờ tắm rửa ở trường, từ lúc lên đại học liền mua căn phòng này, tắm rửa đều giải quyết ở đây.

Bị tuyên án tử hình, Mục Nhĩ hận không thể lấy điện thoại xóa bỏ tấm hình mà cô vẫn xem như bảo bối!

Nghĩ thế nào thì hành động như vậy, giặt mình, cô chuẩn bị.....

Cúi đầu nhìn cô, thấy cô đứng dậy, Mạc Diệp Thanh buông cô ra, xuống giường.

Anh chưa bao giờ làm chuyện gì ép buộc người khác, anh nhìn thấy Mục Nhĩ phản kháng.

“Đến chỗ tôi một chút.”

Đưa lưng về phía Mục Nhĩ, Mạc Diệp Thanh gọi điện thoại, sau đó nói với Mục Nhĩ “chờ một chút” rồi xoay người đi vào phòng tắm.

Hiện tại anh căn bản không có cách nào đưa Mục Nhĩ về trường, anh chỉ có thể gọi điện thoại, gọi người tới đưa Mục Nhĩ quay về trường.

Mục Nhĩ ngồi trên giường mê mang nghe tiếng nước chảy từ trong phòng truyền tới.....

Cô không làm gì cả?

Vừa rồi đàn anh vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại bước đi mất?

Từ trong túi quần lấy điện thoại ra gọi cho Quý Tư “Tiểu Quy Quy, hình như mình không cần thận chọc cho người có tiếng học giỏi nhất trường mất hứng....”

Nói rõ không sót chút gì cho Quý Tư nghe, trải qua sự chỉ điểm của cao nhân, Mục Nhĩ liền tỉnh ngộ!

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cô Là Thuốc Giải

Quý Tư nói, đàn anh trúng thuốc rồi!

Đàn anh trúng thuốc rồi!

Đàn anh trúng thuốc rồi!

... ..

Nắm chữ quần quanh bên tai, Mục Nhĩ nắm quần áo chà xát, bước tới bước lui, vắt hết óc nghĩ cách, cứ một chút lại đi tới cửa phòng tắm nghe động tĩnh bên trong, chốc lát lại ngồi lên giường, nghĩ xem có nên làm theo lời Quý Tư nói.....đem “thuốc giải” tới không?

Hu hu hu.....

Quý Tư nói, cô chính là thuốc giải!

Quý Tư còn nói quyền quyết định là ở trong tay cô, tự suy nghĩ, đối với sự yêu mến mà Mục Nhĩ dành cho Mạc Diệp Thanh, cô tuyệt đối có thể làm chuyện “xả thân vì chính nghĩa”.

Cẩn thận bước tới trước cửa phòng tắm, Mục Nhĩ nhìn chăm chăm mũi chân mình, suy nghĩ năm phút, sau đó cắn răng đưa tay gõ cửa phòng tắm.

“Chuyện gì.”

Ở bên trong tiếng nói của Mạc Diệp Thanh vang lên có ẩn chứa kiên nhẫn cùng mệt mỏi, Mục Nhĩ nghe thấy mà đau lòng.

Cúi đầu, bàn tay nắm góc áo, khẽ hỏi “Đàn anh.....Cái kia, anh đỡ hơn chưa?”

Nếu như, nếu như cứ như vậy xảy ra quan hệ với đàn anh. Cô cảm thấy có chút vô si.

Có cảm giác lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Dù sao cũng là Mục Nhĩ thích đàn anh, mà đàn anh cũng chưa có nói cô làm bạn gái.

“Ừ, sẽ có người tới đưa em về, em chờ một chút.” Lời nói của Mạc Diệp Thanh vang lên, trong phòng tắm lại có tiếng nước chảy vang lên.

Tiếng nói của cô xuyên qua tai anh, như có ma lực kích thích đáy lòng, làm cho anh vốn đang bình tĩnh khí tức lại càng thêm hỗn loạn.

Cô ở đây, anh không thể ra ngoài được, đoán chừng phải xối nước lạnh cả đêm.

“Cốc cốc”

“Cốc cốc”

Mục Nhĩ muốn điên rồi, cảm giác đàn anh rất vất vả, cô biết rất rõ ràng làm như vậy là không đúng, nhưng mà bàn tay cô không nghe lời lại gõ lên cửa.

“Làm sao vậy?”

Tiếng nước chảy ngừng, giọng nói Mạc Diệp Thanh vô lực vang lên.

Mục Nhĩ muốn khóc, nghe thấy giọng nói của đàn anh thay đổi, cô cảm thấy trong lòng chua xót “Đàn anh, anh đỡ hơn chưa?”

Gân xanh trên trán Mạc Diệp Thanh nổi lên, anh không muốn để ý tới giọng nói của Mục Nhĩ, anh chính là không thể khống chế nổi.

“Mục Nhĩ, anh không sao, em ra bên ngoài chờ một chút, lát nữa sẽ có người đến đón em.”

Trong đầu Mục Nhĩ nghĩ tới bộ dáng thống khổ của đàn anh trong nhà tắm, nghĩ lại trước kia đàn anh chưa bao giờ thất lễ với cô, vừa rồi đàn anh hôn cô, rồi còn muốn lên giường cùng cô.....

Nếu như không phải đàn anh thật sự khó chịu, đàn anh nhất định sẽ không như vậy!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô có thể khó chịu sao, đây là đàn anh mà cô đã thích hai năm! Thần thánh không thể xâm phạm!

Thuốc giải, thuốc giải, cô chính là thuốc giải, có thuốc giải, đàn anh sẽ không khó chịu.

Lúc nghĩ như vậy, tay Mục Nhĩ đã đẩy cửa phòng tắm ra, chân đã đi theo trái tim bước tới trước mặt Mạc Diệp Thanh.

Cô tới gần, làm cho Mạc Diệp Thanh phi thường buồn rầu, chết tiệt, rốt cuộc cô có biết mình đang làm gì hay không?

“Tiểu Mục Nhĩ, đi ra ngoài.”

Trong lời nói của Mạc Diệp Thanh có tức giận.

Mục Nhĩ nhìn chăm chăm mặt đất, lúc này cô nhìn thấy đàn anh trái tim liền tan nát rồi.

Vẫn là bộ quần áo kia, đàn anh vĩnh viễn anh tuấn, nhưng bây giờ quần áo ướt đầm, dán trên da thịt, làm cho đàn anh có vẻ chật vật không chịu nổi.

Cô đau lòng, cô thương tâm, không thể khống chế nổi.

Tới gần, tới gần, gần chút nữa, cô run rẩy ngẩng đầu, “Đàn anh, em tới đưa thuốc giải.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giá Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ultraman Đánh Tiểu Quái Thú

“Tiểu Mục Nhĩ, đi ra ngoài.” Giọng nói của anh cực kỳ kiên nhẫn.

Mục Nhĩ lại nói “Đàn anh, em không đi.”

Bước chân đi tới dưới vòm sen, có chút rung động nâng cánh tay nhỏ lên, ôm chặt người đứng dưới vòm sen.

Cô chính là yêu người đàn ông này, cô đã chuẩn bị kỹ bị anh ăn!

Hung hăng trấn an tâm lý, cánh tay ôm Mạc Diệp Thanh càng thêm dùng sức, ôm chặt hơn một chút.

Cô nghĩ thông suốt cũng tốt, nếu cô không quan tâm, Mạc Diệp Thanh sẽ rất nhứt đầu.

“Tiểu Mục Nhĩ, anh đã cho em cơ hội rồi khỏi đây, anh hỏi lại một lần nữa, em có rời đi hay không?”

“Không đi.”

Hạ quyết tâm, kiên quyết lắc đầu.

Mạc Diệp Thanh cố gắng duy trì lý trí “Tiểu Mục Nhĩ, không đi sẽ không còn cơ hội nữa.”

Gật đầu, hiểu được!

Ôm ngang người cô, sải bước đi về phía phòng ngủ, đặt người lên giường, Mạc Diệp Thanh ở trên đỉnh đầu cô, đôi mắt ửng hồng, hình như vừa muốn nói lại vừa không muốn nói.

Lý trí nói cho anh biết, như vậy “không bằng cảm thứ”.

Vừa vặn lại nói cho anh biết, muốn cô, muốn cô, nhất định phải là cô!

Mục Nhĩ thấy đàn anh không có ý định hành động, bản thân ngưng ngừng, có cảm giác tội lỗi, nhưng không phải là tà mị, cô đây là chiếm tiện nghi của đàn anh, đây là “lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.”

Đỏ mặt đưa tay ôm chặt cổ Mạc Diệp Thanh.

Quý Tư nói, không nên nói nhảm, hành động mới là thực tế nhất.

“Đàn anh, em chuẩn bị xong rồi, anh bắt đầu đi!” Thấy chết không sờn, Mục Nhĩ cảm thấy tự hào về hành động của mình! Nhắm mắt lại.

Mạc Diệp Thanh: “... ...”

Từ nay về sau Mục Nhĩ không bao giờ tin tưởng Quý Tư nữa, kỳ thật cô biết rõ lần đầu tiên sẽ rất đau, nhưng có đánh chết cô cũng không nghĩ tới lại đau như vậy!

Đau đến nỗi làm cho người ta giận sôi, đau đến nỗi cô quên mất đối phương là người mà mình thích hai năm, đau đến nỗi cô quên hết tất cả, đau đến nỗi cô không khống chế được bật khóc.....

Khiến cho Mạc Diệp Thanh không thể không làm qua loa, một chút cũng không thoải mái, tốt hơn là không làm.

Đối với cả hai đều là lần đầu tiên, ai cũng không thoải mái.

Đau xong rồi cũng không khóc nữa, người đã sớm ngủ, Mạc Diệp Thanh bất đắc dĩ, đi vào phòng tắm nước lạnh.

Lúc đó Phong Dã cũng có tới, bất quá lại bị Mạc Diệp Thanh không đếm xỉa tới, Phong Dã gọi điện thoại cho Lộ Thần Tây, Lộ Thần Tây nói rõ tình hình, nói rằng hai người đang làm cái gì không được tự nhiên lắm, gõ cửa nếu như không có ai mở cửa thì rời đi.

Phong Dã cúp điện thoại đi về.

Lộ Thần Tây có ý tốt, Mạc Diệp Thanh không muốn so đo với cậu ta, chỉ cảm thấy có lỗi với Mục Nhĩ, có lòng tốt đến giúp anh, kết quả lại làm hại cô nhóc không nhẹ.

Phong chừng có lưu lại chút oán hận.

Trong ký túc xá, Đường Tiểu Náo cùng Quý Tư mỗi người một ly mì tôm, hồng hộc ăn cực kỳ vui sướng.

“Cậu nói Mục Nhĩ có việc không đến, sao Trì Mộc Nhiên cũng không đến!”

Đường Tiểu Náo liền buồn bực, sau khi kết thúc buổi tự học, mọi người đều không thấy bóng dáng đâu nữa.

Quý Tư ăn một thìa mì, sau khi nuốt xong mới nói “Người kia của cô ấy gần đây tới thời kỳ phát tình, không thể thiếu cô ấy.”

Đường Tiểu Náo phun hết mì ra, tranh thủ cầm ly nước lên uống “Khụ khụ.....Khụ, Quý Tư, sao cậu có thể như vậy chứ?”

Người ta là thỏ trắng thuần khiết! Đều bị cô ấy làm hỏng rồi.

“Được rồi, được rồi, không nói nữa, Đường Tiểu Náo, mình tham khảo vấn đề của tiểu Mục Nhĩ.” Quý Tư thần thần bí bí ôm cổ Đường Tiểu Náo, con gái đeo kính, thế nào lại cảm thấy hơi ngốc nghếch

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hội Chị Em

Ký túc xá như khuê phòng, Mục Nhĩ và Đường Tiểu Náo có suy nghĩ vô cùng đơn giản, cảm thấy thế giới này giống như thế giới của thế nhĩ, cả ngày mơ màng không thiết thực.

Giờ này Mục Nhĩ vẫn chưa về, cũng không thấy gọi điện thoại, không khó tưởng tượng đã phát sinh vấn đề gì, vậy khẳng định, không có chạy!

Tri Mộc Nhiên.....Bối cảnh gia đình tương đối đặc biệt, không thể nói rõ ràng.

Về phần bọn cô biết người yêu của Tri Mộc Nhiên, kỳ thật ngoài Tri Mộc Nhiên bọn cô chưa từng gặp người yêu của cô thật sự ngoài đời, chỉ biết người đó lớn tuổi hơn Tri Mộc Nhiên.

Quý Tư mười sáu tuổi đã có người yêu, Tri Mộc Nhiên có ông chú, Mục Nhĩ có đàn anh, bây giờ chỉ còn Đường Tiểu Náo mà thôi.

Cho nên mọi người nói, nhân tài đều xuất hiện ở ký túc xá, sau này bạn bè tri tâm trong tương lai đại bộ phận đều đến từ tình nghĩa này!

Đi đường gì, làm chuyện gì, làm người như thế nào, không nên nói gì, khẳng định cũng bị ảnh hưởng ít hay nhiều.

“Con gái, lớp bên cạnh có mấy cậu đẹp trai lắm!”

“Con gái, suy nghĩ một chút xem?”

Nói rất nhiều nội dung, Quý Tư muốn mưa dầm thấm lâu, định đem Đường Tiểu Náo chế tạo thành cùng cấp độ như bọn họ, thuyết phục, Đường Tiểu Náo nghĩ thế nào về mấy cậu trai ở lớp bên cạnh.

Đường Tiểu Náo đỏ mặt, lúc này trái tim không thể bình tĩnh, đập thình thịch, những lời Quý Tư nói không những nhập vào đầu cô.

“Không cần không cần, mình còn muốn học cho tốt!”

Quen bạn trai vậy làm gì có thời gian học? Vốn dĩ cô không thông minh, lại hay phân tâm, nếu cô như vậy, khẳng định sẽ rớt.

Đường Tiểu Náo rất hiểu rõ bản thân. “Đúng vậy nha! Con gái, ai nói yêu thương thì không thể học tập? Cậu không nghe nói hội trường hội học sinh cùng hoa khôi của trường suốt ngày ở chung một chỗ cùng học tập sao?” Quý Tư làm bộ nghiêm trang, nhất định phải thuyết phục Đường Tiểu Náo.

Thế nào cũng phải trải qua giai đoạn yêu đương thời còn là sinh viên!

Yêu cầu này không quá phận chứ?

Mình bị tình yêu làm dịu rồi nên cũng muốn bạn thân được tình yêu làm dịu, đó là suy nghĩ của Quý Tư!

“Hoa khôi của trường?” Đường Tiểu Náo mê mẩn.

“Hoa khôi nào?”

Trường học của bọn họ có quá nhiều hoa khôi, có người nói cái này, có người nói cái kia, ngay cả Quý Tư cũng được xướng tên trên bảng, có thể nghĩ là có bao nhiêu chứ.

Bất quá loại hoa khôi của trường này cũng không phải hư danh, dù sao một ngôi trường lớn như vậy, có rất nhiều cô gái xinh đẹp có thể phô diễn nghệ thuật, nguyên một đám xuất trần thoát tục, ai cũng giống như ngôi sao, tự nhiên liền có người tôn vinh là hoa khôi.

Không được tôn danh là “hoa khôi của trường” cũng không thể nói là không xinh đẹp, chỉ là người ta khiêm tốn mà thôi, giống như Mục Nhĩ và Tri Mộc Nhiên, Mục Nhĩ không thích ăn mặc đẹp, Tri Mộc Nhiên mỗi ngày mặc đồ như trẻ con, làm gì có cơ hội cho người ta khen “đẹp” cơ chứ.

Mục Nhi trời sinh đã đẹp nên đã nổi tiếng ở trường, bởi vì cô ấy giống như tứ đại thần tiên, không ai dám đem Mục Nhĩ liệt kê vào danh sách “hoa khôi của trường”.

Khí chất của Tri Mộc Nhiên không thể chê, nhưng một cô gái cả ngày trốn lẩn trong đám con trai, cô không thể có tên trong danh sách “hoa khôi của trường”.

“Cậu không cần biết là hoa khôi nào, vấn đề của Mục Nhĩ chúng ta cũng nói xong rồi, người ta đã cùng đàn anh hạnh phúc động phòng, cậu muốn một mình cô đơn sao?”

“Cậu không thích những bạn trai trong lớp vì không đứng đắn, được! Cậu xấu hổ không dám tìm tình yêu trong lớp mình, có thể! Vậy bạn nam ở lớp bên thế nào?”

Chương 24: Ba Năm Trước

“Cô nương, muốn không? Chúng ta tìm một nhân sĩ thành công để yêu là được!”

“Đờ phải để đám con trai không biết thương hoa tiếc ngọc làm hại cậu.”

Đường Tiểu Náo vội khoát tay “Cậu hãy tha cho mình đi! Mình còn muốn học cho tốt để kiếm học bổng.” Nếu không, học phí của học kỳ sau cô không biết phải giải quyết thế nào.

Quý Tư móc điện thoại ra tìm số “Học bổng kia có ăn được không? Nghe lời, chị giúp em hên, đảm bảo không phải là một qq trong đám bỏ đi.”

Quý Tư tăng cao cảm xúc, Đường Tiểu Náo căn bản nói không lại cô ấy, hiện tại trong ký túc xá chỉ có cô và Quý Tư, không phải là Quý Tư muốn kiếm chuyện cho cô làm sao? Mục Nhi! Tri Mộc Nhiên! Khi nào hai người về?

Quý Tư gọi điện thoại sẽ không dừng lại, dường như trên tay có rất nhiều chàng trai độc thân, Đường Tiểu Náo nhìn thấy cũng bắt đầu hoài nghi, cô ấy không phải là người dễ dàng gọi điện thoại cho con trai?

Nghĩ tới đây, cô ấy, không phải là người dễ làm bạn, suy nghĩ về ba năm trước.....

Hải Yến

Trung tâm thương mại với quy mô lớn nhất, một cô gái lạnh run, quần áo đơn giản, ánh mắt ngây ngốc ôm đầu gối ngồi xỏm trong góc.

Một người phụ nữ đi ra từ cửa trung tâm thương mại, không thấy người liền cầm điện thoại ấn nút gọi.

Trong góc, điện thoại của cô gái vang lên, cô sợ tới mức suýt nữa đập bẻ điện thoại, nhìn thấy dây số hiện lên trước mắt thì cô chóng mặt, cắn răng, tim đập mạnh, run rẩy ấn nút nghe.

“Cô ở đâu? Sao tôi không thấy cô.” Quản lý còn đang đứng nhìn xung quanh.

Cô gái thò đầu ra ngoài thăm dò một chút, nhìn thấy một người chính trang, tựa hồ như đang tìm một cô gái, không khác với người phụ nữ trong hình xăm, cô gái liền từ trong góc đi ra “Tôi ở đối diện cô.”

Người phụ nữ kia quay đầu nhìn thấy cô, cô gái phát tay về phía cô ý bảo người người phụ nữ kia đi tới.

Từ xa đi tới, người phụ nữ kia trong lòng đã có tính toán, cô gái này là một người có thể sinh ra tiền, liền nở nụ cười với cô gái “Tôi là quản lý ở đây, mọi người đều gọi tôi là chị Hồng.”

Cơ thể cô gái không thể khống chế được khẽ run, ánh mắt không dám nhìn vào đôi mắt lóe sáng của người phụ nữ, nhát gan nhỏ giọng gọi “Chị Hồng.”

Người phụ nữ nhanh chóng quan sát cô “Đi thôi, đưa cô về nhà.”

Về nhà?

Những chữ đó, cô gái cảm thấy châm chọc, đây không phải là nhà, đây là động mại dâm.

Vài ngày trước, cô vẫn còn là con gái của thị trường được người người hâm mộ, chỉ mấy tiếng mà thôi, cô đã trở thành người bị người ta tránh né như dịch bệnh, sợ bị cô nhiễm bẩn, gây phiền toái, trốn tránh cô.

Trong nháy mắt, cô hiểu được, không thể trách ai, lòng người dễ thay đổi, chính là như thế, cô chưa từng vì người khác mà trả giá, tại sao người khác phải trả giá vì cô chứ? Trên vai cô có một phiền phức lớn như vậy, là tự cô trốn tránh.

Đột nhiên ba bị tố cáo, ngay sau đó, bị điều tra, cô không biết những tội danh kia là bịa đặt hay là sự thật, mẹ không chịu nổi bị người ta chỉ chỏ, bỏ nhà ra đi, không biết đã đi đâu, cô không cách nào liên lạc được, cô cũng không tìm được.

Cũng may lúc bầu trời sắp xuống, dì nhỏ chứa chấp cô.

Cuộc sống ở trường của cô càng thêm đau khổ, bao nhiêu người chê cười cô, cô không quan tâm tới những thứ này, khẽ cắn răng, cô tin tưởng mọi thứ sẽ qua đi. Nhưng tan học trên đường về cô nhìn thấy dựng cái nhau với dì, thậm chí dựng còn đánh dì, còn nói nếu như dì tiếp tục quản cô thì sẽ ly hôn với dì! Còn nhắc tới chuyện dì giúp cô trả mười hai nghìn tệ tiền học phí, ông ta toàn nhờ ra những lời ngoan độc.

Lúc ấy đi vừa mới sinh em bé, vẫn chưa hết tháng ở cữ, quỳ gối dưới đất khóc cầu xin được.

Ngày đó, cô tạm biệt dì, cô nói với dì người nhà bạn thân của cô ra nước ngoài, muốn cô qua đó ở cùng bạn cô.

Dì nhìn cô khóc nhưng có đi ở đây nên không thể làm gì, chỉ có thể tro mắt nhìn cô rồi đi.

Lúc thấy dì quỳ trên mặt đất cầu xin người đàn ông kia, cô liền tự nói với mình, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ trả lại số tiền đó, cô không muốn nợ ông ta một xu nào, bất kể là dùng biện pháp gì để kiếm tiền.

Hiện tại cô vẫn còn đi học, chi phí lớn, tiền sinh hoạt cao, căn bản cô không thể trả nổi, cô nghĩ muốn đổi một trường học bình thường, nghỉ học ở trường này, vừa mới đóng học phí mấy ngày, trường học lại không trả lại cô một xu nào.

Cô không phải học sinh nội trú, lúc trước khi còn có ba mẹ, mỗi ngày có xe đưa đi đón về, bây giờ thì hay rồi, không có nhà, không có ba mẹ, cô không có gì cả, cô có thể chịu đựng ánh mắt lạnh lùng mọi người nhìn mình, nhưng cô phải sống thế nào, đợi đến khi ba cô quay lại, ông có thể yên tâm.

Ban ngày, không phải lúc cực kỳ đói cô sẽ không ăn cơm.

Buổi tối, cô len lén núp trong phòng học, nằm trên bàn ngủ.

Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp hay, cô còn phải trả tiền.

Cũng may, cô còn có điện thoại di động, có thể lên mạng tìm việc làm.

Cô muốn kiếm nhiều tiền, chẳng những cô có thể trả tiền còn phải sinh hoạt thật tốt!

Cô tìm được công việc với thu nhập một tháng là mười ba nghìn tệ, người quản lý liên lạc với cô, muốn cô thêm số qq của đối phương, thật ra thì lúc thấy quán rượu, trong lòng cô mơ hồ lo lắng, nghĩ xem có thể là dạng công việc thế nào. Cho tới bây giờ, cô còn có thể dẫn đó cái gì? Dạng công việc gì cô cũng có thể tiếp nhận.

Quả nhiên, cô vừa mới thêm số qq, đối phương liền gửi cho cô một tấm hình, cô càng khẳng định suy nghĩ trong lòng mình.

Đối phương còn muốn những số liệu của cô, chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng...vv..., sau khi cân nhắc, không trả lời lại cho đối phương, hỏi cô ta nội dung công việc là gì, bên kia trả lời, công việc của chúng tôi chính là phục vụ khách hàng, bùng thức ăn lên, đương nhiên là muốn ngủ qua đêm với khách.

Lúc ấy, lòng của cô chìm xuống.

Cũng tốt, như vậy cũng tốt, chỉ cần có thể trả tiền, không để cho dì bị khó xử, cái gì cô cũng làm, không phải chỉ là ngủ với người ta thôi sao?

Sau đó người kia lại không muốn những số liệu đó nữa, nói với cô địa chỉ cụ thể, lưu lại số điện thoại, đến trung tâm thương mại tìm quản lý, đến đó quản lý sẽ trực tiếp huấn luyện, sắp xếp, rất nhanh có thể kiếm được tiền.

Vì vậy, cô ở đây lúc này.

Đi theo sau lưng người phụ nữ kia, tới một căn phòng, như là ký túc xá dành cho nhân viên, lại vừa giống như phòng chờ, bài trí rất đơn giản, những cái gì cũng có.

“Cô chờ một chút, tôi đi tìm người tới huấn luyện.” Quản lý cười, lắc thân mình uốn éo đi ra ngoài.

Không đến hai phút, cô nghe thấy tiếng nói, ngay sau đó có ba người phụ nữ đẩy cửa đi vào.

Lúc ba người đi vào đồng thời liếc mắt nhìn cô, ngồi xuống nói chuyện.

“Cái tên B chết tiết kia, đừng nói nữa, tức chết người, càng gọi hấn càng mạnh hơn! Khiến cho bà đây phải tới bệnh viện không phải chỉ một hai lần, lần tới nếu hấn gọi nữa, đánh chết bà đây cũng không đi, tình trờng lên nào gọi bà đây “mẹ ruột” bà đây cũng không đi.” Một người phụ nữ với mái tóc quần màu cà phê châm một điếu thuốc, đôi môi xinh đẹp nhả ra một làn khói, tùy ý ném cái bật lửa lên bàn.

Một trong hai cô gái còn lại lạnh lùng nói “Chị, bọn em đều ước ao được như chị. Có tiền là không tệ rồi, so đo với mấy người bên ngoài làm gì, chị phải cảm ơn trời đất mới đúng!” Nhìn bộ dáng cô ta cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Phun một ngụm khói, cô gái với mái tóc quần màu cà phê liếc mắt nhìn người vừa mới nói chuyện “Lần tới hấn lại tới chị tìm em đến tiếp đãi.”

Bán Nãi Tử cười toe toét “Được! Chỉ sợ người ta không thuận theo, không quan tâm tới em! Em không có bản lĩnh như chị, có phải không, chị Lâm!” Ánh mắt của cô nhìn cô gái đang cúi đầu chơi điện thoại di động.

Chị Lâm im lặng trong chốc lát, cất điện thoại di động, vắt chéo hai chân, cơ thể nghiêng tới trước, hướng về phía cô gái có mái tóc quần màu cà phê đang hút thuốc “Tuờng Vi, làm sao cô làm được vậy? Nói với bọn tôi một chút đi!”

“Cái gì làm sao làm được?” Tường Vi gạt tàn thuốc, rồi lại cầm lên mạnh mẽ hút một hơi.

Bán Nải Tử nằm trên ghế sa lon “Chị Tường Vi không muốn nói cũng được, dù sao cũng là bản lĩnh để giữ người, cho chúng ta biết rồi lấy ai làm trạng nguyên chứ.”

Sắc mặt Tường Vi không vui “Nói cái gì đó? Tôi đi cùng hai người, còn có thể giấu giếm hai người cái gì!” Nói giống như là cô cố ý không nói vậy, cô hận tất cả mọi người không thể kiếm tiền, mọi người đều uống chung máu của những người đàn ông tham lam kia.

Chị Lâm biết rõ Tường Vi đã quen tùy tiện, có lẽ thật sự không có dã tâm gì “Mỗi lần em ở cùng với khách, bộ dạng thế nào?”

Tường Vi không nhìn được “Đến lúc đó chị ở cùng em không phải là được sao?” Cô thật sự không miêu tả được.

Bán Nải Tử khoác tay lên tay Tường Vi, dán sát vào da thịt cô, ôn ền cười “Chị Tường Vi, em cũng có thể ở cùng không?”

Hút xong điếu thuốc, Tường Vi dập thuốc, ấn vào gạt tàn “Được.” Cầu còn không được.

Chị lớn đồng ý, Bán Nải Tử liền vui vẻ, cong môi làm nũng với các chị, vén áo lên cho hai người nhìn vết thương của mình “Em nhận khách, một người lại càng cường bạo hơn một người, đây là ngày hôm trước người khách kia lưu lại.”

Tường Vi và chị Lâm nhìn dấu vết trên bụng cô, ánh mắt tò mò “Tại sao lại như vậy?”, Bán Nải Tử buồn bã dựa vào người Tường Vi “Không muốn nói, sờ thích cá nhân mà thôi!” Người kia nín lấy bụng cô không nói gì liền lưu lại dấu vết hoan ái, cô còn chưa có xuất ra vốn liếng của bản thân, đôi răng cuồng dã kia đã cắn lên bụng cô.

Cô gái bị dọa sợ đến nỗi cơ thể co rút, hàm răng va vào nhau lập cập, hấp dẫn sự chú ý của ba người.

Hình như họ thường nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thật bình tĩnh nhìn cô, Bán Nải Tử cười lạnh “Lại thêm một đối thủ cạnh tranh.”

Tường Vi nhìn bộ dáng cô gái, đi tới trước mặt cô “Bao nhiêu tuổi rồi?”

Cô gái cúi đầu “.....Mười sáu.” Giọng nói cực kỳ nhỏ.

“Tên gì?”

Vừa muốn theo thói quen nói ra tên của mình, cô gái ngừng lại “Em không có tên.”

Tường Vi quay đầu lại nhìn chị Lâm cười “Tiểu Lâm, nhìn thấy không, một cô gái mười mấy tuổi cũng hiểu chuyện hơn cậu, người ta cũng biết lấy nghệ danh.” Giống như bọn họ, lúc vừa tới nơi này, ngu ngốc, trực tiếp nói tên thật với chị Hồng.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, Tường Vi cúi đầu nhìn đất “Tên thật có cái gì đâu chứ? Khắp thiên hạ nhiều người trùng tên, chúng ta đi đâu, có ai quan tâm chứ?” Có lẽ lúc mới bắt đầu sẽ quan tâm, nhưng giống như cô, thời gian lâu dài làm gì có ai để ý!

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bạn Gái Của Khương Lê

Quản lý chốt đẩy cửa từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy ba người Tường Vi đang nói chuyện, kéo cô gái đến bên cạnh mình, trách cứ bọn họ “Không đi làm việc còn ở đó làm gì?”

Tường Vi nhìn chị Hồng như vậy, đây là muốn bồi dưỡng người mới hay sao? Vênh môi nở nụ cười quen thuộc, Tường Vi khoanh tay trước ngực, lại ngồi lên ghế sa lon.

Liếc mắt nhìn ba người, chị Hồng giữ chặt cô gái, đi ra ngoài.

“Ở lại đây đúng không?”

Trước khi đóng cửa lại, ba người trong phòng đều nghe thấy câu hỏi của chị Hồng. Bán Nải Tử nhún vai “Nhanh như vậy đã cho cô ấy tiếp khách rồi.”

Chị Lâm liếc nhìn Bán Nải Tử một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này Tường Vi đang lẩn trốn, mặt mày ủ dột, lắc chân, không có chút hình tượng nào. Lúc cô vừa tới phải huấn luyện mười ngày mới ra ngoài tiếp khách.

Nhìn bộ dáng vội vàng của chị Hồng, chẳng lẽ là khách quý tới?

“Chị Tường Vi, chị không muốn ra ngoài xem sao?” Bán Nãi Từ nhỏ giọng hỏi.

Tường Vi lại châm thuốc “Chị không đi, em đi đi.” Bán Nãi Từ chỉ sợ thiên hạ không loạn, nơi nào có chuyện nơi đó có cô. Cô cũng muốn tham gia náo nhiệt, lúc này làm sao có thể ra ngoài chứ? Nếu cô đi ra ngoài, chắc chắn sẽ phải vào bệnh viện.

Bán Nãi Từ vui vẻ đi ra ngoài, không lâu sau liền quay lại, thần bí nói với Tường Vi “Trốn đi, không thể chọc tới chủ nhân.”

Một mảng đen kịt, mọi người hung thần ác sát, cô muốn kiếm tiền nhưng cô cũng muốn giữ cái mạng nhỏ của mình! Còn sống mới có thể kiếm tiền đúng không?

Chị Hồng đi vào phòng của mình, kéo cô gái tới trước gương, cẩn thận quan sát, mở tủ quần áo, cần một bộ quần áo cho cô “Nhanh thay đi!”

Trước bàn trang điểm, chị Hồng bắt đầu cầm các loại mỹ phẩm trang điểm cho cô gái.

Cô gái mê mẩn cầm quần áo chị Hồng đưa, nhìn chiếc váy mềm mại nhẵn nhụi lại có chút quyến rũ, cô cực kỳ khâm phục “Chị Hồng, em có thể hỏi là làm gì không?”

Cô đã được giáo dục, là một người truyền thống mà bảo thủ, thấy người lạ cũng có thể đỏ mặt, cô không tiếp nhận loại quần áo này.

Chị Hồng khẽ để mỹ phẩm lên bàn trang điểm, thấy cô gái đứng bất động, đứng trước mặt cô giúp cô thay “Không phải muốn kiếm tiền sao? Vận khí của cô tốt, vừa tới liền gặp phải khách quý, có lẽ không cần tiếp khách ngủ chỉ cần ngồi tiếp rượu cũng có thể kiếm được tiền.”

Cô gái run rẩy, không xác định nhìn chị Hồng “Có thật không?”

Quần áo trên người cô đã bị cởi bỏ, sớm chỉ còn lại một chiếc quần.

Chị Hồng lo lắng, động tay trên tay rất nhanh, kéo cánh tay cô gái, đem chiếc váy mặc cho cô gái “Cơ hội như vậy không nhiều, vận khí tốt, chỉ tiếp khách uống rượu liền có thể kiếm tiền, biểu hiện tốt một chút.” Da thịt của những cô gái trong giai đoạn trưởng thành này khiến cho người ta hâm mộ, cộng với cô gái này được bảo dưỡng tốt, chị Hồng nhìn thấy mà thèm. Nhìn bộ dáng của cô gái, không giống như là người có xuất thân nghèo khó, giống như con gái nhà giàu, tới chỗ này, mỗi người đều có nỗi lòng riêng, chị ta chưa bao giờ hỏi, chỉ chú ý tới hoạt động của bọn họ.

Thay đồ xong, chị Hồng nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, đưa tay kéo dây buộc tóc của cô xuống, mái tóc đen như mực xõa xuống, đôi mắt chị ta rực sáng, mái tóc đen này càng tăng thêm lực hấp dẫn! Chị ta là phụ nữ nhìn mà còn thấy mềm lòng huống chi là đàn ông?

Vui vẻ ra mặt, trong nháy mắt có suy nghĩ, cô còn nhỏ, nếu không trang điểm sẽ càng thêm hấp dẫn đàn ông, đổi một đôi giày, chị Hồng đem theo cô đi tới gian phòng lớn nhất của hội sở.

Trong phòng, mười mấy người tới, phục vụ từng bước từng bước đi vào trong, giống như tuyến tú, cùng nhau đứng thành một hàng, chờ đợi khách hàng cho phép, chuẩn bị để món ăn lên bàn.

Chị Hồng mang theo cô gái đến trước cửa, có người liên tục đưa thức ăn tới, nhận một đĩa tôm hùm trong tay phục vụ, xoay người đưa cho cô gái “Chờ lát nữa cô đi theo mọi người, mọi người làm thế nào cô làm như vậy là được.”

Mở cửa, chị Hồng đẩy cô gái đi vào. Chị ta nói rất đơn giản, chỉ sợ nói nhiều sẽ tạo gánh nặng cho cô gái, ngược lại khiến cho cô gái càng thêm khấn trương, cứ như bây giờ là được.

Chị Hồng lặng lẽ nhìn qua khe cửa, chỉ thấy nhân viên phục vụ đầu tiên đi lên, có người kêu, mọi người tiến hành theo chất lượng, bắt đầu mang thức ăn lên, cô gái đi theo mọi người, vòng qua một vị khách, đặt món tôm hùm lên bàn, mắt cẩn thận từng li từng tí liếc các nhân viên phục vụ khác, học họ, ngồi vào ghế trước mặt.

Ở đây có thể ngồi cùng khách ăn cơm sao? Lúc cô đi theo ba ra ngoài chưa từng gặp như vậy bao giờ.

Chị Hồng yên lòng cười thầm, cô gái như lúc này vừa vặn, không nhu nhược lắm, không ít thẹn thùng, đóng cửa lại, chị ta uốn éo cơ thể rời đi. Cảnh tượng như thế này, ngoài việc khách không vui thì sẽ không nghe thêm được gì nữa.

Từ lúc cô gái đi vào căn phòng này, không dám giơ mắt nhìn những người khác, chỉ cảm thấy các phục vụ bên cạnh hoạt động, cô vội vàng hành động giống như bọn họ, vào lúc này, cô như đứng trên đồng lửa, cực kỳ khó thở.

Mười mấy phục vụ vừa mới ngồi xuống, mấy ông già đã chủ động uống rượu, gấp thức ăn, cô gái có vẻ như không giống mấy phục vụ kia, thái độ cứng rắn hơn một chút.

Bên hông như bị phồng, cô gái suýt nữa kêu lên, người đàn ông ăn món ăn trong đĩa của cô, bàn tay ôm eo cô không có buông ra.

Chính bản thân cô không biết, phản ứng của cô đã khiến cho người bên cạnh chú ý.

“Hồi, cậu xem xem, cậu không cười khiến cho người ta bị dọa sợ!” Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nhìn về phía người đàn ông ngồi bên cạnh cô

gái, quay đầu nói với cô gái ngồi bên cạnh mình “Đổi chỗ ngồi với cô gái kia, anh thương.”

Phục vụ bên cạnh người đàn ông vừa nghe, mừng đến tận môi, một người chưa tới hai mươi tuổi với một người đàn ông gốc gác, cô ta đương nhiên vui vẻ phục vụ người trẻ tuổi! Người như vậy, hôm nay nếu không cho cô ta tiền, cho dù cô ta bỏ tiền ra cũng sẽ nguyện ý đi phục vụ.

“Tôi dù dọa đến cô.” Phong Dã Hồi nghiêng đầu hỏi cô gái, bàn tay ôm eo cô siết chặt. Có muốn đến bên người đàn ông kia hay không phải xem cô thể nào.

Cô gái mê mẩn nhìn về phía người đàn ông nói chuyện với mình, chỉ liếc mắt một cái cô liền lạnh từ đầu tới chân, hoảng hốt, xong rồi, cô không thể quay lại được rồi, cho dù bà cô quay về, cô cũng không thể quay về như ngày xưa.

“Hồi, cậu xem cậu dọa cô ấy kia, ngay cả nói chuyện cũng không dám.” Nói xong, người đàn ông kia không thể chờ đợi, đứng lên đi về phía bọn họ.

“Tôi dù dọa đến cô sao?” Phong Dã Hồi lại hỏi cô gái, bàn tay ôm cô hung hăng nắm chặt. Cô gái đau đến run lên, hồi hồn, mắt thấy người đàn ông kia đi tới phía sau mình đưa tay ra, cười tủm tỉm nói cái gì đó, cô vội vàng trả lời “Không có, không có.”

Phong Dã Hồi lại dùng sức ôm cô gái vào lòng mình, bộ dáng thân mật, giương mắt nhìn bàn tay người đàn ông đang giằng cô cô gái ở phía sau.

Mặc cho mọi người ở trong phòng đều thấy, Phong Dã Hồi không muốn buông tay, không muốn đưa cô gái trong lòng cho người ta. Người đàn ông kia lần lộn trên giang hồ nhiều năm làm sao lại có thể không nhìn ra. Phong Dã Hồi, nhân tài mới xuất hiện, là người không thể khinh thường, thực lực khó dò, ông ta cũng không cần thiết vì một cô gái mà khiến cậu ta không vui. Cười ha ha, người đàn ông vỗ vỗ vai Phong Dã Hồi, quay về vị trí của mình, cô gái ngồi bên cạnh ông ta trong mắt như có lửa nhìn chằm chằm cô gái kia, lại bắt đầu đi ngồi xuống.

Người đàn ông kia đưa tay ôm phục vụ, hung hăng hôn lên miệng, nắm mặt cô ta “Sao vậy, không thích anh sao? Lát nữa xem anh trừng phạt em thế nào!”

Phục vụ hướng vào trong lòng người đàn ông nói “Ông chủ, anh thật là hư.”

Người đàn ông cảm ly rượu trước mặt đưa tới miệng cô ta, trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt.

Phong Dã Hồi cúi đầu ăn món ăn trước mặt mình, bàn tay nắm tay cô gái, từ đầu đến cuối không buông ra, cô gái vẫn luôn cúi đầu, không giống những phục vụ khác gấp thức ăn cho khách, cũng không tiếp rượu giống như bọn họ, Phong Dã Hồi cũng lười không thích náo nhiệt, ăn xong liền xin phép ra về.

Bọn họ bàn chuyện xong liền tới đây ăn cơm, không còn gì để nói nữa, nếu tiếp tục nữa thì rất dài, anh không có ý định này.

Mọi người nói chuyện với anh, Phong Dã Hồi đưa cô gái cùng đi ra khỏi phòng.

Quản lý đại sảnh chờ ở khúc quanh, nhìn thấy cô gái đầu tiên bị đưa ra, vẫn là người đàn ông mà chị ta xem trọng nhất, cười đến nỗi hiện hết cả nếp nhăn, đi về phía cô gái cùng người đàn ông kia.

Nếu chị ta trẻ lại mười mấy tuổi chị ta nhất định sẽ không bỏ qua người đàn ông ưu tú như vậy, chỉ cần suy nghĩ một chút thôi đã khiến người ta hưng phấn không thôi.

Cô gái thấy chị Hồng, có chút an ủi, cô tiếp rượu rồi, có phải chị Hồng sẽ trả tiền cho cô không?

Nở nụ cười với khách, chị Hồng nói với cô gái “Phục vụ khách cho tốt, cẩn thận một chút, lúc nào về cũng được.”

Cô gái trừng to mắt nhìn chị Hồng “Có ý gì?”

Thấy cô gái như vậy, chị Hồng cười giải thích với khách “Hôm nay cô ấy vừa mới tới chưa được mười lăm phút, không đủ nhân viên, tôi mới kéo bảo bối này ra, anh cần phải quý trọng, đối với cô ấy tốt một chút.”

Phong Dã Hồi gật đầu với quản lý, nắm tay cô gái đi ra ngoài hội sở.

Cô gái bị buộc phải đi theo anh ta, thầm khóc trong lòng.

Cô tìm việc làm, cố ý không tìm ở gần nhà mình, Hải Yến, là thành phố phồn hoa nhất Trung Quốc, cách nhà cô cực xa, tại sao ở đây còn có thể gặp người quen chứ?

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thử Thách

“Khương Lê đâu?” Người lái xe thỉnh linh hỏi một câu, cô gái ngồi bên cạnh ngẩn người, liếc mắt.

Khương Lê? Bạn trai cô? Ha ha, xin lỗi “Không biết”.

Kể từ sau khi nhà cô xảy ra chuyện, người mà ngày nào cũng tới đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng, cô còn muốn hỏi anh ta làm gì!

Đối với người đàn ông này thật ra cô cũng không quen thuộc lắm, chỉ có vài lần gặp mặt.

Không giống với cô, Phong Dã Hồi lại nhớ rõ, lúc anh ta mười hai tuổi, bị người ta bắt nạt vợ vết tài sản trong nhà, là cô gái nhìn nhu nhược này cứu anh ta. Lần thứ hai thấy cô là ở bữa tiệc đính hôn của con trai thứ hai nhà họ Lục, cô đến với tư cách là bạn gái của Khương Lê.

Vốn dĩ Phong Dã Hồi là người lạnh lùng, trầm ổn, nội tâm, mặc dù cô cứu anh ta nhưng anh sùng sốt đến mức không nói với cô được một lời, vì vậy lần gặp mặt thứ hai, mặc kệ cô cùng Khương Lê cùng nhau xuất hiện thế nào hay ở bất cứ nơi nào, bọn họ cũng không tìm đối phương nói chuyện. Bọn họ chỉ là quen mặt mà thôi!

Lúc này ngồi bên cạnh tài xế, trong đầu mơ hồ nhớ lại, lúc bị Khương Lê kéo đi tham gia bữa tiệc đính hôn lần đó là người đàn ông này đưa cô về nhà, mặc dù lúc đó cô đang ngủ.

Dọc đường đi không nói lời dư thừa, mãi cho đến khi tới khách sạn anh ta ở, thấy cô không xuống xe, anh ta mới mở miệng “Muốn về?”

Cô đỏ mặt, mắt đỏ, trong lòng cực kỳ khổ sở, cắn môi, xuống xe, trên người vẫn mặc chiếc váy mà chị Hồng đưa, cô lấy tay che ở đằng trước, cẩn thận đi theo phía sau anh ta.

Anh ta sải bước đi ở phía trước, cô giống như cô gái được anh mang về, khúm núm bước từng bước nhỏ đi theo anh ta, anh ta bước quá nhanh, cô không dám đi chậm chút nào.

Bởi vì đuổi theo anh ta nên cô nhanh chóng thở gấp, khó chịu cho cô biết, bây giờ cô là cô gái anh ta mang về, đây chính là công việc của cô, không phải chị Hồng cũng đã nói sao, công việc của cô bao gồm cả tiếp khách ngủ.

Nhưng mà cô không muốn người đó là anh ta.

Cô có quyền lựa chọn sao? Dường như không có!

Đi thang máy lên lầu, vào phòng của anh ta, Phong Dã Hồi nói lòng cà vạt, cởi áo khoác xuống, đi vào cái phòng khải.

Cô đứng trong căn phòng trống trải, sững sờ tại chỗ, không biết phải làm sao.

Rốt cuộc anh ta có ý gì? Nước mắt tràn đầy hốc mắt, cô thầm nghĩ mình không có tiền đồ, đã chấp nhận làm việc này còn giả bộ cái gì. Dám làm dám chịu.

Muốn kiếm tiền còn muốn có danh dự sao? Số cô không tốt như vậy.

Trong phòng làm việc, Phong Dã Hồi nhấn một in nhắn, đợi vài phút, có tin trả lời, nhìn những dòng chữ trên tin nhắn, liền hiểu tại sao cô lại xuất hiện ở đây.

Gần đây anh không có ở trong nước, những chuyện không quan trọng, anh không quan tâm, bây giờ anh ta mới biết thị trường bị cách chức điều tra.

Ông ta bị điều tra không giống như những người khác, ông ta bị điều tra lâu nhất, liên quan đến rất nhiều thứ, có lời đồn ông ta sẽ bị cách chức, cho nên bây giờ cô không có nơi nương tựa.

Anh ta từ trong phòng làm việc đi ra ngoài, cô vẫn còn đứng ngây ngốc tại chỗ, không nhìn cô một cái, lấy quần áo, giống như trong phòng không có ai, cởi hết quần áo. Đi qua trước mặt cô đi vào phòng tắm.

Từ phòng tắm đi ra ngoài, cô vẫn đứng im tại chỗ, Phong Dã Hồi cũng đã nằm lên giường, cô vẫn đứng im.

“Cô định đứng tới lúc nào?” Cuối cùng Phong Dã Hồi mở miệng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh ta, cho rằng anh ta biết cô đang nghĩ gì, nhưng anh ta là một người kiên định không bao giờ cho người khác thương lượng, giống như đang bức bách cô, đang cảnh cáo cô, anh ta không có kiên nhẫn chờ đợi.

Cô cực kỳ bất an, nước mắt khế lẫn dài, cô giơ tay lau sạch, bước tới trước “Tôi.....”

Vốn dĩ Phong Dã Hồi không nhìn cô, cô há miệng, anh ta liền ngẩng đầu nhìn cô.

Thấy anh ta nhìn mình chằm chằm, cô dùng sức cắn môi, không biết rằng đã cắn ra máu.

Phong Dã Hồi không quen khi thấy cô như vậy liền nhảy từ trên giường xuống, đi tới bên người cô, không nói gì liền kéo cổ tay cô, đẩy cô tới phòng tắm, bỏ lại cô, anh ta đóng cửa đi ra ngoài.

Cô còn đang ở trong phòng tắm ngây người thì anh ta lại đẩy cửa nhà tắm ra, ném cho cô một chiếc áo của nữ.

Cô có tính sạch sẽ, đồ người khác đã dùng qua, cô tuyệt đối không dùng, trừ phi người kia là người cực kỳ sạch sẽ.

Cầm áo ở trong tay, không cần đưa lên mũi cũng có thể ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt, nhưng tắm rửa xong cô cũng mặc vào, so với chiếc váy mà chị Hồng đưa cho cô, cái này còn có thể che chắn cơ thể nhiều hơn một chút.

Thật ra thì đây là đồ của khách sạn, vốn dĩ đây là “phòng cho tổng thống”, bên trong tự nhiên sẽ có đồ của nữ, Phong Dã Hồi chưa từng đưa người về đây.

Trong lòng cô lại căng thẳng.

Từ trong phòng tắm đi ra ngoài, anh ta nằm trên giường hút thuốc, cô đi tới, vội cúi đầu, anh ta cũng nhìn cô.

Do cô đã từng cứu anh ta, Phong Dã Hồi mở miệng “Cô cần tôi giúp gì thì cứ nói.”

Cô không dám tin nhìn anh, sau đó, ánh mắt âm trầm, người ta đều nói, phụ nữ bị đàn ông làm qua đều khiến đàn ông rất hào phóng, cô khẽ lắc đầu, cô không nên như vậy.

Cô phải mở miệng thế nào, nói anh cho tôi mấy chục ngàn tệ, hiện tại tôi rất thiếu tiền, rất rất cần tiền sao? Cô không nói ra. Đối với người khác cô còn có thể mở miệng nhưng đối với anh cô không thể mở miệng.

Cô từ chối sự giúp đỡ của anh, điều này làm cho Phong Dã Hồi không thể tưởng tượng được.

Anh ta suy nghĩ rất nhiều, cô tới nơi này không phải là vì tiền sao? Chẳng lẽ cô đã quyết định lấy bán mình mà sống? “Tôi có thể giúp cô.”

Tính mạng của anh ta rất đáng tiền, cô nói bao nhiêu anh ta cũng đều có thể cho, cô nói gì anh ta cũng đều tận lực giúp đỡ.

Bất kể thế nào cô cũng không muốn anh ta nhìn thấy mình như lúc này. Không dám giương mắt nhìn anh ta, cô cảm thấy bản thân mình lúc này, nhất định là chặt vật tới cực điểm “Để cho tôi đi chính là sự giúp đỡ tốt nhất.”

Cô còn có tự ái của bản thân.

Câu trả lời của cô khiến cho Phong Dã Hồi không thể lý giải, cô tình nguyện đi tiếp những người đàn ông xa lạ kia chứ không chịu nhận sự giúp đỡ của cô!

Xem không hiểu cô, Phong Dã Hồi chưa bao giờ có kiên nhẫn với phụ nữ như vậy “Tôi giúp cô chỉ bởi vì cô đã cứu tôi một mạng, cô không cần phải từ chối.”

Cô lại run rẩy, cắn cắn môi. Phong Dã Hồi quay lại nhìn, từ trên giường nhảy xuống, phiền lòng “Đưa cô đi.”

Không phải cô muốn về sao? Vậy để cô tiếp tục tự sinh tự diệt đi, anh ta cũng đã nói tới như vậy rồi, đi con đường thế nào, đều là sự lựa chọn của cô, anh không có ép buộc người khác.

Anh ta đưa lưng về phía cô cởi áo choàng tắm, mặc quần áo. Đang mặc quần áo vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, anh ta quay lại thấy cô đứng im bất động “Rốt cuộc có đi hay không?”

Cô gật đầu.

Phong Dã Hồi tò mò “Đi sao cô không thay quần áo?”

Cô đỏ mặt, nắm chặt áo choàng tắm, mặc dù cô ghét bỏ mùi hương trên áo tắm nhưng cô vẫn siết chặt cổ áo như nắm cây cỏ cứu mạng.

Nhìn thấy cô khó chịu, Phong Dã Hồi dừng lại động tác mặc quần áo, đi tới trước mặt cô, cách cô rất gần, đưa tay nắm cầm cô.

Cô cuống quýt né tránh, ánh mắt khê đảo, Phong Dã Hồi lại dùng sức, hung hăng nắm cô, cô lại muốn né tránh, đưa tay đẩy bàn tay đang nắm cầm cô của anh ta ra.

“Cô như thế này đã không chịu nổi vậy làm sao có thể phục vụ đàn ông?”

“Một bộ quần áo cũng không muốn mặc, cô không nghĩ tới những chuyện còn đáng sợ hơn chuyện này sao?”

“Rốt cuộc cô có biết cô đã chọn một loại cách thức sinh tồn.”

Phong Dã Hồi rất muốn mở đầu cô ra xem một chút, cô nghĩ về thế giới này thế nào, nghĩ tính tình tất cả mọi người cũng dễ chịu như anh ta sao?

Cô khóc lác đầu, cô chỉ không muốn xuất hiện trước mặt anh ta mà thôi, chỉ đơn giản như vậy, sau này cô trở thành bộ dáng thế nào, không cần anh ta quan tâm.

Thấy cô cố ý, Phong Dã Hồi ngoảnh đầu nhìn sắc trời tối đen bên ngoài “Cô muốn về sao?”

Vẫn bị anh ta néo cảm như cũ, cô cố gắng gạt đầu, cô phải đi về, muốn biến mất khỏi mắt anh ta.

Đó là nơi nào chẳng lẽ cô không biết sao? Từ trong ánh mắt của cô, anh ta rõ ràng nhìn ra được, cô hiểu rõ bản thân đang làm gì. Trở về đại biểu cho điều gì? Trở về thì đại biểu cô sẽ tiếp tục sống như vậy, cô sẽ tiếp nhận vô số đàn ông lăng nhục, cô sẽ không ngừng đổi đàn ông, cô sẽ dính vào bệnh không sạch sẽ, tính thần của cô sẽ hồng mắt, cô chính là muốn tiếp tục bán mình!

Được, rất tốt, nếu đã muốn bán, anh ta cũng không thể trở mặt nhìn ân nhân cứu mạng bán mình mà sống, anh ta không làm được.

Nắm lấy cổ tay cô, đẩy cả người cô lên giường, hai tay anh ta chống ở bên người cô.

Cô bị anh kéo làm đau, không dám động, giống như con vật nhỏ chờ bị người ta mổ xẻ, ngay cả giấy giụa cũng cảm thấy buồn cười.

Chân sau quỳ lên trên giường, đưa tay cời thắt lưng, mặt anh ta lạnh lùng “Quản lý của cô đã nói lúc nào về cũng được.”

Cô muốn phản kháng, nhưng nhìn đến khuôn mặt lạnh lẽo của anh ta, cô im lặng, chỉ có thể yên lặng rơi nước mắt.

“Tôi không thích phụ nữ khóc, nhất là lúc quan hệ, mất hứng.” Anh ta lạnh lùng nói.

Cơ thể cô không tự chủ được lui vào bên trong, cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Cô mới mười sáu tuổi, anh ta lại trước mặt cô không có ký gì nói ra những lời thô tục như vậy, cô không chịu nổi, cô đau lòng.

Quần ngoài rơi trên mặt đất, anh ta bước lên phía trước, hai chân quỳ trước mặt cô “Không có ai dạy cô phải phục vụ người khác thế nào sao?”

Cô sợ không ngừng trốn vào trong, điên cuồng lác đầu, không....không muốn, không cần, cô không muốn như vậy.....Không muốn anh đối xử với cô như vậy.

Một phát bất được cánh tay cô, anh ta đỏ mắt, giật áo choàng tắm trên người cô ra.

“Không muốn không muốn không muốn, van xin anh đừng đối xử với tôi như vậy, van xin anh, van xin anh, đừng như vậy, van xin anh, đừng như vậy.....” Nói được câu cuối cùng cô đã không nghe rõ ràng lắm, hai mắt mờ hồ đầm nước mắt, không thấy rõ người trước mặt, cô vùng vẫy, không biết rốt cuộc anh ta có động vào cơ thể cô hay không, cô chỉ cảm thấy, cô thật buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dừng Bao Bổ Đựng Tiền

Phong Dã Hồi lần đầu tiên thấy một người có thể khóc tới ngất đi.

“Đường Tiểu Náo!”

“Đường Tiểu Náo!”

Anh ta biết rõ tên cô đang hôn mê chỉ là anh ta lười kêu mà thôi.

Hỗn loạn, Đường Tiểu Náo biết có người đang vỗ mặt mình, hơn nữa còn rất dùng sức, cô dám cam đoan, tỉnh dậy mặt cô nhất định sẽ sưng vù.

Phong Dã Hồi cũng hết lòng quan tâm giúp đỡ cô.

Mặc kệ cô thế nào, dù thế nào anh ta cũng quyết định rồi, cô bán, anh ta liền mua, một người đánh một người tự nguyện chịu đựng.

Mở thân thể cô ra, nhanh nhẹ cởi sạch quần áo của cô, anh ta phát huy hết bản năng nguyên thủy, công thành đoạt đất, tiến quân thần tốc, hít sâu một hơi, ăn sạch sành sanh cô từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, từ trái sang phải, không chừa một chút kẻ hở.

Đường Tiểu Náo cảm thấy, mình muốn chết, hoặc đúng là cô đã chết.

Phong Dã Hồi cảm thấy, dù sao cô vẫn luôn khóc, từ lúc cô khóc tới lúc cô ngất, anh ta quyết định sẽ không xen vào chuyện của cô, làm xong thanh toán là hết!

Lúc Đường Tiểu Náo mở mắt đã là ba ngày sau, thể chất suy yếu, nhiều ngày bốn ba, cộng thêm tinh thần bị tàn phá, “trong giấc mộng” bị Phong Dã Hồi dày vò, cô tưởng bản thân sẽ không dậy được, cuối cùng ba ngày sau cô cũng mở mắt.

Trong phòng, không có ai khác, vẫn là căn phòng mà hôm đó cô tới, nhưng hình như trong phòng thiếu gì đó.

“Cô chủ, cô đã tỉnh rồi sao?” Một giọng nói dịu dàng truyền tới tai, Đường Tiểu Náo nhìn về phía người tới.

Một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi ăn mặc chỉnh tề, giống như đồng phục của khách sạn, Đường Tiểu Náo khẽ gật đầu với người phụ nữ trung niên, đỏ mặt.

Người phụ nữ trung niên cầm một cái cặp, bỏ qua một bên, lấy quần áo đã được mua cho cô “Cô chủ, đây là vị kia chuẩn bị cho cô.”

Đường Tiểu Náo lúng túng, rất muốn cho người phụ nữ biết “tôi không phải cô chủ, đừng gọi tôi như vậy.”

Liếc nhìn quần áo, là phong cách đơn giản, thoải mái mà bình thường cô rất thích. Bởi vì có người ở đây, người ta cũng không có ý tứ rời đi, Đường Tiểu Náo cầm quần áo đến phòng tắm thay đồ, trong ấn tượng đây không phải là bộ đồ mà cô mặc ngày hôm đó!

Nhìn một chút rồi. ....cởi áo ngủ! Trong đầu cô mơ mơ màng màng, ngày đó trước khi ngất trên người cô là bộ đồ này sao? Không nhớ rõ.

Ra khỏi phòng tắm, người phụ nữ trung niên đã cho người bụng chấu lên, ý bảo Đường Tiểu Náo ăn. Ba ngày chưa ăn gì, cô thật sự rất đói, ngồi xuống lẳng lặng ăn cháo.

Người phụ nữ nhìn thấy Đường Tiểu Náo lúc cúi đầu ăn cháo hiện ra ấn ký màu đỏ, liền che miệng cười vui vẻ. Hai ngày trước, vị kia ôm cô về, lúc người phụ nữ trung niên thay gra giường liền thấy vết máu ở trên, lại trở mắt nhìn vị kia thả cô lên giường, cúi đầu khẽ cười.

Đường Tiểu Náo ăn xong, người phụ nữ trung niên cho người thu dọn, đem chiếc cặp lúc nãy cầm tới đưa tới trước mặt cô “Cô chủ, đây là vị kia để lại cho cô.” Tim chồng phải tìm người như vậy! Thật là quan tâm săn sóc!

Đường Tiểu Náo nghi ngờ nhận lấy cái cặp, bỏ lên bàn vừa mở ra nhìn, cô tròn to hai mắt, tất cả đều là tiền, một xấp lại một xấp, liếc mắt xuống cũng phải mấy chục vạn.

“Vị kia nói, đây là tiền tiêu vặt cho cô.” Người phụ nữ trung niên thêm vào nửa câu sau, thật ra thì vị kia đưa cái cặp này chỉ nói cho cô chứ không nói thêm gì nữa.

Lòng bàn tay Đường Tiểu Náo nóng lên, anh ta có ý gì?

Người phụ nữ trung niên cười nói “Cô chủ, vị kia bận việc, đã đi rồi, cô phải thông cảm cho người đàn ông của mình.”

Đường Tiểu Náo thật sự nghe không nổi nữa, dờ khóc dờ cười vỗ đầu “Không được gọi tôi là cô chủ. ....tôi. ....”

Nụ cười trên mặt người phụ nữ trung niên càng đậm “Vậy tôi sẽ không gọi là cô chủ nữa.” Càng nhìn cô gái này càng thích.

Đường Tiểu Náo gật đầu.

Người phụ nữ trung niên thân thiết tới gần Đường Tiểu Náo, vui vẻ ra mặt “Cô gái, tôi nói cho cô biết, đây là lần đầu tiên tôi thấy vị kia đưa phụ nữ về, cô thật là có phúc. ....!”

Mỗi lần Phong Dã Hồi quay về đều cùng bọn Mặc Diệp Thanh tới Hải yến, hoặc là về đây, mấy người bọn họ ai cũng đều quen thuộc.

Đường Tiểu Náo “.....” Liên quan gì tới cô chứ?

Tất cả số tiền này đều cho cô? Đường Tiểu Náo cầm lên đếm sơ, không nhiều không ít, vừa vặn xấp. Há miệng, cô lớn chừng này chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy! Thật kích động! Bây giờ cô vô cùng cần tiền, thật sự là vô cùng cần tiền, đầu tiên cô muốn trả tiền cho dì, cô không muốn ngày nào đi cũng phải nhìn mặt người đàn ông kia mà sống.

Nhưng. ....Cô là một cô gái yếu đuối, cầm một cái cặp như vậy thích hợp sao? An toàn không? Thật là nhức đầu!

Người phụ nữ trung niên lấy một vật từ đằng sau lưng mình ra đưa cho cô, Đường Tiểu Náo tròn to mắt “Đây là cái gì?”

“Bao bố nha!” Người phụ nữ trung niên thở dài, ngay cả bao bố cũng không nhận ra sao!

Cho cô một cái bao lớn như vậy làm gì “Dùng làm gì?” Người phụ nữ trung niên cười nói “Không phải cô lo lắng nếu cầm cặp này đi ra ngoài sao?”

Đường Tiểu Náo “Làm sao đi biết?” Cô còn chưa nói những lời mình suy nghĩ trong lòng ra ngoài!

Người phụ nữ trung niên đem tiền vào trong bao bố “Đây là vị kia dặn dò, là ngày ấy biết cô sẽ như vậy.”

Đường Tiểu Náo “.....” Trực tiếp cho cô chi phiếu không phải tốt hơn sao?

Khụ khụ, dĩ nhiên, nếu cho chi phiếu, cô sẽ không đồng ý, nếu muốn thì ngày hôm đó cô đã nói với anh ta rồi.

A? Đây là điều kỳ quái gì, chẳng lẽ đưa vàng bạc mới thực tế? Quý mới hiểu được?

Cho chi phiếu có thể cô không chịu, còn đưa người khác trả lại cho anh ta, nhưng nếu đưa tiền mặt, áp lực quá lớn, cô sợ người khác không kháng cự được, vạn nhất đến lúc trả lại tiền cho anh ta, thiếu sẽ tính cho ai chứ, đúng không? Ừ, lúc này cô mang số tiền này đi là vì suy nghĩ cho anh ta. Cô tạm thời mượn của anh ta, đợi sau khi cô có việc kiếm được tiền, cô liền trả lại cho anh ta không thiếu một đồng, cứ quyết định như vậy đi!

Cô muốn dùng bao bố bọc cái cặp đi, lại nghĩ tới cặp sách của mình còn ở Hải Yến, có rất nhiều thứ quan trọng bên trong, thẻ chứng minh nhân dân, sổ hộ khẩu, thẻ học sinh, cô đặt tất cả mọi thứ ở bên trong! Bây giờ cô không thể đi thẳng về.

Để cái cặp ở đây, cô lại không yên lòng, nghĩ tới nghĩ lui, cô nhìn người phụ nữ trung niên “Dì, dì có thể giúp cháu trông chừng cái cặp này không? Cháu muốn đi lấy đồ.”

Người phụ nữ trung niên nghĩ tới gì đó, vỗ đầu mình, nói thảm “Xem đầu óc tôi này.” Nhanh chóng biến mất trước mặt Đường Tiểu Náo, chớp mắt quay lại trên tay lại cầm cặp sách của cô.

Đường Tiểu Náo kích động, nói cô lệ nóng doanh tròng là không sai, thật tốt quá, cô không cần phải quay lại chỗ kia nữa, đời này cô không muốn quay lại nơi đó nữa.

Nhận cặp sách của mình ôm vào trong ngực, Đường Tiểu Náo cảm động khóc “Cảm ơn dì.”

Người phụ nữ trung niên lắc đầu “Không cần cảm ơn, là vị kia lấy cho cô.”

Đường Tiểu Náo không ngờ, người đàn ông kia còn có thể nghĩ giúp cô như vậy.

Mở cặp sách ra, kiểm tra tất cả mọi thứ một lần, không thiếu thứ gì, cô thở phào nhẹ nhõm, đặt đồ trở lại, đeo lên lưng.

“Cô gái, cô cứ như vậy về sao?” Người phụ nữ trung niên hỏi cô.

Đường Tiểu Náo gật đầu “Đúng vậy, cháu từ đâu tới thì phải quay về chỗ đó!”

Người phụ nữ trung niên nhìn cái cặp trên tay cô, cô đây là..... Cũng may “Vị kia để tài xế lại cho cô, cô muốn đi đâu, có thể bảo cậu ta đưa cô tới đó.”

Đường Tiểu Náo tròn mắt há mồm, cho rằng mình nghe nhầm, không kịp phản ứng. Nhìn bộ dáng của cô người phụ nữ trung niên vui vẻ “Cô gái ngốc, sao không đi?”

Đường Tiểu Náo không xác định “Cháu có thể tùy tiện dùng tài xế kia sao?”

Người phụ nữ trung niên cười gật đầu.

“Dù là cháu tới thành phố cũng được.” Cô lại hỏi.

Người phụ nữ vẫn gật đầu như cũ “Cháu muốn ra nước ngoài cũng được.”

Lúc không nhìn thấy anh ta, Đường Tiểu Náo rất lo lắng, hiện tại cô có tiền, mặc dù chỉ là tạm thời mượn anh ta.

Bảo tài xế chở cô về nhà đi cô đưa tiền cho dì ba mươi nghìn trước mặt người đàn ông kia.

Di liền lo lắng, hỏi cô đột nhiên sao lại có nhiều tiền như vậy, dường thấy cô có tiền, bắt đầu muốn cô ở lại, Đường Tiểu Náo uyển chuyển từ chối, tạm biệt dì, bảo tài xế chở cô tới ngân hàng, cô đem tiền bỏ vào ngân hàng, cuối cùng nói tài xế đưa cô tới trường, rồi để tài xế quay về.

Lúc trước cô không ở trong trường là bởi vì có nhà, bây giờ cô không có nhà để ở, giáo viên chủ nhiệm nói, nộp tiền phòng là có thể trở thành sinh viên nội trú, xem như có một chỗ an thân.

Chuyện này đối với cô mà nói, quá khó khăn rồi.

Nếu như không phải đụng phải người đàn ông kia, không biết cô còn phải trải qua những gì, Đường Tiểu Náo cảm kích người đàn ông kia. Nhưng mà anh ta cho Đường Tiểu Náo một số tiền lớn, cô không phung phí, trừ phi là phải mua đồ gì đó, cô sẽ không động tới số tiền kia.

Ngoài trừ tiết kiệm không động tới tiền, Đường Tiểu Náo không muốn giống như trước kia cơm phải đưa đến miệng, bây giờ cô không có tư cách kia, sau khi quay về trường, Đường Tiểu Náo đi làm thêm ngoài giờ, ở một quán cơm ở gần trường.

Lúc mới bắt đầu sẽ không quen, thấy người tới ăn cơm còn xấu hổ, thời gian lâu dài, cô dần dần sát nhập vào cuộc sống hiện tại, cũng có một người khác vừa học vừa làm ở đây, lâu dài trở thành bạn tốt, người bạn kia vì muốn trải nghiệm cuộc sống nên mới tới đây làm thêm, người đó chính là Trì Mộc Nhiên.

Trì Mộc Tu anh trai của Trì Mộc Nhiên thuộc loại trâu bò, trước kia chỉ là người được xếp trên bảng về độ giàu, hôm nay, đã nổi tiếng toàn châu Á, có lẽ là ấn dấu thực lực, người ta hiện tại đã là nhà giàu không ai địch nổi. ....Đường Tiểu Náo không biết nên lấy cái gì để hình dung độ giàu có của anh ấy!

Trong một ngày trời mưa, Đường Tiểu Náo tan học chạy tới quán cơm, mỗi ngày cô và Trì Thần Thờ đều như vậy, lúc mọi người ăn cơm, hai người bọn họ làm việc, lúc không có người, hai người bọn họ mới ăn cơm.

Đến quán cơm, bên trong đã có người tới ăn cơm, cô mặc đồng phục làm việc, đeo một cái tạp dề, xắn ống tay áo lên bắt đầu làm việc.

Đường Tiểu Náo cảm giác là lạ, cứ có cảm giác có một ánh mắt không thân thiện nhìn cô chăm chú, khiến cho cô rợn tóc gáy.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Trong Một Giây Biến Thành Bạn Trai Cũ

Mí mắt phải nháy liên tục, cô lặng lẽ nói với Trì Mộc Nhiên “Hôm nay mình nhất định sẽ xui xẻo.” Người ta thường nói, nháy mắt trái có tài lộc nháy mắt phải gặp tai ương, từ lúc vào cửa quán, cô cứ có cảm giác khó chịu, trong lòng rất khó chịu.

Trì Mộc Nhiên nói với cô làm việc cẩn thận là được rồi, cô cũng không nghĩ nhiều, được rồi, cô cần cẩn thận làm tốt công việc của mình, chú ý một chút.

“Được rồi!” Trong phòng bếp âm thanh cao vút truyền tới trong tai Đường Tiểu Náo, cô vội vàng chạy tới cửa phòng bếp. Đầu bếp đã nấu xong, sáu chén mì được đưa ra, bà chủ đứng ở cửa để cô đưa đi, bà chủ chỉ chỗ nào, cô liền đưa tới đó.

Khởi động chân, bước từng bước nhỏ, nhanh chóng mà linh hoạt đem từng chén từng chén mì tới cho khách, hiện tại cô đã quen với những việc này, tâm tình bình tĩnh đối mặt.

“Phục vụ, cho hai chai nước!”

Cô vừa mới đưa cơm cho khách xong, muốn đi dọn bàn, có người quát lên.

Đường Tiểu Náo liếc mắt nhìn người nói chuyện “Chờ một chút.”

Bà chủ đưa cho cô hai chai nước, cô đưa qua cho người ta.

“Đường Đường”

Tiếng gọi truyền tới lỗ tai cô, đem nước đặt lên bàn xong Đường Tiểu Náo ngược mắt nhìn người gọi cô, phản ứng sững sốt.

“Ai vậy?” Người vừa mới gọi nước uống quay sang hỏi Sở Quan Nam.

Sở Nam Quan nở nụ cười với Đường Tiểu Náo “Mới vừa rồi mình nhìn liền biết là cậu. ....sao cậu lại ở đây?”

Đường Tiểu Náo đáp lại bằng một nụ cười, khuôn mặt lộ vẻ lúng túng, cổ giả bộ bình tĩnh “Làm thêm trải nghiệm cuộc sống!”

Trì Mộc Nhiên cũng như vậy, cô thuận miệng nói ra.

Sở Nam Quan “à” một tiếng, nghĩ muốn nói gì nữa, bà chủ lại kêu Đường Tiểu Náo, cô liền đi tới. Đã nói rồi, lúc vừa vào cửa đã có cảm giác không tốt, đụng phải người quen rồi! Anh em tốt của Khương Lê!

“Lâu như vậy vẫn chưa thấy tiểu Nhiên xuống, cháu lên lầu đưa cái này cho phòng số bảy đi.” Bà chủ bưng ra một nồi thịt hấp, Đường Tiểu Náo nhận lấy cái mâm, theo cầu thang nhỏ đi lên lầu hai.

Mới vừa đi lên lầu hai, cô đã thấy Trì Mộc Nhiên đang ngồi ở trên bậc thang “Làm gì vậy?”

Trì Mộc Nhiên vẻ mặt lo lắng, không còn hơi sức “Tránh người thôi!”

Đường Tiểu Náo liếc mắt “Giúp mình gõ cửa phòng số bảy.”

Tri Mộc Nhiên đi tới phòng số bảy, giờ tay hung hăng gõ hai cái, lại ngồi xuống.

Đường Tiểu Náo nhỏ giọng nói thầm “Cậu ăn phải thuốc nổ sao?”

Tri Mộc Nhiên không giúp cô mở cửa, khách cũng không ra mở cửa, cô chỉ đành giữ chắc cái mâm, dùng cùi chỏ ép xuống tay nắm cửa, dùng sức, mở cửa.

Cúi đầu, không nhìn thấy bất kỳ chỗ nào, đem cái mâm đặt lên bàn, Đường Tiểu Náo chờ khách lấy thức ăn! Nhưng mà khách lại bất động, Đường Tiểu Náo từng gặp khách giả bộ đại gia như vậy, khách không hợp tác, vậy cô đành phải bùng thôi!

Vốn dĩ hai tay bùng mâm, cô đem cái mâm hoàn toàn bỏ lên bàn, đôi tay cẩn thận bỏ nôi thịt hấp bỏ vào giữa bàn.

Cũng khó trách, cái nôi nóng như vậy, cô là khách cũng sẽ không hợp tác. Nhà ăn của trường học hay nhà hàng nhỏ trong trường bọn họ, phổ biến nhất là khách hàng tự mình động tay, ngay từ đầu cô đã không nghĩ cần thận, bây giờ nghĩ lại, là cô không đúng, cảm thấy có lỗi nở nụ cười, cô xoay người cầm chén đĩa muốn rời đi.

Tri Mộc Nhiên thỉnh thoảng liếc đôi mắt ghét bỏ nhìn về phòng số bảy, cho rằng cô không biết vừa rồi hai người trong phòng này làm chuyện gì sao? Chưa từng ăn thịt heo, còn chưa thấy qua heo chạy sao? Buồn nôn!

Cô đang cảm thấy chán ghét, đột nhiên nghe thấy trong phòng số bảy phát ra tiếng động.

“Pằng” một tiếng, cái mâm trong tay Đường Tiểu Náo rơi xuống đất, cô không dám tin hai mắt ửng đỏ nhìn Khương Lê, Khương Lê ngồi trên đùi một cô gái, trên mặt Khương Lê có dấu son môi.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Không Được Không Nghe Điện Thoại Của Em

Đã bao lâu cô chưa nhìn thấy Khương Lê? Hơn một tháng đi!

Cảm giác khó chịu, hít hít mũi, khom lưng nhặt cái khay dưới đất, cô xoay người đi, thuận tiện giúp bọn họ đóng cửa lại.

Một giây kế tiếp, cánh cửa sau lưng đột nhiên mở ra, Khương Lê vọt ra, gọi tên cô. Tri Mộc Nhiên ngồi ở cầu thang đang định nói chuyện với Đường Tiểu Náo liền im lặng nhìn bọn họ, xem kịch vui!

Tri Mộc Nhiên không ngờ, Đường Tiểu Náo còn quen biết cái loại cực phẩm này.

“Đường Đường.”

Gọi tên cô, lời muốn nói lại nghẹn ở cô, rốt cuộc có nên nói hay không, trong lòng gấp gáp.

“Anh làm sao vậy?” Cô gái trong phòng đuổi theo ra, kéo cánh tay Khương Lê, Khương Lê hung hăng hất tay cô ta ra, rống lên với cô gái kia “Cút”.

Cô gái uất ức nhỏ giọng nói “Anh làm gì mà hung dữ như vậy?”

Khương Lê nghiêng đầu nhìn cô ta, cô gái bị cậu ta nhìn cho sợ lui về phía sau, quay lại phòng cầm túi sách, thở phì phò chạy xuống lầu. Cô gái kia đi xuống cầu thang, Tri Mộc Nhiên đứng ở cầu thang còn nghe cô ta chửi rủa “con quỷ”

Tri Mộc Nhiên nhú mày, tiếp tục xem kịch hay.

Đường Tiểu Náo nén giận, trong đầu cô hiện tại rất loạn, trừ ba mẹ, Khương Lê là người cô thân nhất. Người khác đều nói cô là bạn gái của anh ta, anh ta đưa cô đi khắp nơi rêu rao, Đường Tiểu Náo không thích, nhưng vẫn đi theo. Trong lòng Đường Tiểu Náo, Khương Lê không chỉ là bạn trai của cô, cậu không giống những người khác. Ít nhất đối với Đường Tiểu Náo, Khương Lê nguyên ý bỏ rất nhiều thời gian theo cô làm nhiều chuyện nhằm chán, anh ta đối với cô, được xem như dụng tâm, bằng không Đường Tiểu Náo cũng sẽ không đồng ý làm bạn gái của anh ta, có bao nhiêu người theo đuổi cô cơ mà, nhưng anh ta là người bạn trai đầu tiên của cô.

“Đường Đường, đây là lần đầu tiên anh gặp cô gái kia.” Khương Lê thấp giọng nói.

Tri Mộc Nhiên mắt tròn to, cổ ý nói “à”.

Đường Tiểu Náo rất loạn, rất phiền, giống như có người xé rách lòng của cô, khó chịu, cô rất sợ.

“Sao em lại ở đây?” Khương Lê hỏi, đặc biệt dịu dàng, có thể hòa tan lòng của phụ nữ. So với hiểu lầm, anh ta để ý điều này hơn, không khách khí kéo tay Đường Tiểu Náo lại.

Ở dưới lầu Sở Quan Nam thấy cô gái đi cùng bọn họ lúc này chạy xuống lầu, đứng như dự đoán, suy nghĩ một chút, sau đó đi lên lầu.

Anh ta càng đến gần cầu thang, chân mày càng nhíu chặt.

Trì Mộc Nhiên đang tập trung nhìn Đường Tiểu Náo và Khương Lê, cho đến khi Sở Quan Nam tới trước mặt cô, cô mới ý thức được “A! Sao anh lại đi lên đây?”

Sở Quan Nam một tay nhéo sau cổ cô, hung hăng hít mũi lại. Sau đó lại nhìn Đường Tiểu Náo và Khương Lê, nói giúp Khương Lê “Đường Đường, cô gái kia là lúc bọn anh trên đường tới tìm em gặp phải.”

Trì Mộc Nhiên khiếp sợ nhìn về phía Sở Quan Nam, choáng, thì ra là cùng một phe!

Giúp Khương Lê nói xong, Sở Quan Nam không nói gì thêm nữa, kéo Trì Mộc Nhiên đi xuống lầu, ở trên cầu thang, xoay xoay vắn vắn, dọc đường đi Trì Mộc Nhiên đẩy bàn tay anh ra “Tôi tới đây ăn cơm, anh buông tay ra!” Ra tay thật là hung ác, cô đau muốn chết.

Chỉ một chút nữa là tới lầu một, Trì Mộc Nhiên liếc một vòng, hoàn hảo bà chủ không có ở đây, đến gần Sở Quan Nam, ôm eo anh, lấy tay che mặt, bước nhanh cùng anh chạy ra ngoài.

Tại sao lại không dám thò đầu ra ngoài?

Lầu hai ở trong nhà hàng nhỏ, Khương Lê nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Đường Tiểu Náo, giọng nói vẫn như cũ “Sở Quan Nam cũng đã nói rồi, thật sự là bọn anh gặp trên đường đi tìm em.”

Nói thật, trong lòng Đường Tiểu Náo cực kỳ khó chịu, cô cứng rắn kéo ra vẻ tươi cười “ừ” một tiếng, lỗ mũi rất chua. Kể từ sau khi nhà cô xảy ra chuyện, đã lâu cô chưa thấy anh ta, cô nghĩ tới anh ta, nhớ anh ta. Nhưng trong lúc cô cần anh ta nhất lại không thấy bóng dáng anh ta đâu.

“Đường Đường, em đừng như vậy.”

“Em nói với anh đi.”

Khương Lê ôn tồn dụ dỗ, lúc trước hai người bọn họ chưa bao giờ cãi nhau, cho nên, lúc này anh ta cũng không biết phải dụ dỗ cô thế nào, không thể làm gì khác là dùng cách thường đối phó với mấy cô gái kia để đối phó với cô.

Đường Tiểu Náo nghĩ không ra, lần đầu tiên gặp, làm sao lại có thể như vậy? Trên mặt anh ta bây giờ vẫn còn vết son môi.

“Đường Đường, em đừng như vậy.” Ánh mắt Khương Lê bi thương, van xin cô.

Đường Tiểu Náo càng ngày càng loạn, sợ nhất là nhìn ánh mắt đó của Khương Lê, mỗi lần có chuyện gì anh ta đều dùng ánh mắt như thế nhìn cô, cô sẽ bị đánh bại! Cô cũng không phải loại con gái cố tình gây sự “Anh đi xem Sở Quan Nam đi, bạn em bị anh ấy lôi đi.”

Khương Lê thờ phào nhẹ nhõm, lôi kéo tay của cô “Em đi cùng anh.”

Đường Tiểu Náo cúi đầu “Em còn phải làm việc, lúc về em sẽ liên lạc với anh, không được.....”

Cô chân chờ một lúc.

Anh ta biết chuyện nhà cô không? Lúc trước vẫn không thể liên lạc được với anh ta.

“Không được cái gì?” Khương Lê khản trương.

Đường Tiểu Náo giương mắt nhìn anh ta “Không được không nghe điện thoại của em.”

Khương Lê ôm lấy cô “Sao có thể chứ? Sao anh có thể không nghe điện thoại của em!”

“Đúng rồi, em đoán xem gần đây anh làm gì?” Thần thái phấn khởi nhìn người trước mặt, Khương Lê đã ném điều không vui ra sau gáy.

Có một số việc, cảm giác của phụ nữ và đàn ông khác nhau, Đường Tiểu Náo liếc anh ta một cái “Anh chỉ cần nói cho em biết cái này thôi.” Cô chỉ khuôn mặt anh ta.

Khương Lê theo tay cô chỉ sờ mặt mình “Trên mặt anh có cái gì?” Không sờ được, liếc nhìn xung quanh, trên tường ở cầu thang có treo một cái gương, anh ta đi tới.

“Anh.....Anh cũng không biết thế nào!”

Đường Tiểu Náo lắc đầu, Khương Lê rất ngây ngô “Thôi, anh đi tìm Sở Quan Nam đi, bạn em bị anh ấy mang đi.”

Nắm tay cô, Khương Lê đi xuống dưới lầu.

Lui về phía sau, Đường Tiểu Náo vừa xuống lầu liền nói “Em còn phải làm việc, anh đi đi.”

Do chột dạ, Khương Lê không thể làm gì khác hơn là nghe cô, đi một mình.

Ra cổng trường, Trì Mộc Nhiên tránh thoát bàn tay của Sở Quan Nam, xoa gáy “Xuống tay thật là ác, em có thù oán với anh sao?”

Sở Quan Nam trầm mặt “Nói, tại sao lại tới đó làm việc?”

Trì Mộc Nhiên đi tới, khoác tay lên bả vai anh “Cái gì! Em đã nói là em tới ăn cơm!”

Sở Quan Nam từ trong túi áo cô móc ra giấy note nhỏ “Ăn cơm mang theo cái này?”

Cây bút cắm trên xấp giấy rơi xuống đất, Trì Mộc Nhiên không để ý tới bút, vội vàng giật xấp giấy trong tay lại “Nhìn thấu không nói thấu, còn là bạn tốt!”

Sở Quan Nam giờ tay, lấy ưu thế bản thân cao hơn cô để cô nhảy lên với, vẫn sẽ không thể đụng tới tay anh “Không phải lại muốn dùng đòn sát thủ với anh đây chứ!”

Sở Quan Nam nhìn cô, tay vất chéo sau lưng “Anh cũng có đòn sát thủ.”

Trì Mộc Nhiên lúng túng đỏ mặt lui về phía sau mấy bước, giờ tay lên chùi mũi che giấu đi “Nhanh đưa đồ cho em.”

Nhìn cô nhảy đầu đầy mồ hôi, Sở Quan Nam nhặt cây bút lên, đưa hết cho cô “Sao đi làm mà phải lén lút như vậy?” Cũng không phải là chuyện gì khiến người ta không thể nhìn.

Trì Mộc Nhiên bỏ bút và giấy vào trong túi, mặt mắt hửng “Này, đừng có nói nhẹ nhàng như vậy được không? Không phải lúc này anh mặt không đổi đi nói giúp người khác sao?” Liếc mắt nhìn anh, hừ lạnh một tiếng.

Trì Mộc Nhiên cùng Sở Quan Nam là tình hữu nghị, từ lúc còn chưa hiểu chuyện đã thiết lập. Cánh tay khoác lên bả vai Trì Mộc Nhiên, Sở Quan Nam hí hóp “Ha ha, bây giờ anh không đi làm tình báo nữa rồi.”

Ghét bỏ đẩy cánh tay Sở Quan Nam ra, Trì Mộc Nhiên liền hỏi “Người kia là bạn thế nào, vừa rồi em.....”

“Em không thể nói ra miệng.” Cô hung hăng tức giận.

Sở Quan Nam nhìn bầu trời, thời gian anh vào quán cơm không ngắn, vẫn không thấy cô, xem ra, từ lúc anh vào cô đã bắt đầu trốn anh, như vậy, Khương Lê cùng cô gái kia lên lầu, cô đều ở trên lầu thấy hết? Không nhìn ánh mắt của cô, đáng vẻ Sở Quan Nam đoán “Không có, chỉ là đồng đội trong quân đội.”

Anh dám nói đó là anh em tốt sao? Nói ra cô sẽ không trở mặt sao?

Trì Mộc Nhiên xì mặt “Đừng qua lại với người đó nữa! Người cận bã!” Còn dám lừa gạt Đường Tiểu Náo ngu ngốc.

Nghĩ tới những lời Sở Quan Nam nói lúc này, hung tợn nhìn anh, Trì Mộc Nhiên mặt lạnh “Đây là lần đầu tiên hai người gặp cô gái kia?”

Biết không thể lừa được cô, Sở Quan Nam cúi đầu thành thật khai báo “Không phải em không biết, bọn anh là người trưởng thành đã lâu không được thấy các cô gái, thật vất vả mới có thể ra ngoài, cho nên muốn ăn chút thức ăn mặn?”

Thấy biểu hiện trên mặt Trì Mộc Nhiên không đổi, anh tiếp tục “Đàn ông mà, em cũng hiểu, mở con mắt nhắm con mắt bỏ qua, so sánh như vậy thì thế nào, thật mệt mỏi, đúng không?” Anh còn lung lay Trì Mộc Nhiên.

Trì Mộc Nhiên cố gắng giữ tỉnh táo “Vậy anh nói cho em một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em muốn nghe hết.”

Sở Quan Nam yên lặng cầu nguyện, hoàn hảo là anh không có nói dối, bằng không anh nhất định sẽ chết. “Cũng không có gì, mỗi lúc đi ra ngoài thời gian gấp gáp, chỉ gọi tới giải quyết nhu cầu sinh lý thôi.”

Anh đi tới nói bên tai Trì Mộc Nhiên “Nói cho em biết, bạn gái cậu ta không cho cậu ta đụng vào, thật đáng thương.”

Trì Mộc Nhiên nhìn anh, Sở Quan Nam rất vô lại “Sao vậy? Anh nói sai cái gì sao? Anh đã nói hết rồi.” Ngay cả anh em anh cũng đã bán đứng rồi.

Trì Mộc Nhiên gật đầu “Ý anh là, bọn anh và cô gái kia, không phải lần đầu tiên gặp mặt sao?”

Sở Quan Nam cười to “Đương nhiên rồi! Là bạn giường, làm sao có thể lần đầu tiên gặp mặt.”

Chỉ có Đường Tiểu Náo dễ dụ, tư tưởng đơn thuần, nói gì đều tin.

“Sở Quan.”

Khương Lê từ xa đi tới, sắc mặt không tốt chút nào, anh ta có thói quen gọi hai chữ trước trong tên của Sở Quan Nam. Sở Quan Nam phát tay với anh ta, Trì Mộc Nhiên thấy anh ta tới, nhấc chân đi về hướng ngược lại.

Thấy bạn của Đường Tiểu Náo bỏ đi, Khương Lê hát cảm về phía lưng Trì Mộc Nhiên hỏi “Quen sao?”

Sở Quan Nam hài lòng “Chính là người tôi thường nói với cậu.”

Trong bộ đội, quan hệ của Sở Quan Nam và Khương Lê là tốt nhất, cái gì cũng nói với anh ta, Khương Lê cười cười “Quả nhiên là một tomboy, tên nhất định cũng sẽ rất nam tính.”

Sở Quan Nam bật thốt lên “Không biết sao, tên của cô ấy rất êm tai, Trì Mộc Nhiên, nhưng mà tính tình lại không tương xứng.”

Trong trí nhớ của Khương Lê anh ta đã từng nghe qua, chỉ có một người có họ Trì.

“A, biết anh trai của cô ấy là ai không?” Sở Quan Nam phát tay trước mặt cậu ta, đã không còn thấy bóng dáng Trì Mộc Nhiên nữa rồi.

Khương Lê cười “Làm sao tôi biết được?”

Sở Quan nam vung tay lên “Trì Mộc Tu, có nghe qua chưa?”

Khương Lê dừng bước “Cô ấy là em gái của Trì Mộc Tu?” Tại sao anh ta lại không nghĩ tới, Trì Mộc Nhiên, Trì Mộc Tu, không phải là hai anh em sao? Không thể tưởng tượng được. Một người vừa học vừa đi làm thêm, tại sao có thể là người nhà của tỷ phú chứ? Hiện tại anh ta cũng lui bước không ít, không biết nhìn người rồi, bắt đầu đi lặc đầu.

“Thế nào? Không tin?” Sở Quan Nam cho rằng Khương Lê lặc đầu là vì không tin.

Hai người nói chuyện suốt dọc đường đi, rời khỏi trường học.

Trì Mộc Nhiên đi như chạy, thở hổn hển, quay về quán cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ưống Phỉ Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Khương Lê, Chúng Ta Không Cùng Một Thế Giới

Trở lại quán ăn, Đường Tiểu Náo bận tối mắt, thừa dịp bà chủ vẫn chưa phát hiện ra cô chạy ra ngoài, Trì Mộc Nhiên chạy lên lầu hai, thu dọn rồi bùng xuống.

Mãi cho đến gần hai giờ, khách mới thưa dần. Phòng bếp làm cơm cho nhân viên, sau khi ăn xong, mỗi người mỗi đường.

Trì Mộc Nhiên thần thần bí bí đi theo Đường Tiểu Náo, kéo cô tới sân tập, đem chuyện Sở Quan Nam đã nói với cô, trong lòng đầy cảm phần nói hết cho Đường Tiểu Náo nghe, còn cảnh cáo cô “Nhanh chóng cách xa người đàn ông này một chút, tránh cho đến lúc đó anh ta làm cho cậu dính tới bệnh không sạch sẽ.”

Đường Tiểu Náo dở khóc dở cười, vốn dĩ kết bạn không có ý so đo những điều khác, bây giờ nghe Trì Mộc Nhiên nói như thế, cô không biết nên vui hay buồn? Để cho cô biết Khương Lê là hạng người nào? Chính là người mà mình yêu đột nhiên phản bội, cũng khó tránh khỏi sẽ đau lòng?

“Hai người phát triển đến bước nào rồi?” Trì Mộc Nhiên nghiêm túc nghiêm mặt, Đường Tiểu Náo cúi đầu nghịch ngón tay, cô không có tính nhẫn nại như Đường Tiểu Náo, cau mày “Mặc kệ phát triển tới bước nào, người đàn ông này không thể yêu, nhanh bỏ đi!”

Đối với câu nói của Trì Mộc Nhiên, Đường Tiểu Náo cười khổ “Còn cần mình bỏ anh ta sao?” Anh ta đã phản bội cô, còn nói cái gì mà bỏ với không bỏ?

Trì Mộc Nhiên ôm Đường Tiểu Náo, hai người vẫn ngồi trên bậc thang “Loại đàn ông đó không đáng! Sau này cậu sẽ tìm được tốt hơn!”

Đường Tiểu Náo nở nụ cười “Cậu sẽ vì mình hát vang một khúc sao?” Còn nói sau này sẽ tìm được người tốt hơn. Chia tay nha, dù sao cũng phải có một đoạn thời gian để đau lòng, dù sao Khương Lê đối với cô rất tốt. Trì Mộc Nhiên khuyên cô một lát, hai người tách ra, quay về ký túc xá của mình.

Trì Mộc Nhiên và Đường Tiểu Náo học khác ngành, khoảng cách có chút xa, muốn đi cùng nhau, khả năng không nhiều lắm.

Cả một buổi chiều buồn tẻ, chỉ là bình thường cô cứ như vậy, không ai để ý đến cô. Buổi tối tan học quay về ký túc xá, sau khi tắt đèn, đầu óc cô rảnh rỗi, liền bắt đầu suy nghĩ lung tung. Mấy ngày trước, chính cô còn tự chạy tới Hải Yến không phải sao? Thiếu chút nữa cô đã đi làm gái, còn mặt mũi yêu cầu Khương Lê sao?

Ngẫm nghĩ lại, Khương Lê không có lỗi với cô, chỉ có thể nói, hai người bọn họ không thích hợp. Lúc bắt đầu khi mới tiếp xúc, cô cũng biết Khương Lê là người ồn ào, không phải là người có thể lui tới.

Đang suy nghĩ miên man điện thoại di động của cô vang lên. Đưa tay mở ra xem, là Khương Lê, cô do dự một chút, vẫn ấn nghe.

Mới vừa ấn nghe, trong điện thoại liền vang lên tiếng cười như trẻ con của Khương Lê “Đường Đường, em ngủ sao?”

Đường Tiểu Náo “ừ”, không nói thêm điều gì.

Đầu dây bên kia Khương Lê im lặng chốc lát “Vậy em ngủ hay không ngủ?”

Chủ yếu anh ta vẫn đang nhớ tới chuyện ban ngày.

Đường Tiểu Náo nói “ngủ”, mắt liền nhắm lại.

Khương Lê “a” một tiếng, chần chừ chốc lát “Vậy em ngủ đi, ngày mai anh tới tìm em”

Đường Tiểu Náo “ừ” một tiếng, cúp máy.

Nói “đừng tới tìm em”, Đường Tiểu Náo biết Khương Lê chắc chắn sẽ không bỏ qua, không nói rõ ràng, anh vẫn sẽ như vậy, chỉ bằng trực tiếp nói, sau này bọn họ còn có thể làm bạn.

Xế chiều mỗi ngày sau khi tan học, Đường Tiểu Náo không cần tới quán cơm làm thêm, hẹn với Khương Lê, buổi chiều gặp nhau trước cổng trường học. Sở Quan Nam biết Khương Lê muốn tới tìm Đường Tiểu Náo, liền đi theo, anh ta tìm Trì Mộc Nhiên!

Trường học của Đường Tiểu Náo là trường trung học tốt nhất trong ba mươi hai tỉnh thành, cũng là trường học tốt tiền nhất. Đối diện với trường học là một công viên, ban đêm có không ít người tới đây tập thể dục.

Tìm một chỗ tĩnh lặng ít người ngồi xuống, vừa mới ngồi xuống, Khương Lê muốn ôm cô, ở chung một chỗ lâu như vậy, sự thân thiết này vẫn có thể, thật ra thì đã lâu anh ta chưa gặp Đường Tiểu Náo, nghĩ muốn ôm chặt hơn, liền nở nụ cười đưa tay. Đường Tiểu Náo giật dỗi né tránh, ngồi vào trên ghế đá.

Cách bọn họ không xa mười mét, Sở Quan Nam kìm nén “Chúng ta tới chỗ khác có được không?” Nhìn xuống dưới không có gì hết, vẫn cứ phải đứng, giống như lén lút theo dõi người ta vậy.

Con người Trì Mộc Nhiên nhìn chằm chằm Đường Tiểu Náo và Khương Lê, hất cánh tay đang lôi kéo mình của Sở Quan Nam ra “Tránh ra, thật là một thứ đồ rách.” Cô thấp giọng nói Khương Lê.

Lọt vào tai Sở Quan Nam, không phải là đang chửi anh sao? Anh không vui “Anh làm gì em? Sao lại là một món đồ rách?”

Trì Mộc Nhiên phì cười, phải nói, hai người đó nói chuyện, cô lo cái gì?

Nhưng cô biết Đường Tiểu Náo là người ngu ngốc dễ chịu thiệt, cô sợ Khương Lê bắt nạt cô ấy. Nếu không phải Sở Quan Nam tìm cô, cô còn không biết hai người bọn họ hẹn ở đây.

Trì Mộc Nhiên toét miệng cười, cánh tay móc vào cổ Sở Quan Nam, một đầu tóc lỏm chồm tung bay theo gió “Anh em, anh phải đằng hoàng đợi cho em, em tạm thời không so đo chuyện anh chọn làm bạn, nếu anh nói thêm câu nữa.....” Trùng to mắt nhìn Sở Quan Nam, Sở Quan Nam tự giác đưa tay che miệng, không lên tiếng nữa.

Ngây ngốc như một đầu gỗ đứng sau lưng Trì Mộc Nhiên, đỉnh đầu cô có con thiêu thân bay tới, anh còn phải hao tâm tổn sức giúp cô đuổi đi, nếu cô bị cắn, người xui xẻo vẫn là anh.

Trì Mộc Nhiên tập trung tinh thần nhìn hai người cách đó không xa, lo lắng trung trung.

Khương Lê ngồi xuống theo Đường Tiểu Náo, giả bộ đáng thương “Đường Đường, không phải vẫn còn đang giận anh chứ? Anh đã nói rồi, đó là lần đầu tiên anh gặp cô gái kia.” Anh ta nói dối với ý tốt, cùng lắm sau này không bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, giữ mình trong sạch.

Đường Tiểu Náo nghe anh ta nói, cười khỏ, điều chỉnh tốt trạng thái của mình, cô ngẩng đầu nhìn Khương Lê “Anh có biết nhà em xảy ra chuyện không?”

Khương Lê sững sờ lắc đầu “Xảy ra chuyện gì?” Anh ta bị người khác cố ý cách ly, làm sao có thể biết nhà cô xảy ra chuyện.

Đã từng trải qua chuyện khổ sở nhất, không có gì mà Đường Tiểu Náo không chịu được nữa. Cô thật bình tĩnh, giống như nhắc lại chuyện xưa “Ba em bị bắt, mẹ em không biết ở đâu, cứ như vậy.”

Khương Lê cho rằng cô nói đùa, cô nói quá dễ dàng “Đường Đường, đừng làm loạn, chúng ta nói chuyện đàng hoàng.” Trong lòng anh ta lại sợ, không biết sao lại như vậy.

Đường Tiểu Náo hít sâu một hơi “Anh quay về có thể tùy tiện hỏi một người, em không cần phải nói dối. Khương Lê, hai chúng ta vẫn luôn không thuộc cùng một thế giới, cho nên, chúng ta nên làm bạn thôi.”

“.....” Khương Lê nhìn cô, cảm giác như mình đang nằm mơ.

Đường Tiểu Náo còn nói “Khương Lê, không gạt anh, lúc xảy ra chuyện, bắt đắc dĩ em đã tới Hải Yến làm gái, em không xứng với anh.” Tới hôm qua cô đã nghĩ, cô chỉ muốn nói rõ với Khương Lê, chỉ cần anh đồng ý chia tay, sau này trên đường gặp mặt còn có thể chào hỏi, nếu như anh đồng ý, bọn họ vẫn là bạn.

Đầu Khương Lê “bùm” một tiếng, anh ta cảm giác vô số con rối vòng vo trong đầu.

Khương Lê quen bạn gái đều không nhớ rõ ai với ai, mỗi một cô gái đều có tính cách riêng, đều có lực hấp dẫn thuộc về bản thân, duy chỉ có Đường Tiểu Náo là người mà Khương Lê mất nhiều thời gian theo đuổi nhất, anh ta dùng tâm nhiều nhất, tốn thời gian làm bạn cho tới bây giờ. Nếu như không phải Đường Tiểu Náo không đồng ý cho bọn họ xảy ra quan hệ, anh ta sẽ không đi nhìn người con gái khác, nâng niu cô trong lòng bàn tay, hết lòng thương yêu che chở, cho tới lúc già.

Khương Lê lại không nghĩ tới, cô gái như nàng tiên trong lòng anh ta sẽ làm ra chuyện như vậy. Cô có thể nói ra chuyện mình tới “Hải Yến”, Khương Lê biết, cô không lừa anh ta.

Đường Tiểu Náo cúi đầu, nhìn dưới chân “Nếu như anh không ghét bỏ em ....chúng ta còn có thể làm bạn.”

Khương Lê mu mờ, hướng về phía cô gào to “Em chém gió cái gì?” Sao anh ta có thể ghét bỏ cô?

“Sao lúc xảy ra chuyện em không tìm anh?” Anh quên rằng hôm qua Đường Tiểu Náo nói với anh “không được không nghe điện thoại của em”.

Trì Mộc Nhiên rục rịch góc đầu dãy, nhìn Khương Lê và Đường Tiểu Náo, nóng lòng, không nghe được bọn họ nói cái gì. Sở Quan Nam cũng nhìn về phía đó, hình như Khương Lê đang tức giận.

Bây giờ Đường Tiểu Náo không nghĩ gì nhiều, chẳng lẽ bây giờ cô nói cho anh biết, em thậm chí còn chủ động tới nhà anh tìm người? Khi đó không có ai muốn gặp cô, không kiêng dè, ngay cả khi biết hai người bọn họ yêu nhau nhà anh cũng không có ai muốn nhìn thấy cô, sao cô còn phải tự tìm mất mặt cho mình. Cô không phải là một người khéo đưa đẩy, cô không đủ thông minh, không thể giúp ba mình, ngược lại cứ đem mình ra bán như vậy.

Dù sao ở trong lòng, vị trí của Khương Lê quan trọng như vậy, nhìn thấy anh lúc này, lỗ mũi Đường Tiểu Náo ê ẩm, mắt đỏ ngầu. Khương Lê kéo tay cô, mang theo tiếng nghẹn ngào “Em theo anh về nhà, anh sẽ nói với ba mẹ anh.” Hiện tại anh đã biết tại sao cô phải đi làm thêm.

Đường Tiểu Náo lắc đầu “Khương Lê, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay, em không muốn dây dưa, rất phiền.”

Cô thật sự không thể nhìn Khương Lê như vậy, ở chung một chỗ lâu như vậy, một ánh mắt cầu xin của anh cũng khiến cô bị đánh toi bồi, hướng chỉ anh là một người đàn ông mà lại rơi nước mắt trước mặt cô. Cô quay mặt không nhìn tới anh.

Khương Lê mạnh mẽ ôm cô vào lòng “Ai nói chúng ta sẽ chia tay? Chúng ta sẽ ở bên nhau, phải ở bên nhau.”

Trì Mộc Nhiên đứng ở xa nhìn thấy Khương Lê dùng sức với Đường Tiểu Náo, tức giận chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Bị Một Cái Tát

Sở Quan Nam đi theo sát phía sau Trì Mộc Nhiên, anh ta vội phát hiện ra, bản thân mình chạy không lại một cô gái! Sự phát hiện này khiến anh ta cảm thấy cực kỳ mất mặt!

Cự ly mười mét ngắn ngủi, trong nháy mắt Trì Mộc Nhiên xuất hiện sau lưng Khương Lê, nhảy lên, đập một cước, đầu gối của Trì Mộc Nhiên liền in lên áo vét của Khương Lê.

Khương Lê không phòng bị lao đảo một cái, Sở Quan Nam ở phía sau chạy tới trợn mắt há mồm, kéo Trì Mộc Nhiên tới trước mặt mình “Em điên sao?”

Khương Lê bị đập, kéo Đường Tiểu Náo ra phía sau, buông Đường Tiểu Náo ra, anh ta quay đầu nhìn Trì Mộc Nhiên.

Tri Mộc Nhiên ngẩng đầu đối mặt với Sở Quan Nam “Đừng, em điên rồi, đi nhanh đi, đem bạn anh nhanh chóng biến mất khỏi mắt em.”

Sở Quan Nam nhìn cô, giận đến nỗi nói không nên lời, nghiêng răng.

Đường Tiểu Náo đi tới chắn giữa Tri Mộc Nhiên và Khương Lê, khuôn mặt lộ vẻ lúng túng “Bọn em về trước, hẹn gặp lại.”

Đường Tiểu Náo lôi kéo Tri Mộc Nhiên nhanh chân bỏ chạy.

Sở Quan Nam và Khương Lê nhìn hai người bọn họ, một người dùng sức kéo, một người đẩy ra sau, ánh mắt cổ quái. Nghiêng đầu nhìn Sở Quan Nam, Khương Lê lạnh lùng nói “Bạn của cậu?”

Sở Quan Nam vò đầu “Đã lâu rồi cô ấy chưa có bạo lực như vậy!”

Nghe Sở Quan Nam nói như vậy, nam không ra nam nữ không ra nữ, còn có bạo lực khuynh hướng? Làm sao Đường Tiểu Náo có thể ở cùng một người bạn như vậy? Anh ta kiên quyết không đồng ý!

Giữa trưa ngày hôm sau, Khương Lê với bộ dáng như không có chuyện gì, lại xuất hiện ở quán cơm nơi Đường Tiểu Náo làm việc, Đường Tiểu Náo nhìn thấy anh, ngẩn ra, không ngờ anh sẽ.

Sở Quan Nam thấp giọng chào Đường Tiểu Náo, Tri Mộc Nhiên nghe nói anh ta đến, trực tiếp xin bà chủ nghỉ, bỏ đi, không để ý tới anh ta.

Anh ta còn chưa nói gì, cô lại không để ý tới anh ta? Anh ta cũng không làm sai chuyện gì?

Khương Lê và Sở Quan Nam ngồi ở lầu một, Đường Tiểu Náo muốn không để ý, nhưng cô đi tới chỗ nào, luôn có cảm giác có ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô, rất không tự tại. Nhân lúc ít người, Đường Tiểu Náo liền chạy tới chỗ bàn hai người bọn họ, đối với Khương Lê vừa nóng vừa giận “Làm gì vậy? Tại sao hai người lại tới?”

Hai người trước mặt đã uống hết nước, ngồi không, không nhìn thấy có khách đi vào nhìn thấy hết chỗ liền bỏ đi sao? Bà chủ còn nói hai người bọn họ đẹp trai! Quả nhiên, hoa si chẳng phân biệt số tuổi, nơi nào cũng có.

Khương Lê nhìn cô một lúc lâu, đứng lên “Ngày mai anh lại tới.”

Đường Tiểu Náo dờ khóc dờ cười nhìn bóng lưng của anh, có loại cảm giác đau đớn đến không muốn sống. Anh đây là làm gì? Cô đã nói rõ ràng như vậy, bây giờ cô không muốn chơi trò chơi tình cảm, bây giờ bản thân cô còn khó bảo toàn, ba cô vẫn còn bị giam trong ngục!

Buổi tối lúc ký túc xá tắt đèn, Đường Tiểu Náo nghĩ tới nghĩ lui, nhắn tin cho Khương Lê “Khương Lê, có nhiều cô gái còn tốt hơn em, em không muốn anh bị người khác đâm sau lưng, chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc sẽ chia tay, anh không phải người cảm lên được không bỏ xuống được.”

Khương Lê không trả lời tin nhắn của cô, trưa ngày hôm sau, lại xuất hiện ở trong quán cơm. Tri Mộc Nhiên lại thấy Sở Quan Nam đi theo, nhưng cô không xin bà chủ nghỉ, Sở Quan Nam đuổi kịp cô, Tri Mộc Nhiên quát một tiếng “mẹ kiếp”, nhắc chân đạp vào chỗ bộ phận quan trọng của anh ta, Khương Lê tro mắt nhìn, may mắn Đường Đường của anh ta dịu dàng còn nghe lời dễ dụ.

Sở Quan Nam né tránh không kịp, trên đùi bị đạp một cái.

Vỗ vỗ vết bầm trên quần, Sở Quan Nam nhú chân mày “Em làm hỏng chân anh em sẽ chịu trách nhiệm sao?”

Tri Mộc Nhiên mặt không thay đổi “Giúp anh đổi một cái khác dùng tốt hơn là được không phải sao?” Hất đầu bỏ đi.

Sở Quan Nam nhìn bộ dáng phách lối của cô, cắn răng nghiêng lợi, ngồi im tại chỗ.

Liên tiếp mấy ngày, Đường Tiểu Náo và Tri Mộc Nhiên đều có thể nhìn thấy hai người bọn họ, cảm giác hai người bọn họ như âm hồn bất tán. Nhưng mỗi lần hai người bọn họ tới đây cũng chỉ là ăn cơm, thật tốt, Khương Lê thỉnh thoảng sẽ nói với cô một câu, lúc cô bận rộn, anh ta liền im lặng đợi, mãi cho đến khi bọn họ kết thúc công việc.

Mấy ngày trôi qua, bà chủ cũng đã nhìn thấu, còn nói giỡn với Đường Tiểu Náo và Tri Mộc Nhiên, nói hai người kia thật lòng theo đuổi bọn họ.

Tri Mộc Nhiên trực tiếp mắng, Đường Tiểu Náo cúi đầu không nói.

Dần dần, Khương Lê và Sở Quan Nam không thường xuyên tới nữa, Đường Tiểu Náo muốn dùng thời gian để quên đi một cách tự nhiên, nói chuyện cũng tốt, tránh khỏi lúng túng.

Hôm nay, Đường Tiểu Náo lên lầu hai đưa đồ ăn, cửa phòng số ba không khóa, cô đi lên liền thấy Khương Lê ở trong phòng. Chào hỏi anh sao? Cánh tay Khương Lê đặt trên ghế, ánh mắt cao ngạo, lại giống như không muốn nói chuyện với cô. Cô đang bối rối, Khương Lê kêu cô, trên tay cô còn bưng món ăn của khách, đứng trước cửa phòng số ba.

Lúc trước Khương Lê rất quan tâm, tin tưởng anh ta sexk hông làm chậm trễ thời gian của cô, cô liền đi vào.

Đi tới trước mặt, Đường Tiểu Náo mới phát hiện, ngoại trừ Sở Quan Nam, còn có mấy khuôn mặt quen thuộc, đều là những người cô từng thấy.

“A! Đây không phải là con gái của thị trường sao? Khương Lê, bạn gái cậu!” Một giọng nói chói tai của nữ truyền vào lỗ tai Đường Tiểu Náo. Cô tỉnh táo hạ mắt, xoay người rời đi.

“Khương Lê, không đuổi theo người ta sao?” Một giọng nói của cô gái khác truyền vào tai Đường Tiểu Náo.

Đường Tiểu Náo đưa món ăn qua cho khách, trong đầu cô ong ong vang lên, cô không hiểu nổi Khương Lê muốn làm gì, không hiểu Khương Lê có ý gì?

Lúc cô chuẩn bị đi xuống lầu, một cô gái ở phòng số ba ngăn cản đường đi của cô. Cánh tay vòng quanh cô, cô gái nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một vòng “Nghe nói. ....Cô không cần Khương Lê của chúng tôi?”

Đường Tiểu Náo cảm thấy khó chịu, từ lúc trong nhà gặp chuyện không may, cô thấy thế nhân lòng người dễ thay đổi, lại chưa từng bị người khác gây khó khăn như vậy, cô muốn chia tay với Khương Lê còn cần phải xin phép người khác hay sao? Ngẩng đầu nhìn cô gái tự cho mình là cao, Đường Tiểu Náo không có biểu cảm gì, liếc nhìn Khương Lê ở trong phòng, trong ánh mắt của anh, có biểu cảm chơi đùa, Đường Tiểu Náo đau nhói.

Từ khi quen biết tới bây giờ, đã bao giờ Khương Lê dùng ánh mắt như vậy nhìn cô? Không có, chưa từng có.

“Còn tưởng mình vẫn là con gái của thị trường sao? Đã nghe nói giầy rách chưa? Không có thủy tinh bao quanh thì cô chính là một chiếc giầy rách, không ai hiếm cô. ....bây giờ cô cũng không bằng mấy đứa con gái đứng đường!” Cô gái kia lão đảo trước mặt Đường Tiểu Náo quơ chân múa tay, những gì khó nghe đều nói hết.

Đường Tiểu Náo liếc nhìn Khương Lê ở trong phòng, anh ta lại không nhúc nhích, còn nhún vai cười? Anh ta đang cười cô?

Người ta nói gì đều không quan trọng, chỉ cho là chó điên kêu loạn, nhưng Khương Lê. ....Thật không ngờ anh lại như vậy?

Mấy ngày trước vẫn còn tốt, bất chợt thay đổi? Đường Tiểu Náo nghĩ không ra.

“Nếu hiểu chuyện, liền ngoan ngoãn làm người phụ nữ của Khương Lê, không biết bản thân hiện tại không bao nhiêu tiền sao? Còn không biết ôm cây đại thụ mà hóng mát? Không biết người không làm đến lúc chết cũng không biết tại sao mà chết sao?”

Lời nói bén nhọn càng ngày càng nhiều, nghe đến đó, Đường Tiểu Náo nghe ra ý tứ, nhếch môi cười lạnh, cô nhắc chân đi về phía Khương Lê.

Đối với anh ta khẽ mỉm cười, bung ly nước trước mặt anh ta, Đường Tiểu Náo khẽ chuyển động, tất cả nước đều dội lên đầu Khương Lê, từ trên xuống dưới thấm ướt quần áo anh ta.

Tất cả mọi người trong phòng đều tròn to mắt nhìn cô, một cô gái hét lên chạy tới, hướng về phía Đường Tiểu Náo tát một cái “Không biết trái phải! Không nhìn ra Khương Lê nhà chúng tôi đang giúp cô sao?”

Sở Quan Nam gấp gáp, Đường Tiểu Náo bị đánh, anh ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh như vậy, anh ta biết, Khương Lê cũng không muốn nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡm Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nỗi Điên

Còn không phải do Đường Tiểu Náo không chịu mềm dẻo, kiên nhẫn mười phần, cũng ở bên nhau thời gian dài như vậy, đối với Khương Lê mà nói, đây là chuyện mà từ lúc chào đời đến giờ anh ta chưa bao giờ làm! Khương Lê không có cách nào, liền quyết định liều. Anh ta không bỏ được Đường Tiểu Náo, không muốn chia tay với cô, mới có những lời nói của những cô gái kia.

Đối với việc Khương Lê làm với Đường Tiểu Náo, Sở Quan Nam biết, cho dù Đường Tiểu Náo hất nước vào mặt cậu ta, chỉ cần Đường Tiểu Náo không chia tay cậu ta, cậu ta đều sẽ vui lòng.

Trước mắt Đường Tiểu Náo đành phải chịu một cái tát như vậy, đừng nói Khương Lê, chính anh ta nhìn thấy cũng đau lòng, không liên quan đến tình yêu nam nữ, chỉ đơn thuần là đau lòng.

Cũng đã làm tới mức này rồi, Khương Lê không chế sự kích động muốn đánh người, mắt đỏ nộ nộ cười tà mỉa “Đường Tiểu Náo, từ lúc em quen anh tới nay đã thấy ai dám đối xử với anh như vậy chưa?” Anh ta chỉ vào những giọt nước trên người mình, không nhếch nhác, ngược lại càng thêm mấy phần mê hoặc.

Khương Lê vừa mới nói xong, Sở Quan Nam và Đường Tiểu Náo liền cứng đờ tại chỗ, như bị người ta làm phép định thân, không cách nào nhúc nhích.

Anh ta bỏ qua chuyện Đường Tiểu Náo bị đánh, muốn tìm Đường Tiểu Náo tính sổ!

Sở Quan Nam nhú mày, không phải anh chưa từng khuyên Khương Lê buông tay, không phải chỉ là một cô gái sao? Đường Tiểu Náo nói rất đúng, trên thế giới này còn có hàng vạn cô gái tốt hơn cô, ở đâu cũng có thể tìm, tìm một người không nguyên ý ở bên cạnh anh ta, có ý nghĩa sao? Cứng rắn ở chung một chỗ càng thêm khó chịu. Những điều này đều là Trì Mộc Nhiên truyền thụ cho anh. Xưa nay chưa bao giờ thấy Trì Mộc Nhiên ghét một người như vậy, không ít lần nói thầm với anh, lúc này anh mới đồng ý Khương Lê và Đường Tiểu Náo nên chia tay.

Khương Lê tìm mấy cô gái kia tới đây làm gì, anh không biết, lúc đầu anh còn tưởng Khương Lê nghĩ thông suốt, muốn chia tay Đường Tiểu Náo trong hòa bình, nhìn tình hình lúc này, anh hiểu ý Khương Lê muốn gì.

Đường Tiểu Náo cảm thấy, từ lúc mẹ mình bỏ đi đến giờ bản thân rất kiên cường, nhưng.....

Lỗ mũi chưa xót, hốc mắt đau, Đường Tiểu Náo cố làm ra vẻ không sao, cố nén nước mắt, nhanh chóng cầm một ly nước trên bàn đổ lên đầu mình.

“Được chưa?” Cô quát cường hỗi Khương Lê, không biết trên mặt là nước mắt hay là nước.

Sở Quan Nam khiếp sợ nói không nên lời, hai người này, bình thường nhìn rất bình thản, lúc này ai không nhường nhịn ai?

Khương Lê siết chặt tay, hung hăng nghiêng răng, nghiêng đầu nở nụ cười “Tôi dễ bắt nạt như vậy sao?”

Cơ thể Đường Tiểu Náo lạnh lẽo, sự lạnh lẽo này là từ trái tim phát ra “Anh Khương muốn giải quyết thế nào.”

Mấy cô gái xung quanh rời rít tránh ra, tạo không gian cho bọn họ, sợ Khương Lê trút giận lên bọn họ.

Giọng nói Khương Lê nhẹ như nước chảy “Tôi, lau khô tóc cho tôi rồi lại nói.”

Đường Tiểu Náo nhanh chóng trả lời “Chỗ chúng tôi là quán cơm không phải khách sạn, không có dụng cụ cao cấp, không có khăn lông.”

Khuôn mặt Khương Lê tối sầm “Tôi nói muốn dùng khăn lông sao?”

Nhìn ánh mắt ác độc của Khương Lê, Sở Quan Nam tiến lên một bước “Lê, thôi.” Bây giờ cậu ta đối xử với Đường Tiểu Náo như vậy, trong lòng sẽ càng cảm thấy không dễ chịu.

Khương Lê không để ý tới sự ngăn cản của Sở Quan Nam, tầm mắt vẫn nhìn chăm chăm Đường Tiểu Náo. Giăng co không xong, một cô gái vội vàng cởi áo khoác đưa cho Đường Tiểu Náo “Dùng áo của tôi lau khô.”

Ánh mắt Đường Tiểu Náo nhìn cô gái đầy cảm kích.

Đường Tiểu Náo cắn răng, hít sâu một hơi, cầm áo của cô gái chuẩn bị đi tới.

“Ai cho cô xem vào việc của người khác?” Khương Lê hai mắt đỏ ngầu, căm tức nhìn mấy cô gái, nhất là cô gái đưa áo cho Đường Tiểu Náo.

Một cô gái nhanh chóng lấy lại cái áo trong tay Đường Tiểu Náo, đối với Khương Lê lấy lòng “Chúng em mặc kệ, chúng em không nói gì.”

Trong tay trống không, cả người Đường Tiểu Náo đều phát rét.

Khương Lê không nhìn cô, tự châm cho mình một điếu thuốc “Nhanh lên một chút, cô cũng biết, tính khí tôi nóng nảy, không kiên nhẫn.”

Anh ta ép buộc Đường Tiểu Náo như vậy, cả người Sở Quan Nam đều run rẩy, lại đến gần hai người bọn họ “Lê, coi như chấm dứt đi.”

Sở Quan Nam nhìn ra được, Khương Lê cũng không bỏ được.

Khương Lê chỉ ra cửa, nhìn Sở Quan Nam “Đi ra ngoài.”

Giờ phút này ánh mắt anh ta đỏ ngầu giống như khi giết kẻ địch. Sở Quan Nam biết rõ, lúc này anh có nói gì, cậu ta cũng sẽ không nghe lọt, bỏ lại một câu “tự giải quyết cho tốt”, Sở Quan Nam đi ra ngoài, lại không dám đi xa mà đứng ở bên ngoài cửa phòng.

“Đóng cửa lại!” Khương Lê nói một câu, cô gái đứng gần cửa vội vàng chạy tới đóng cửa, Sở Quan Nam tro mắt nhìn mình bị ngăn ở bên ngoài, anh lại không thể làm được gì.

Trong phòng Khương Lê cười với Đường Tiểu Náo “Đã có người làm mẫu cho cô rồi, còn cần tôi dạy cô sao?”

Đường Tiểu Náo không dám tin nhìn anh, nếu như anh muốn đưa cô vào chỗ chết, đã kích tới chỗ yếu nhất của cô là có tác dụng nhất. Khương Lê luôn cho rằng, ở phương diện này, Đường Tiểu Náo kiêng kỵ nhất, nếu không, tại sao bọn họ đã quen nhau một năm, Khương Lê cũng chưa từng hôn cô?

“Thế nào? Muốn tôi hong gió khô tự nhiên sao?” Khương Lê nhìn cô đe dọa.

Một cô gái đứng bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng, Khương Lê trừng mắt một cái, chỉ chỉ cửa phòng, cô gái kia không cam lòng dậm chân, mở

cửa bị đuổi ra ngoài.

Loại quán cơm nhỏ này, hiệu quả cách âm không tốt chút nào, Sở Quan Nam ở bên ngoài có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện. Thấy cô gái kia đi ra, anh cười. Khương Lê đuổi anh ra, ép Đường Tiểu Náo cởi quần áo, còn không phải là không muốn cho anh nhìn thấy? Ăn ở hai lòng, vẫn không nở bả, cũng không biết quay đầu lại nhìn xem người mình đang hành hạ là ai.

Đường Tiểu Náo cắn răng, cố nhịn, trong lòng vô cùng đau khổ.

Khương Lê cũng không nhìn vẻ khó chịu của cô, đứng dậy đi về phía cô, đưa tay lau nước trên mặt cô “Được, tóc có thể khô tự nhiên, nhưng..... Quần áo trên người tôi, cô tính làm thế nào?” Khom lưng, khuôn mặt anh tuần tiên tới trước mặt cô, có thể cảm thấy nhịp thở của nhau.

Lòng của cô bây giờ đã lạnh, còn có cái gì có thể đã kích cô? Những lời nói quá phận của anh cô đều có thể tiếp nhận nhưng bây giờ cô vô công cái thế, luyện thành khả năng bách độc bất xâm.

Giương mắt bình tĩnh nhìn anh, Đường Tiểu Náo lười phải tránh né, có cần thiết không? Cái gì cũng không sao cả, giống như..... Lại trở về cái đêm ở Hải Yến, cô không quan tâm tới bất cứ điều gì nữa.

Trên người anh, hôm nay mặc áo khoác da, Đường Tiểu Náo cũng cười “Đã khô rồi.”

Ánh mắt nóng rực của Khương Lê nhìn chăm chăm cô, khoảng cách quá gần, anh có thể ngửi thấy mùi dầu gội đầu của cô, không kiềm hãm được hoảng hốt, ánh mắt anh tan rã, giọng nói trầm thấp khàn khàn “Đừng làm loạn được không? Chúng ta lại giống như trước đây, anh giúp em cứu ba em ra ngoài?”

Nước mắt trong mắt Đường Tiểu Náo nháy mắt nhòe ra, đột nhiên anh thay đổi thái độ, làm cô không phản ứng kịp, cô đã định phá hư mọi thứ, nhưng anh lại nói với cô những lời này?

Sở Quan Nam đứng ở bên ngoài có thể nghe rõ lời Khương Lê nói, nhưng anh đại khái đoán được, Khương Lê thay đổi chủ ý, không làm khó Đường Tiểu Náo nữa.

Trong phòng, Đường Tiểu Náo đẩy cánh tay Khương Lê ra, né tránh anh, những gì không nên xuất hiện trên mặt đều biến mất.

Khương Lê đưa tay ra ôm chặt cô thể cô vào lòng, làm những cô gái trong phòng giật mình “Anh cưới em, chúng ta là người một nhà, chúng ta cùng nhau nghĩ cách cứu ba ra ngoài, tìm mẹ về.”

Chớp mắt một cái Đường Tiểu Náo bị lời nói của Khương Lê làm cho động lòng. Nhưng ngay sau đó, cô bị chữ “mẹ” kích thích, mẹ sinh cô ra nuôi cô vài chục năm cũng có thể vứt bỏ cô và ba, còn có ai sẽ thật lòng nguyện ý giúp cô? Nếu như bọn họ thật sự giúp đỡ cô..... Ngay từ đầu khi cô cố gắng lấy hết dũng khí tới cửa tìm thì bọn họ đã giúp cô.

Chảy nước mắt ở trên bờ vai anh lắc đầu, lúc này, Khương Lê vẫn là Khương Lê của lúc trước, vẫn là người mà cô có thể y lại, trong khoảng khắc trái tim bị mây của anh hòa tan.

Khương Lê đẩy cô ra “Tại sao phải chia tay?”

Đường Tiểu Náo khó chịu, lắc đầu, nói không ra lời.

Khương Lê mắt không chế rống to với cô “Anh đảm bảo sau này sẽ không bao giờ đụng tới người phụ nữ nào khác không được sao?”

Đường Tiểu Náo lắc đầu, cô không có ý này, cô chỉ phát hiện ra, bọn họ thật sự không thích hợp ở chung một chỗ.

Khương Lê cầm một cái chén trên bàn ném lên mặt đất, âm thanh nói chuyện càng ngày càng lớn “Anh đối xử tốt với em em không thấy sao?”

Anh hận không thể đặt cô vào trong túi áo mang theo bên cạnh, sao cô còn không biết đủ?

Đường Tiểu Náo nhìn thấy anh như vậy, đau lòng khổ sở, vẫn lắc đầu, cố gắng muốn nói, cổ họng giống như bị thứ gì đó chặn lại, như nghẹn ở cổ.

Khương Lê hung hăng đập lên vách tường “Rốt cuộc em muốn thế nào?” Trên tay chảy máu.

Mấy cô gái trong phòng bị dọa sợ run lấy bầy, rồi rít tránh vào trong góc, tránh khỏi người đang tức giận. Ngoài cửa phòng, Sở Quan Nam gấp đến nỗi đẩy cửa ra, nhưng lại không thể mở ra được, bên trong đã bị khóa.

Thật vất vả mới dụ lại được, Đường Tiểu Náo khó khăn mở miệng “Khương Lê, anh không cần phải như vậy.” Cô đi tới bên cạnh Khương Lê, xem vết thương trên tay anh.

Khương Lê đột nhiên giữ chặt tay cô, ấn cô tới trên vách tường, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi bởi vì hoảng sợ mà tái nhợt của cô.

Máu trong người Đường Tiểu Náo trong nháy mắt động lại, cô tròn tròn mắt, không thấy rõ người trước mắt, cứng ngắc không nhúc nhích, giống như tử thi.

Hôn một người như vậy, trong lòng Khương Lê cảm thấy không cam lòng.

Mấy cô gái trong phòng thấy Khương Lê như vậy vừa sợ vừa thích, trong lòng sôi sục, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, Đường Tiểu Náo kia không được ích lợi gì, người đàn ông tốt như vậy, cô không cần bọn họ cần!

Rời khỏi môi Đường Tiểu Náo, Khương Lê chạm lên trán cô, giọng nói rất thấp, cực kỳ dịu dàng “Thật sự không muốn ở cùng anh sao?”

Đường Tiểu Náo không thể động đây “Khương Lê, anh đừng như vậy, chúng ta không hợp.”

Khương Lê cười khò “Đừng gọi tên tuổi của anh.”

Đường Tiểu Náo im lặng, trong lòng đau như Khương Lê vậy, giờ tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt anh.

Anh xoay người, không nhìn cô, đôi môi kè sát lỗ tai cô, nói những lời chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe được “Được, anh đồng ý chia tay, chẳng qua anh có yêu cầu.”

Đường Tiểu Náo cảm thấy không ổn, Khương Lê không dừng lại nói “Anh không muốn ép buộc em, chỉ là, em phải phụ trách làm khô bên trong người anh, anh muốn làm thế nào, em phải làm như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phong Dã Hồi Sẽ Không Nói Anh Ta Cố Ý

Bùm. . .

Một tiếng vang thật lớn, lúc Sở Quan Nam cầm chìa khóa phòng số ba chạy tới, đập vào mắt chính là một người đàn ông đập tung cửa phòng số ba, phía sau anh ta còn có vài người.

Người ở trong phòng rồi rít quay đầu nhìn, Đường Tiểu Náo bị vây trong cánh tay Khương Lê nhìn ra ngoài, chẳng biết tại sao nước mắt lập tức rơi xuống.

Phong Dã Hồi ngậm điều thuốc, híp mắt nhìn.

Phía sau Phong Dã Hồi, xem ra cũng quen biết Khương Lê, đều là con ông chủ lớn “Khương Lê, cãi nhau với bạn gái sao?”

Lúc trước Khương Lê đem bạn gái đi khoe khoang khắp nơi, chỉ cần quen Khương Lê, ai cũng sẽ biết Đường Tiểu Náo.

Bây giờ Khương Lê bị Đường Tiểu Náo ép muốn điên rồi, Đường Tiểu Náo thừa dịp anh ta lơ là trốn thoát lại bị anh ta kéo lại ôm trong ngực.

Bàn tay dùng sức kéo Đường Tiểu Náo, Khương Lê cười với mấy người kia “Mấy anh sao lại tới đây?” Đây là trường học, không phải chỗ ăn chơi, nói gặp là có thể gặp.

Người nói chuyện với Khương Lê là những người bình thường tương đối thân với Khương Lê, giờ tay lên ý bảo “A, Dã Hồi tới trường tìm người, tới giờ cơm, có người nói quán này không tệ, nên tới đây.”

Khương Lê không muốn nói tiếp, hiện tại tất cả tinh thần của anh ta đều tập trung trên người Đường Tiểu Náo, mặt tràn đầy khó chịu, giống như bị người ta phá hư chuyện tốt, ánh mắt kia như đang đuổi người, chán ghét nhìn người đá văng cửa.

Đô Nhất Vi đứng chung với Phong Dã Hồi, liếc mắt nhìn người bị Khương Lê ôm trong lòng “Bọn tôi ở sát bên cạnh.”

Đơn giản mấy chữ, Khương Lê càng cảm thấy phiền hơn! Ý của Đô Nhất Vi là những gì vừa mới xảy ra ở đây bọn họ đều nghe thấy hết! Cho nên bọn họ mới đập cửa vào? Không mời mà tới? Chỉ là. . . . .

Nhìn chằm chằm Phong Dã Hồi, Khương Lê kéo Đường Tiểu Náo đang muốn chạy lại “Bất chớ đi cày, xen vào việc của người khác làm gì?” Sao anh ta lại đập cửa xông vào?

Phong Dã Hồi không phải là công tử ăn chơi, nhưng anh ta rất thân với mấy người kia, quen nhau một cách tự nhiên. Khương Lê đây là bị phá hư chuyện tốt, tâm tình không tốt, nói chuyện không dễ nghe. Ánh mắt nhìn Phong Dã Hồi càng khó chịu, trong mắt anh ta, Phong Dã Hồi, Đô Nhất Vi, Lộ Thần Tây không phải là người tốt gì, đều là những con chuột sống trong xó xỉnh, không thể lộ ra ngoài.

Giương mắt nhìn Khương Lê, khuôn mặt Phong Dã Hồi không thay đổi, nghiêng đầu nhìn Đường Tiểu Náo, vẫy tay với cô.

Chân Đường Tiểu Náo mềm nhũn, ánh mắt hoảng hốt, nước mắt chảy xuống, làm cho người ta thấy rõ cô sợ hãi, trong lòng Phong Dã Hồi rất rõ ràng, anh là người duy nhất dây dưa với cô ở Hải Yến.....

Bàn tay Khương Lê buông lỏng, một tay khác nắm tay Đường Tiểu Náo, nói với Phong Dã Hồi “Hừ, muốn làm gì?”

Đường Tiểu Náo không dám cúi đầu, nước mắt tràn đầy, nhìn chăm chăm người đàn ông vẫy tay với mình, cô mơ hồ lắc đầu, cầu nguyện cô không nói ra chuyện đó trước mặt mọi người.

Phong Dã Hồi đưa tay kẹp điều thuốc trên miệng, nhìn khói mù cười “Không có tự tin như vậy sao?”

Khương Lê suy nghĩ, hung hăng nắm chặt tay, buông lỏng người ở bên trong.

Đường Tiểu Náo đứng im tại chỗ, hô hấp cũng trở nên khó khăn, cô nhìn Phong Dã Hồi chăm chú, chỉ sợ anh nói ra điều không nên nói. Phong Dã Hồi chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt cảnh cáo này khiến cô lập tức nhấc chân đi tới bên cạnh anh.

Phong Dã Hồi về mặt tràn đầy không tin “Tiền anh cho em không đủ dùng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tôi Không Nợ Anh Cái Gì

Đột nhiên ngừng đầu chống lại đôi mắt không vui của anh, trong lòng Đường Tiểu Náo có vô số ngọn lửa đang thiêu đốt.

“A! Khương Lê, tôi thấy người ta là leo lên được cành cao rồi nên không muốn anh nữa.....!” Cô gái đứng bên cạnh lên tiếng như thêm dầu vào lửa khiêu khích cơn giận của Khương Lê.

Đường Tiểu Náo bị phản nhìn về phía người nói chuyện “Cô nói lung tung cái gì vậy? Không biết thì đừng có nói lung tung!” Cô không có trèo lên cành cao, nếu quả thật trèo lên cành cao, sao cô còn phải đến đây làm thêm chứ?

Vội vàng đi tới bên cạnh Khương Lê giải thích “Em không có.....” Lời như vậy vừa ra khỏi miệng, có vẻ cực kỳ vô lực. Cô quả thật có nhận tiền của người đàn ông kia, nhưng.....

Nước mắt đảo quanh hốc mắt như muốn rơi xuống, Đường Tiểu Náo gơ tay lau, nghênh mặt nhìn người đàn ông chất vấn mình “Tôi sẽ trả lại tiền cho anh, anh đừng có nói chuyện với tôi bằng thái độ đó, tôi không nợ anh cái gì.” Ngẩng cao đầu, trong mắt cô tràn đầy.....không thể tưởng tượng.

Tâm mạnh mẽ không mạnh, không muốn dựa vào bất kỳ ai, đôi mắt lại không thể nào chịu được.

Trong đầu Khương Lê ong ong, nghe Đường Tiểu Náo nói phải trả tiền cho Phong Dã Hồi, anh ta kéo Đường Tiểu Náo lại “Bao nhiêu?”

Đường Tiểu Náo run rẩy, cô sợ nhìn thấy bộ dáng Khương Lê lúc này, giống như dã thú ẩn nấp, không nói chính xác được một giây tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì, cô vô cùng sợ hãi.

Phong Dã Hồi hít một hơi thuốc “Cậu không biết thì tốt hơn.” Khương Lê có bối cảnh gia đình cường đại, là một trong ba gia đình gia thế, nhưng nếu nói cậu ta lập tức lấy ra mấy chục vạn, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị phòng điều tra tội phạm đưa đi điều tra!

Đường Tiểu Náo cắn tức nhìn ánh mắt anh hướng về Khương Lê, anh cho cô tiền, trải qua mấy ngày nay, ngoại trừ trả lại cho đi ba vạn, cô dùng có một ít còn lại gửi ngân hàng để phòng trừ bất cứ tình huống nào.

Cô không có tiền, nhưng không có tiền của anh cô vẫn có thể sống được. Trước kia khi nhà cô chưa xảy ra chuyện, cô không có thật lòng giao hết trái tim mình cho ai, ngược lại bây giờ khi đi làm thêm, quen biết Trì Mộc Nhiên. Cô biết gia đình Trì Mộc Nhiên khá giả, cô có thể vay tiền của Trì Mộc Nhiên để trả lại cho anh.

Nghĩ như vậy, cô ngừng đầu nói “Tôi sẽ lập tức trả tiền cho anh.”

Phong Dã Hồi hơi híp mắt lại, tay trái dứt trong túi quần một cách tự nhiên, tay phải kẹp điều thuốc, bước tới phía trước một bước, đến gần Đường Tiểu Náo “Ngày ấy.....”

Đường Tiểu Náo phòng bị, sợ anh nói ra chuyện mình đến Hải Yến làm gái.

Phong Dã Hồi không xác định cô có biết chuyện hai người bọn họ xảy ra quan hệ hay không, dù sao.....Khi đó cô hôn mê.

“Tiền cho em thì là của em, nếu em không cần thì ném đi.” Giọng Phong Dã Hồi nhẹ như nước chảy.

Anh đột nhiên thay đổi đề tài làm Khương Lê cực kỳ khó chịu, đi tới giữa Đường Tiểu Náo và Phong Dã Hồi, Khương Lê nhìn thẳng Phong Dã Hồi “Ngày nào? Tại sao lại cho cô ấy tiền?”

Máu từ lòng bàn chân Đường Tiểu Náo dồn lên trên, cô cảm thấy cô sắp chạm tới công địa ngục rồi.

Phong Dã Hồi quay lại nghiêm mặt nhìn cô, nếu như vừa rồi anh không có nghe nhầm thì cô muốn chia tay với Khương Lê?

Hiện tại Đường Tiểu Náo cũng không chuyển động, Khương Lê đây là muốn bức tử cô, người đàn ông này muốn hại chết cô! Thật tốt biết bao nếu như cô chưa từng đi Hải Yến, nhưng mà cô đã tới, cô thật sự đã tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tôi Không Nợ Anh Cái Gì

Đột nhiên ngừng đầu chống lại đôi mắt không vui của anh, trong lòng Đường Tiểu Náo có vô số ngọn lửa đang thiêu đốt.

“A! Khương Lê, tôi thấy người ta là leo lên được cành cao rồi nên không muốn anh nữa.....!” Cô gái đứng bên cạnh lên tiếng như thêm dầu vào lửa khiến khích con giận của Khương Lê.

Đường Tiểu Náo bị phần nhìn về phía người nói chuyện “Cô nói lung tung cái gì vậy? Không biết thì đừng có nói lung tung!” Cô không có trèo lên cành cao, nếu quả thật trèo lên cành cao, sao cô còn phải đến đây làm thêm chứ?

Vội vàng đi tới bên cạnh Khương Lê giải thích “Em không có.....” Lời như vậy vừa ra khỏi miệng, có vẻ cực kỳ vô lực. Cô quả thật có nhận tiền của người đàn ông kia, nhưng.....

Nước mắt đảo quanh hốc mắt như muốn rơi xuống, Đường Tiểu Náo gơ tay lau, nghênh mặt nhìn người đàn ông chất vấn mình “Tôi sẽ trả lại tiền cho anh, anh đừng có nói chuyện với tôi bằng thái độ đó, tôi không nợ anh cái gì.” Ngẩng cao đầu, trong mắt cô tràn đầy.....không thể tưởng tượng.

Tâm mạnh mẽ không mạnh, không muốn dựa vào bất kỳ ai, đôi mắt lại không thể nào chịu được.

Trong đầu Khương Lê ong ong, nghe Đường Tiểu Náo nói phải trả tiền cho Phong Dã Hồi, anh ta kéo Đường Tiểu Náo lại “Bao nhiêu?”

Đường Tiểu Náo run rẩy, cô sợ nhìn thấy bộ dáng Khương Lê lúc này, giống như dã thú ẩn nấp, không nói chính xác được một giây tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì, cô vô cùng sợ hãi.

Phong Dã Hồi hít một hơi thuốc “Cậu không biết thì tốt hơn.” Khương Lê có bối cảnh gia đình cường đại, là một trong ba gia đình gia thế, nhưng nếu nói cậu ta lập tức lấy ra mấy chục vạn, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị phòng điều tra tội phạm đưa đi điều tra!

Đường Tiểu Náo cảm tức nhìn ánh mắt anh hướng về Khương Lê, anh cho cô tiền, trải qua mấy ngày nay, ngoại trừ trả lại cho đi ba vạn, cô dùng có một ít còn lại gửi ngân hàng để phòng trừ bất cứ tình huống nào.

Cô không có tiền, nhưng không có tiền của anh cô vẫn có thể sống được. Trước kia khi nhà cô chưa xảy ra chuyện, cô không có thật lòng giao hết trái tim mình cho ai, ngược lại bây giờ khi đi làm thêm, quen biết Trì Mộc Nhiên. Cô biết gia đình Trì Mộc Nhiên khá giả, cô có thể vay tiền của Trì Mộc Nhiên để trả lại cho anh.

Nghĩ như vậy, cô ngừng đầu nói “Tôi sẽ lập tức trả tiền cho anh.”

Phong Dã Hồi hơi híp mắt lại, tay trái rút trong túi quần một cách tự nhiên, tay phải kẹp điều thuốc, bước tới phía trước một bước, đến gần Đường Tiểu Náo “Ngày ấy.....”

Đường Tiểu Náo phòng bị, sợ anh nói ra chuyện mình đến Hải Yến làm gái.

Phong Dã Hồi không xác định cô có biết chuyện hai người bọn họ xảy ra quan hệ hay không, dù sao.....Khi đó cô hôn mê.

“Tiền cho em thì là của em, nếu em không cần thì ném đi.” Giọng Phong Dã Hồi nhẹ như nước chảy.

Anh đột nhiên thay đổi đề tài làm Khương Lê cực kỳ khó chịu, đi tới giữa Đường Tiểu Náo và Phong Dã Hồi, Khương Lê nhìn thẳng Phong Dã Hồi “Ngày nào? Tại sao lại cho cô ấy tiền?”

Máu từ lòng bàn chân Đường Tiểu Náo dồn lên trên, cô cảm thấy cô sắp chạm tới công địa ngục rồi.

Phong Dã Hồi quay lại nghiêm mặt nhìn cô, nếu như vừa rồi anh không có nghe nhầm thì cô muốn chia tay với Khương Lê?

Hiện tại Đường Tiểu Náo cũng không chuyển động, Khương Lê đây là muốn bức tử cô, người đàn ông này muốn hại chết cô! Thật tốt biết bao nếu như cô chưa từng đi Hải Yến, nhưng mà cô đã tới, cô thật sự đã tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bị Đả Kích

Anh Khương, anh Khương, em không chịu nổi.....”

Một giọng nữ mê người truyền tới tai Đường Tiểu Náo, cô nghi ngờ, càng đi vào bên trong, âm thanh phát ra càng rõ ràng.

Nhịp tim không tự chủ được tăng nhanh, Đường Tiểu Náo nuốt nước miếng, Trì Mộc Nhiên làm gì vậy?

Đây là một gian trong của quán, lầu một là không gian mở, lầu hai có phòng riêng, cô nhớ không lầm, lúc này trên lầu phải không có người chứ?

Bàn chân chần chờ đi về phía trước, cho tới khi thấy hình ảnh trong phòng thì Đường Tiểu Náo muốn đập đầu vào tường, kích động, cô hối hận muốn chết vì tính tò mò của mình.

Một cô gái nằm trên tấm ngăn, cả người Khương Lê dính ở phía sau người cô ta, tư thế của cô gái kia.....Đường Tiểu Náo không có cách nào giải bày. Khương Lê nằm trên người cô ta, ánh mắt thâm trầm ẩn nhẫn, khổ sở lại vui thích nhìn cô đột nhiên xông vào.

Đường Tiểu Náo sững sờ đứng như cây cọc gỗ, ông trời ơi! Ông cho một tia chớp đánh chết tôi đi!

Ánh mắt không tự chủ được nhìn chằm chằm hai người trong phòng, đầu óc Đường Tiểu Náo trống rỗng, tạm thời không biết phải làm gì tiếp theo? Đầu óc không tiếp thu chỉ thị! Trong phòng, Khương Lê rời khỏi người cô gái, đẩy cô gái vẫn còn rung động đến tâm can kia ra, rất tự nhiên kéo khóa kéo.

Cô gái kia co quắp trên mặt đất, thờ hồng học, cũng liếc nhìn Đường Tiểu Náo, trong ánh mắt kia tràn đầy khinh thường. Cô ta biết Đường Tiểu Náo, Khương Lê đưa cô đi mọi nơi, cô luôn là người mà cô ta ghen tị.

Bị ánh mắt hung tợn của cô gái kia nhìn tới, Đường Tiểu Náo bị kích thích, lập tức khôi phục lý trí, nhanh chân bỏ chạy!

Khương Lê cũng nhanh chóng chạy theo liền bắt được Đường Tiểu Náo, đối mặt với nhau, đôi mắt nhìn cô chằm chằm “Chạy cái gì? Bạn bè cũ gặp nhau cũng không chào hỏi nhau một tiếng sao?”

Đường Tiểu Náo không dám quay đầu lại nhìn anh ta, cúi thấp đầu, nhỏ giọng như muỗi kêu “Chào anh”.

Khương Lê cười lạnh lùng, dán vào lỗ tai cô “To không?” Không phải lúc này cô không khách khí nhìn chằm chằm anh ta sao?

Đường Tiểu Náo lập tức ôm mặt “Tôi không nhìn thấy gì hết.” Quay đầu nhắm mắt lại.

Khương Lê lại áp sát vào tai cô, miệng mạnh mẽ dán lên vành tai của cô “Vậy em chạy cái gì?”

Đường Tiểu Náo đỏ mặt, chân run “Tôi.....Tôi đang vội!”

Khương Lê “hả” một tiếng “Không phải là em có ý lên nhìn anh sao? Quá đau lòng sao?”

Đường Tiểu Náo muốn chửi mẹ kiếp, cô nhìn thấy cung xuân đồ sống? Anh ta đã sớm biết cô sẽ lên, nếu biết Trì Mộc Nhiên nhìn thấy cảnh này, đánh chết cô cũng không lên đây!

Cơ thể Khương Lê tới gần cô, cô liền tránh, tiếc rằng tai ở trong tay anh ta, cô tránh được cơ thể, không thể tránh được lỗ tai, hai người trước sau duy trì khoảng cách nhất định cùng với im lặng, Đường Tiểu Náo liền cầu xin, cười rục rịch như hoa “Tôi đang vội, anh cũng bận, thả tôi đi thôi!”

Khương Lê nhìn cô cười “Sao em nhìn thấy anh lại muốn chạy như vậy? Lúc trước em cũng không như vậy?”

Đường Tiểu Náo thầm nói trong bụng: lúc trước anh không có giao phối khắp nơi như vậy! Trên mặt vẫn nở nụ cười “Làm gì có, anh nghĩ nhiều rồi, sao tôi thấy anh lại bỏ chạy chứ?”

Khương Lê càng tới gần cô, tay kéo lỗ tai cô dùng chút lực, kéo cả người cô vào lòng, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô “Anh đã bắn ra, tạm thời không có hứng thú động tới em.....em không cần lo lắng.”

Đường Tiểu Náo hận không thể hóa đá tại chỗ, bây giờ cô không thể giả cười được nữa, cái cổ cũng nóng lên, người này? Muốn mất mặt sao?

Khương Lê buông lỏng tay “Cũng không phải chưa từng trải qua chuyện này, giả bộ ngượng ngừng cái gì?”

Đường Tiểu Náo phát hiện ra mình không có khả năng nói dối, bây giờ ngay cả há mồm cô đều cảm thấy muốn ói, quỷ thần xui khiến, nhắm mắt hung hăng gật đầu một cái “Tôi có thể đi rồi chứ? Tôi thật sự rất bạn.”

Khi cô gật đầu sắc mặt của Khương Lê hoàn toàn sụp xuống, cắn răng nghiêng lợi chửi rủa “cút”, Đường Tiểu Náo liền chạy như bay, biến mất khỏi mắt anh ta.

Cô chạy xuống dưới lầu, bà chủ mới vừa từ phòng bếp đi ra ngoài bị cô làm cho giật mình.

“Ai u ằm ỉ gì vậy! Dọa đi bị bệnh tim cháu tới phục vụ đi à?” Bà chủ vỗ ngực trừng cô, Đường Tiểu Náo liên tục xin lỗi, còn chưa hoàn hồn. Chống lại nụ cười xấu xa của Trì Mộc Nhiên, Đường Tiểu Náo hít mất đám lông cho bà chủ “Cháu phục vụ đi, nếu đi không ngại tay chân cháu vụng về, cháu liền làm con gái hầu hạ đi.”

Bà chủ kinh hãi nói “Cháu nói đó!”

Đường Tiểu Náo vui vẻ gật đầu “Cháu nói, bà chủ thân mến, chúng cháu có thể tan làm chưa!”

Tiếng nói còn chưa vang ra đã không thấy bóng dáng Đường Tiểu Náo và Trì Mộc Nhiên đâu nữa, hai người biến mất như một làn khói, bà chủ chỉ có thể nhìn theo bóng dáng hai người thâm mắng.

Đường Tiểu Náo rất may mắn, không phải học sinh nào cũng có thể gặp được một bà chủ tốt như vậy, trong lòng cô rất rõ ràng cho nên cô cực kỳ quý trọng.

Trì Mộc Nhiên bị Đường Tiểu Náo kéo, ở phía sau “ha ha ha” cười lớn, chạy tới chỗ không có ai, Trì Mộc Nhiên mới hỏi cô “Kích thích hay không?” Trên mặt tràn đầy hứng thú.

“Cái gì mà kích thích hay không?” Đường Tiểu Náo mờ mịt.

Trì Mộc Nhiên đưa tay ra, mười ngón tay giao nhau, con người nhìn về phía chiếc quần ôm của Đường Tiểu Náo, nở nụ cười. Trong nháy mắt Đường Tiểu Náo hiểu, cả mặt đều đỏ, kéo tay Trì Mộc Nhiên “Sao cậu lại hư hỏng như vậy?”

Trì Mộc Nhiên kêu lên hai tiếng, ánh mắt cổ quái “Bè ngoài màu đỏ tím sao? Đều là người nhà, chia sẻ xem cảm giác thế nào! Dù sao nghĩ đến thôi cả người tớ đều đã ngứa ngáy rồi.”

Đường Tiểu Náo suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói “Mình muốn đi nhà vệ sinh.”

Trì Mộc Nhiên ôm cánh tay Đường Tiểu Náo “Cậu nói đi, Khương Lê làm cái gì? Rất thú vị.”

Đường Tiểu Náo xấu hổ muốn chết, cô còn nói thú vị “Ai biết anh ta nghĩ thế nào, dù là anh ta nghĩ .... Cũng không thể không nghĩ tới hoàn cảnh chứ? Quán của chúng ta là nơi công cộng đó.”

Trì Mộc Nhiên sờ cằm “Cậu nói xem, không phải là anh ta .... vẫn chưa từ bỏ ý định với cậu, muốn thu hút sự chú ý của cậu nên mới làm như vậy chứ?”

Đường Tiểu Náo vội né tránh “Đừng, mình không muốn đội cái nồi đen này.” Anh ta muốn làm gì là chuyện của anh ta, liên quan gì đến cô chứ?

Trì Mộc Nhiên tiếp tục cùng Đường Tiểu Náo phân tích “Cậu đừng có không tin, có lúc tâm tư của đàn ông là như vậy đấy.”

Đường Tiểu Náo nhìn Trì Mộc Nhiên cười “Cậu nghĩ cậu giống đàn ông, nên ý nghĩ cũng giống sao? Làm như cậu hiểu rõ đàn ông lắm ấy.”

Hai cô gái trên đường trở về trường cãi nhau ầm ỉ rồi về ký túc xá của mình, Đường Tiểu Náo hỏi mượn tiền Trì Mộc Nhiên, bốn vạn, đợi cô sau này xin được việc rồi trả cho cô ấy.

Trì Mộc Nhiên đồng ý, bốn vạn là tiền, năm vạn cũng là tiền, nên cho mượn năm vạn, hôm nào trả cũng được, Nhưng yêu cầu Đường Tiểu Náo nói mục đích dùng tiền cho mình biết, cô biết Phong Dã Hồi rất xem trọng Đường Tiểu Náo.

Chỉ là ở phương diện này Đường Tiểu Náo đặc biệt ngây ngô, ngay cả cô căn bản cũng không phát hiện ra, còn nghĩ muốn trả tiền cho người ta, nói cho dù anh không cần, cô cũng để tiền trong ngân hàng để sinh lãi cho anh, đến lúc đó trả lại hết cho anh!

Đường Tiểu Náo không biết căn bản Trì Mộc Nhiên cũng không xin tiền trong nhà, mặc dù anh trai cô rất có bản lĩnh, nhưng bình thường cô đều không dùng tiền của Trì Mộc Tu.

Sau tình huống đó, Đường Tiểu Náo cẩn thận quy củ quay về trường học, chăm chỉ đến quán cơm làm ngoài giờ, cô chỉ sợ không cẩn thận lại chọc tới Khương Lê.

Sau cô gái kia, Khương Lê bắt đầu thường xuyên mang theo những người khác tới. Đường Tiểu Náo không thể không nghĩ tới chuyện chuyển chỗ làm,

nhưng lại không thể, một là không thể bỏ được bà chủ tốt bụng, hai là như lời Trì Mộc Nhiên nói, nếu như anh ta có lòng, cậu có trốn tới chân trời góc biển anh ta đều sẽ xuất hiện trước mặt cậu, còn không bằng nhân nhện chịu đựng!

Chủ yếu là Trì Mộc Nhiên tò mò Khương Lê có thể làm những gì! Cô đặc biệt muốn thưởng thức.

Trong khoảng thời gian này, tâm tình Khương Lê cực kỳ bất định, có lúc cậu mang người tới cố ý làm khó Đường Tiểu Náo, Đường Tiểu Náo tỏ vẻ mình đã quen. Có lúc, anh ta cùng với cô gái kia chê cười Đường Tiểu Náo, Đường Tiểu Náo bày tỏ cô cũng quen rồi, trong mắt cô, Khương Lê càng giận dỗi giống như một đứa trẻ, cô giống như người bắt nạt anh ta vậy.

Khương Lê không dám nói với Đường Tiểu Náo, ngày hôm ấy lúc nhìn thấy Phong Dã Hồi, anh ta về nhà náo loạn, hỏi bọn họ tại sao lúc anh ta không có ở nhà không giúp bạn gái của anh ta? Hỏi bọn họ tại sao lại không chăm sóc Đường Tiểu Náo. Ba anh ta liền tát anh ta, nói một câu làm cho anh ta tỉnh táo.

Là tự tay Khương Lê đẩy ba Đường Tiểu Náo vào tù, những thứ mà Đường Tiểu Náo phải chịu đều do anh ta tạo nên!

Trong khoảng thời gian Khương Lê quen Đường Tiểu Náo, người lớn hai nhà đều biết. Khương Lê chưa từng nghĩ tới ba anh ta sẽ lợi dụng mối quan hệ của anh ta và Đường Tiểu Náo.

Khi đó ba anh ta cười nói với anh ta “Muốn nhanh kết hôn thì đưa vật này cho ba vợ tương lai, ông ấy thích món đồ này.”

Khương Lê nghĩ ba anh ta tương đối hiểu ba Đường Tiểu Náo, hợp ý, có thể làm cho anh ta nhanh chóng lấy Đường Tiểu Náo.

Cho đến mấy ngày trước anh ta mới biết được, trong tượng phật di lặc có máy nghe lén ba anh ta cài vào.

Đối với Đường Tiểu Náo, anh ta không biết phải nói thế nào, cho nên, anh ta mâu thuẫn rất lâu, muốn thu hút sự chú ý của cô.

Đường Tiểu Náo thăm chịu đựng, dưới sự thôi thúc của Khương Lê, đã sớm bèn chắc, mà Phong Dã Hồi cũng quay lại làm việc, từ đó về sau, giống như biến mất khỏi thế gian, không xuất hiện nữa.

Từ đó đến nay cũng đã ba năm, từ trung học lên đại học, Đường Tiểu Náo cho rằng cô sẽ không bao giờ gặp lại người đàn ông tên Phong Dã Hồi, cô cho rằng mình sẽ cầm theo chi phiếu kia cho tới khi vào quan tài.

“Điện thoại của anh dùng để trang trí sao, nếu không cần dùng thì ném xuống sông đi.” Quý Tư đi ra ban công phát hỏa với đầu dây bên kia.

Đầu dây bên kia dụ dỗ, Quý Tư mới quay lại chuyện chính “Tuần này ra ngoài chơi! Mang theo mấy người anh em đáng tin một chút, không đáng tin thì không cần đem theo, em không muốn gặp.”

Đường Tiểu Náo nghe thấy đối phương trêu chọc Quý Tư “Em đã là phụ nữ có chồng, không sợ vị hôn phu bóp chết em sao?”

Quý Tư hít sâu, cười nói với đầu bên kia “Em chỉ đùa với anh thôi! Rốt cuộc anh muốn làm gì? Em muốn chuẩn bị tâm lý!”

Quý Tư thần thần bí bí không nói gì, đã nói cùng đi ra ngoài chơi, đã lâu không vui vẻ, nhiều người tụ họp.

Đường Tiểu Náo lắc đầu, cô muốn âm ỉ với Quý Tư. Trong đầu liên tục hiện lên khuôn mặt than, Đường Tiểu Náo lung lay. Ngày đó bởi vì Mộc Nhĩ, bọn họ cùng nhau tới Atlantis, hai người đàn ông ngồi cùng bàn với bọn họ là Phong Dã Hồi và Đô Nhất Vi.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trở Lại

Ba năm qua đi, rất nhiều chuyện cũng thay đổi.

Đường Tiểu Náo vẫn chỉ có một mình, ngày ngày vẫn đi học, không có gì thay đổi. Phong Dã Hồi đã rời khỏi cuộc đời học sinh của cô, ba năm cũng khiến cho anh thay đổi rất nhiều.

Ngày ở ở Atlantis anh liếc mắt một cái liền nhận ra Đường Tiểu Náo, dường như anh nhìn thấu cô, anh vẫn luôn không cố ý đi xem cô, làm bộ không quen cô. Tính tình Phong Dã Hồi lạnh lùng, năm đó Đô Nhất Vi cũng không hỏi gì, hiện tại Phong Dã Hồi đã có vị hôn thê.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Đường Tiểu Náo và Trì Mộc Nhiên liền bàn bạc, cùng nhau học tại trường đại học này cách không xa nhà cho lắm. Ngày đầu tiên nhập học nhìn thấy Quý Tư, Đường Tiểu Náo liền ngăn người, cô đã từng gặp Quý Tư!

Lúc đi cùng Khương Lê, anh ta có một người bạn đã đính hôn, Đường Tiểu Náo bị Khương Lê kéo đi dự tiệc đính hôn, nữ chính trong tiệc đính hôn đó

chính là Quý Tư. Sau đó vì Khương Lê với người kia là bạn, nên bọn họ thường đưa bạn gái cùng đi gặp mặt, chỉ là tình cảm không sâu nặng lắm, nhiều lắm chỉ là khẽ gật đầu khi gặp nhau.

Quý Tư thấy bộ dáng Đường Tiểu Náo liền bưng tỉnh hiểu ra, Quý Tư vỗ tay phát ra tiếng “Chính là mình”. Cô biết tại sao Đường Tiểu Náo trông mắt lớn như vậy, thuận tiện bổ sung thêm một câu “Mình bằng tuổi cậu, đừng tưởng rằng mình đính hôn sớm liền nghĩ mình già.”

Về phần Trì Mộc Nhiên lại là một người kỳ quái. Thân phận của anh trai cô ấy là một người hồ mả gọi gió ở thành phố này, hôm nay càng ngày càng lan rộng ra mọi nơi, những người mà anh trai cô ấy quen biết đều làm cho người ta phải cúi đầu gọi ông chủ, lại có một người em gái như Trì Mộc Nhiên.

Mọi người cũng biết Trì Mộc Tu có một người em gái nhưng không có mấy người thấy mặt cô.

Vừa tới ký túc xá mọi người liền tự giới thiệu bản thân với nhau, Quý Tư vừa nghe thấy tên Trì Mộc Nhiên, liền hỏi một câu “Có quan hệ thế nào với Trì Mộc Tu?”, Trì Mộc Nhiên cũng không dối gạt, nói đó là anh trai cô, bởi như vậy, mọi người đều là người quen! Mộc Nhĩ là người cuối cùng đi vào, được một anh chàng đẹp trai chối mặt đưa tới ký túc xá. Anh đẹp trai này là một trong bốn anh chàng đẹp trai ngày nay.

Ký túc xá có bốn người, ba người đã quen biết, Mộc Nhĩ giống như người nhảy dù xuống, bởi vì tính tình cô sáng sủa đáng yêu, lại có chút ngây ngô, rất nhanh đã thành bạn tốt của ba người.

Nhập học chưa tới một tuần, Mộc Nhĩ liền gặp được Mạc Diệp Thanh trong đội bóng của trường, có thể nói là tìm roi ra ngoài, cảm thấy bản thân mình che giấu rất tốt, không ai có thể nhìn ra.

Bên ngoài trời còn chưa sáng, Mộc Nhĩ thừa dịp Mạc Diệp Thanh đi vào phòng vệ sinh, lén lút ngồi xe buýt quay về trường.

Trong ký túc xá chưa có ai dậy liền nghe thấy có người gõ cửa, Quý Tư là con sâu ngủ, cô nhất định sẽ không ra mở cửa, Đường Tiểu Náo dụi mắt “Ai vậy?”

Mộc Nhĩ ở bên ngoài gọi “Là mình, Đường Tiểu Náo, nhanh mở cửa.

Cửa vừa mới mở, Mộc Nhĩ liền đi vào.

Thấy Mộc Nhĩ ngồi trên giường, không nhúc nhích ánh mắt kinh hoàng, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo Đường Tiểu Náo liền hỏi “Mộc Nhĩ cậu sao rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giá Đua Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đây Mới Là Chị Em Tốt

Trái tim Mộc Nhĩ không ngừng đập bùm bùm, trong tiềm thức của cô, cô chiếm một món nợ lớn từ Mạc Diệp Thanh.

Mặc dù hồ đồ ngủ ở chỗ Mạc Diệp Thanh một đêm, nhưng mà hiện tại cô..... Vẫn rất đau, đau chết! Nghĩ tới liền ngượng ngùng, cô đã đau như vậy, không biết đàn anh có đau không? Cô lại không dám hỏi.

Vẫn chưa mở mắt Quý Tư đã bị hai người đánh thức, uốn éo quay đầu đối mặt với Mộc Nhĩ, lộ ra nụ cười giảo hoạt “Sửng không?”

Quý Tư là một cô gái không biết xấu hổ, nghĩ gì liền nói vậy, yên lặng chờ Mộc Nhĩ trả lời.

Mộc Nhĩ suy nghĩ, Quý Tư rất hiểu chuyện nam nữ, ngoài cô ấy ra không biết nên hỏi ai khác? Bối rối đi tới trước mặt Quý Tư, ngồi chồm hổm trên mặt đất hỏi cô “Quý Tư, cậu nói, cái đó.....” Cô không dám nói ra miệng.

Quý Tư vung tay đập lên trán cô “Nghĩ xong rồi hãy nói.”

Mộc Nhĩ cong môi nhíu mày, đỏ mặt “Cậu nói loại chuyện như vậy, đàn anh có đau không?” Đưa thuốc giải là Quý Tư dạy cô.

Quý Tư chậm rãi mở mắt ra, nhìn đôi mắt tội nghiệp của Mộc Nhĩ “Hôm nào cậu tự hỏi đàn anh đi.” Ngốc nghếch! Còn có người ngốc hơn cô sao? Lại một lần nữa hiểu rõ trình độ ngu ngốc của Mộc Nhĩ.

“A.....”

Đường Tiểu Náo hét lên một tiếng, Mộc Nhĩ nhăn nhó quay đầu lại, Quý Tư giương mắt nhìn người đang kêu gào.

Đường Tiểu Náo chỉ về phía giường của mình lại nhìn Mộc Nhĩ, giọng nói cũng nhanh chóng thay đổi “Mộc Nhĩ! Cậu làm chuyện tốt!”

Mộc Nhĩ vô cùng mờ mịt, nhìn theo phương hướng ngón tay Đường Tiểu Náo chỉ thấy chỗ lúc nãy mình ngồi có mấy đóa hoa đỏ tươi nở rộ. Cô không

có đau. ...! “A! Vậy không phải đàn anh rất đau sao!”

Đối với việc Mộc Nhi chậm hiểu, Quý tư kết luận “Mộc Nhi, trên đời này tuyệt đối không có ai ngu ngốc như cậu.” Nghiêng đầu tiếp tục ngủ.

Nhìn bộ dáng Mộc Nhi mất hồn, Đường Tiểu Náo không trông cậy cô có thể làm gì, đau khổ dọn gra giường đi về phía nhà vệ sinh.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại, liền nghe thấy tiếng nước chảy trong bồn rửa mặt, Mộc Nhi nhìn qua, thấy Đường Tiểu Náo đang nhúng gra giường dơ vào nước, đưa tay muốn giặt, cô gây nên không phải là cô phải giặt sao?

Đường Tiểu Náo phẩy tay với cô “Tránh ra đi, mình không chê cậu bẩn!”

Mộc Nhi theo thói quen nhăn mặt, đưa tay vào bên trong, nhỏ giọng nói “Để mình giặt đi, nếu không mình sẽ áy náy.” Haiz, đoạn đường trở về không biết làm hại bao nhiêu thứ, cũng may cô dậy sớm, gặp ít người, nếu không thật là mất mặt!

Đường Tiểu Náo đẩy tay cô ra “Lúc đi cả của mình tới cậu đều giúp mình giặt quần áo, bây giờ cậu mất máu quá nhiều, mình chỉ có thể làm điều này cho cậu?”

Mộc Nhi cúi đầu, không lắng nghe “Cái này với cái kia không giống nhau. ...” Có thể giống với ngày đi cả tới sao? Trong lòng hết sức không được tự nhiên.

Đường Tiểu Náo bịa một lý do “Mình sợ cậu giặt không sạch” rồi đẩy cô đi ra. Mặc dù là một chuyện rất nhỏ nhưng Mộc Nhi lại cảm động, đây mới là chị em tốt, về sau mặc kệ có chuyện gì xảy ra, cô cũng sẽ nhất định thay họ suy nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mau Đóng Cửa

Ngày hôm sau đi học, Trì Mộc Nhiên vẫn chưa lộ mặt, cô ấy thường như vậy, ba người bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, nên làm sao thì làm. Buổi chiều ở sân tập đánh cầu lông, ăn cơm, buổi tối tiếp tục đến phòng tự học.

Vừa tới phòng tự học chưa tới nửa tiếng, Quý Tư nói buổi tối cô còn chưa ăn no và vẫn còn buồn ngủ, có chút hơi lạnh, ba người lên từ phòng học chạy ra ngoài, chạy đến căn tin ăn một chút rồi quay về ký túc xá.

Đi tới trong hành lang, phát hiện đèn trong phòng bọn họ sáng đèn, ba người đều khần trương, chẳng lẽ..... ký túc xá bị trộm?

Quý Tư liếc mình mở cửa, ba người thấy Trì Mộc Nhiên đang cởi quần áo, trên người chỉ còn lại đồ lót. Ngay cả quần cũng đã bị cởi ra.

“Mau đóng cửa!” Trì Mộc Nhiên phản ứng kịp, nhỏ giọng nói.

Mộc Nhi đi sau cùng, khóa cửa lại, lúc này họ mới chú ý tới, trên mặt Trì Mộc Nhiên vài vết hằn giống như bị vật gì đó treo trên mặt, vốn dĩ mái tóc cô ngắn không bóng mượt, bây giờ lại như bị bụi bặm che kín, nhìn quần áo bị cô cởi xuống.....

Quần áo trên mặt đất đã không thể nhìn ra diện mạo ban đầu, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của bạn cùng phòng, Trì Mộc Nhiên nhắc đôi chân thon dài đi tới phòng tắm “Chờ mình tắm xong rồi nói.”

Bị bộ dáng của Trì Mộc Nhiên làm cho giật mình, Quý Tư không cảm thấy một nửa, dựa vào cửa ký túc xá, trong đầu suy nghĩ xem Trì Mộc Nhiên ở cùng với ai mà có thể xảy ra chuyện như vậy.

Đừng thấy bình thường Đường Tiểu Náo có bộ dáng ngu ngốc, lúc này, cô lại không ngu ngốc, ngồi chồm hổm trên mặt đất nghiên cứu quần áo mà Trì Mộc Nhiên cởi ra, muốn tìm ra một chút dấu vết.

Mộc Nhi ảo não dựa vào giường, nhìn Đường Tiểu Náo đang nghiên cứu quần áo, nghĩ nếu như bọn họ trở về sau buổi tự học có thể biết Trì Mộc Nhiên đã về hay không? Bây giờ nghĩ lại, Trì Mộc Nhiên thường tách khỏi bọn họ, một mình hành động, thỉnh thoảng bọn họ quay về có thể thấy dấu vết cô đã quay về nhưng cô ấy lại không ở lại lâu.

Trong phòng tắm, Trì Mộc Nhiên đứng dưới vòi hoa sen, hy vọng có thể dùng nước ấm rửa sạch mọi vết thương nông sâu trên người, chỉ mong bọn họ không nhìn thấy gì.

Ra khỏi phòng tắm, Trì Mộc Nhiên đã khôi phục khí sắc, tươi cười rạng rỡ, dùng tay lau tóc sau đó móc kem dưỡng ẩm trong túi xách ra vỗ vào trên mặt.

“Trì Mộc Nhiên xảy ra chuyện gì vậy?” Mộc Nhi đi tới kéo Trì Mộc Nhiên quay một vòng, xem trên người cô có vết thương hay không. Thấy trên người

cô không có vết thương mới nhìn mặt cô nói “Cậu đừng bôi kem, ngộ nhờ nhiễm trùng thì sao?” Lúc này mặt Trì Mộc Nhiên như mới đi đánh nhau về.

Cô càng nói Trì Mộc Nhiên càng bơi nhanh “Không sao, lúc mình luyện tập Parkour không cẩn thận rơi xuống ruộng.”

Trì Mộc Nhiên nói cô luyện tập Parkour, bọn họ đều tin tưởng, Trì Mộc Nhiên luôn làm những chuyện mà bình thường các cô gái không dám làm.

Tấy Quý Tư nhìn mình chăm chăm, Trì Mộc Nhiên vỗ mặt đi tới cửa, quay một vòng cho Quý Tư nhìn “Nhìn xem, không phải mình vẫn tốt sao? Chỉ là trong ruộng hơi bẩn lại có cành cây nên mới có bộ dáng chật vật như vậy.”

Về mặt Quý Tư không thay đổi, nhìn chăm chăm Trì Mộc Nhiên “Có phải lát nữa cậu lại ra ngoài hay không?”

Trì Mộc Nhiên vỗ tay ra tiếng “Trả lời đúng rồi! Bạn mình đang chờ mình!” Nói xong cô liền thay quần áo.

Quý Tư dựa vào cửa ký túc xá, ánh mắt nghiêm túc “Mình muốn gặp bạn cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bạn Trai Hơn Tuổi

Bàn tay đang cầm quần áo cứng lại, Trì Mộc Nhiên cố gắng bình tĩnh nghiêng đầu cười hỏi Quý Tư “Làm gì? Vẫn chưa yên tâm về mình sao?”

Hiếm có khi nào Quý Tư lại nghiêm túc như vậy, đi tới giường Đường Tiểu Náo ngồi xuống, nhắc chân phải bắt chéo lên chân trái, hợp với khuôn mặt cao ngạo và nghiêm túc, cực kỳ có phong cách nữ vương “Trì Mộc Nhiên, thành thật mà nói, thật ra mình luôn cảm thấy tò mò về bạn trai của cậu, cậu định khi nào giới thiệu cho bọn mình?”

Trì Mộc Nhiên cảm thấy luống cuống, mặt không đổi nở nụ cười “Lúc nào cần thì sẽ gặp được.”

Đường Tiểu Náo vừa nghe Trì Mộc Nhiên nói như vậy trong lòng cũng nghi ngờ “Người tới đón cậu khi cậu tốt nghiệp....” Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Trì Mộc Nhiên Đường Tiểu Náo liền im lặng.

Đường Tiểu Náo là người quen biết Trì Mộc Nhiên sớm nhất, cô lại chưa từng gặp “bạn trai lớn tuổi” của cô ấy.

“Người nào?” Quý Tư hướng về phía Đường Tiểu Náo hỏi.

Trì Mộc Nhiên cười cười “Làm gì vậy? Thăm vấn phạm nhân sao?” Cô biết Quý Tư lo lắng nhưng cô không thể cho bọn họ biết.

Quý Tư nhìn chăm chăm Trì Mộc Nhiên, hình như muốn từ trong ánh mắt của cô ấy nhìn rõ thứ gì đó “Vậy cậu nói sao cậu lại phải giấu diếm bọn mình.” Càng cảm thấy Trì Mộc Nhiên thần thần bí bí.

Tính toán thời gian không nhiều nữa, trong lòng Trì Mộc Nhiên gấp gấp, khuôn mặt không còn tươi cười nữa, nghiêm mặt mặc quần áo “Chuyện của mình các cậu không cần lo, lúc nào nên nói cho các cậu biết mình sẽ nói.”

Không khí giương cung bạt kiếm, Quý Tư cùng Trì Mộc Nhiên không ai nói nhẹ nhàng, cứng đối cứng, Mục Nhĩ không thích nhất là cãi nhau, lo lắng đi tới giữa hai người “Có gì từ từ nói, đừng như vậy!”

Quý Tư không nhìn Mục Nhĩ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm hành động của Trì Mộc Nhiên “Cậu vội vàng như vậy là muốn đi đâu?”

Trì Mộc Nhiên đã mặc xong quần áo, cầm túi xách, đeo lên lưng “Quý Tư mình nói rồi các cậu không cần để ý tới chuyện của mình, yên tâm, mình không có chuyện gì, không cần lo lắng, mình không có thời gian, đi nha.”

Với bản lĩnh của cô, rời khỏi trước mặt ba người là chuyện dễ dàng, chỉ cần mấy giây, đã biến mất trước mặt ba người.

Đường Tiểu Náo và Mục Nhĩ hai mặt nhìn nhau, đi tới khuyên Quý Tư “Đừng mất hứng..... Trì Mộc Nhiên là như vậy, chúng ta đều biết, không phải cậu mệt sao, mau đi tắm rồi đi ngủ đi.”

Quý Tư nhú mày, lấy điện thoại bắt đầu ấn số.

“Điều tra Trì Mộc Nhiên cho em, em muốn biết tất cả mọi chuyện về cô ấy.”

Người đàn ông đầu dây bên kia dờ khóc dờ cười “Làm sao vậy? Không phải là bạn tốt sao? Sao lại muốn anh điều tra cô ấy?”

Tâm tình Quý Tư không tốt, nổi cáu với người kia “Nói anh điều tra thì anh điều tra đi, sao lại lăm nhăm nhiều như vậy?”

Người đàn ông ngửa ở trên ghế làm việc, chơi đùa cái bút máy trong tay “Công chúa à, có phải giận rồi không?”

Trong ký túc xá Đường Tiểu Náo và Mục Nhĩ thấy Quý Tư không nói lý, cũng biết cô đang nói chuyện với ai, hai người tránh ra, ai làm việc của người đó.

Trong mắt Quý Tư đã có hơi nước “Nói anh điều tra thì anh liền tra không được sao? Ở đó nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Không muốn điều tra thì nói để em tìm người khác giúp!” Tri Mộc Nhiên hôm nay bị thương lại không chịu nói cho bọn cô biết đã xảy ra chuyện gì, điều này là hoàn toàn xem cô như là người xa lạ? Cô rất đau lòng.

Đầu dây bên kia vẫn dụ dỗ “Tra tra tra, lập tức điều tra, đừng khóc.” Anh có thể nghe thấy rõ ràng giọng mũi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Vị Hôn Thê Nhỏ Bé

Quý Tư không nói lý “Nếu anh sớm đồng ý thì em có thể như vậy sao?”

Đầu dây bên kia tổng giám đốc Lục Nhị gác chân trên bàn làm việc, híp mắt hưởng thụ cách thức làm nũng đặc biệt của cô “Anh không nói không điều tra, là em nóng tính, anh chỉ hỏi mấy câu, em không tình nguyện trả lời còn oán anh?” Giọng nói giống như đang dụ dỗ một đứa em gái nhỏ, mềm mại biết bao nhiêu.

Quý Tư vẫn chưa phát tiết xong, nghiêng răng nghiêng lợi “Giọng điệu của anh rõ ràng là từ chối không muốn điều tra! Còn tìm lý do à? Làm như em là đứa trẻ ba tuổi mà lừa gạt sao?”

Cũng không phải là lừa gạt sao? Mười lăm tuổi liền lừa cô đính hôn với anh, giúp anh một việc lớn, ai biết, anh không đạt được mục đích cuối cùng nhưng anh cái tà quy chính! Không hề đạo chơi giữa nhân gian nữa, ngược lại suốt ngày bám theo Quý Tư.

Suy nghĩ một chút cũng đã lâu chưa gặp vị hôn thê nhỏ của mình, nghe giọng nói của cô liền cảm thấy nhớ, rất nhớ, giọng nói cũng thay đổi “Đón em tới đây nhé?”

Quý Tư liếc mắt “Đừng nói sang chuyện khác, nhanh, hiện tại Tri Mộc Nhiên không ở trong ký túc xá, vừa mới rời đi, không biết đã làm gì, còn rất vội vàng, anh mau cho người điều tra đi!” Thật ra thì trong lòng sớm đã hết giận, không phải chỉ là làm nũng trước mặt vị hôn thê của mình một chút thôi sao, Quý Tư cũng chỉ như những cô gái khác mà thôi.

Tổng giám đốc Lục Nhị có chút mất mát “Em không nhớ anh sao?”

Quý Tư do dự một lát “Nhớ.”

“Vậy anh cho người qua đón em.” Anh không qua được, trên tay còn rất nhiều hợp đồng phải xem

Tính toán thời gian một chút, cũng phải mất ba tiếng, Quý Tư liền cong môi “Không đi, em còn phải đi học, sáng mai có tiết, bây giờ em cũng rất mệt.”

Lục Nhị nghĩ đến cô liền có cảm giác “Không có ai đập lừa nha!”

Quý Tư cười ha ha “Cô trợ lý mới kia không phải rất được sao? Bây giờ chắc vẫn chưa tan làm?”

Lục Nhị không nghe thấy mùi dấm trong lời nói của cô, ngược lại còn nghe thấy cô cười hả hê vui sướng “Mèo lười, mau đi ngủ đi.”

Quý Tư không quên nhắc nhở “Đừng quên trần anh tiểu huynh đệ của anh, ghen lâu coi chừng hư trứng.”

Lục Nhị chỉ thích cô gái chết tiết không biết xấu hổ này “Anh sang đón em được không?” Anh không có ý định xem mấy phân hợp đồng này.

Quý Tư không có ý bỏ qua “Đừng, anh tới em cũng không có tí sức lực nào, không thoải mái, đúng không?”

Lục Nhị im lặng.

Quý Tư cười lấy lòng “Nghe nói bên đó mới mở một trung tâm mới, bên trong có rất nhiều đồ tốt!”

Lục Nhị hiểu rất rõ tính cô “Làm sao em biết?”

Quý Tư thành thật khai báo “Bọn tiểu Bàn nói cho em biết!”

Lục Nhị cảm thấy hối hận, lúc đầu anh không nên trêu chọc cô. Lại còn không được gặp cô “Mèo lười, em nói xem khi nào thì chúng ta mới có thể đi lấy giấy đăng ký kết hôn?”

Quý Tư suýt nữa bị sặc “Anh già, em mệt rồi, ngủ ngon.”

Cô là một cô gái nhát gan, có một số việc, cô có thể tránh liền tránh, không dám đối mặt.

Lục Nhị “ừ” một tiếng, Quý Tư cúp máy.

Anh chưa kịp cho người điều tra Trì Mộc Nhiên đã nhận được tin nhắn “Lập tức điều tra Trì Mộc Nhiên, nếu không cô ấy sẽ chạy mất!” Lúc cúp điện thoại cô nghe thấy giọng nói mát mẻ của anh liền gửi thêm một icon mặt cười tới cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Dừa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đừng Ghét Bỏ Cô

Trong căn phòng làm việc xa hoa, Lục Nhị không thể làm gì khác hơn là nhìn khuôn mặt tươi cười mà cô gửi tới, hôm nay xem ra không thể không tới trung tâm mới mở kia rồi.

“Gần đây em gái cậu đang làm gì?” Lục Nhị nhất định sẽ hoàn thành chuyện cô gái nhỏ giao cho cậu.

Trong góc của buổi tiệc, Trì Mộc Tu buồn cười “Thật vất vả mới nhận được điện thoại của cậu, vậy mà người cậu quan tâm tới lại không phải tôi, cậu có cảm thấy trái tim nhỏ của tôi đau thương không?”

Lục Nhị đột nhiên phát hiện, bị cô gái nhỏ mê hoặc khiến anh hoảng hốt, gọi điện thoại cho Trì Mộc Tu chính là một sai lầm, lại không thể trực tiếp cúp máy “Tôi không cảm thấy cậu đau thương nhưng tôi lại cảm thấy hứng thú với những vết thương trên người em gái cậu.”

Trì Mộc Tu im lặng “Tiểu Nhiên làm sao?”

Lục Nhị không để ý “Cậu là anh con bé hay là tôi? Cậu không biết làm sao tôi biết? Tôi bị cô gái nhỏ nhà tôi dây dưa nên không còn cách nào khác, cậu thật sự không biết em gái cậu gần đây đang bận rộn gì sao?”

Trong đầu Trì Mộc Tu thoáng qua một người, giọng nói trở nên lạnh lùng một chút “Không biết.”

Lục Nhị không có ý định tìm được tin tức từ trong miệng Trì Mộc Tu “Vậy anh Tu chơi đi, tiểu đệ không hỏi nữa.”

Trì Mộc Tu nhìn nam nữ trong bữa tiệc “Ừ, em gái tôi rất đơn thuần, tôi không hy vọng có người điều tra con bé, con bé sẽ không vui.”

Lục Nhị cười lạnh “Cho dù có lừa che lấp, vẫn sẽ có ngày bị mặt trời chiếu sáng.” Cúp điện thoại.

Trì Mộc Tu đang tham gia bữa tiệc nghe âm thanh “tút tut”, sắc mặt trầm xuống, hai người đồng thời đều tự ấn điện thoại đi ra ngoài.

Trì Mộc Nhiên vẫn như lúc trước, cứ theo lẽ thường đi học, thỉnh thoảng không xuất hiện, nếu như không phải tối hôm đó đụng phải cô ấy, Quý Tư sẽ không sinh nghi.

Một tuần lễ qua đi, đến lúc về nhà của mình, sau khi ở trong ký túc xá thu dọn cặp xách, Mục Nhĩ chạy ra khỏi ký túc xá. Vừa mới chạy ra khỏi cửa ký túc xá, cô liền bị bóng dáng Mạc Diệp Thanh hấp dẫn, vội vàng chạy tới, còn chưa tới nơi đã hỏi “Đàn anh, sao anh lại tới đây?”

Mạc Diệp Thanh cúi đầu nhìn cô, Lộ Thần Tây đứng bên cạnh “Vừa lúc đi ngang qua lúc bọn em tan học.”

Ánh mắt quen thuộc nhìn vào đôi mắt Mục Nhĩ, cô chợt đỏ mặt “Ồ! Em muốn về nhà.”

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại sau sự kiện “thuốc giải” kia, hơi lúng túng, nhất là ánh mắt đàn anh nhìn cô, trái tim Mục Nhĩ không thể khống chế đập liên hồi, cô nghĩ muốn chạy trốn.

Mạc Diệp Thanh giơ tay lên vén sợi tóc của cô lên “Ừ, về nhà đi.”

Mục Nhĩ ngây ngốc tuân lệnh chạy đi như một làn khói, so với lúc chạy thi trăm mét còn nhanh hơn.

Nhìn bóng lưng cô chạy trốn, Lộ Thần Tây cười nghiêng ngả, hai người lập dị này, rõ ràng một người là nhớ người mà đến, lại nói là “đi ngang qua”, lý do gượng gạo như vậy mà cô nhóc kia lại tin là thật.

Mạc Diệp Thanh đi về hướng ngược lại, bàn tay lúc này sờ đầu cô đút trong túi quần, nóng rực, nhìn chăm chăm mặt đất, bỏ qua khát vọng trong lòng, không cách nào xua đi khuôn mặt tươi cười của cô ra khỏi đầu, khoe miệng anh cong lên.

Mục Nhĩ đã chạy đi xa, lại nghĩ tới cô chưa hỏi Mạc Diệp Thanh một chuyện, thử hồng hộc quay trở lại. Lộ Thần Tây thấy tóc cô đều là mồ hôi, muốn lau cho cô, còn chưa đụng tới thì cô đã né qua, Lộ Thần Tây buồn cười “Đàn anh của em còn ở đây, anh cũng sẽ không ăn em!”

Xem như Lộ Thần Tây không tồn tại, Mục Nhĩ đỏ mặt lấy hết dũng khí “Đàn anh, em có thể gọi điện thoại cho anh không?” Từ ngày cô đi ăn cùng với tiện nhân về, người kia đã nói với cô, sau này đừng liên lạc với đàn anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Có Thể Nhận Người Như Vậy Sao?

Mạc Diệp Thanh không biết việc Đô Nhất Vi cảnh cáo cô “Dĩ nhiên có thể”. Lấy điện thoại ra gọi cho cô “Đây là số của anh.”

Mục Nhĩ mừng rỡ không thể tưởng tượng được, ánh mắt lóe sáng nhìn chăm chăm Mạc Diệp Thanh “Đàn anh! Sao anh có số điện thoại của em!”

Lộ Thần Tây một lần nữa bội phục trí thông minh của Mục Nhĩ, không dám nhìn thẳng.

“Em không nhớ số của anh sao?” Ngược lại tâm tình Mạc Diệp Thanh rất tốt, thật sự thích bộ dáng cô lúc ngây ngô. Mục Nhĩ “a” một tiếng “Em đã sớm nhớ rồi!” Lời nói bật thốt lên khiến cô vội vàng che miệng, bộ dáng kia lại khiến Lộ Thần Tây hoàn toàn không nhận được giờ tay gõ lên gáy cô “Sao em dễ lừa như vậy?”

Mục Nhĩ che gát, trong lòng thầm mắng Lộ Thần Tây, ngoài miệng vẫn nhẹ nhàng “Sao lại đánh thuận tay như vậy? Em với anh thân lắm sao? Gõ gõ gõ cái gì? Anh không có sao?”

Mạc Diệp Thanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bối rối của cô, không cần hỏi cũng biết nhất định cô đang thầm mắng Lộ Thần Tây “Anh đưa em về nhà.”

Mục Nhĩ ngẩn người một chút “Hà?” Lúc gặp Mạc Diệp Thanh cô luôn có biểu hiện khác người, như kẻ ngốc. Phản ứng kịp cô vội khoát tay “Không cần không cần, em ngồi xe buýt về là được!”

“Không phải em về nhà bà ngoại sao? Anh thuận đường đưa em về.” Mạc Diệp Thanh nhắc chân đi về phía trước, không trung cầu ý kiến của cô.

“Sao anh biết em về nhà bà ngoại?” Lại một câu hỏi được đưa ra, Lộ Thần Tây đi ở bên cạnh Mạc Diệp Thanh lại gõ vào gáy cô một cái “Em có thể như vậy nhận người sao?”

Không vui che đầu đi theo Lộ Thần Tây, Mục Nhĩ cúi thấp đầu lẩm bẩm “Là roi da sao? Sao lại đáng đánh như vậy!”

Lộ Thần Tây nghe thấy cười nhạo cô “A! Đàn anh chính là roi da, em cũng biết sao? Đàn anh chỉ thích bị đánh, em có muốn. ....” Ánh mắt quý dị liếc nhìn Mạc Diệp Thanh, Lộ Thần Tây im lặng “Mình còn có việc, mình đi đây!”

Chỉ mấy bước đã không thấy bóng dáng Lộ Thần Tây đâu.

Anh ta có thể không biết ý định của Mạc Diệp Thanh sao? Thuận đường cái gì? Một người ở phía nam, một người ở phía bắc, anh ta mới không làm điều giao thông cản trở chuyện tốt của bọn họ.

Bình thường Mục Nhĩ đều ngồi xe buýt, nửa tiếng là về đến nhà. Đi theo ở sau lưng Mạc Diệp Thanh, cô liền hỏi “Nhà đàn anh cũng ở quận mười bảy sao?” Mạc Diệp Thanh chậm rãi nói “Không phải, qua đó có việc.” Mục Nhĩ cảm thấy nhàm chán, nói chuyện cực nhanh “Bình thường đàn anh thích ăn gì?” Mạc Diệp Thanh nghiêm túc “Anh không kén ăn.”

Dọc đường đi, hoặc là cả hai im lặng không thì chỉ có Mục Nhĩ không ngừng nói, rốt cuộc lúc lên xe ra khỏi trường học, Mạc Diệp Thanh hỏi cô “Tiểu Mục Nhĩ muốn nhanh về nhà sao?”

Phản ứng đầu tiên của Mục Nhĩ là “Đàn anh muốn làm gì?”

Mạc Diệp Thanh bắt đầu đi “Không có gì, bình thường khoảng bao lâu thì em về đến nhà?”

“Nửa tiếng.”

Mạc Diệp Thanh bẻ lái quẹo vào một con đường nhỏ “Ừ, trong vòng nửa tiếng đưa em về đến nhà.”

Ở chung một chỗ với Mạc Diệp Thanh, cô không có một chút phòng bị nào, anh nói gì cô cũng yên tâm, anh nói gì cô cũng vui vẻ, đây là tình trạng say mê của cô với anh, ngoan ngoãn ngồi ở vị trí bên cạnh, trong lòng vui vẻ nhìn phong cảnh bên đường, theo tiếng thắng xe, cô vui mừng reo lên “Đàn anh, anh xem, ở đây có hồ nước.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vị Hôn Phu Của Tiểu Mục Nhĩ

Trong sảnh bi - a, Nhiệm Tái Tái giờ tay lên xem đồng hồ, chào hỏi anh em, chuẩn bị về.

“Tái Tái, sao lại vội như vậy làm gì? Chơi thêm chút nữa đi!” Cô hầu gái được gọi ra phục vụ đứng lên, muốn đuổi theo Nhiệm Tái Tái. Cô người mẫu bên cạnh Công Tử Kha kéo cánh tay cô gái kia, khẽ cười “Đừng dán vàng lên mặt mình, cô không xứng!”

Sắc mặt cô người mẫu khó chịu, không phải chỉ là phục vụ đám Công Tử Kha thôi sao, lên mặt gì chứ, tâm tình tốt thì dạng lời ngon tiếng ngọt nào cũng có thể nói ra, tâm tình không tốt hoặc là lúc bọn họ bàn công việc, muốn trở mặt liền trở mặt, cần bản bọn họ không thể đắc tội những người này. Nhiệm Tái Tái khẽ mỉm cười, quay đầu vô vô khuôn mặt cô người mẫu “Ngoan, cứ chơi đi.” Xoay người rời đi.

Nhiệm Tái Tái vừa mới rời đi, cô gái đang ôm cánh tay Công Tử Kha liền buông ra nhào vào lòng anh ta, Công Tử Kha đưa tay bóp má cô người mẫu “Không phải mới ở cùng anh một ngày hai ngày, còn không biết Tái Tái của chúng ta có người trong lòng rồi sao? Còn em, đang hoang ở cùng anh là được rồi, đừng mơ ước Nhiệm Tái Tái nữa, cậu ta có người trong lòng không bỏ được, lần sau đừng dùng ánh mắt như lúc này nhìn người đàn ông khác, em chỉ có thể là món đồ chơi cho cậu ta thôi.” Lôi kéo cánh tay của cô người mẫu, đưa tay bóp mạnh mũi cô, đặt lên vị trí cậu em nhỏ của mình, cô gái được kêu tiếp tục chơi, cúi đầu thấp hơn chuyên tâm làm việc của mình, tránh cho anh chàng kia không thoải mái liền khiến bọn họ sống không bằng chết.

Ở trước khoảng đất trống trải, Mục Nhĩ ở trong xe khẽ kêu nho nhỏ, so với lần đầu tiên, hôm nay Mạc Diệp Thanh dịu dàng hơn rất nhiều, cảm giác người dùng lực là anh, người mở hơi đầm đìa là anh, người chịu tội cũng là anh.

Mục Nhĩ vừa xấu hổ lại vừa khấn trương, vừa mừng lại vừa lo, cơ thể không kịp phản ứng, nhưng vẫn có ý tiếp nhận. Cho tới khi cô hoàn toàn tiếp nhận, Mạc Diệp Thanh cực kỳ dịu dàng, mặc dù không phải lần đầu tiên những vẫn làm người ta khắc cốt ghi tâm.

Mục Nhĩ có thể nhìn rõ ràng, Mạc Diệp Thanh ở trước mặt cô trên trán toàn là mồ hôi, vì cô không khó chịu lắm, anh sưng sốt không nhúc nhích, hoạt động dựa theo vẻ mặt của cô.

Vì thân thể của cô, có thể nói là Mạc Diệp Thanh dụng tâm lương khổ, vốn dĩ có thể tự kiểm chế nhưng khi đụng vào cô lại không kiểm chế được.

Đáng đời anh tự làm tự chịu.

Cảm thấy cô run rẩy thoải mái, Mạc Diệp Thanh ấn đầu cô vào trước ngực thấm đẫm mồ hôi của mình, biết làm như vậy là không phải với cô, nhưng lúc này đáng về của cô thật sự quá mê hoặc, Mạc Diệp Thanh không dám nhìn, anh sợ không thể kiểm chế được làm cô bị thương. Sau khi kết thúc nộ hôn, Mạc Diệp Thanh lái xe thẳng phía trước, không cần Mục Nhĩ chỉ đường, anh có thể đưa thẳng cô về nhà bà ngoại.

“Đàn anh hẹn gặp lại.” Mục Nhĩ xấu hổ, đỏ mặt vẫy tay chào tạm biệt Mạc Diệp Thanh, cô vội vàng chạy vào trong nhà.

Cô chỉ lo quan tâm đến Mạc Diệp Thanh nên không chú ý tới Nhiệm Tái Tái đang đợi cô trước cửa.

Mạc Diệp Thanh vẫn ngồi trên xe, anh có thể nhìn thấy “vị hôn phu của tiểu Mục Nhĩ” mà lần trước gặp.

“A? Tiệp Nhân! Sao cậu lại ở đây?”

Cô không phát hiện, Nhiệm Tái Tái liền chậm rãi đi tới trước mặt cô, cản đường cô đi vào nhà.

Cô được người ta đưa về, cậu ta không mù nên thấy rất rõ ràng. Nhưng cậu ta giả bộ như không thấy, nâng hai tay lên, khoác lên vai cô, giống như muốn trút giận, bởi vì cao hơn cô một cái đầu, khom lưng, nhìn thẳng vào cô, giọng nói chua chát “Mình chờ cậu đã nửa tiếng rồi.”

“Cậu tìm tôi làm gì?” Mục Nhĩ không quan co lòng vòng hỏi thẳng Nhiệm Tái Tái, trong đầu nghĩ gì liền nói cái đó. Trước cửa nhà, Mạc Diệp Thanh ngồi trong xe nhìn hai người bọn họ, trên mặt không bày tỏ thái độ gì.

Nhiệm Tái Tái đứng thẳng người, nắm cánh tay cô đi vào trong nhà, nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy rõ những dấu vết trên cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Nhớ Cậu

Trái tim nhỏ bé bị lưỡi dao đâm vào, trong lòng Nhiễm Tái Tái lạnh lùng, trên mặt lại nở nụ cười “Nhớ cậu thôi!” Còn thân mật lôi kéo cánh tay cô, cánh tay kéo cô về phía mình, Mạc Diệp Thanh ở đằng xa nhìn sang, giống như cậu ta hôn tai cô, chỗ mềm cảm nhất của cô.

Mục Nhĩ là cô gái nhút nhát, Nhiễm Tái Tái hà hơi bên tai cô, cô liền cười tránh ra xa, từ nhỏ cô rất đã thân với Nhiễm Tái Tái, cô không để ý gì khác, liền nhắc chân đi vào phòng.

Nhiễm Tái Tái đứng trước cửa, lui về phía sau hướng ánh mắt về phía Mạc Diệp Thanh ở trong xe với ánh mắt khiêu khích, mặc dù cách lớp kính thủy tinh nhưng hai người đàn ông này cũng biết, định ý của đối phương không nhẹ.

Trước cửa sổ trên lầu hai, Mục Nhân Chương kéo tấm rèm che lại, Cao Sênh Anh đứng sau lưng Mục Nhân Chương, thấy chiếc xe kia rời đi bà liền xoay người tránh ra.

Mục Nhân Chương cẩn thận kéo rèm cửa sổ, lẩm bầm “Không thấy rõ.”

Vốn dĩ ông bà muốn tạo cơ hội cho Nhiễm Tái Tái và Mục Nhĩ ở chung một chỗ, đối với bọn họ Nhiễm Tái Tái không phải người ngoài, có lòng muốn thử cho hai đứa quen thử, chưa từng nghĩ lại có thu hoạch ngoài ý muốn, Mục Nhĩ lại được người khác đưa về!

Hôm nay Mục Nhĩ và Nhiễm Tái Tái ở dưới lầu, Mục Nhân Chương và Cao Sênh Anh ở trong phòng trên lầu suy đoán, người đưa Mục Nhĩ về có phải là “người yêu” mà cô nói hay không?

Ở dưới lầu Mục Nhĩ vừa đi vào nhìn, không thấy ông bà liền hỏi Nhiễm Tái Tái “Ông bà ngoại tôi đâu rồi?”

Cậu ta tới trước cô nên nhất định biết! Nếu không cậu ta sẽ không đi vào nhà đúng không?

Nhiễm Tái Tái cúi thấp đầu, trên mặt không có biểu cảm gì, đang suy nghĩ phải “giải quyết” tình địch như thế nào.

Mục Nhĩ đâm vào người Nhiễm Tái Tái, tròn to hai mắt hỏi “Tôi hỏi cậu đó! Ông bà tôi đâu?”

Nhiễm Tái Tái không thêm đề ý tới hành vi bạo lực của cô, vô cùng ưu thương, ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm cô “Tiểu Mục Nhĩ, tôi là hôn phu của cậu có biết không?”

Mục Nhĩ bị ghen.

Thấy phản ứng của cô như vậy, Nhiễm Tái Tái nở nụ cười, không biết từ lúc nào trong tay đã có một mảnh vải đỏ “Cho cậu.”

Vật này Mục Nhĩ từng thấy, trên đầu bà ngoại cô cũng có một cái, vừa lấy ra nhìn thì thấy giống nhau như đúc. Ở trên có viết “Người tốt cả đời sẽ được bình an”, phần đuôi có tua, nếu cô nhớ không nhầm, có lần cùng bà ngoại đi leo núi, nhìn thấy có người dùng sợi dây này như dây lưng quần.

“Cậu lên núi?” Mục Nhĩ hỏi Nhiễm Tái Tái, ở gần chỗ bọn họ có ngôi miếu nổi tiếng, trong miếu thờ thần linh, có rất nhiều người tới đây cúng bái, nghe nói rất linh nghiệm.

Nhiễm Tái Tái chỉ “ừ” một tiếng, không có lời dư thừa nào khác.

Mục Nhĩ cũng kỳ quái, có lúc nói rất nhiều, nhưng lúc này cô lại không hỏi gì, dây đỏ là điều tốt, bỏ trong túi áo, nói không chừng ngày nào đó mặc quần cô cũng cần có dây lưng để bảo vệ!

Cô cùng bà ngoại đi leo núi cho nên biết vật này không dễ cầu, đại sư làm phép qua mới có thể lấy.

Đối với Mục Nhĩ mà nói, mặc kệ là Nhiễm Tái Tái ở cùng ai, mặc kệ cậu ta lấy được sợi dây này dưới tình huống nào, cô đều vui vẻ, vì ít nhất cậu ấy nhớ đến cô, xin dây bình an cho cô, cô cũng rất cảm động. Thật ra thì cũng không phải người không có não, không tìm không phôi, ai đối với cô tốt, cô đều biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Có Thể Đi Nhưng Có Điều Kiện

“Tôi đưa cậu về nhà nhé?” Biết Mục Nhĩ tới nơi này chỉ một lát, Nhiễm Tái Tái muốn ở bên cạnh cô nhiều hơn nên muốn đưa cô về nhà.

Mục Nhĩ ngẩng đầu nhìn lên lầu “Tôi còn chưa gặp ông bà ngoại!”

Nhiễm Tái Tái tới ghế sofa ngồi, tựa như rất quen thuộc mở ti vi xem “Vậy tôi chờ cậu.”

Mục Nhĩ không phản bác cũng không đồng ý, chạy vụt lên lầu.

Sau khi gặp Mục Nhân Chương và Cao Sinh Anh, Mục Nhĩ ngồi xe Nhiễm Tái Tái về nhà.

Mặc dù cô rất không tình nguyện về nhà nhưng đó mới là nhà của cô, những người bên nhà ông bà ngoại nói bọn họ vĩnh viễn hoan nghênh cô, các cậu cùng anh trai luôn hoan nghênh cô, công chính lúc nào cũng rộng mở chào đón cô, nhưng trước khi xuất giá, nhà của ba cô mới là nhà của cô.

Trên đường đi Mục Nhĩ hỏi Nhiễm Tái Tái “Tiện nhân ngày mai cậu có bận gì không?”

“Không có việc gì.” Nhiễm Tái Tái nhìn về phía trước, dứt khoát trả lời, trong đầu thầm nghĩ, nên sắp xếp công việc của ngày mai thế nào.

Mục Nhĩ đem chuyện ngày mai muốn tham gia bữa tiệc mà Quý Tư chuẩn bị để chọn người yêu cho Đường Tiểu Náo nói với cậu ta “Đều là những người mà Quý Tư quen biết, phần lớn tôi không quen ai, một mình thật nhàm chán, nếu cậu không có chuyện gì thì đi cùng tôi được không?”

Đến cổng nhà, dừng xe, Nhiễm Tái Tái hỏi người ngồi bên cạnh “Tôi cùng cậu tham gia sẽ có ích lợi gì?”

Lúc có việc cần nhờ, Mục Nhĩ đặc biệt biết làm người đáng hoàng, giọng tay đầm vai cậu ta “Ha ha, tôi đáng yêu như vậy cậu hẳn tâm từ chối sao? Dù sao cậu ở nhà một mình cũng buồn, ở nhà không có ai nói chuyện, đi cùng cho vui không phải sao?”

Nhiễm Tái Tái giả bộ “Ài nói tôi ở nhà một mình nhàm chán? Không có việc gì nhưng cũng có những hoạt động khác để giải trí” Đưa mắt nở nụ cười xấu xa lại gần Mục Nhĩ.

Mục Nhĩ học bộ dáng của cậu ta, đẩy khuôn mặt cậu ta ra “Hết cách rồi, nếu không đi thì tôi tìm người khác đi cùng!” Tính cách Nhiễm Tái Tái thế nào, cô còn không biết sao? Sờ cửa, giả bộ muốn xuống xe.

Trước cửa nhà có một cô gái lớn hơn Mục Nhĩ một tuổi nhìn chiếc xe của Nhiễm Tái Tái, suy nghĩ, người bên trong xe đang làm gì thế.

Nhiễm Tái Tái cùng Mục Nhĩ không để ý tới bên ngoài, Mục Nhĩ muốn Nhiễm Tái Tái ngày mai đi cùng cô nếu không khẳng định cô sẽ không dễ chịu, mọi người đều thuận theo Quý Tư, mà cô lại không am hiểu gì, còn có những người đó đều là người quen của Quý Tư, mấy tiểu yêu tinh kia sẽ không buông tha cô.

“Trì Mộc Nhiên cũng đi sao cậu lại không đi?” Quý Tư nói.

Đường Tiểu Náo nhìn cô với ánh mắt tội nghiệp, nếu có thể cô tuyệt đối không muốn đi.

Nhiễm Tái Tái kéo cánh tay cô “Tôi có thể đi với cậu nhưng tôi có một điều kiện!”

Dù thế nào đi nữa cậu ta cũng không thể bán cô, Mục Nhĩ đồng ý “Được, tùy cậu! Trưa mai gặp mặt, cậu tới đón tôi.”

Nhiễm Tái Tái nhìn chăm chăm cô, ánh mắt không rõ kia làm cho da đầu cô tê dại, mở cửa xuống xe, hung hăng đạp lên xe.

Xuống xe thấy có người nhìn mình, khuôn mặt vốn đang cười của Mục Nhĩ trong nháy mắt thay đổi, tránh qua người kia đưa tay ôm lấy con chó “Tiểu Bất Điểm” đang vẫy đuôi với cô, một người một chó thâm tình ôm nhau, Nhiễm Tái Tái nhìn một màn này nở nụ cười, khởi động xe, rời đi.

Không phải hiện tại có “tiêu chuẩn mỹ nữ sao?” Mục Nhĩ nhà bọn họ chính là điển hình của “có phong cách, ngực phẳng, dáng đẹp, còn có một đôi chân dài.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Không Phải Tất Cả Mẹ Kế Đều Tốt

Mở cửa, Tiểu Bất Điểm đi theo Mục Nhĩ lên lầu, vào phòng. Buổi trưa ba nhắn tin cho cô, nói ông đi công tác, tối nay mới về nhà.

Cô gái lớn hơn Mục Nhĩ một tuổi hướng đôi mắt âm u nhìn theo Mục Nhĩ, cho đến khi cô đi vào nhà mới thu lại. Nhà bọn họ có cầu thang ở bên ngoài để đi lên lầu hai, phòng khách có cửa sổ có thể nhìn xuyên thấu qua sân, trong phòng, một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi nhìn chằm chằm bóng dáng Mục Nhĩ, ánh mắt không thân thiện, thậm chí có chút giễu cợt.

Trên lầu hai Mục Nhĩ đẩy cửa vào phòng, hít sâu một hơi khổng chế cảm xúc muốn bùng nổ, đồ của cô lại bị người khác đụng vào.

Mục Ái Ái mẹ ruột của cô đã mất mấy năm trước, lý do bởi vì người phụ nữ hiện tại! Người đã từng là bạn đại học của Mục Ái Ái.

Lúc Mục Nhĩ còn rất nhỏ, Mục Ái Ái là một người phụ nữ hạnh phúc, gả cho người đàn ông mà mình thích, mà người đàn ông kia, cũng yêu bà, bà vô cùng thành kính cầu nguyện, trời cao đã ưu ái bà như thế, bà đã biết đủ, vĩnh viễn hạnh phúc như vậy là được rồi, làm tốt trách nhiệm của một người vợ, ở nhà giúp chồng dạy con, cả ngày vây quanh phòng bếp, con gái.

Sau khi Mục Nhĩ lên cấp hai, dần dần phát hiện, mẹ cô luôn luôn ngăn người không vui, sống chung với ba nhưng lại không hạnh phúc như trước, thỉnh thoảng cô nghe thấy ba mẹ cãi nhau, có lần còn rất nghiêm trọng, ba cô đánh mẹ cô.

Một cái tát kia khiến Mục Ái Ái quay về nhà mẹ đẻ, khi đó Mục Nhĩ không hiểu chuyện, thấy ba đáng sợ, không dám nói gì, chỉ có thể thừa dịp tiết học buổi chiều không quan trọng cô liền lên cúp cua về nhà bà ngoại tìm mẹ. Sau này Mục Ái Ái quay về nhà nhưng bà luôn đổ đôi mắt, ngay trước mặt Mục Nhĩ, cái gì cũng không nói, luôn cố gắng biểu hiện rằng bản thân rất tốt, cho đến khi tin dữ truyền đến, tình dậy, cô nghe thấy người khác nói mẹ cô đã chết.

Quan hệ với Nhiễm Tái Tái cũng bắt đầu từ khi đó.

Ông bà ngoại nói với cô là cơ thể mẹ không tốt nên mới như vậy. Hàng xóm lại nói bóng nói gió “Cái gì! Là ba cháu có người phụ nữ khác ở bên ngoài, mẹ cháu biết được, đã rất nhiều lần tranh luận với ba cháu, ba cháu không chịu chia tay với người phụ nữ kia, mẹ cháu bị tức chết”, còn có người nói sau lưng “Là Mục Tùng đưa người phụ nữ kia đi công tác cùng, Mục Ái Ái bị tức chết!”

Mất đi mẹ Mục Nhĩ rất yếu ớt, vì không để người khác thương hại cô, cô cũng rất kiên cường, Nhiễm Tái Tái nói với cô, mẹ cô đến một thế giới khác sống, vẫn có thể nhìn thấy cuộc sống của cô ở đây, cho nên, cô phải hạnh phúc, giống như trên ti vi thường thấy, phải tiếp tục sống cho phần hạnh phúc của mẹ mình nữa.

Điều khiến cho Mục Nhĩ bức tức chính là còn chưa qua gối đầu của mẹ cô, ba cô không nói gì với cô xem như con, một câu an ủi không có cũng xem như xong, thế mà ông ấy lại mang theo một người phụ nữ cùng một cô gái lớn hơn cô một tuổi về nhà! Nguyên nhân là người phụ nữ kia bởi vì ông mà ly hôn, bị gia đình đuổi ra ngoài không có chỗ về, ba cô cho rằng ông phải có trách nhiệm!

Từ sau khi hai mẹ con kia vào cái nhà này, trong lòng Mục Nhĩ đã tan nát, nơi này không còn là nhà của cô, không có mẹ, không phải ba của lúc trước, không còn là nhà của cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tinh Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Mỗi Nhà Đều Có Nỗi Khổ Riêng

Mục Ái Ái lương thiện, tính tình hiền hòa, mọi người ai cũng biết, có lúc Mục Nhĩ khiến mọi người trong nhà tức giận, bọn họ sẽ vô cùng đau đớn, không khách khí nói “Sao cháu không đi truyền một chút nào của mẹ cháu?”

Mục Nhĩ rất muốn trả lời bọn họ “Cô không có cơ hội ở bên cạnh mẹ mưa dầm thấm lâu!”

Mỗi lần bị dạy dỗ phải giống như mẹ, Mục Nhĩ lựa chọn im lặng không cãi lại, xoay người lau nước mắt.

Nếu như không có ông bà ngoại, nếu như không có người nhà bên ngoài, nếu như không có Nhiễm Tái Tái, Mục Nhĩ sẽ như cái xác không hồn, chứ không vui vẻ như ánh mặt trời như hiện tại.

Dưới lầu, Văn Mễ Hi nằm trên đùi Thi Hoa Nhĩ “Con thấy rất rõ là một người con trai đưa nó về, anh chàng kia đẹp trai muốn chết.”

Thi Hoa Nhĩ vuốt mặt con gái “Còn rất nhiều người đẹp trai, mẹ không lạ gì.”

Văn Mễ Hi ngồi dậy, không ngừng lôi kéo cánh tay mẹ “Mẹ, lần đầu tiên con có cảm giác như vậy, tim như muốn nhảy ra ngoài.”

Thi Hoa Nhĩ nhíu khuôn mặt Văn Mễ Hi “Vậy con nói xem phải làm sao?”

Văn Mễ Hi tới gần tai Thi Hoa Nhĩ nói nhỏ, Thi Hoa Nhĩ khẽ cười, không lên tiếng, xem như đồng ý. Trên lầu, Mục Nhĩ ngồi trên giường của mình, trên bàn có bày mấy album, bên trong có rất nhiều hình buồn cười mà cô sưu tầm, thứ đó đối với cô mà nói rất là trân quý, bất kể là CD, băng đĩa hay là thẻ, đồ trang sức nhỏ, chiếc nhẫn, đều là những thứ cô rất thích, có một ít là do Mục Ái Ái mua cho cô, có một ít là những người đặc biệt tặng, còn có một

chút là tự mình làm. ....

Thấy những món đồ trước mặt giống như nhớ lại những khoảng thời gian nhận được từng món đồ, đều là những kỷ niệm sâu sắc, nhưng những bảo bối này của cô bị người khác động tới.

Mục Nhĩ là một người có bệnh cưỡng ép, đối với đồ của mình, hay những cuốn sách mà cô cực kỳ yêu thích đều tỉ mỉ sắp xếp theo một vị trí nhất định, nếu không đúng vị trí cô cực kỳ khó chịu.

Cho nên quay về thấy đồ không đúng như sắp xếp ban đầu thì cô liền biết những món đồ đó bị người ta động tới.

Mục Tùng ba cô là chủ gia đình, ông không thiếu tiền! Nhưng Mục Nhĩ nghĩ không ra tại sao ông không chịu bỏ tiền nuôi hai mẹ con nhà kia ở bên ngoài hoặc là chia phòng ngủ cho cô và Văn Mễ Hi, tại sao lại bắt cô ở chung phòng với Văn Mễ Hi?

Vốn dĩ Văn Mễ Hi học khác trường với cô, kể từ sau khi hai mẹ con cô ta vào nhà này, ba cô liền nhờ các mối quan hệ khiến Văn Mễ Hi cũng chuyển vào trường của cô, hơn nữa còn hơn cô một lớp vì cô ta lớn hơn cô một tuổi.

Dưới lầu, người phụ nữ ở trong phòng gọi điện thoại cho Mục Tùng “Chồng à, khi nào thì anh về đến nhà?”

Trên lầu, Tiểu Bát Điểm nằm ở ngoài cửa, đầu đặt trước hai chân, con người đảo theo bóng dáng của Mục Nhĩ. Mục Nhĩ dọn dẹp đồ của mình, có thể mang đi, phải mang đi, cô đều bỏ hết vào trong túi xách, túi xách không đủ chỗ cô liền đến gần kéo tìm hành lý, tóm lại, không thể để bất kỳ thứ gì của cô ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mẹ Con Tuyệt Thế

Mặt trời ngã về phía tây, trong phòng mở đèn thu dọn thật lâu, lúc cô dọn dẹp tất cả đồ của mình Mục Nhĩ nghe thấy có tiếng xe đi vào nhà, Mục Tùng đã về.

“Mục Nhĩ, xuống ăn cơm!” Dưới lầu truyền tới tiếng của Văn Mễ Hi, âm thanh mà Mục Nhĩ chán ghét.

Đối với Văn Mễ Hi và Thi Hoa Nhĩ, từ lúc bắt đầu Mục Nhĩ đã không có phòng bị và địch ý, chỉ cần ba cô thích, chỉ cần đối với cô tốt cô đều có thể hào phóng chấp nhận, nhưng hành động của hai mẹ con nhà kia khiến Mục Nhĩ không cách nào chấp nhận, trước mặt ba cô là một vẻ mặt, sau lưng lại là một vẻ mặt khác, cô quả thật rất bội phục, đối với một người có suy nghĩ đơn giản như Mục Nhĩ, cô cảm thấy mệt thay bọn họ.

Mục Tùng xuống xe, đứng trong sân chờ Mục Nhĩ đi xuống.

Rất lâu, Mục Nhĩ có cảm giác Mục Tùng rất thích cô, giống như là đền bù cho mẹ cô.

Mục Nhĩ xuống lầu sóng vai cùng Mục Tùng đi vào phòng rửa tay ăn cơm.

Nhà bọn họ có quy tắc ăn không nói, ngủ không nói, giữa bữa ăn Văn Mễ Hi tò mò hỏi Mục Nhĩ “Em gái, hôm nay người đưa em về là ai vậy? Hình như chị chưa từng nhìn thấy?”

Mục Nhĩ không ngần đầu, không phải không muốn nể mặt Văn Mễ Hi mà theo kinh nghiệm có được, Văn Mễ Hi chắc chắn đang có chủ ý không tốt.

Mục Tùng nghe vậy lại rất để ý, gấp thức ăn cho Mục Nhĩ nhẹ nhàng hỏi “Hôm nay ai đưa con về sao?” Lúc trước đều là Mục Nhĩ đạp xe từ nhà ngoại về nhà, sau đó lúc đi học lại đạp xe tới nhà bà ngoại, ngồi xe buýt đi học hoặc là có người đưa cô đi.

Mục Tai “vâng” một tiếng “Nhiệm Tái Tái”

Mục Tùng trong lòng cô rất mâu thuẫn, cô vừa tức ba cô tuyệt tình với mẹ cô, vừa tức ba cô bao dung với mẹ con nhà kia, rồi lại nghĩ tới, nhất định ba cô có nỗi khổ riêng, làm cô đau lòng.

Nhiệm Tái Tái?Chàng thanh niên lễ phép khẽ thoáng qua đầu, Mục Tùng cười hỏi “Nói đúng ra là người có hôn ước với con phải không?”

Lúc trước Mục Nhân Chương và Cao Sinh Anh nói với Mục Nhĩ rồi, Nhiệm Tái Tái tới thăm ba cô, không muốn nói chuyện riêng trước mặt người khác, Mục Nhĩ kháng nghị “Ba.....”

Ánh mắt của cô khiến Mục Tùng cười không hồi nữa, tiếp tục ăn cơm.

Thi Hoa Nhĩ và Văn Mễ Hi nhìn nhau, bộ dạng người lớn hỏi “Mục Nhĩ có phải có tình yêu rồi không?”

Sắc mặt Mục Nhĩ không dễ nhìn.

Thi Hoa Nhĩ cười hiền hòa “Tuổi của các con hiện tại cũng nên có tình yêu rồi, trong xã hội hiện tại rất nhiều nam nữ hơn ba mươi tuổi còn chưa có đối tượng, không có thời gian ở chung, nhắc tới cũng tốt, chỉ là lòng người phức tạp, lúc nào có cơ hội thì đưa về nhà để đi cùng ba con giúp con nhìn, tránh khỏi bị người ta lừa.”

“Cậu ấy không phải bạn trai tôi.” Mục Nhĩ không muốn nghe liền từ chối.

Không ngờ Văn Mễ Hi say mê cuồng nhiệt nói “Chị không có bạn trai! Chị thấy người đó rất tốt, em có thể giới thiệu cho chị!”

Mục Nhĩ nắm chặt đũa, dờ khóc dờ cười, cô chịu thua rồi, trước mặt ba cô, mẹ con hai người không thể giả chết sao?

Giương mắt nhìn thẳng Văn Mễ Hi, Mục Nhĩ nghiêm túc “Lúc chiều không phải chị thấy người rồi sao? Sao tôi còn phải làm điều thừa?” Trong trường học, cô không thấy cô ta khách khí thế này?

Thi Hoa Nhĩ lệ nóng doanh tròng, thấp giọng nức nở “Mục Nhĩ, đi biết cháu không thích đi và chị nhưng khó lắm ba cháu mới về nhà ăn cơm một lần, cháu không thể nhường chị một chút sao.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thiên Hạ Vô Định Người Không Cần Thể Diện

Thật sự Mục Tùng rất ít khi ở nhà ăn cơm, chỉ có chủ nhật khi Mục Nhĩ về ông mới về nhà.

Cơm còn hơn nửa chén, Mục Nhĩ đứng dậy “No rồi”. Đứng dậy rời khỏi phòng ăn, cô sợ nếu cô tiếp tục ăn sẽ không không chế được mà cầm chén ném vào hai mẹ con nhà kia.

Mục Nhĩ lên lầu tắm rồi lên giường nằm, Mục Tùng đi lên gõ cửa.

Giữ nguyên bộ dáng không động, hai mắt Mục Nhĩ nhìn chăm chăm vào cuốn sách nhưng trong lòng lại âm áp, ba cô vẫn biết đi lên quan tâm an ủi cô, biết trong lòng cô không thoải mái.

Giờ tay vuốt mái tóc ẩm ướt của Mục Nhĩ, Mục Tùng khẽ thở dài, Mục Nhĩ không đành lòng làm khó ông, ngẩng đầu nói với ông “Ngày mai bạn con mời dự tiệc, trưa con không ở nhà ăn cơm, có thể buổi tối mới quay về.”

“Mục Tùng khẽ “ừ”.

Mục Nhĩ cười giống như khi còn nhỏ hỏi ba cô “Ba không có gì muốn nói với con sao?”

Nhìn bộ dáng ba như vậy, Mục Nhĩ đoán được, có lẽ ba cô không biết nói những lời quan tâm an ủi cô...ha ha, Mục Nhĩ vỗ vai Mục Tùng “Ba Mục, mặc dù ba không nói nhưng qua ánh mắt của ba con có thể cảm nhận được, thật ra thì ba rất thích con!”

Sắc mặt Mục Tùng cứng đờ nhưng vẫn mở miệng “Mục Nhĩ, Mễ Hi nói con bé muốn quen Nhiễm Tái Tái.” Vừa rồi còn ở dưới lầu cầu xin ông rất lâu.

Mục Nhĩ vừa nghe liền trầm mặt, đẩy Mục Tùng ra khỏi phòng “Con mệt rồi, ngủ ngon.”

Lỗ mũi cảm thấy chua xót, cúi đầu không nhìn ánh mắt xin lỗi của Mục Tùng.

Nếu cảm thấy có lỗi tại sao còn lên tìm cô? Cô còn tưởng rằng, rốt cuộc ba cũng bỏ mẹ con kia xuống, tới lấy lòng cô, nhưng chỉ là cô si tâm vọng tưởng mà thôi! Cô ở trong nhà này địa vị kém xa hai mẹ con nhà kia.

Trước kia cô cảm giác, nếu như cô đi, trong nhà chỉ còn có ba, ba cô sẽ cô đơn. Hơn nữa, mẹ cô mất ở đây, cô không muốn rời đi.

Nhưng giây phút này, Mục Nhĩ quyết tâm, cô nhất định phải rời khỏi nhà này, bất luận như thế nào, nếu như nhà bà ngoại không cho cô ở, cô liền ở chỗ khác, thiên hạ rộng lớn, chắc chắn có chỗ cho cô ở!

Tiểu Bất Điểm vẫn nằm ở trước mặt cô, Mục Nhĩ nghĩ đi nghĩ lại, lỗ mũi không khỏi ê ẩm, nước mắt liền theo mũi chảy đến miệng, cô khổ sở lau nước mắt, buồn cười vì cảm thấy mình ngu ngốc. Cô đã lớn như vậy, còn khóc như một đứa trẻ, quá mất mặt, hơn nữa tại sao lại phải khóc! Nước mắt của cô không đáng tiền như vậy sao?

Nghĩ như vậy, cô không khóc nữa, lòng chua xót mà miệng mỉm cười, nằm úp sấp, vuốt cái đầu nhỏ của tiểu Bất Điểm, đầu người và đôi chân ở chung

một chỗ, cô cũng không cảm thấy ghét bỏ.

Trên cầu thang có tiếng bước chân, Mục Nhĩ nói “ngủ ngon” với Tiểu Bát Điểm, nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

Văn Mễ Hi đi vào, khóa cửa, đi tới bên giường Mục Nhĩ, nhỏ giọng nói “Mục Nhĩ, không phải ở trường em có người trong lòng rồi sao? Có thể nhường Nhiễm Tái Tái cho chị không!”

Mục Nhĩ không nhúc nhích, Văn Mễ Hi uốn éo cái mông ngồi xuống bên cạnh Mục Nhĩ, mơ mộng viễn vông về Nhiễm Tái Tái “Người đàn ông tốt như vậy, đừng nói là em không cần, thật ra em cũng thích, hai người chúng ta có thể cùng quen với anh ấy!”

Mục Nhĩ hít sâu, lật người, giả bộ không nghe thấy.

Đầu Tiểu Bát Điểm dịch ra ngoài, cũng thờ dài, nhắm hai mắt lại.

Văn Mễ Hi chưa từ bỏ ý định “Mục Nhĩ, chị thật sự rất thích Nhiễm Tái Tái, em giúp chị một chút đi!”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 51: Thiên hạ vô địch người không cần thể diện

Thật sự Mục Tùng rất ít khi ở nhà ăn cơm, chỉ có chủ nhật khi Mục Nhĩ về ông mới về nhà.

Cơm còn hơn nửa chén, Mục Nhĩ đứng dậy “No rồi”. Đứng dậy rời khỏi phòng ăn, cô sợ nếu cô tiếp tục ăn sẽ không khống chế được mà cầm chén ném vào hai mẹ con nhà kia.

Mục Nhĩ lên lầu tắm rồi lên giường nằm, Mục Tùng đi lên gõ cửa.

Giữ nguyên bộ dáng không động, hai mắt Mục Nhĩ nhìn chằm chằm vào cuốn sách nhưng trong lòng lại ảm áp, ba cô vẫn biết đi lên quan tâm an ủi cô, biết trong lòng cô không thoải mái.

Giờ tay vuốt mái tóc ẩm ướt của Mục Nhĩ, Mục Tùng khẽ thờ dài, Mục Nhĩ không đành lòng làm khó ông, ngẩng đầu nói với ông “Ngày mai bạn con mời dự tiệc, trưa con không ở nhà ăn cơm, có thể buổi tối mới quay về.”

“Mục Tùng khẽ “ừ”.

Mục Nhĩ cười giống như khi còn nhỏ hỏi ba cô “Ba không có gì muốn nói với con sao?”

Nhìn bộ dáng ba như vậy, Mục Nhĩ đoán được, có lẽ ba cô không biết nói những lời quan tâm an ủi cô...ha ha, Mục Nhĩ vỗ vai Mục Tùng “Ba Mục, mặc dù ba không nói nhưng qua ánh mắt của ba con có thể cảm nhận được, thật ra thì ba rất thích con!”

Sắc mặt Mục Tùng cứng đờ nhưng vẫn mở miệng “Mục Nhĩ, Mễ Hi nói con bé muốn quen Nhiễm Tái Tái.” Vừa rồi còn ở dưới lầu cầu xin ông rất lâu.

Mục Nhĩ vừa nghe liền trầm mặt, đẩy Mục Tùng ra khỏi phòng “Con mệt rồi, ngủ ngon.”

Lỗ mũi cảm thấy chua xót, cúi đầu không nhìn ánh mắt xin lỗi của Mục Tùng.

Nếu cảm thấy có lỗi tại sao còn lên tìm cô? Cô còn tưởng rằng, rốt cuộc ba cũng bỏ mẹ con kia xuống, tới lấy lòng cô, nhưng chỉ là cô si tâm vọng tưởng mà thôi! Cô ở trong nhà này địa vị kém xa hai mẹ con nhà kia.

Trước kia cô cảm giác, nếu như cô đi, trong nhà chỉ còn có ba, ba cô sẽ cô đơn. Hơn nữa, mẹ cô mất ở đây, cô không muốn rời đi.

Nhưng giây phút này, Mục Nhĩ quyết tâm, cô nhất định phải rời khỏi nhà này, bất luận như thế nào, nếu như nhà bà ngoại không cho cô ở, cô liền ở chỗ khác, thiên hạ rộng lớn, chắc chắn có chỗ cho cô ở!

Tiểu Bát Điểm vẫn nằm ở trước mặt cô, Mục Nhĩ nghĩ đi nghĩ lại, lỗ mũi không khỏi ê ẩm, nước mắt liền theo mũi chảy đến miệng, cô khổ sở lau nước mắt, buồn cười vì cảm thấy mình ngu ngốc. Cô đã lớn như vậy, còn khóc như một đứa trẻ, quá mất mặt, hơn nữa tại sao lại phải khóc! Nước mắt của cô không đáng tiền như vậy sao?

Nghĩ như vậy, cô không khóc nữa, lòng chua xót mà miệng mỉm cười, nằm úp sấp, vuốt cái đầu nhỏ của tiểu Bát Điểm, đầu người và đôi chó ở chung một chỗ, cô cũng không cảm thấy ghét bỏ.

Trên cầu thang có tiếng bước chân, Mục Nhĩ nói “ngủ ngon” với Tiểu Bát Điểm, nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

Văn Mễ Hi đi vào, khóa cửa, đi tới bên giường Mục Nhĩ, nhỏ giọng nói “Mục Nhĩ, không phải ở trường em có người trong lòng rồi sao? Có thể nhường Nhiễm Tái Tái cho chị không!”

Mục Nhĩ không nhúc nhích, Văn Mễ Hi uốn éo cái mông ngồi xuống bên cạnh Mục Nhĩ, mơ mộng viễn vông về Nhiễm Tái Tái “Người đàn ông tốt như vậy, đừng nói là em không cần, thật ra em cũng thích, hai người chúng ta có thể cùng quen với anh ấy!”

Mục Nhĩ hít sâu, lật người, giả bộ không nghe thấy.

Đầu Tiểu Bất Điểm dịch ra ngoài, cũng thờ dài, nhắm hai mắt lại.

Văn Mễ Hi chưa từ bỏ ý định “Mục Nhĩ, chị thật sự rất thích Nhiệm Tái Tái, em giúp chị một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tôi Nhổ Vào

Văn Mễ Hi đi lúc nào Mục Nhĩ cũng không rõ lắm, buổi sáng được ăn no, Tiểu Bất Điểm vui sướng phe phẩy cái đuôi, le lưỡi với cô.

Nhìn quanh phòng, không có người nào, Mục Nhĩ chậm rãi ngồi dậy mặc quần áo, thu dọn đồ đạc, chờ đến khi Nhiệm Tái Tái tới đón cô, cô chuẩn bị những thứ cần thiết, sau này cô sẽ không quay về đây nữa.

Xem thời gian, ba phút nữa là mười giờ đúng, Mục Nhĩ rửa mặt xong, mở cửa phòng, đi ra bên ngoài hóng mát.

“Chú nói đùa, Mục Nhĩ vẫn chưa đồng ý với cháu.”

Dưới lầu, giọng nói quen thuộc truyền tới lỗ tai Mục Nhĩ, cô ngẩn ra, nhấc chân chạy xuống dưới lầu.

Vội vàng xuất hiện trong phòng khách, mọi người đều đem ánh mắt dò đến trên người cô, Mục Nhĩ đi tới trước mặt Nhiệm Tái Tái “Cậu tới khi nào?”

Nhiệm Tái Tái hào phóng kéo cô qua ngồi xuống bên cạnh mình, thân mật hôn lên má cô “Vừa tới.”

Mục Nhĩ chất vấn cậu ta “Sao cậu tới mà không gọi tôi?” Nói gì với những người không liên quan này?

Nhìn ánh mắt Văn Mễ Hi nhìn chằm chằm về phía bên này, cô tạm thời không so đo khi bị Nhiệm Tái Tái chiếm tiện nghi, trao đổi ánh mắt với cậu ta, tràn đầy cảnh cáo “Ra ngoài rồi nói!” Nhiệm Tái Tái nở nụ cười âm áp “Là cậu đưa tôi vào miệng cạp, sắp bị người ta ăn rồi!”

Hai người mất qua mây lại, xem những người xung quanh như không tồn tại, Mục Nhĩ đứng dậy “Cậu chờ tôi một chút, tôi đi lấy đồ đã.”

Văn Mễ Hi nhiệt tình mở miệng “Em gái, chị giúp em cầm.”

Một bộ quần áo màu hồng nhạt đuổi theo, Mục Nhĩ cảm thấy đau lòng thay cái váy, bị chà đạp! Lại nhìn khuôn mặt Văn Mễ Hi, đó là trang điểm! Ha Ha Ha, không khỏi khâm phục, thật sự không buông tha một chút cơ hội nào! Nhiệm Tái Tái tới đây là vì Mục Nhĩ, sao cậu ta có thể không biết cô không muốn gặp những người này chứ? Ngay cả ba ruột của cô cô còn không muốn nhìn.

Chuyện của Mục Ái Ái đối với cô là một đả kích không nhỏ, nhưng trời sinh cô lạc quan tự tin, rất nhanh liền thoát khỏi giai đoạn u ám kia, nếu như không phải do hai mẹ con nhà này, Nhiệm Tái Tái tin tưởng, Mục Nhĩ có thể sống cuộc sống còn tốt hơn.

Cầm túi lớn túi nhỏ từ trên lầu xuống, Mục Tùng hỏi Mục Nhĩ “Con đi dự tiệc sao còn mang theo nhiều đồ như vậy?”

Mục Nhĩ mặt không đỏ tim không loạn trả lời “Đều là đồ dùng cần thiết.”

Cô lập lòe trả lời nước đôi, Thi Hoa Nhĩ chen vào “Mục Nhĩ, mấy đứa đều bằng tuổi, Mễ Hi ở nhà cũng không có nhiều bạn bè, con mang chị ra ngoài chơi đi.”

Nhiệm Tái Tái vẫn nở nụ cười, nhận túi đồ trên tay Mục Nhĩ, bỏ vào sau cốp xe.

Văn Mễ Hi không cầm gì trong tay, cô ta muốn biểu hiện nhưng Mục Nhĩ không cho cô ta đụng vào đồ của mình.

Đi theo sau lưng Mục Nhĩ, ánh mắt mê hoặc bắn về phía Nhiệm Tái Tái, con người Văn Mễ Hi cũng muốn rớt ra ngoài.

Về mặt Mục Nhĩ nghiêm túc “Buổi tiệc này không phải của tôi, tôi không làm chủ được.”

Mục Tùng biết Mục Nhĩ không muốn đem Văn Mễ Hi đi cùng, liền bảo Nhiệm Tái Tái đi đường cẩn thận, để bọn họ rời đi.

Mục Nhĩ ngồi xuống ghế cạnh tài xế vừa mới thở phào, cửa sau bị mở ra, Thi Hoa Nhĩ đẩy Văn Mễ Hi “Mễ Hi con phải học Mục Nhĩ một chút, sau này giao tiếp nhiều một chút, nếu không con mãi sẽ là cô gái khuê tú không bước ra cổng trước không vào cổng sau.”

Chương 53: Đi

Một tia chớp bổ xuống, Mục Nhĩ còn chưa kịp phản ứng, Nhiễm Tái Tái mở cửa xe bước xuống, đi tới trước mặt hai mẹ con, trên mặt nở nụ cười nhưng tay lại động “Đi không thể nói như vậy, cô Văn nho nhã, điềm tĩnh như vậy tương đối thích hợp không bước ra cổng trước không vào cổng sau thì tốt hơn.”

Trả lại nguyên lời mà bà ta nói, Nhiễm Tái Tái đã túm người ném ra khỏi xe của mình “Chào chú chúng cháu đi, mọi người vào đi.”

Lên xe, đập chân ga, không thèm để ý đến những người khác, dù thế nào đi nữa cậu cũng đã đón được người, để lại khối xe cho người khác cũng chẳng sao, vui sướng huyết sáo.

Qua kính chiếu hậu, Mục Nhĩ thấy Văn Mễ Hi đuổi theo mấy bước, liên tục vỗ ngực đầy tiếc nuối, sắc mặt rất đặc sắc!

“Tiện Nhân, sao cậu làm người lại thất đức như vậy, con gái người ta thật tâm với cậu, cậu lại không thương tiếc ném xuống.” Lúc này cô nhìn thấy khi Nhiễm Tái Tái túm Thi Hoa Nhĩ và Văn Mễ Hi, chính là cực kỳ không khách khí, Mục Nhĩ cũng hoài nghi, choáng nha, có phải nhân cơ hội hạ độc hay không! Tuy là trách cứ Nhiễm Tái Tái nhưng trên mặt lại rất rục rỏ.

Dừng huyết sáo, Nhiễm Tái Tái có ý hiểu sai ý “A! Sao tôi lại nghĩ thấy mùi dấm chua Sơn Tây ở đây?”

Mục Nhĩ trợn mắt nhìn cậu ta “Tiện Nhân! Người chị kia của tôi rất tốt, vẫn còn là khuê nữ, hai là cậu thử một chút xem?”

Nhiễm Tái Tái la lên “Đừng, tha cho tôi đi! Tôi còn muốn sống thêm vài năm.”

Vừa rồi cậu ta cố ý kêu “Cô Văn”, vốn dĩ chỉ là con của người khác, không biết sao ba Mục Nhĩ lại nhiệt tình như vậy, còn nói cậu ta là vị hôn phu của Mục Nhĩ, sao còn hướng về phía cậu ta làm loạn như vậy? Cậu ta rãnh rỗi nên chơi trò chó vờn mèo. Thật sự là hoàn hảo, Mục Nhĩ rất thích! Vấn đề là cô ta nhìn qua không phải dạng gì tốt, cậu ta vẫn nên tránh thì tốt hơn!

“A! Đúng rồi, Tiểu Bát Điểm vẫn còn ở đó!” Mục Nhĩ nghĩ tới liền hướng về phía Nhiễm Tái Tái kêu lên.

Nhiễm Tái Tái thả chậm tốc độ “Phải quay lại mang đi sao?”

Vừa rồi dồn hết sự chú ý lên người hai mẹ con nhà kia, cô không nhìn thấy Tiểu Bát Điểm đứng đó lưu luyến không rời “Ừ, mang đi.”

Nơi này không phải trong thành phố, Nhiễm Tái Tái quay ngược đầu xe, quay trở lại.

Trước cửa nhà, Tiểu Bát Điểm vẫn giống như tối hôm qua nằm im, cái đầu lười biếng đặt trên hai chân trước, nhắm mắt lại, không có tinh thần.

Nghe tiếng xe, Tiểu Bát Điểm hạ mắt, Mục Nhĩ ngồi chồm hồm xuống dang tay với nó, Tiểu Bát Điểm đứng dậy, chạy về phía Mục Nhĩ, đầu chó chạm vào đầu người, Mục Nhĩ cười khúc khích, đẩy cơ thể nó ra, chỉ chỉ cửa xe “Đi lên.”

Tiểu Bát Điểm vui sướng phe phẩy cái đuôi to dễ dàng nhảy lên xe, Mục Nhĩ cũng đi lên xe, đóng cửa xe, hớn hờ nói với Nhiễm Tái Tái “Đi thôi!”

Không nhìn thấy ai Mục Nhĩ cảm thấy hơi mất mát.

Tiểu Bát Điểm đi đâu cũng không có ai quan tâm tới.

Nghiêng đầu thấy Tiểu Bát Điểm là lười đứng trên xe vẫy đuôi với cô, Mục Nhĩ cười rộ lên “Được rồi, ngồi xuống! Bây giờ chúng ta bỏ nhà đi, sau này không về nữa, tao đi đâu, mày sẽ ở đó được không?”

Tiểu Bát Điểm hiểu tính người, bước một bước tới, đầu tựa vào trên đùi Mục Nhĩ làm nũng.

Chương 54: Lừa Cô

“Để mình nuôi Tiểu Bất Điểm!” Nhiễm Tái Tái đột nhiên nói.

Một người một chó, đồng thời nhìn về phía người lái xe, Tiểu Bất Điểm thì phòng bị, Mục Nhĩ thì tò mò. “Cậu muốn tách tôi với nó ra sao? Tôi không muốn!”

Đối với mọi quyết định của Mục Nhĩ, cậu ta không hỏi nhiều, cô bỏ nhà đi thì bỏ nhà, cậu ta nghĩ cách cướp cô về tay mình là được.

Nhiễm Tái Tái nghiêm túc “Cậu cũng có thể ở chỗ của tôi”. Mục đích chính là như vậy!

Mục Nhĩ còn ngu ngơ hỏi “Cậu ở một mình hay ở cùng người nhà cậu?”

Nhiễm Tái Tái nghe thấy vậy lại có hy vọng! Trên mặt vẫn giả bộ nghiêm túc “Tôi ở một mình.” Xem như bây giờ không phải như vậy, vì cô, lập tức có thể như vậy!

Mục Nhĩ nhũu mày suy nghĩ “Không được không được, chúng ta tới nhà bà ngoại tôi trước đi, để Tiểu Bất Điểm ở đó, chúng ta tới chỗ của Quý Tư.”

Nhiễm Tái Tái cũng cần có thời gian chuẩn bị, không phản đối, không tranh luận với cô, trực tiếp đưa Tiểu Bất Điểm tới nhà Mục Nhân Chương. Trước khi đi Mục Nhĩ còn nói với Tiểu Bất Điểm “Mày ngoan ngoãn ở đây, tối tao sẽ về.” Bình Thường thỉnh thoảng Tiểu Bất Điểm cũng tới đây, giống như người một nhà, Tiểu Bất Điểm biết ông bà ngoại, ông bà ngoại cũng biết nó, Tiểu Bất Điểm liền ngoan ngoãn nằm dưới đất, không nhúc nhích.

Cao Sênh Anh không thích chó, mỗi lần Tiểu Bất Điểm tới đây, Cao Sênh Anh đều không cho nó vào nhà, Mục Nhĩ cảm thấy phiền não, muốn cho Tiểu Bất Điểm ở lại, còn phải tiêu phí rất nhiều công sức.

Nhưng hiện tại cô không có cách nào đem nó đi, không thể làm gì khác hơn là như vậy.

Mục Nhân Chương và Cao Sênh Anh thấy Mục Nhĩ đi cùng Nhiễm Tái Tái không nói nhiều liền để hai người đi.

Nhiễm Tái Tái nhìn thấy rõ ánh mắt không muốn nhìn thấy Tiểu Bất Điểm của Cao Sênh Anh, trên đường đi còn dụ dỗ Mục Nhĩ “Để tôi nuôi Tiểu Bất Điểm đi, chỗ tôi cái gì cũng có, trước khi bạn tôi ra nước ngoài, có nhờ tôi nuôi chó giúp, tôi mua rất nhiều đồ, đáng lẽ định vứt bỏ rồi, quay về dọn dẹp một chút Tiểu Bất Điểm có thể vào ở rồi.”

Vừa nghe Nhiễm Tái Tái nói như vậy Mục Nhĩ liền động lòng. Bà ngoại thật sự không muốn nhìn thấy chó, đây không phải là chuyện chỉ xảy ra một hai ngày, Mục Nhĩ muốn đưa Tiểu Bất Điểm tới nhà bà ngoại, không phải là điều dễ dàng, hoặc là nói nếu như để Tiểu Bất Điểm ở lại sẽ bị bà ngoại xem thường. Mọi người không thích nhìn sắc mặt người khác mà sống, huống chi lại là một con chó nhạy cảm, Tiểu Bất Điểm nhà cô đặc biệt nhạy cảm, Mục Nhĩ sợ nó không vui.

“Tiện Nhân, cậu có thể nuôi tốt nó sao?” Mục Nhĩ chần chừ.

Về mặt Nhiễm Tái Tái thành thật “Nếu cậu không yên tâm có thể cùng nó tới sống chung! Dù sao tôi cũng không thường ở đó.”

“Cậu không thường ở đó vậy làm sao chăm sóc nó? Cả tuần tôi đều ở trong trường, cậu sẽ ngược đãi nó sao?” Mục Nhĩ xù lông.

Nhiễm Tái Tái cảm thấy sai lầm, sờ dĩ cậu ta nói như vậy còn không phải là muốn lừa cô tới ở sao? “Không có, không phải tôi không thường xuyên ở nhà, chỉ là thỉnh thoảng đi công tác, lúc tôi không có ở nhà sẽ nhờ người khác chăm sóc. Chỉ là người khác chăm sóc không thể tốt bằng mình tự chăm sóc!”

Mục Nhĩ bối rối “Để tôi suy nghĩ kỹ đã.”

Nghĩ đi nghĩ lại, đã tới nhà của Quý Tư, ba mẹ cô ấy không có nhà, trong nhà chỉ có cô ấy và người giúp việc, buổi tiệc được tổ chức ở đây.

Xe dừng, trước khi xuống xe, Nhiễm Tái Tái cười lại nói “Tiểu Mục Nhĩ, khi nào thì cậu có thể trả lời tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: MẠch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Vì để Nhiễm Tái Tái cùng tham gia bữa tiệc, Mục Nhĩ nói dối mà không biết ngượng “thế nào cũng được”. Nhìn Nhiễm Tái Tái nở nụ cười, Mục Nhĩ chợt cảm thấy lạnh xương sống “Ánh mắt của cậu như vậy là có ý gì? Tôi hỏi hận.”

Nhiễm Tái Tái cứng đờ “Gặp lại sau.” Xoay người muốn rời đi.

Mục Nhĩ lập tức kéo cậu ta, bắt đắ dĩ nói “Quay về rồi nói sau không được sao? Chỉ là không thể quá đáng, nếu không tôi sẽ tức giận.”

Đối phó với Nhiễm Tái Tái cô chỉ cần nói “tôi tức giận” hay “tôi không để ý tới cậu” là hiệu quả nhất.

Nhiễm Tái Tái vui tươi hơn hờ dặt tay lên vai cô “Tuyệt đối không quá đáng, cậu không cần làm bất cứ chuyện gì.”

Cậu ta nói nhẹ như nước chảy, Mục Nhĩ càng rợn cả tóc gáy, nhú mảy, hít sâu một hơi, cô thật lòng không muốn tham gia bữa tiệc này!

Xuống xe, nhìn xung quanh, cái sân vốn dĩ trống trải, có mười chiếc xe sang trọng đậu bên trong, Nhiễm Tái Tái biết rõ những chiếc xe kia phải hơn một trăm triệu trở lên, xem ra bạn của Mục Nhĩ không phải người đơn giản. Cậu ta rất may mắn, hoàn hảo là Mục Nhĩ tìm cậu ta đi cùng cô.

Mới vừa vào cửa, đã có người xông về phía Mục Nhĩ, Đường Tiểu Náo như thấy được vị cứu tinh, vội vàng chạy tới, lôi kéo cánh tay cô, giọng nức nở “Rót cuộc cậu cũng tới rồi!” Hoảng hốt không định thần được, con người thỉnh thoảng nhìn về chỗ khác.

Mục Nhĩ lên cong môi, cô hỏi “Cậu tới một mình sao?”

Đường Tiểu Náo gật đầu, cô đương nhiên tới một mình, cô không có người đi cùng “Mình cho rằng chỉ có mấy người.” Vừa tới đây, Đường Tiểu Náo đã tròn tròn mắt, Quý Tư quả thật là tìm tất cả đàn ông mà cô ấy quen tới? Trong nhà này, không dưới ba mươi người đàn ông.

Quý Tư từ trong nhà vệ sinh ra ngoài, sắc mặt trắng nhợt, nhìn thấy Mục Nhĩ, xông về phía cô kêu lên “Sao cậu còn đưa bạn trai tới?”

Mục Nhĩ thấy như vậy, cô rất bội phục bản thân vì đã dự kiến trước, tìm Nhiễm Tái Tái tới, vội vàng kéo cánh tay Nhiễm Tái Tái “Ừ, có kèm theo bạn trai!”

Quý Tư nhìn cô chăm chăm, cười lạnh, gương mặt liếc mắt nhìn Nhiễm Tái Tái “Hôm nay những người tới đây đều là người độc thân, Mục Nhĩ lại là hoa đã có chủ.” Nhiễm Tái Tái cười “Tôi còn độc thân.” Cậu ta nguyện ý nhân nhượng với bạn của cô.

Quý Tư nhú mảy, người này, khó lường!

Chỉ là những người kia thấy Mục Nhĩ đưa theo người khác tới sẽ có phản ứng thế nào.

“Trì Mộc Nhiên đâu?”

Ban đầu Quý Tư muốn dùng Trì Mộc Nhiên để kích thích cô, Mục Nhĩ không nhìn thấy Trì Mộc Nhiên, liền đảo mắt tìm trong đồng người.

Quý Tư nhìn một vòng, không còn nhìn thấy những người lúc nãy nữa “Khương Lê! Có gặp Trì Mộc Nhiên không?”

“Không có!” Khương Lê vừa nói chuyện vừa đi về phía bọn họ.

Đường Tiểu Náo.....Đó là bạn gái cũ của anh ta, hiện tại không còn những hiềm khích của lúc trước, quan hệ của hai người tạm được, anh ta chưa từng gặp Mục Nhĩ, liền hỏi Quý Tư “Tiểu mỹ nữ này là ai, sao không giới thiệu một chút?”

Quý Tư liếc nhìn Khương Lê “Không biết tự hỏi sao?” Quay người đi, đi hỏi Sở Quan Nam người lúc nãy đi cùng Trì Mộc Nhiên.

Khương Lê nhìn bộ dáng Nhiễm Tái Tái, buồn cười, ngược lại đưa tay hướng về phía Nhiễm Tái Tái “Khương Lê, xin hãy quan tâm nhiều hơn.”

Nhiễm Tái Tái khề cười, trong ánh mắt mọi người xung quanh, giọng nói sâu thẳm “Tay súng thần, rất hân hạnh! Nhiễm Tái Tái.”

Nhiễm Tái Tái há miệng, nói ra danh hiệu của Khương Lê, Khương Lê thay đổi ánh mắt nhìn Nhiễm Tái Tái “Ồ! Xem ra cũng là người trong nghề!”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Bí Mật Của Trì Mộc Nhiên

“Làm gì có, chỉ là thám tử tư thôi.” Nhiễm Tái Tái khiêm tốn.

Ba chữ “thám tử tư” rơi vào tai Khương Lê, trong đầu mơ hồ thoáng qua một văn kiện đã từng đọc, Khương Lê thu tay, trên mặt vẫn nở nụ cười nhưng lại không giống như lúc nãy “Cậu đây, biết càng nhiều bí mật, chết càng nhanh.” Loại người trình thám như vậy không phải trong lòng cũng có rất nhiều bí mật sao?

Nhiễm Tái Tái vẫn nở nụ cười như cũ “Mệnh tôi cứng, không chết được.”

Mắt nhìn chăm chăm Nhiễm Tái Tái, Khương Lê cũng không muốn biết tâm tư của Mục Nhĩ thế nào, ngược lại thấy được Đường Tiểu Náo đã từng làm

tìm gan đau đớn “Ai làm gì em? Nhìn bộ dáng em sợ hãi thế nào kia?”

Đường Tiểu Náo không nói gì, lắc đầu lúi kẻo Mục Nhĩ.

Khương Lê buồn cười “Vây em cùng qua chơi đi.” Đưa tay liền kéo Đường Tiểu Náo, Đường Tiểu Náo vội né tránh, đứng sau lưng Mục Nhĩ “Tôi không muốn qua đó, tự anh chơi đi.”

Khương Lê cất bước tới sau lưng Mục Nhĩ kéo Đường Tiểu Náo “Cũng không phải người ngoài, mọi người đều quen nhau, cùng nhau chơi đi.”

Nhiệm Tái Tái thấy Đường Tiểu Náo không muốn đi qua liền nói “Con gái bọn họ muốn nói chuyện riêng, chúng ta không cần can thiệp vào.”

Khương Lê nghe vậy, nở nụ cười quý dị, nâng ly với Nhiệm Tái Tái, xoay người bỏ đi.

“Sớm biết như vậy, mình sẽ không tới, đánh chết cũng không tới.” Đường Tiểu Náo sợ hãi nói, bởi vì trong phòng có nhiều người không khí ngột ngạt, sắc mặt cực kỳ đỏ.

Nhiệm Tái Tái nhìn nam nữ trong phòng, trong lòng buồn cười, mỗi người đều không vui lắm “Vây bây giờ chúng ta đi thôi.”

Mục Nhĩ hướng về phía cậu ta “Nếu có thể rời đi vậy bọn tôi đã không tới.”

Tiểu gia hóa Quý Tư, muốn chết sao!

Không muốn tới cũng đã tới rồi, Nhiệm Tái Tái nắm tay Mục Nhĩ, đi vào trong biển người “Sống ở đâu thì yên ở đó thôi.” Một tầng lại một tầng người mở ra, Mạc Diệp Thanh và Phong Dã Hồi nhìn về phía bọn họ, trên mặt không có chút gợn sóng nào.

Đường Tiểu Náo vừa bước tới liền đụng phải Mạc Diệp Thanh và Phong Dã Hồi, còn không sợ chết, cùng Phong Dã Hồi bốn mắt nhìn nhau, trái tim non nớt, lại trở nên không bình tĩnh, không thể khống chế được.

Quý Tư chạy lên lầu hai tìm Trì Mộc Nhiên, cô ở trên lầu có thể quan sát hết mọi thứ dưới lầu, nhìn ánh mắt Mạc Diệp Thanh và Mục Nhĩ, nhếch miệng cười, đẩy một cánh cửa ra.

Trong phòng Trì Mộc Nhiên đứng sau lưng Phàn Di Ái bóp vai cho anh ta, Phàn Di Ái ngồi đối diện Lục Hai, trước mặt hai người có tờ giấy A4, trên giấy có viết chữ.

“Trì Mộc Nhiên, nếu cậu không ra, tôi không quản cậu nữa.” Quý Tư nghiêng người ngồi trên tay vịn ghế của Lục Hai, hai tay khoanh trước ngực.

Trì Mộc Nhiên liếc nhìn Phàn Di Ái, ánh mắt dường như đang hỏi “Muốn đi ra ngoài sao?”

Phàn Di Ái không quay đầu lại, đẩy tay cô xuống, ánh mắt vẫn nhìn tờ giấy A4 như cũ.

Quý Tư đứng dậy cùng Trì Mộc Nhiên đi xuống lầu.

Trong phòng, Lục Hai dựa vào ghế, bắt chéo hai chân “Trực tiếp tìm Lục Ba nói rõ ràng không được sao? Quan hệ của cô ấy và Tường Nhạc rất tốt, có thể Tường Nhạc sẽ nghe cô ấy.”

Phàn Di Ái không lên tiếng, hai chân mày nhăn lại như là không đồng ý.

Nếu anh ta đồng ý, cũng sẽ không làm những thứ này.

Lục Hai là thương nhân, bọn họ đều là những con người làm quan hoặc cống hiến cho đất nước, vốn dĩ Lục Hai không nhúng tay vào chuyện của bọn họ, còn không phải là cô nhóc kia lôi kéo anh, muốn tìm hiểu chuyện của Trì Mộc Nhiên.

Lúc trước Trì Mộc Nhiên nói không cần thận roi xuống cống là nói dối!

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Cậu Không Hiểu

Chỉ là trong lúc vô tình bị bọn cô tận mắt nhìn thấy phát hiện ra mà thôi, Trì Mộc Nhiên “ngoài ý muốn” bị Lục Hai điều tra không phải chỉ một hai lần, trong tay Lục Hai luôn có hình chụp lúc Trì Mộc Nhiên đi chung với Đường Tiểu Náo cùng Mục Nhĩ, hay là người hay gây rắc rối cho Trì Mộc Nhiên!

Lúc Lục Hai tra được Tường Nhạc, không tra hỏi, nói với Quý Tư là không tra ra được, sau này chú ý nhiều hơn một chút. Quý Tư là một người thông

mình, chọc cho Lục Hai cười bắt Lục Hai giao hết những gì có trong tay ra, trừng mắt chỉ tay vào Lục hai kêu lên “Em mặc kệ, em chỉ có mấy người chị em đó, nếu bọn họ xảy ra chuyện, em cũng cảm thấy không tốt!”

Đối phương nể mặt Trì Mộc Tu, không làm quá khó coi, nhưng bọn họ cứ một lần lại một lần thử dò xét Trì Mộc Nhiên, có lần xuýt nữa ra tay với cô, nếu không phải Trì Mộc Nhiên có bản lĩnh thì đã sớm nằm trong quan tài.

Trải qua chuyện như vậy, Quý Tư càng muốn gặp bạn trai thần bí của Trì Mộc Nhiên, cô đã sớm nghe nói về Phàn Di Ái, lúc cô và Lục Hai đính hôn cô mới biết, anh ta là anh trai cùng cha khác mẹ với Lục Hai, lớn hơn cô.

Nói tóm lại, người gây phiền toái cho Trì Mộc Nhiên là Tường Nhạc, Tường Nhạc lại vì một người tên là Mẫn Thanh.

Phàn Di Ái nói rồi, thật ra thì người Tường Nhạc muốn tìm không phải là Trì Mộc Nhiên, chỉ bởi vì Trì Mộc Nhiên thân với Phàn Di Ái, anh ta chỉ muốn trả thù cho người yêu, Tường Nhạc cùng Phàn Di Ái là bạn học, từng vào sinh ra tử cùng nhau, sau này lại xảy ra một ít chuyện.....càng lúc càng xa.

Tường Nhạc là vì Mẫn Thanh, đối với Phàn Di Ái mà nói là một người phụ nữ đặc biệt. Phàn Di Ái không muốn mất mặt, mà Tường Nhạc nhìn thấy Phàn Di Ái không hỏi han cũng không nói chuyện, loại cảm giác này rất vi diệu.

Trì Mộc Tu suốt ngày bay tới bay lui giữa bắc và nam, thủ đô không phải là nơi dễ ở, anh ta không thể có được một giấc ngủ ngon, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể bị người ta đánh thức từ trong giấc mộng, cho nên không có nhiều tinh lực đặt sự chú ý lên người Trì Mộc Nhiên, nhưng anh biết sẽ có người chăm sóc cho em gái.

Đi xuống dưới lầu, Quý Tư nói với Trì Mộc Nhiên “Nếu không dứt khoát vậy hôm nay cậu cũng tìm một người đi! Đỡ phải lo lắng, kính hải cùng với sự nguy hiểm tính mạng khi ở chung với Phàn Di Ái. Không ai giống như cậu hết, yêu đến nỗi như thế này, mình cũng không nhìn ra anh ta quan tâm tới cậu, chia tay đi.”

Trì Mộc Nhiên chỉ trả lời một câu “Cậu không hiểu.” Không nói thêm gì nữa.

Kém nhiều tuổi thì sao, cô thật sự không quan tâm một chút nào, không phải cô cũng ở chung một chỗ với Lục Hai sao? “Vậy cậu dự định thế nào? Vẫn để cho người ta đối với cậu như vậy sao?”

Nghe nói cô gái tên Mẫn Thanh đó từ nhỏ đã có tình cảm thâm thiết với Phàn Di Ái, Mẫn Thanh không chịu làm hòn ngọc quý của một gia tộc, đi theo Phàn Di Ái, anh ta đi tới đâu thì cô đi tới đó. Kết quả người ta mang thai, Phàn Di Ái liền bỏ, khi sắp sinh thì phát hiện sự tồn tại của Trì Mộc Nhiên, trong lúc bất chợt liền biến mất không thấy người đâu! Là bạn thân của Mẫn Thanh, Tường Nhạc không tìm Phàn Di Ái gây phiền toái mà tìm Trì Mộc Nhiên.

Quý Tư đột nhiên đứng lại, ngửa đầu hỏi Trì Mộc Nhiên đang ở trên cầu thang “Cậu đừng nói với mình, bây giờ cậu vẫn ở chung với Phàn Di Ái?”

Trì Mộc Nhiên không lên tiếng, tiếp tục đi xuống dưới lầu, Quý Tư tức giận, xoay người quay lại đi tìm Phàn Di Ái.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tiệp Nhân Không Phải Là Lốp Xe Dự Phòng

“Cậu đi đâu!” Trì Mộc Nhiên quay lại kéo Quý Tư, Quý Tư cũng mất kiên nhẫn “Nếu cậu cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn gì cũng bị tàn phế!”

“Đi thôi, mọi người đều chờ ở dưới.” Trì Mộc Nhiên lôi kéo Quý Tư, không cho cô quay lại, kéo cô xuống dưới lầu.

Quý Tư bị buộc phải đi theo phía sau cô “Trì Mộc Nhiên, cậu tự nói xem, cậu và Phàn Di Ái ở chung kết quả sẽ thế nào? Nếu như cậu yêu anh ta, mình không có gì để nói, mình thật sự sẽ chúc phúc cho cậu, nhưng anh ta yêu cậu sao?”

Vấn đề này Trì Mộc Nhiên chưa từng nghĩ tới, là một người cực kỳ miễn cảm trong vấn đề cảm xúc, gãi gãi mái tóc ngắn lồm chồm, Trì Mộc Nhiên trả lời “Biết rồi, mình đi xuống xem một chút còn không được sao?”

Rốt cuộc quan hệ của Trì Mộc Nhiên và Phàn Di Ái là thế nào ngay cả chính cô cũng cảm thấy mơ hồ, trừ anh trai, chỉ có Phàn Di Ái, còn lại cô đều cảm thấy vô cảm đối với những người đàn ông khác, đối với sự lệ thuộc vào Trì Mộc Tu và Phàn Di Ái là thiên tính bẩm sinh, là thói quen tích lũy lâu ngày, trong khoảng thời gian ngắn cô không thể nào sửa được.

Cầm ly rượu trên tay Đường Tiểu Náo mấy lần muốn nói cho Mục Nhĩ biết Mạc Diệp Thanh cũng ở đây nhưng Nhiễm Tái Tái cũng ở đây, cô không thể nói ra, tâm thần bất định, hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm một người không biết cười bao giờ.

Cô vừa sợ nhìn thấy anh lại khao khát muốn nhìn thấy anh, cô vẫn chưa trả lại tiền cho anh, cô phải trả lại tiền cho anh, đúng, cô muốn trả lại cho anh.

Đang đắm chìm vào trong suy nghĩ, Quý Tư cùng Trì Mộc Nhiên đi tới trước mặt bọn họ, Quý Tư hỏi Đường Tiểu Náo “Đã nhìn thấy ai thuận mắt chưa?”

Đường Tiểu Náo nhỏ giọng hỏi Quý Tư “Mình muốn tìm Phong Dã Hồi.”

Đừng nói Quý Tư, ngay cả Mục Nhĩ cùng Trì Mộc Nhiên đều kinh ngạc “Cậu muốn tìm ai?”

Khuôn mặt nghìn năm lạnh lùng như băng liền xuất hiện trong đầu, Quý Tư buồn cười “Đường Tiểu Náo, cậu thật sự là muốn ngược đãi! Cậu chắc chắn muốn tìm một tảng băng chứ?”

Đường Tiểu Náo lắc đầu “Không phải, mình nói, ai nha, dù sao mình cũng tìm anh ta có chuyện, cậu giúp mình tìm anh ta đi.” Cô đảo mắt liên tục cũng không tìm thấy bóng dáng của anh.

Ánh mắt Quý Tư đảo xung quanh, sau đó “à” một tiếng, cánh tay đụng vào Mục Nhĩ “Thấy đàn anh không?”

Mục Nhĩ “.....Đàn anh nào?” Cô vẫn đứng im một chỗ, có người tới gần liền bị Nhiễm Tái Tái đuổi đi.

Quý Tư nhìn về phía mọi người không dễ dàng phát hiện ra “Ừ! Mạc Diệp Thanh ở đâu thì Phong Dã Hồi ở đó.”

Mục Nhĩ như bị đông cứng, chậm chạp đi tới trước mặt Quý Tư “Cậu.....sao không nói sớm!”

Nếu như biết đàn anh cũng tới cô sẽ không nói Nhiễm Tái Tái đi cùng!

Xem như Nhiễm Tái Tái không tồn tại, Quý Tư nói “Vốn dĩ muốn cho cậu bất ngờ! Ai biết cậu có bánh xe dự phòng.”

Mục Nhĩ muốn bóp chết Quý Tư “Tiện nhân không phải bánh xe dự phòng!”

Bây giờ quả thật cô khóc không ra nước mắt, không biết vừa rồi đàn anh có nhìn thấy hai người bọn họ hay không? Không biết vừa rồi cô có làm chuyện gì quá đáng hay không?

“Không qua chào hỏi đàn anh sao?” Quý Tư không chê loạn tiếp tục hỏi Mục Nhĩ, ánh mắt nhìn Nhiễm Tái Tái chớp chớp.

Nhiễm Tái Tái vẫn luôn nở nụ cười ấm áp “Muốn qua chào hỏi không?”

Đường Tiểu Náo túm cánh tay Mục Nhĩ “Mục Nhĩ, cậu đi theo mình qua đó đi.” Trả lại tiền cho Phong Dã Hồi cô liền ổn định.

Quý Tư lôi kéo Trì Mộc Nhiên đi tìm đối tượng thích hợp trong đám người, bỏ lại Mục Nhĩ đang phát điên cùng Đường Tiểu Náo tìm gan loạn chiến, để mặc các cô tự do phát huy, dù sao ở nhà cô, cô cũng không sợ sẽ xảy ra chuyện không hay.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tiểu Mục Nhĩ, Anh Là Gì Của Em?

Nhiễm Tái Tái nói “Mình ở đây đợi các cậu.”

Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo như con gió chạy tới trước mặt Mạc Diệp Thanh và Phong Dã Hồi.

Bốn người gặp mặt, người mở miệng trước là Mục Nhĩ, cô không biết nên để tay ở chỗ nào “Sao đàn anh cũng ở đây?” Cô tuyệt đối là một người tẻ nhạt.

Mạc Diệp Thanh mặt không đổi sắc “Không đến làm sao gặp được em.”

Giọng nói của anh đặc biệt chua, Phong Dã Hồi nghe thấy liền hých anh một cái, cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó.

Mục Nhĩ bị một câu nói của Mạc Diệp Thanh khiến cho khuôn mặt đỏ bừng.

Đường Tiểu Náo cố lấy hết dũng khí, hướng về phía người đang cúi đầu “Phong Dã Hồi, tôi có thể nói chuyện riêng với anh không?”

Phong Dã Hồi giương mắt nhìn Đường Tiểu Náo, ý bảo cô đi về phía cửa sổ không có người đứng.

Đề lại Mạc Diệp Thanh cùng Mục Nhĩ, Mục Nhĩ vẫn còn đang suy tư, rốt cuộc lời nói của đàn anh có ý gì? Là ghen sao? Hay là tức giận cô đi chung với Nhiễm Tái Tái? “Đàn anh, em.....”

“Ăn cơm tối chưa?” Mạc Diệp Thanh ngắt lời cô, khuôn mặt không có biểu cảm gì hỏi cô.

Mục Nhĩ lắc đầu, vừa nhắc tới cô liền cảm thấy đói bụng.

Mạc Diệp Thanh nắm cổ tay cô, đưa cô ra ngoài.

“Đàn anh chúng ta đi đâu vậy?” Mục Nhĩ đi theo phía sau hỏi, Mạc Diệp Thanh trả lời đơn giản “Ăn cơm.”

Mất thấy sắp ra khỏi phòng, Mục Nhĩ liền khẩn trương “Đàn anh, em đến cùng bạn, chúng ta.....” Có thể nói với bạn em một chút được không?

Còn chưa nói hết câu, Mạc Diệp Thanh quay đầu lại, cô ngoan ngoãn ngậm miệng, giống như học sinh phạm lỗi.

Hai người không ai nói chuyện, Nhiễm Tái Tái thấy bọn họ muốn rời đi liền đi tới, nở nụ cười với Mạc Diệp Thanh chào hỏi “Chúng ta lại gặp mặt.” Mạc Diệp Thanh thấy anh ta chướng mắt, ánh mắt Nhiễm Tái Tái nhìn Mạc Diệp Thanh không mấy hữu nghị, mặc dù ngoài miệng nở nụ cười nhưng trong ánh mắt tràn đầy đao guim.

Mục Nhĩ vội vàng nói với Nhiễm Tái Tái “Minh muốn đi ăn cơm với đàn anh.”

Nhiễm Tái Tái lại làm ánh mắt tràn đầy bi thương “Cho nên? Cậu định bỏ mặc mình?”

Mục Nhĩ lập tức áy náy, người cầu xin đi cùng là cô “Tiện Nhân.....”

Nhiễm Tái Tái nhanh tay ôm khuôn mặt cô, hướng về phía môi cô hôn “Minh muốn một điều kiện trước khi đi, tạm biệt.” Phất tay bỏ đi.

Mục Nhĩ ngây ngốc tại chỗ, còn chưa lấy lại tinh thần sau “điều kiện” của Nhiễm Tái Tái.

Nhiễm Tái Tái biến mất không thấy bóng dáng, Mạc Diệp Thanh dắt tay Mục Nhĩ, cất bước đi. Lên xe, hai người không nói câu nào, lúc xuống xe, Mạc Diệp Thanh nói “Loại lễ nghi này rất thường gặp, sau này tránh xa một chút.”

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Mạc Diệp Thanh, có quỷ mới biết trong lòng anh tràn đầy tức giận thế nào!

Cô nhóc này có phản ứng chậm chạp, cũng không biết hét lên, dường như cô rất thích ngược đãi anh.

Ăn cơm xong, Mạc Diệp Thanh hỏi cô “Muốn anh đưa em về nhà sao?”

Ánh mắt Mục Nhĩ tràn đầy xin lỗi, cũng không nói ra lý do, sững sờ gật đầu “Em tới nhà bà ngoại.”

Mạc Diệp Thanh cảm thấy không thoải mái, chuyển tay lái, một tay chống cửa sổ xe, thay đổi hành trình, đi tới nhà riêng của anh.

Đến nhà, xuống xe, kéo Mục Nhĩ tới trước xe, để cô ngồi lên trên, Mạc Diệp Thanh hỏi “Tiểu Mộc Nhĩ, rốt cuộc anh là gì của em?”

Mục Nhĩ tự cảm thấy sai, dắt theo Nhiễm Tái Tái, vừa rồi hình như Nhiễm Tái Tái còn “hôn” cô, cô nghĩ rồi khẽ trả lời “Đàn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: So Đo? Hay Là Để Ý?

Mạc Diệp Thanh nhắm mắt hít sâu, giữ chặt gáy cô, nghiêng đầu hôn lên cánh môi cô “Anh là gì của em?”

Cơ thể Mục Nhĩ không tự chủ run lên, giống như cô nhìn ra Mạc Diệp Thanh đang tức giận “Đàn anh.....”

Mạc Diệp Thanh lại một lần nữa giữ chặt gáy cô, lần này mút sâu lưỡi của cô “Anh là gì của em?”

Mục Nhĩ muốn khóc, lần này cô không trả lời, ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Mạc Diệp Thanh, thật là uất ức.

Mạc Diệp Thanh nhẹ giọng nói ra lời nói nhẹ như gió bay, tay phải giúp cô vén sợi tóc vương trên mặt “Tiểu Mục Nhĩ, em đã làm chuyện đó với người khác sao?”

Mục Nhĩ vội vàng lắc đầu.

Mạc Diệp Thanh lại hỏi “Em cảm thấy đàn anh có thể cho phép người khác làm những chuyện như vậy với em sao?”

Mục Nhĩ nháy mắt, không biết trả lời như thế nào anh mới không tức giận.

Mạc Diệp Thanh nhìn khuôn mặt bối rối của cô, bàn tay ấm áp vuốt ve bên má cô, ngón tay cái nhẹ nhàng miết tai cô “Tiểu Mục Nhĩ, hiện tại hai chúng ta đang quen nhau, trong lúc chúng ta quen nhau anh không cho phép người thứ ba xen vào, em có hiểu không?”

Mục Nhĩ gật đầu, đột nhiên tựa như không hiểu nhìn Mạc Diệp Thanh, hai người bọn họ là đang quen nhau sao? “Đàn anh.....em.....”

Mạc Diệp Thanh hôn lên đôi môi đang mấp máy của cô, bởi vì cô đang nói chuyện, vừa đúng lúc cánh môi khẽ hở, trái tim Mục Nhĩ run lên, vội vàng nhắm nghiền hai mắt.

Lỗ tai là chỗ mẫn cảm của Mục Nhĩ, Mạc Diệp Thanh hiểu rõ cơ thể cô như lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa tai cô, miệng khẽ hôn, giọng hà hơi nói chuyện, cơ thể Mục Nhĩ không tự chủ được nóng lên, Mạc Diệp Thanh nói gì cô cũng gật đầu.

Thanh âm của Mạc Diệp Thanh lúc này là một thứ xa lạ với Mục Nhĩ nhưng cũng lại là một sự hấp dẫn trí mạng. Trong một khoảng thời gian rất lâu, Mục Nhĩ nghĩ nếu như không có những sự đại đột ngột lúc ban đầu như thế này, thì sẽ không khó khăn lúc dứt đoạn như vậy? Hay hoặc là nói.....Có phải sẽ không như vậy.

So với hai lần trước, Mục Nhĩ không cảm thấy đau đớn, ngược lại cảm thấy vui vẻ mê người, cực kỳ hài hòa.

Mạc Diệp Thanh hôn lỗ tai cô, hai cơ thể hết sức quấn lấy nhau.

Không nói lời dư thừa, Mạc Diệp Thanh liền nhỏ giọng hỏi cô “Anh là gì của em?”

Mới vừa rồi hình như anh có nói rồi “Người đàn ông của em.”

Mạc Diệp Thanh lại hỏi, giọng nói khàn khàn, làm trái tim Mục Nhĩ đập rộn lên “Anh là gì của em?”

Mục Nhĩ ngước đầu, cơ thể không bị khống chế thả lỏng “Anh là .....người đàn ông của em.”

Mạc Diệp Thanh muốn Mục Nhĩ phải nhớ “Ngoan, nhớ, anh là người đàn ông của em.”

Mục Nhĩ nhú mày, muốn gật đầu nhưng không làm gì được.....

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, cả người Mục Nhĩ xụi lơ, cuối cùng bị Mạc Diệp Thanh giữ ở lại, ngày hôm sau khi tỉnh dậy lại ở tình trạng ở trên người Mạc Diệp Thanh.

Nhiệm Tái Tái quay về nhưng không đi về nhà Mục Nhân Chương, Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương đều cho rằng Mục Nhĩ và Nhiệm Tái Tái ở lại nhà bạn, liền không gọi điện thoại, tối qua Mạc Diệp Thanh nhắn tin “không về nhà” cho số điện thoại có tên ông ngoại, liền không có ai quấy rầy, anh sung sướng thỏa mãn.

Trong Ngô Đồng Uyển, Phong Dã Hồi cũng trở về phòng, Đường Tiểu Náo co rúc trên ghế sa lon, Phong Dã Hồi ngủ trên giường, hai người cũng không tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chăm Sóc Anh.

Ngày hôm qua sau khi Mục Nhĩ cùng Mạc Diệp Thanh rời đi, Khương Lê nhìn thấy Phong Dã Hồi mới biết tại sao Đường Tiểu Náo lại như vậy.

Đường Tiểu Náo còn chưa kịp mở miệng nói chuyện với Phong Dã Hồi, Khương Lê liền đi tới lôi kéo hai người bọn họ với lý do mời rượu. Bởi vì Đường Tiểu Náo chưa nói gì nên Phong Dã Hồi uống hết ly này đến ly khác, khi đã cảm thấy bản thân đã đạt cực hạn, nếu uống nữa sẽ không thể nói chuyện, liền thấp giọng hỏi Đường Tiểu Náo “Tìm tôi làm gì?”

Khương Lê nhìn thấy trong lòng liền bốc hỏa, quá nhiều, bắt đầu mời Đường Tiểu Náo uống rượu.

Đường Tiểu Náo không uống nhưng không thể ngăn được, quay đầu lại, Phong Dã Hồi uống giúp cô không ít, may là Quý Tư đi tới mới chịu thả bọn họ đi, Quý Tư cho người đưa Phong Dã Hồi về, Đường Tiểu Náo không thể làm gì khác hơn là đi theo, đưa anh đến Ngô Đồng Uyển.

Vừa vào cửa, Phong Dã Hồi liền chạy vào nhà vệ sinh, đóng cửa, Đường Tiểu Náo ở bên ngoài đợi cả nửa tiếng, bị dọa sợ đến nỗi đi tới đi lui không

biết phải làm thế nào cho phải, cũng không dám bỏ đi.

Trong đầu thoáng hiện lên bộ dáng của người khi say rượu, Đường Tiểu Náo rung mình một cái, giờ tay gõ cửa, bên trong không có ai trả lời. Nghĩ tới mấy năm trước một đàn anh qua đời vì uống rượu, cô cắn răng một cái, vận tay nắm cửa, mở cửa đi vào, Phong Dã Hồi dựa vào bồn rửa mặt không nhúc nhích.

Phản ứng đầu tiên của Đường Tiểu Náo chính là vội vàng chạy tới, giờ tay thăm dò hơi thở của anh, cảm thấy vẫn còn hô hấp mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó mới phát hiện cô bị dọa sợ đến nỗi lưng ướt đầm mồ hôi.

Khẽ kêu mấy tiếng, Phong Dã Hồi giương mắt nhìn cô, mặc dù uống nhiều nhưng anh vẫn tỉnh táo, không làm loạn. Đường Tiểu Náo không thể không thừa nhận, Phong Dã Hồi là người say rượu đặc biệt mà cô từng gặp, tư lượng tốt nhất, nói với anh cái gì anh cũng nhớ.

Đường Tiểu Náo nói “Hay là tôi giúp anh chuẩn bị nước, anh tắm một chút nhé?”

Dù sao lúc đầu anh cũng uống không nhiều, sau đó uống giúp cô mới trở thành như vậy.

Phong Dã Hồi không lên tiếng, nhắm mắt lại.

Đường Tiểu Náo thấy anh cao lớn hơn so với ba năm trước, có chút khó khăn “Tôi.....Hay là tôi giúp anh rửa mặt rồi anh lên giường ngủ là được rồi.”

Bỏ qua sự khó chịu, Phong Dã Hồi không để ý tới Đường Tiểu Náo, đứng thẳng người, đầu đau như nứt vịn vào tường đi ra khỏi phòng vệ sinh, đi về phía giường, đi tới đi lui, suýt nữa ngã xuống, Đường Tiểu Náo nhanh tay lẹ mắt đỡ được anh, đỡ cánh tay anh, đưa anh đi về phía giường.

Sau khi nằm lên giường, cảm giác khó chịu vẫn chưa hết nhưng Phong Dã Hồi vẫn không quên lúc này Đường Tiểu Náo tìm mình, nghiêng đầu đối mặt với cô, muốn nhìn kỹ nhưng anh lại khó chịu nhắm mắt, thật sự mờ không nổi “Tìm tôi có chuyện gì?”

Đường Tiểu Náo thấy anh khó chịu, nghĩ tới nghĩ lui hỏi một câu “Anh chắc chắn bây giờ tôi nói gì sáng mai sau khi tỉnh lại anh sẽ nhớ chứ?” Bình thường những người uống nhiều ngày hôm sau khi tỉnh lại không phải đều sẽ không nhớ gì sao? Nhưng anh lại không giống với những người bình thường.

Phong Dã Hồi khẽ “ừ” một tiếng, nhú mày, dạ dày lại bắt đầu khó chịu, uống nhiều rượu đến nỗi này thật sự là sống không bằng chết.

Đường Tiểu Náo đứng cách anh không xa “Không phải lúc trước tôi còn cầm cửa anh rất nhiều tiền sao, khi nào thì anh rảnh, tôi cầm đến cho anh, hay là anh cho tôi tài khoản rồi tôi chuyển khoản cho anh cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chính Thức Qua Lại

Đối với khoản tiền kia Đường Tiểu Náo chấp nhất muốn trả lại anh, Phong Dã Hồi xem như hiểu được “Ừ, hôm nào tôi tới tìm cô, cô có thể đi được rồi.”

Đường Tiểu Náo đứng im tại chỗ, bối rối, trong đầu cô không có bất kỳ ý tưởng nào, nếu như cô rời đi, ngộ nhỡ anh xảy ra chuyện thì làm sao? Năm trước Trì Mộc Nhiên phải chạy tới bệnh viện còn không phải do anh trai cô ngộ độc rượu sao, may mắn cấp cứu kịp thời, rửa dạ dày mới có thể lượm về một cái mạng. Cô cũng không muốn buông tay mặc kệ, vừa suy nghĩ liền đi tới phòng khách chuẩn bị thức đêm canh chừng người say rượu, ngày mai trời sáng rồi rời đi.

Lúc đầu cô còn chơi điện thoại, điện thoại hết pin, cô liền mở ti vi xem, mờ âm lượng nhỏ nhất, xem một chút, không biết ngủ thiếp trên ghế sa lon từ lúc nào.

Phong Dã Hồi biết cô không rời đi, cũng không còn hơi sức để quan tâm tới cô, liền mơ màng ngủ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Phong Dã Hồi mở mắt nhìn một vòng liền ấn nút nghe.

Đầu dây bên kia nói mấy câu liền cúp máy.

Phong Dã Hồi đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh, thấy ti vi còn mở, lúc này mới nghĩ tới người ngày hôm qua vẫn chưa rời đi liền đi về phía ghế sa lon trong phòng khách.

Đường Tiểu Náo như con mèo đáng thương nằm cuộn trên ghế sa lon, trên người không đắp chăn, có lẽ là lạnh nên ôm chặt gối không buông, không có

một chút hình tượng của cô gái xinh đẹp như ban ngày nhưng lại khiến người ta thích, khiến người ta yêu.

Suy nghĩ kỳ quái này vừa mới lóe lên, Phong Dã Hồi liền sai bước quay lại, hôm nay anh đã có hôn thê, còn có thể làm được gì khác?

Sau khi rửa mặt thay quần áo, trước khi rời khỏi phòng Phong Dã Hồi đi về phía ghế sa lon trong phòng khách, đá chân lên ghế sa lon, đánh thức Đường Tiểu Náo “Tôi phải ra ngoài, cô có đi không?”

Đường Tiểu Náo đang mơ màng ngủ liền bị giật mình, nhắm chặt hai mắt, giơ tay lên xoa, giọng mũi nặng nề “ừ”.

Phong Dã Hồi quay lại nhìn khuôn mặt đầy mê hoặc của cô, ánh mắt không thể rời, bởi vì có lẽ do cô vừa tỉnh ngủ, cũng có lẽ bị cảm lạnh rồi, khuôn mặt ửng hồng làm cho người ta muốn捏 một cái.

Đẩy cửa đi ra ngoài, Phong Dã Hồi lái xe rời đi, hỏi Đường Tiểu Náo “Đi đâu?”

Đường Tiểu Náo khoát tay, không lên xe, chỉ đi ra khỏi Ngõ Đồng Uyển “Anh đi đi, tôi có thể tự về.”

Nói giống như.....

Phong Dã Hồi không hỏi, cô muốn đi liền đi, cô sẽ không nói cho cô biết nơi này không có xe buýt chỉ có xe taxi.

“Đúng rồi, khi nào thì anh rảnh, số tiền kia.....” Mắt thấy anh sắp rời đi, Đường Tiểu Náo liền không quên chuyện quan trọng.

Phong Dã Hồi lười phản ứng lại “Tôi tìm cô.” Tiếc chữ như vàng, ném cho Đường Tiểu Náo ba chữ, lạnh lùng lái xe biến mất.

Từ Ngõ Đồng Uyển về nhà trọ Đường Tiểu Náo phải đi bộ mất bốn tiếng, trên người cô không có tiền, dọc đường đi khát nước muốn chết, cũng không có nước mà uống, sau khi về đến nhà việc đầu tiên mà cô làm chính là cầm một ly nước uống, sau đó nằm lên giường nghỉ ngơi, chân của cô đi nhiều đến nỗi muốn tàn phế luôn rồi!

Ở nhà họ Mộc, Mộc Nhĩ ở trong phòng trên lầu hai cười khúc khích, Tiểu Bất Điểm nhắm mắt nằm trên mặt đất, sau khi Mạc Diệp Thanh đưa cô về nhà, cô không ngừng cười.

Đàn anh nói, hai người bọn họ đang qua lại, chính thức xác nhận quan hệ yêu đương! Đây đối với Mộc Nhĩ mà nói quả thực là một tin vô cùng tốt!

Mộc Nhân Chương cùng Cao Sênh Anh ở dưới lầu vừa xem kịch vừa nói chuyện “Mộc Nhĩ không thể ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Nhà Họ Mộc

Từ lúc Mộc Nhĩ đem theo nhiều đồ như vậy tới nhà, Cao Sênh Anh đã biết Mộc Nhĩ có ý định gì, ngay cả chó cô cũng mang đến thì có nghĩa chính là không có ý định quay về nữa.

Mộc Nhân Chương không đồng ý với quyết định của Cao Sênh Anh “Con bé cũng đã tới đây rồi, cũng chỉ là thêm một đôi đũa, cả tuần con bé đều ở trường, nó muốn ở đây thì để nó ở đây là được rồi.” Ông chỉ có một người con gái, kẻ đầu bạc đã tiễn người đầu xanh, không phải người ta nói yêu ai yêu cả đường đi lối về sao, Mộc Nhĩ thật sự làm cho người khác yêu thích, Mộc Nhân Chương không thiếu cháu trai nhưng chỉ yêu thích đứa cháu ngoại duy nhất này.

Cao Sênh Anh quyết giữ nguyên quyết định của mình “Không phải chúng ta chỉ có một mình con bé.”

Trong nhà này Mộc Nhân Chương là một người nương tử, mà Cao Sênh Anh lại là một người quả cảm sấm rền gió cuốn, những việc lớn đều do bà quyết định.

Nói đến chuyện Mộc Nhĩ Mộc Nhân Chương liền mù quáng “Con bé không muốn về nhà, chỉ muốn ở lại đây, sao lại không thể cho con bé ở?”

Cao Sênh Anh dịu dàng cười, đối phó với ông, đây là điều lợi hại nhất “Dù cho bây giờ con bé ra ngoài ở tôi có thể lặng lẽ chu cấp tiền cho con bé, chứ duy nhất không thể ở nơi này.”

Mộc Nhân Chương giận đến xoay mặt, Mộc Nhĩ không thiếu tiền, cô thiếu tình thương của mẹ, thiếu sự thương yêu của mọi người!

Cao Sênh Anh dụ dỗ, giọng nói cực nhẹ nhàng “Nếu con bé ở đây, cậu cùng các anh trai của nó nhìn thấy sẽ không sao nhưng nếu các mẹ cùng chị dâu nhìn thấy, có thể bảo đảm họ đồng lòng với con bé không? Không xuất hiện mâu thuẫn không? Xem như ngoài miệng không nói nhưng trong lòng khó tránh khỏi có thành kiến, chuyện này đối với con bé không tốt, đối với những người trong nhà cũng không tốt.”

Mục Nhân Chương nghĩ không ra, cháu ngoại của ông tới đây ở thì làm sao?

Rốt cuộc Cao Sênh Anh là phụ nữ, nghĩ tỉ mỉ, phân tích với ông “Một ngày hai ngày thì không sao, hoặc là sau này mỗi ngày tới đây ăn cơm đều có thể chỉ duy nhất không thể ở lại nơi này.” Tận Tình nêu ra ví dụ, giọng điệu Cao Sênh Anh đầy dụ dỗ “Các mẹ cùng chị dâu muốn đợi con bé tốt lên là do họ cam tâm tình nguyện, nhưng nếu con bé đột nhiên chuyển tới đây ở, chúng ta lại không làm gì, những đứa trẻ khác cũng sẽ có ý kiến, khó tránh khỏi sẽ có thành kiến với con bé.”

Mục Nhân Chương đỏ mặt, lỗ mũi chua xót “VẬY bà muốn con bé đi đâu?”

Cao Sênh Anh nói ông đều hiểu, thật sự Mục Nhĩ không thể ở lại đây, vì sự hài hòa trong gia đình, ông không thể giữ Mục Nhĩ ở lại.

Lúc Mục Nhĩ đi vệ sinh xong, vốn muốn đi xuống xem trò vui với ông bà ngoại nhưng lại nghe thấy có điều không đúng, cô liền đứng trên cầu thang nghe, nghe đến đó cô liền che miệng rót nước mắt, ông ngoại vĩnh viễn là người thương cô nhất, cô không muốn ông ngoại đau lòng vì cô.

Cao Sênh Anh không lên tiếng, Mục Nhân Chương im lặng, một mình khổ sở.

Nhà họ Mục là một gia tộc nổi tiếng, phải nói là một gia đình thịnh vượng không ngừng phát triển, không thể không có người nào tâm phúc, không có người nắm quyền, nhà họ bọn họ là một chuỗi dây thừng đồng nhất, chính là xuất phát từ nhà Cao Sênh Anh.

Bà chưa bao giờ bênh vực ai, vĩnh viễn xử lý công việc đều rất công bằng. Nhà ai cũng sẽ có một người không hiểu thuận hoặc dính vào chuyện không hay, nhưng nhà họ Mục vài chục năm nay không có một ai, chỉ có duy nhất một cô con gái ngậm trong miệng chỉ sợ tan ra, gả cho một người đàn ông mà cô tự chọn, quay đầu lại đã bị đoạt miệng vì bị cướp chồng.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Mục Nhĩ Là Một Đứa Bé Ngoan

Cao Sênh Anh để Mục Nhĩ ở lại một đêm, dù sao lúc trước cô cũng không ít lần ăn vạ ở đây, huống chi lúc trước cô chưa từng nghĩ tới bà ngoại lại không hoan nghênh cô ở lại nơi này. Thường ngày cô ở đây còn thân thuộc hơn những con cháu nhà họ Mục. Bây giờ nghĩ lại, hậu bối sống cùng ông bà ngoại trong một căn phòng lớn, đừng nói hậu bối, cứ cho là một người thân thuộc, trong trí nhớ của cô dường như chỉ có một mình cô? Ý nghĩ như vậy đột nhiên hiện lên trong đầu, cô nén tiếng khóc, yên lặng rơi nước mắt.....

Nghe thấy cuộc trò chuyện của ông bà ngoại, cô không đi xuống dưới lầu nữa, sợ không thể khống chế cảm xúc của bản thân sẽ bị Mục Nhân Chương cùng Cao Sênh Anh phát hiện, rón rén quay trở lại phòng ngủ.

Lại nói, Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương có đau lòng về Mục Nhĩ hay không? Không thể nghi ngờ, đó là thật lòng thương yêu! Nhất là Mục Nhân Chương, không che giấu thương yêu, có lúc mấy cháu dâu vừa đùa vừa thật rằng ăn dấm chua với đứa cháu ngoại này.

Mục Nhĩ là đứa bé ngoan, luôn hiểu thuận với Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương, bốn bác trong nhà đều dựa vào điểm này cộng với việc bọn họ chỉ có một người em gái duy nhất là Ái Ái, yêu ai yêu cả đường đi lối về, tự nhiên bọn họ cũng sẽ thương yêu Mục Nhĩ! Có lúc các mẹ và các chị cũng sẽ ghen tức.

Trốn trong chăn lau nước mắt rồi ngủ lúc nào không hay, Tiểu Bát Điểm giống như cái bóng, hiểu tính người, Mục Nhĩ đi đâu con người của nó liền đảo đến đó, giống như “người bảo vệ”.

Mục Nhĩ thật bất ngờ rằng Tiểu Bát Điểm có thể đi vào phòng cô!

Suy nghĩ thêm một chút, dù sao cô ở đây thêm mấy tiếng nữa sẽ lập tức bị đuổi đi, lòng chua xót nhận ra tại sao Cao Sênh Anh không “ghét bỏ” Tiểu Bát Điểm, thật ra thì bà vô cùng ghét.

Ngày hôm sau trời vừa sáng Mục Nhĩ liền bò dậy, sửa soạn, thu dọn đồ xong, giả bộ như không có gì đi xuống dưới lầu.

Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương đi tập thể dục về, Mục Nhĩ đã thành thạo chuẩn bị xong bữa sáng cho hai người. Các bác đưa tới sữa đậu, bột củ sen, sữa tươi... Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương từng nói với bọn họ rằng hai người ăn không hết nhưng vẫn không thể ngăn cản bọn họ tận hưởng, không ngừng đưa đồ ăn qua.

Nghe nói từ lúc còn bé Cao Sênh Anh đã được sống trong một gia đình có điều kiện, có không ít thứ ăn không quen, bà chưa bao giờ bú sữa mẹ, vì vậy bữa ăn sáng của Mục Nhân Chương vĩnh viễn là các loại sữa, những thứ Cao Sênh Anh không ăn không uống được đều do Mục Nhân Chương giải quyết. Một khay bánh bao, một khối bánh mì, đó là bữa ăn sáng căn bản của Cao Sênh Anh. Mà Mục Nhĩ ăn món ăn mà bản thân thích, chính là mì gói.

Ngồi trước bàn ăn sáng Mục Nhân Chương không khỏi vui mừng.

Có không ít đứa bé hiếu thảo, nhưng người hiểu bọn họ, giúp bọn họ giải buồn chỉ có một mình Mục Nhĩ!

Thử hỏi Mục Nhân Chương thích ăn gì, Cao Sênh Anh thích ăn gì, mỗi một thói quen trong bữa ăn của bọn họ là gì, mọi người trong nhà từ lớn đến bé có ai hiểu rõ bằng Mục Nhĩ chứ? Ngay cả lúc Ái Ái còn sống cũng không hiểu rõ như Mục Nhĩ.

Mục Nhĩ giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, vui vẻ ngồi cùng Mục Nhân Chương và Cao Sênh Anh ăn sáng, trước khi Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương tới bàn Tiểu Bất Điểm đã ngoan ngoãn chạy ra ngoài sân.

Không làm khó hai người, Mục Nhĩ ăn sáng, dọn dẹp đơn giản, vui sướng nói với Cao Sênh Anh muốn tới nhà bạn, buổi tối sẽ không về đây mà cùng bạn quay về trường.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đường Tiểu Náo, Mình Không Có Nhà Để Về

Cao Sênh Anh nghĩ như vậy cũng tốt, có lẽ qua vài ngày, Mục Nhĩ sẽ nghĩ thông suốt rồi quay về nhà. Liền không nói gì để cho cô đi, tro mắt nhìn cô ôm đồ rời khỏi nhà họ Mục.

Về phần Tiểu Bất Điểm? Mục Nhĩ không giao phó, Cao Sênh Anh cũng không hỏi cô lúc nào thì đem con vật này đi, bắt đắc dĩ tạm thời lưu lại.

Ngược lại Mục Nhĩ lại muốn đem “Tiểu Bất Điểm” rời đi, nhưng hiện tại ngay cả bản thân cô còn không biết phải đi đâu thì làm sao có thể lo lắng cho nó. So với ở bên ngoài, cô càng muốn “Tiểu Bất Điểm” ở lại nhà họ Mục bị bà ngoại xem thường còn hơn, cô tin tưởng “Tiểu Bất Điểm” sẽ không phải chịu khổ.

Lúc đi Mục Nhĩ không nói gì với Mục Nhân Chương, mãi cho tới buổi tối lúc ăn cơm không thấy Mục Nhĩ đâu, Mục Nhân Chương hỏi Cao Sênh Anh, Cao Sênh Anh vừa nói Mục Nhĩ đã rời đi, Mục Nhân Chương nhất thời quăng đĩa “Có phải bà phải ép con bé đến mức không chỗ nương thân không?”

Cao Sênh Anh cười ôn hòa “Ông thấy tôi ép con bé sao?”

Không có tận mắt nhìn thấy, Mục Nhân Chương không nói gì, im lặng hờn dỗi.

Cao Sênh Anh chậm rãi cười, nhẹ giọng nói “Con bé nói đi tìm bạn, không về, buổi chiều sẽ cùng bạn quay về trường học.”

Mỗi tuần chiều chủ nhật Mục Nhĩ đều về trường, buổi tối còn phải lên lớp tự học, bắt đầu một tuần mới, điều này Mục Nhân Chương biết rõ.

Đi ra từ nhà họ Mục, Mục Nhĩ đi trên đường, cô không biết mình có thể đi tới đâu.

Một mình thuê phòng ở? Theo như Quý Tư nói phải là cái loại kiếm người xấu để kiếm tiền, cô không dám, cô không có gan!

Bây giờ cô muốn người bạn thân nhất là Tiệp Nhân chứa chấp cô, nhưng cô dám không? Đản anh sẽ tức giận.....

Xem như cô và Tiệp Nhân không có gì, cô nam quả nữ ở chung không được thích hợp cho lắm? Huống chi bây giờ cô là người đã có bạn trai!

Nghĩ đến Mạc Diệp Thanh, cô lại đỏ mặt, ngây ngốc cười.

Người đi đường nhìn thấy một cô gái đáng yêu xinh đẹp sao lại có chút không bình thường? Nhìn cô với ánh mắt đồng tình.

Đi tới đi lui, mùi thơm bay về phía cô, lúc này Mục Nhĩ mới ý thức được, đói bụng rồi, phải ăn cơm.

Mua một cái chân gà bự cùng với bún gạo, chờ sau khi ăn no mới có thể giải quyết mọi chuyện đúng không? Đây là tôn chỉ làm người!

Không có ai ngồi cùng, cô ngồi ăn trưa một mình. Cô không thể quay về nhà bà ngoại, nghĩ tới liền đau lòng, từ trong túi giấy móc ra đùi gà, nhìn như bắt đắc dĩ kỳ thực nước miếng cũng sắp chảy ra, thông thả ung dung tỉ mỉ thưởng thức, từng miếng từng miếng da gà, một miếng lớn thịt gà béo ngậy, khỏi phải nói là ngon tới mức nào!

“Mục Nhĩ? Sao cậu lại ăn cơm một mình ở đây!

Nhìn thấy Đường Tiểu Náo, Mục Nhĩ miệng còn ngậm thịt gà thiếu chút nữa khóc lên.

Đây chính là nhìn thấy người thân!

Tình cảm thân thiết!

Nhìn bộ dáng ngu ngốc của cô, Đường Tiểu Náo nhanh chóng lấy tay giúp cô nhuận khí, sợ cô nghẹn “Cậu ăn chậm một chút, uống miếng nước rồi lại nói.”

Mục Nhĩ khoát tay, không cần nước trong tay Đường Tiểu Náo, khó khăn nuốt thịt gà đang mắc kẹt trong cổ họng, khuôn mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng trôi qua sự khó khăn này “Đường Tiểu Náo! Mình không có nhà để về!”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ngôi Nhà Nhỏ Ấm Áp

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tiểu Náo nhăn nhó, hiện tại không có thời gian nói nhiều với Mục Nhĩ, liền nói Mục Nhĩ chờ cô tan làm.

Ngồi từ hơn mười hai giờ tới ba giờ, Đường Tiểu Náo tan làm, Mục Nhĩ cũng ngồi trong tiệm mấy tiếng, cô cũng không ngủ, vừa ra ngoài liền hỏi Đường Tiểu Náo “Cậu làm thêm ở đây sao?”

Bình thường ở trong ký túc xá Đường Tiểu Náo không nói nhiều, bị Mục Nhĩ phát hiện cũng không lừa gạt “Đúng vậy! Tớ đi làm thêm.”

Mục Nhĩ suy nghĩ, không hỏi nhiều, chỉ nhớ gì hỏi đó “Cậu thiếu tiền tiêu sao?”

Đường Tiểu Náo toát mồ hôi, vui vẻ cười “Dù sao cũng rảnh rồi nên làm thôi!”

Mục Nhĩ còn đang suy nghĩ không biết nên làm gì tiếp theo, không nghe thấy lời Đường Tiểu Náo nói.

Đường Tiểu Náo nhìn khuôn mặt tràn đầy tâm sự của cô “Đúng rồi, hôm nay sao cậu lại một mình tới đây ăn cơm?” Cô nhớ rõ nhà cô ấy không ở gần đây.

Thở dài, Mục Nhĩ yếu ớt nói “Một lời khó nói hết, tớ không có chỗ dung thân trong thiên hạ to lớn này.”

Đường Tiểu Náo phì cười “Cậu bị đuổi ra ngoài sao?”

Mục Nhĩ không còn hơi sức lắc đầu.

Đường Tiểu Náo lại đoán “Những người đó bắt nạt cậu?” Ở trường học có mấy lần Văn Mễ Hi tới tìm Mục Nhĩ, những người ở trong ký túc xá đều biết tình hình của Mục Nhĩ.

Mục Nhĩ lại một lần nữa lắc đầu.

Hai người vừa đi vừa nói, Mục Nhĩ không có mục đích đi theo Đường Tiểu Náo. Sau đó Đường Tiểu Náo nghĩ, dứt khoát, dù sao bây giờ Mục Nhĩ cũng không có nhà để về, cô liền trực tiếp dẫn cô ấy tới chỗ cô thuê, một căn phòng nhỏ đơn sơ ấm áp.

Mục Nhĩ vui mừng, la to “Oa, Đường Tiểu Náo! Sao mình không biết là bạn ở một mình?”

Cảm giác này quá đã!

Mục Nhĩ chỉ biết mỗi thứ sáu hoặc ngày nghỉ, ai về nhà của người ấy, hoặc thỉnh thoảng lúc hẹn hò đi chơi liền nói trước địa điểm, không có ai hỏi nhà bọn họ ở đâu, trong nhà có những ai, một nhóm người, mọi người đều như vậy, ngu ngốc tầm ngu.

Lần này thì hay rồi, lập tức giải quyết được vấn đề của Mục Nhĩ, cô vui mừng hỏi Đường Tiểu Náo “Cậu có thích chỗ không?”

Ánh mắt Đường Tiểu Náo nhìn cô đầy phòng bị “Cậu muốn làm gì?”

Mục Nhĩ thành thật khai báo “Hi hi, theo mình bỏ nhà đi còn có “Tiểu Bất Điểm” đáng yêu!”

Đường Tiểu Náo không thể làm gì liếc nhìn cái ổ nhỏ nhỏ của mình, nhắm mắt gật đầu.

Không đợi được đến tối, Mục Nhĩ lôi kéo Đường Tiểu Náo về nhà họ Mục, nói rõ tình huống với Cao Sinh Anh cùng Mục Nhân Chương rồi đưa “Tiểu Bất Điểm” đi.

Đường Tiểu Náo dùng kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn ngoài đời thuyết phục Mục Nhân Chương, bảo đảm Mục Nhĩ ở cùng cô sẽ không có vấn đề gì. Mục Nhân Chương liên tục cường điệu vấn đề rằng ở bên ngoài có thể gặp những vấn đề gì nhất định phải gọi điện thoại cho ông, Mục Nhĩ gật đầu, bày

giờ trong lòng cô rất vui.

Bộ dáng Đường Tiểu Náo vừa nhìn đã biết là đứa bé ngoan, dễ dàng khiến cho người lớn thích, yên tĩnh, không nói nhiều, cũng không làm ồn, Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương rất yên tâm khi để Mục Nhĩ ở cùng cô. Mục Nhĩ lên lầu lấy hành lý, Cao Sênh Anh hỏi tình trạng bối cảnh của Đường Tiểu Náo, hỏi tại sao một cô gái trẻ như vậy đã sớm thuê phòng ở bên ngoài ở lâu như vậy?

Đường Tiểu Náo không nói cụ thể, chỉ nói ba cô hiện tại không ở cạnh cô, không biết mẹ đi đâu nên ở một mình, hiện tại cũng quen rồi.

Nhìn thấy cô bé kiên cường như vậy, Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương đều có hảo cảm, càng yên tâm để Mục Nhĩ ở cùng cô, Mục Nhĩ và cô bé là bạn học lại còn là bạn thân, bạn cùng phòng, thật hoàn mỹ.

Hai người bọn họ cả tuần năm ngày đều ở trường học, Mục Nhân Chương liền hỏi Mục Nhĩ “Tiểu Bất Điểm” có thể đi cùng không?

Sau khi tới Mục Nhĩ đã gọi điện thoại cho Nhiệm Tái Tái, trong lòng không giấu được vẻ vui sướng nói với Mục Nhân Chương “Tiện Nhân nuôi giúp cháu, chủ nhật cháu sẽ đưa nó về.”

Lúc đầu Mục Nhân Chương không biết “Tiện Nhân” mà Mục Nhĩ nói là ai, sau đó Nhiệm Tái Tái xuất hiện ông liền hiểu.

Có người đối xử tốt với Mục Nhĩ khiến Mục Nhân Chương rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giá Đua Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Nhiệm Tái Tái Tức Giận

Đợi đến lúc Đường Tiểu Náo cùng Mục Nhĩ dắt “Tiểu Bất Điểm” rời đi không còn thấy bóng dáng thì đôi mắt của Mục Nhân Chương cũng đỏ lên, trong lòng ông khó chịu, ông muốn Mục Nhĩ ở đây làm một cô công chúa bé nhỏ.

Cao Sênh Anh nhìn thấy nhưng không nói gì, dù sao cũng phải có quá trình thích ứng đúng không?

Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo vừa tới chỗ trọ thì thấy một chiếc xe sang trọng đậu trước cửa.

Nhiệm Tái Tái xuống xe, ánh mắt rất là u oán, đi tới nhìn “Tiểu Bất Điểm”.

“Ồ chỗ tôi không phải tốt hơn sao? Cần gì phải làm điều thừa, phiền toái!”

Mục Nhĩ hướng về phía Nhiệm Tái Tái không ngừng cười “Đúng vậy, người ta cũng nói, khoảng cách sinh nỷ miếu!”

Nhiệm Tái Tái lười phải nói chuyện với cô, không nhận được bầu “Tôi còn không nuôi nổi mày sao.” Đưa tay cầm dây xích chó trong tay Mục Nhĩ.

Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo đồng thời sững sờ, sau khi phản ứng kịp mới phát hiện ra là Nhiệm Tái Tái nói chuyện với “Tiểu Bất Điểm”, Mục Nhĩ nắm chặt sợi dây “Cậu đi đi, tôi không muốn cậu nuôi nó giúp tôi.” Cô còn chưa giao “Tiểu Bất Điểm” cho cậu ta mà cậu ta đã bắt đầu tính toán.

“Nói một chút cũng không cho sao?” Nhiệm Tái Tái muộn phiền, muốn cô tới chỗ cậu ở khó khăn như vậy sao?

“A! Cậu làm gì vậy?”

Mục Nhĩ vừa bước chân lên cầu thang, Nhiệm Tái Tái đã bước lên theo, Mục Nhĩ nhăn nhó hét lên.

Đường Tiểu Náo đi ở đằng trước nghe Mục Nhĩ la lên, quay đầu nhìn Mục Nhĩ cùng Nhiệm Tái Tái rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Nhiệm Tái Tái thấy Đường Tiểu Náo không thèm để ý tới mình, không nói ra được ngụ ý của ánh mắt kia, dù sao cũng không thân thiện, khó chịu hay là căm tức, cậu ta nhìn chằm chằm Mục Nhĩ cắn răng nghiến lợi “Người ta là qua sông rút ván, cậu còn chưa có qua sông đã muốn hủy cầu, có để cho mình nuôi con chó này hay không?”

Cậu ta buồn bực, tính tình cô nhóc này khó chịu, có phải do cậu ta nuông chiều mà ra? Nhìn xem, cô nói chuyện với người khác đều là ôn tồn, đối với cậu ta thì sẵn giọng, cách nói chuyện không giống nhau.

Vừa nghĩ như thế trong lòng Nhiệm Tái Tái lại khó chịu!

Đây không phải là những nỗi niềm trong lòng cậu ta, hai người bọn họ quá thân thuộc nên cô mới đối với cậu ta như vậy sao? Cậu ta cảm thấy bản thân là một nhân tài! Nghĩ như vậy, tâm tình Nhiệm Tái Tái lại tốt hơn, khuôn mặt vốn dĩ nhăn nhó liền nở nụ cười, nhìn Mục Nhĩ, không biết xấu hổ đi theo Đường Tiểu Náo vào trong phòng, trong tay nắm dây xích buộc “Tiểu Bất Điểm”.

Mục Nhĩ còn cầm hành lý trên tay, suy nghĩ một chút lời Nhiễm Tái Tái nói, tạm thời quyết định không so đo cùng cậu ta, đi vào phòng, trừ Tiệp Nhân cô cảm thấy không ai có thể giúp cô nuôi “Tiểu Bất Điểm”.

Chạy quanh căn phòng một lần, Nhiễm Tái Tái càng nhủ chặt chân mày.

“Làm gì vậy? Không thấy đang cản đường sao?”

Mục Nhĩ đứng sau lưng Nhiễm Tái Tái, lời nói không dịu dàng theo thói quen.

Đứng trước cửa phòng, tính khí nóng nảy của Nhiễm Tái Tái lại tái phát “Mục Nhĩ, sao cậu không thể ở chỗ của tôi? Cậu nhất định phải ở đây sao? Nơi này có thể ở sao?”

Ngoài lúc cấp hai khi tỏ tình Nhiễm Tái Tái mới gọi đầy đủ họ tên của Mục Nhĩ còn lại chưa bao giờ gọi.

Mục Nhĩ bị dọa hoảng sợ, cô không ngốc, cô có thể nhìn ra được, Nhiễm Tái Tái thật sự tức giận, ánh mắt cậu ta nhìn cô rất khủng bố

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Mục Nhĩ Không Vui

Mục Nhĩ cũng không vui khi nghe Nhiễm Tái Tái nói, khuôn mặt đỏ lên “Sao lại không thể ở đây? Bây giờ có chỗ cho tôi ở là tôi đã biết ơn lắm rồi.” Mục Nhĩ thật sự cảm thấy biết ơn.

Từ nhỏ Nhiễm Tái Tái đã sống trong sung sướng, cậu chưa từng trải qua những sự khó khăn trong cuộc sống, chưa bao giờ sống trong căn phòng chật hẹp chỉ có một chiếc tủ quần áo nhỏ.....

Đối với Nhiễm Tái Tái mà nói, chỗ này chuyển động cơ thể còn khó nữa là ở, cậu ta chưa từng thấy căn phòng nào như thế này.

“Hai người ngủ?” Ánh mắt Nhiễm Tái Tái bốc hỏa, nhỏ giọng đặt câu hỏi.

Đường Tiểu Náo ngượng ngùng vò đầu, lúng túng cười “Chỗ này nhỏ, chỉ có thể đặt một tấm nệm.....”

Càng nói Đường Tiểu Náo càng không có sức lực, cô cứ trôi qua từng ngày như vậy, trước kia cô cũng chưa từng nghĩ tới mình sẽ thế nào.

Nhưng bây giờ cô không có tiếc nuối hay oán trách, ít nhất cô rất đầy đủ, mặc dù hơi gian khổ nhưng nội tâm đầy đủ.

Mục Nhĩ nghe Nhiễm Tái Tái nói liền biết cậu vì nghĩ cho cô nhưng mà.... “Nhiễm Tái Tái, nếu cậu còn như vậy nữa tôi sẽ tức giận.”

Mục Nhĩ rất ít khi gọi đầy đủ họ tên của Nhiễm Tái Tái.

Quay mặt không nhìn tới cô, hốc mắt Nhiễm Tái Tái nóng lên, ánh mắt trống trải nhìn trần nhà rách rưới.

Trong khoảng khắc, trong phòng ngoài tiếng hít thở không có âm thanh gì hết.

Đường Tiểu Náo hiểu Mục Nhĩ, nếu như cô ấy quyết định tới đây chính là vì không muốn ở chỗ Nhiễm Tái Tái, Mục Nhĩ quen đàn anh, cô biết Mục Nhĩ không muốn đàn anh hiểu lầm, cầm hành lý trong tay Mục Nhĩ, xoay người tìm chỗ đặt.

Không khí động lại mấy giây, cuối cùng vẫn là Mục Nhĩ im lặng, Nhiễm Tái Tái đỏ mặt, cất bước đi tới trước mặt Mục Nhĩ, không nói lời nào, cúi đầu ôm cô, tựa đầu vào vai cô, khàn giọng nói “Tiểu Mục Nhĩ, thật ra lúc trước tôi lừa cậu, ngoài căn nhà ở cùng gia đình, ở bên ngoài tôi còn có mấy căn phòng khác, cậu không cần phải ở đây, cậu nhất định phải ở cùng tôi, cậu cùng bạn cậu đến ở cùng không được sao?”

Mục Nhĩ ngẩn ra, sau đó phản ứng kịp, cười ha ha gột tay ôm Nhiễm Tái Tái “Tiệp nhân sao cậu lại hư hỏng như vậy!”

Thật ra thì trong lòng cô biết Nhiễm Tái Tái đối với cô tốt hơn những người khác.

“Tiểu Bất Điểm” bị Nhiễm Tái Tái dắt, theo động tác của Nhiễm Tái Tái lông chó sát vào chân Mục Nhĩ cùng Nhiễm Tái Tái, hai người một chó, Đường Tiểu Náo cất xong hành lý bị một màn này làm cho cảm động.

Nếu như không có đàn anh, Mục Nhĩ sẽ ở cùng Nhiễm Tái Tái chứ? Dù sao, cậu ta đối xử với Mục Nhĩ thật sự quá tốt.

Nhiễm Tái Tái không ngu ngốc, nghe liền hiểu Mục Nhĩ nói tránh sang chuyện khác.

Ôm cô không buông, Nhiễm Tái Tái không có được đáp án từ Mục Nhĩ, liền hỏi Đường Tiểu Náo “Hai người ở đây hơi chật, thật sự không tiện, ở bên ngoài tôi có một phòng trọ nhỏ, hai người ở vừa đủ, tôi cũng chưa từng ở đó, xây xong liền để đó, cậu cùng Mục Nhĩ qua đó ở được không?”

Đường Tiểu Náo liếc nhìn Mục Nhĩ, quả nhiên.....

“Cảm ơn lòng tốt của cậu nhưng tôi ở đây quen rồi.”

Ý đồ của Nhiễm Tái Tái chính là Mục Nhĩ, sao cô có thể tự mình đa tình cái gì chứ? Chỉ có thể cười. Vấn đề là Mục Nhĩ không muốn đi cùng người ta.

Nghe câu trả lời của Đường Tiểu Náo, Mục Nhĩ thờ phào nhẹ nhõm.

Cảm xúc của Nhiễm Tái Tái lập tức xuống thấp, cậu ta chỉ muốn tới xem hoàn cảnh sống của cô một chút mà thôi, không ngờ lại kém như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Không Thể Nhìn Cô Chịu Khổ.

“Tiểu Mục Nhĩ.....”

Một tiếng gọi khe khẽ, Đường Tiểu Náo không tự chủ được nổi hết da gà, không chịu được nhấc chân bước giả bộ đi ra ngoài xách túi hành lý còn lại của Mục Nhĩ.

Sau khi Mạc Diệp Thanh gọi cô là “Tiểu Mục Nhĩ” cô chưa từng cho bất cứ ai gọi cô như vậy. Bây giờ Nhiễm Tái Tái lại gọi như vậy khiến cho Mục Nhĩ chột dạ.

Nhưng nghĩ lại, Mục Nhĩ không thể không nói “Tiện nhân, mình biết cậu muốn tốt cho mình, nhưng mà cậu cũng biết mình đối với cậu như anh em, mình đã có người trong lòng, hiện tại mình đã có bạn trai! Cậu cũng sẽ rất nhanh có bạn gái thôi!”

Nói xong cô còn khẽ cười với Nhiễm Tái Tái!

Phản ánh trong đôi mắt Nhiễm Tái Tái nụ cười ấy sao mà đẹp đẽ.

Mục Nhĩ không đành lòng nhìn ánh mắt đau thương của Nhiễm Tái Tái, cố ý vui mừng nói với anh ta “Nói cho cậu biết, đàn anh chủ động kết giao với mình, cậu không biết mình vui thế nào đâu.”

Vốn nghĩ rằng không nói gì trong thời gian dài thì Nhiễm Tái Tái sẽ không như vậy nữa, sẽ có người yêu, đến lúc đó cậu sẽ khoe khoang bạn gái với cô.

Nhưng hiện tại Mục Nhĩ không thể không nói, cô phát hiện ra Nhiễm Tái Tái không còn giống như trước, bắt đầu biết so đo tính toán từng chút một.

Cô cảm thấy nguy hiểm.

Cô không muốn vứt bỏ tình cảm bạn bè với Nhiễm Tái Tái, không muốn xảy ra chuyện cực đoan, đã từng có bao nhiêu người bạn vì xảy ra chuyện mà trở mặt, Mục Nhĩ không muốn cô và Nhiễm Tái Tái cũng như vậy.

Mục Nhĩ nhỏ mọn, sao Nhiễm Tái Tái có thể không nhìn ra, nhưng.....cậu không muốn cô phải chịu khổ.

Nếu như hôm nay cậu cứ đi như vậy thì cô sẽ thật sự ở đây.

“Cậu và bạn cậu ở chung mình tuyệt đối sẽ không tới quấy rầy, mình đưa hết cả chìa khóa dự phòng cho cậu còn không được sao?” Nhiễm Tái Tái nghiêm mặt, cực kỳ nghiêm túc.

Làm cho Mục Nhĩ không không chế được bật cười.

Sắc mặt Nhiễm Tái Tái càng thêm khó coi, Mục Nhĩ không cẩn thận phun nước miếng khiến Nhiễm Tái Tái ghét bỏ cô, nhìn chằm chằm cô, nghe cô nói từng chữ một “Cậu không sợ bạn gái cậu tới tìm tôi sao? Ngộ nhỡ cô ấy tưởng tôi là kẻ thứ ba thì sao, hai chúng ta không nên tạo án lớn!”

Nhiễm Tái Tái không có “bạn gái” chính thức, nhưng cậu ta thật sự có rất nhiều bạn gái, Nhiễm Tái Tái sẽ không biết rằng mấy người phụ nữ bên cạnh cậu ta nhìn cô chằm chằm.

Đường Tiểu Náo từ bên ngoài quay lại, thấy sắc mặt Nhiễm Tái Tái, còn có khuôn mặt như muốn lấy lòng của Mục Nhĩ, cười nói “Cậu cứ thoải mái đi,

mặc dù chỗ tôi không tốt lắm nhưng tôi sẽ không bạc đãi cậu ấy.”

“Tôi không có ý đó”. Nhiệm Tái Tái mặt không thay đổi nói. Vào lúc này cậu ta mới ý thức được, vừa rồi vì muốn Mục Nhĩ rời khỏi đây mà cậu ta đã nói rất nhiều lời quá đáng.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi nói hơi quá lời, xin đừng để bụng.”

Đối với việc Nhiệm Tái Tái đột nhiên thay đổi thái độ Đường Tiểu Náo rất bất ngờ, lúng túng vò đầu “Không sao, Mục Nhĩ ở đây cậu cứ yên tâm.”

Chuyện đã như vậy Nhiệm Tái Tái cũng không thể ở lại đây đưa với Mục Nhĩ đành phải dắt “Tiểu Bát Đỉnh” rời đi.

Chỉ là cậu tuyệt đối sẽ không để Mục Nhĩ ở chỗ này, hôm nay cô dọn đồ xong sẽ tới trường, không có người ở, được, lần sau quay lại chính là chiều thứ năm tuần sau, cậu có nhiều thời gian chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Cô Gái Ngốc.

Ở trong phòng thu dọn đồ đạc Mục Nhĩ liên tục nháy mắt còn nói với Đường Tiểu Náo “Không biết ai lại mắng mình.”

Đường Tiểu Náo cười “Thật ra thì Nhiệm Tái Tái đối với cậu rất tốt.”

Mục Nhĩ cong môi “Tớ biết.”

Nhìn về mặt bối rối của Mục Nhĩ, Đường Tiểu Náo lắc đầu, không nói gì.

Thứ tình cảm này là thần bí nhất, ai biết sau này có thể phát triển thành như thế nào?

Đường Tiểu Náo cùng Mục Nhĩ sắp xếp đồ đạc rồi quay về trường học, lúc đến ký túc xá, Quý Tư cùng Trì Mộc Nhiên vẫn chưa tới, hai người bọn họ tới phòng tự học trước.

Sau khi tan lớp tự học vẫn không thấy bóng dáng Quý Tư cùng Trì Mộc Nhiên, vốn dĩ nghĩ rằng hai người lười biếng không muốn đi học nên đang đợi ở ký túc xá, ai biết, về ký túc xá một vẫn thấy phòng tối om, rõ ràng là không có người.

Mở cửa vào phòng, Đường Tiểu Náo gọi điện thoại cho Quý Tư cùng Trì Mộc Nhiên, người nghe máy lại là nam, nói Quý Tư mấy ngày nữa sẽ quay về trường, ngoài ra không nói gì khác.

Cúp điện thoại, Đường Tiểu Náo nhú chân mày nói với Mục Nhĩ “Hình như là vị hôn phu của Quý Tư nghe máy.”

Vị hôn phu của Quý Tư tên Lục Hai, trong mắt các sinh viên đại học chính là một doanh nhân thành công! Hết sức hấp dẫn, đi tới đâu cũng phát ra ánh sáng rực rỡ!

Mục Nhĩ hỏi “Quý Tư sao vậy?”

Đường Tiểu Náo lắc đầu tỏ vẻ không biết, người nghe điện thoại không trả lời.

Mục Nhĩ hỏi “Khi nào thì cậu ấy đi học lại.”

Đường Tiểu Náo tiếp tục lắc đầu, vẫn là không biết, người kia không nói gì.

Mục Nhĩ lại hỏi “Người nghe điện thoại giọng nói có biểu hiện không vui không?”

Không phải là cãi nhau với vị hôn phu đấy chứ? Bị giam lỏng rồi sao?

Đường Tiểu Náo nhớ lại “Nghe không rõ lắm.”

Ít nhất còn có người nghe điện thoại của Quý Tư, còn Trì Mộc Nhiên không gọi được, hoàn toàn không có tín hiệu.

Đường Tiểu Náo cùng Mục Nhĩ chỉ có thể lo lắng, trước kia Trì Mộc Nhiên cũng từng không tới trường, nếu không phải lần đó nhìn thấy bộ dáng thê thảm của cô ấy thì bọn họ cũng sẽ không lo lắng đến như vậy.

Cho tới khi tắt đèn, vẫn không thể liên lạc với Trì Mộc Nhiên, Đường Tiểu Náo cùng Trì Mộc Nhiên hai người nằm trong chăn ôm chặt nhau.

Suốt cả tuần chỉ có Đường Tiểu Náo cùng Trì Mộc Nhiên, điều này làm cho hai người rất buồn rầu.

Mỗi lần gọi điện thoại cho Quý Tư, người nghe điện thoại đều không phải là Quý Tư, tất cả đều là Lục Hai, hai người các cô không dám gọi điện thoại cho Quý Tư nữa.

Nhưng trong lòng càng thêm sốt ruột.

Luôn muốn nhìn thấy cô ấy.

Trì Mộc Nhiên thì sao? Đã có thể liên lạc được, Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo cảm thấy, có lẽ vì không muốn cho bọn họ lo lắng cho nên Trì Mộc Nhiên có tới trường học mấy lần, nhìn qua vẫn tốt không có tổn thương gì, nhưng cô ghé qua rất vội vã, thần long thấy đầu không thấy đuôi làm cho Đường Tiểu Náo cùng Trì Mộc Nhiên càng thêm rối bời.

Đào mất đã trôi qua năm ngày, chiều thứ sáu có tiết học sinh rồi rít tới trường.

Lần đầu tiên không phải về nhà Mộc Nhĩ nghỉ thôi cũng đã cảm thấy kích động, như tên trộm ôm cánh tay Đường Tiểu Náo, hai kẻ ngốc ngồi xe buýt về phòng trọ.

Hiện tại Mạc Diệp Thanh đã học năm cuối, Mộc Nhĩ không được nhìn thấy anh cũng không dám gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cho anh, mỗi ngày rảnh rỗi đều lên xem trang blog của anh, mọi hoạt động của bạn học đều rất rõ ràng, Mạc Diệp Thanh không phải người thích các hoạt động này cho lắm, tài liệu cũng không điền toàn bộ, làm cho Mộc Nhĩ lừa mình dối người tự dụ dỗ mình.

Không phải đã nói rồi sao? Không có tin tức nghĩa là tin tức tốt, đàn anh bạn, các chị năm cuối cũng bạn, bạn rộn gây dựng sự nghiệp, bạn rộn công việc, thực tập, không đủ thời gian để dùng, kết quả là, ngu ngốc đến nỗi không dám gọi một cú điện thoại, chỉ sợ ảnh hưởng tới anh. Có lúc thật sự không khống chế được, đã soạn tin nhắn xong nhưng không ấn nút gửi đi mà ôm điện thoại ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy nhìn tin nhắn chưa được truyền đi tới đó mất, sau đó vội vàng xóa đi, thật là ngốc chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Có Chuyện Xảy Ra

Rời khỏi trường học, Mộc Nhĩ chỉ nghĩ về chuyện của Quý Tư.....! Trên đường đi gọi điện thoại cho Nhiệm Tái Tái nói muốn tới đón “Tiểu Bất Điểm”.

Nhiệm Tái Tái sẽ không ngu như lần trước, không đưa tới cho Mộc Nhĩ mà cho cô địa chỉ để cô tự tới.

Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo bàn bạc liền đi thẳng tới nhà Nhiệm Tái Tái.

Lúc Nhiệm Tái Tái lái xe về đến nhà Đường Tiểu Náo cùng Mộc Nhĩ đang đứng trước cửa nhà chơi với “Tiểu Bất Điểm”.

“Nhiệm Tái Tái, nếu cậu không về tôi sẽ trực tiếp nhảy vào nhà đưa “Tiểu Bất Điểm” đi ra.” Thấy Nhiệm Tái Tái xuống xe Mộc Nhĩ liền làm nhảm.

Mộc Nhĩ cảm thấy, hôm nay ánh mắt của Nhiệm Tái Tái nhìn cô hình như có chút mất hứng, cẩn thận đi tới hỏi “Cậu bận việc ở công ty sao? Tôi làm phiền cậu à?” Cô là người sợ đem tới phiền toái cho người khác.

Nhiệm Tái Tái không tranh luận với cô, mở cửa thả chó ra.

“Tiểu Bất Điểm” nhìn thấy Nhiệm Tái Tái còn vui sướng hơn khi nhìn thấy Mộc Nhĩ, Mộc Nhĩ cảm thấy buồn bực, nhưng ngại vì sắc mặt Nhiệm Tái Tái không tốt nên không dám nói ra.

Cô chưa từng thấy Nhiệm Tái Tái nghiêm túc như vậy, ngoan ngoãn đứng ngoài đợi.

“Vậy tôi đem “Tiểu Bất Điểm” về, cậu làm việc của cậu đi.” Cúi đầu vừa đeo xích cho Tiểu Bất Điểm vừa nói, chuẩn bị đi.

“Lên xe.” Nhiệm Tái Tái nhìn Mộc Nhĩ, mở cửa xe.

Mộc Nhĩ thâm mắng trong lòng “hung dữ cái gì chứ? Chỉ có cậu biết hung dữ sao? Bà đây cũng biết!”

Ngoài miệng lại ngoan ngoãn trả lời “Không cần, bọn mình tự về được.”

Hiện tại Nhiễm Tái Tái như vậy cô không muốn ở cùng cậu ta thêm bất cứ một giây nào, cảm giác tâm tình cậu ta rất tệ, lúc nào cũng có thể bộc phát.

Nhiễm Tái Tái không nói gì, đưa tay kéo cà vạt, bước qua, lôi kéo tay Mục Nhĩ, ngay sau đó tiếp nhận “Tiểu Bất Điểm” đáng thương, liền cứng rắn nhét cả người lẫn chó vào trong xe.

Đường Tiểu Náo có mắt nhìn cũng nhanh chóng mở cửa sau lên xe. Con trai hung dữ, rất khủng bố, thân là con gái hai cô đều sợ.

Nhiễm Tái Tái mở cửa xe, chạy điên cuồng về căn phòng thuê của hai người, hai người xuống xe, Nhiễm Tái Tái nhanh chóng biến mất như một áng mây.

Mục Nhĩ trở mắt nhìn bóng dáng chiếc xe dần biến mất, không biết Nhiễm Tái Tái lại phát bệnh thần kinh gì, liếc mắt, phồng má, hít sâu, chờ Đường Tiểu Náo mở cửa, mang “Tiểu Bất Điểm” đi vào.

Chỗ ở không lớn, rõ ràng bị người ta điên cuồng lục soát, Đường Tiểu Náo ngây người! Mục Nhĩ càng thêm.....

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đối với Mục Nhĩ mà nói, nơi này xem như nơi xa lạ, cô không biết chuyện này là bình thường hay không bình thường, không dám dễ dàng hoảng sợ, khiêm tốn đứng im.

Khuôn mặt Đường Tiểu Náo trắng bệch, khiến Mục Nhĩ hiểu, nơi này thật sự xảy ra chuyện.

Chạy thẳng về phía trước, nâng gố lên, đem toàn bộ sức mạnh dồn đi, Mục Nhĩ tròn to hai mắt nhìn Đường Tiểu Náo không biết lấy hơi sức ở đâu ra lớn như vậy, đánh đi tới một góc.

Không có vật gì trên đất, Đường Tiểu Náo mệt là ngồi dưới đất, một lúc lâu mới nhả ra mấy chữ “Bị trộm!”

Nghĩ tới điều gì đó Đường Tiểu Náo lôi kéo Mục Nhĩ, chạy vội ra ngoài “Đi theo mình tới ngân hàng.”

Chi phiếu mà cô cất giấu bị mất, bây giờ cô chỉ khẩn cầu không bị trộm mất tiền, cô muốn trả khoản tiền kia cho Phong Dã Hồi.

Mục Nhĩ không rõ chân tướng đất “Tiểu Bất Điểm”, hai người một chó, chạy như điên, chạy tới ngân hàng gần nhất.

Trên đường đi Đường Tiểu Náo giải thích sơ cho Mục Nhĩ biết chuyện mất chi phiếu, trong thẻ có rất nhiều tiền, cô muốn đi xem tiền có bị mất hay không.

Cũng may hôm nay bọn họ tan học sớm, ngân hàng vẫn chưa đóng cửa, dưới sự giúp đỡ của nhân viên ngân hàng, họ cho cô biết, số tiền trong tài khoản vẫn còn, hơn nữa tạm thời giúp cô khóa lại, để cô ký giấy tờ báo mất chi phiếu, một tuần sau có thể tới lấy chi phiếu mới, tiền trong thẻ ngân hàng cũng sẽ được mở lại như cũ.

Sự kiện đột nhiên xảy ra này làm cho Đường Tiểu Náo cùng Mục Nhĩ đều sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tổ Tiểu Duyên

Cũng may có “Tiểu Bất Điểm” cho hai người thêm can đảm, Mục Nhĩ an ủi Đường Tiểu Náo “Không sao, lần sau chúng ta không để đồ có giá trị trong phòng.”

Đường Tiểu Náo vẫn chưa hết nghi ngờ “Mục Nhĩ, cậu có phát hiện ra không, cửa phòng trọ của chúng ta vẫn hoàn hảo không có chút hư hỏng nào, mình vẫn có thể dùng chìa khóa mở cửa.”

Lời nói của Đường Tiểu Náo khiến Mục Nhĩ lạnh sống lưng.

Đường Tiểu Náo phân tích “Chủ cho thuê nhà là người rất tốt, không phải là chủ nhà dùng chìa khóa dự phòng động tay động chân. Có thể là người có tay nghề, mới có thể nhẹ nhàng cầm thẻ ngân hàng của mình đi.” Căn phòng cô thuê không có nhiều thứ có giá trị, thứ có giá trị nhất chỉ là tờ chi phiếu kia.

Đường Tiểu Náo khó hiểu “Vấn đề là nơi bí ẩn khó tìm như vậy mà cũng có thể tìm ra được, mình thật sự phục người đó.” Chỉ sợ đem theo trên người không an toàn, cô mới dùng giấy gói lại, giấu vào chân tường, không nghĩ tới vẫn bị người ta tìm thấy.

“Nhìn xem cậu có còn thiếu đồ gì không.”

Chỉ lo cho đồ của mình, không lo nhìn đồ của Mục Nhĩ, Đường Tiểu Náo có chút xấu hổ nhắc nhở Mục Nhĩ.

Mục Nhĩ tươi cười khoát tay “Đồ của mình đối với người khác mà nói đều là đồ chơi dành cho trẻ con, không ai muốn lấy.”

Mọi người thường nói, giác quan thứ sáu của phụ nữ rất mạnh, lúc nói những lời này trong lòng Mục Nhĩ rất sợ, cô có cảm giác rất xấu.

Mặc dù không phải chuyện tốt nhưng đối với cô lại rất ý nghĩa.

Từ ngân hàng quay về phòng trọ, còn chưa mở cửa Mục Nhĩ liền lôi kéo Đường Tiểu Náo vì có cảm giác không tốt lắm.

Đùng thấy Đường Tiểu Náo có vẻ nhu nhược, cô đã trải qua nhiều chuyện nên bây giờ cô rất dũng cảm, nở nụ cười với Mục Nhĩ, mở cửa phòng.

Hai người cùng Tiểu Bất Điểm vừa bước vào phòng, cánh cửa liền đóng lại như một con gió.

“Tiểu Bất Điểm” điên cuồng kêu, ngay sau đó im lặng nằm trên mặt đất.

Đợi đến khi Đường Tiểu Náo cùng Mục Nhĩ phản ứng kịp, người tới đã lười biếng dựa về phía sau, hai chân bắt chéo, ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng.

“Yên tâm, không chết được, chỉ trúng thuốc mê.” Thấy hai cô gái lo âu nhìn con chó nằm trên mặt đất, Tổ Tiểu Duyên ngồi trên ghế nói.

“Anh vào đây bằng cách nào?” Sau khi hốt hoảng Đường Tiểu Náo tỉnh táo hỏi.

Tổ Tiểu Duyên nhìn cô với ánh mắt đầy thương thức, nhún vai không ngừng cười “Tôi quang minh chính đại đi vào.”

Tổ Tiểu Duyên nhìn qua lớn hơn bọn họ mấy tuổi, có bộ dáng khoảng hai mươi lăm tuổi, lưu manh, cà chón lại không giống xã hội đen.

Trong lòng Mục Nhĩ không ngừng kêu la, trong đầu dường như đang suy nghĩ gì đó.

Tổ Tiểu Duyên không thấy sợ hãi trên khuôn mặt của hai người thì càng cười rộ hơn.

Đường Tiểu Náo càng nhìn càng không hiểu, nhưng cô không có tâm tư nghĩ tới chuyện khác, đứng chắn trước mặt Mục Nhĩ hỏi “Anh tới đây làm gì?”

Tổ Tiểu Duyên dường như nghĩ tới gì đó “Đúng rồi, tôi tới hỏi mặt mã thẻ ngân hàng, bọc kín như vậy, bên trong nhất định là có rất nhiều tiền.”

Tổ Tiểu Duyên cảm thấy nhàm chán, ánh mắt di chuyển chung quanh cách trang trí đơn giản trong phòng, ma xui quỷ khiến mới chú ý tới cái bọc giấu dưới chân tường, đó cũng là thu hoạch ngoài ý muốn của anh ta.

Cơ thể Đường Tiểu Náo không tự chủ được khản trương, quả nhiên.....

“Làm sao anh biết chỗ tôi để chi phiếu?” Chỗ đó không có mấy người có thể nghĩ đến.

Tổ Tiểu Duyên nghĩ tới liền cười, nhún vai nói “Vận khí của tôi tốt thôi!”

Đường Tiểu Náo còn chưa hỏi xong đã có người đi vào

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Xác Nhận Mang Thai, Ngay Cả Cô Ấy Cũng Không Biết

Tại phòng làm việc, trong phòng họp trang nghiêm, hơn ba mươi quản lý cấp cao tề tụ một chỗ, đang tiến hành báo cáo thưởng phạt hàng quý, Lục Hai ngồi ở vị trí chính giữa, sắc mặt lạnh lùng nghe cấp dưới báo cáo.

Số hiệu khác nhau liên tục xuất hiện khiến những người đang ngồi kia đều lo lắng. Ai cũng biết, ông chủ này không che giấu quan hệ xã hội đen hay giới chính trị và thương giới ở nước ngoài, nói đơn giản anh ta là một truyền kỳ.

Người bên dưới đang báo cáo, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, có người đi về phía Lục Hai.

Theo tiếng bước chân của người này vốn dĩ những người kia đang lo lắng càng thêm hồi hộp. Ai đi theo Lục Hai cũng biết, đây là ám vệ bên cạnh Lục Hai, trừ Lục Hai, không ai biết hành tung của anh ta, không ai có thể đến gần người này. Đồng thời người này cũng không tiếp xúc với công việc ở công

ty, nhiệm vụ của anh ta chính là đi theo Lục Hai, phàm là những nơi mà Lục Hai xuất hiện nhất định sẽ có người chết, bảo đảm người đứng phía sau sẽ rất thâm.

Nghĩ như vậy nhưng nhân vật không phạm tội cũng thấy lạnh sống lưng, chủ yếu là lực sát thương của người này quá lớn.

Không để ý tầm quan trọng của buổi họp, trực tiếp đi thẳng vào báo cáo, Lục Hai không những không tức giận ngược lại còn quên đi sự tồn tại của những người khác, trực tiếp đưa tai ra lắng nghe tin tức được đem tới.

“Xác nhận mang thai, ngay cả cô ấy cũng không biết.”

Dứt lời, đứng nghiêm bên cạnh Lục Hai, chờ anh ra lệnh.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, Lục Hai vẫn thờ ơ, chuyện này chưa từng xảy ra với những lần nhiệm vụ trước, anh ta không khỏi nghi ngờ nhưng cũng không lắm mồm, đứng im như cột gỗ.

Bình thường mà nói Lục Hai mở miệng ra lệnh thì chuyện tiếp theo do anh ta xử lý.

Một ánh mắt, thư ký liền hiểu, Lục Hai đứng dậy rời đi, thư ký tiếp nhận tài liệu mật từ tay Lục Hai, nhanh chóng lật xem tỉ mỉ nội dung bên trong.

“Ông chủ, anh muốn đi đâu?”

Ám vệ ở bên cạnh Lục Hai một tác cũng không rời, nhủ thầm. Lục Hai nhếch môi cười lạnh “Cậu về trước đi, chuyện còn lại tự tôi xử lý.”

Ám vệ còn muốn nói gì đó lại bị ánh mắt hung ác của Lục Hai ngăn lại, liền đứng im tại chỗ.

Chân mày Lục Hai nhíu lại.

Xác nhận mang thai?

Anh chưa bao giờ không cẩn thận khi quan hệ với cô, sao cô có thể mang thai? Vị hôn thê của anh mang thai con của người khác, anh không biết tâm tình của mình như thế nào.

Nhưng mà không có sự tức giận và không thể tha thứ như anh tưởng tượng.

Cô mười lăm tuổi liền bị anh dụ dỗ đính hôn, mặc dù lúc đó là vì tức một người phụ nữ khác. Nhưng hình ảnh của người phụ nữ kia đã sớm không còn tồn tại, ngược lại anh càng thêm để ý đến cô.

Mấy ngày trước anh còn nói với ba Lục, chờ cô tốt nghiệp liền lập tức tổ chức hôn lễ. Bây giờ xem lại là anh không hiểu cô sao?

Lục Hai đã sớm qua cái tuổi lỗ mãng, nếu không làm sao có thể điều hành một công ty lớn như hiện tại.

Bị đội nón xanh, Lục Hai không biết tư vị trong lòng là gì, cảm thấy tương đối phiền muộn.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, bây giờ cô là vị hôn thê của anh. Trong bụng lại có con của người khác, anh có thể dễ dàng tha thứ để vật kia sống sao?

Trong khuôn viên trường đại học, Quý Tư đang ngủ ngon, bị giấc mơ làm giật mình tỉnh giấc, kéo chăn lên đắp kín người, khuôn mặt hồng hào, muôn phần đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Kẻ Đứng Sau Lưng

Trên một con phố chuyên bán đồ ăn vặt ở thành phố, trong một tiệm bánh ngọt có khá nhiều kiểu bánh phong phú, Trì Mộc Nhiên nhìn chăm cái ly trước mặt, ánh mắt kia nhìn ly kem làm cho người ta cảm giác muốn ăn lại không đành lòng ăn.

Lại nhìn người ngồi đối diện, anh gọi bánh ngọt hương vị sô cô la không phù hợp với phong cách của anh chút nào, bên cạnh còn để một cái bánh crep hương vị sầu riêng.

Cô không biết tại sao hôm nay Phàn Di Ái lại đưa cô tới đây ăn, nhìn thấy bộ dáng anh lúc này trong lòng Trì Mộc Nhiên liền sáng tỏ.

Thật ra thì, Phàn Di Ái vẫn có người trong lòng, nhưng hình như anh lại không dám quang minh chính đại đi yêu người kia.

Lúc trước Trì Mộc Nhiên muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng mỗi lần chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị anh chặn lại.

Giống như hiện tại, rõ ràng anh lại nhớ tới cái gì đó, nhưng lại không cho người khác quấy nhiễu, bao gồm cả cô, trong mắt người ngoài cô lại là người thân thiết với anh nhất.

Không sai, là ở trong mắt người ngoài.

Phàn Di Ái gọi đồ ăn nhưng không ăn mà chỉ nhìn chăm chăm thức ăn ở trên bàn, không nói lời nào.

Rốt cuộc ly kem có mùi vị gì Trì Mộc Nhiên cũng không biết, cho dù cô đã rất nghiêm túc, cực kỳ thưởng thức, tuy nhiên không nếm ra được mùi vị gì.

Sau khi ăn, Phàn Di Ái đi ở phía trước, cô đi theo phía sau, bởi vì phở ăn vặt không thể lái xe vào cho nên bọn họ đi bộ, nhìn qua là một hình ảnh rất hài hòa.

So sánh với những cô gái cùng lứa tuổi, Trì Mộc Nhiên có trí óc vô cùng thành thực.

Thái độ làm người, cô như cá gặp nước, thậm chí còn rất lạnh lùng, không thích trao đổi với người khác, thật ra thì cô không biết phải ở chung với người khác như thế nào.

Trừ bọn Đường Tiểu Náo ở trong ký túc xá, cô luôn là người ít nói. Hơn nữa có lẽ do ảnh hưởng từ Phàn Di Ái, cô không thích náo nhiệt, cực kỳ không thích.

Đi ở phía sau nhìn bóng lưng đi ở phía trước, Trì Mộc Nhiên rất nghi ngờ rốt cuộc cô có ý nghĩa thế nào với Phàn Di Ái?

Xét về tuổi tác mà nói, Phàn Di Ái có thể làm ba của cô, nếu kết hôn sớm mà nói, thì con của anh cũng có thể bằng tuổi của cô rồi. Trên thế giới này, đối với Trì Mộc Nhiên mà nói, trừ anh trai, chỉ có người đàn ông này mà thôi.

Từ lúc cô có trí nhớ, cô đã ở chung với anh.

Ngưỡng mộ? Yêu say đắm? Hay là còn vì cái khác, Trì Mộc Nhiên cười khổ, chính cô cũng không thể phân rõ.

Nhưng nghe nói có một người phụ nữ mang thai con của anh, sau đó đi xa, Trì Mộc Nhiên chỉ biết tội của cô rất nặng, cô vô cùng áy náy.

Rõ ràng cô không có làm gì.

“Đi chơi thật nhàn nhã.....!”

Nơi góc đường, chợt xuất hiện một người, kéo Trì Mộc Nhiên ra khỏi suy nghĩ, cô nhìn chăm chăm người đột nhiên xuất hiện, trong lòng có cảm giác nặng nề.

Người nọ ý vị sâu xa nhìn cô, sau đó chuyển ánh mắt qua người Phàn Di Ái.

“Thế nào? Cảm giác thế nào khi thăm lại chốn xưa? Mẫn Thanh.....” Người nọ chậm rãi nói xong nọ nọ cười thâm hiểm, không có ý tốt, tiếp theo không nói thêm gì nữa.

Mẫn Thanh? Đường như Trì Mộc Nhiên đã từng nghe qua.

“Không ngờ cậu cũng có lòng, còn nhớ rõ hôm nay là sinh nhật của cô ấy, nếu cô ấy biết, nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt!”

Người nọ vừa dứt lời, Phàn Di Ái trầm mặt, cứng rắn hơn so với bình thường mấy lần “Tướng Nhạc, cậu nên có chừng có mực.”

Người nọ nhún vai cười không đứng đắn “Có chừng có mực? Tôi làm gì mà cậu phải nói tôi có chừng có mực! Tôi rất oan uổng.” Mắt lại một lần nữa liếc về phía Trì Mộc Nhiên ở phía sau lưng Phàn Di Ái.

Trì Mộc Nhiên đề cao cảnh giác, cô cảm thấy trong mắt người này có thù hận.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm*, *Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Nhiễm Tái Tái Oì Là Nhiễm Tái Tái

Thấy Mạc Diệp Thanh, Mục Nhĩ thiếu chút nữa khóc lên, trực tiếp kéo Đường Tiểu Náo chạy về phía cửa.

Góc đường, nhìn thấy Mạc Diệp Thanh cùng Phong Dã Hồi đi vào, Nhiễm Tái Tái ngồi ở trong xe nhủ thầm, trong lòng giằng co trăm mối cảm xúc ngổn ngang, im lặng nhìn.

Đường Tiểu Náo vốn dĩ giả bộ trấn định cùng dũng cảm, lúc nhìn thấy người ở phía sau Mạc Diệp Thanh thì không hiểu sao tim lại cảm thấy đau.

Bộ dáng Đường Tiểu Náo lúc này, cả người như viết đầy chữ “người lạ chớ tới gần”, “không quen chớ quấy rầy”. Phong Dã Hồi cũng quay lại nhìn cô, ánh mắt liếc lên trên người Tô Tiểu Duyên.

Mạc Diệp Thanh đưa tay ôm Mạc Nhĩ vào lòng, cũng nhìn về phía Tô Tiểu Duyên “Ồ ngoài có người chờ cậu.”

Tô Tiểu Duyên kỳ quái “à” một tiếng, suy nghĩ một chút, chậm rãi quay lưng đi ra ngoài.

Góc đường Nhiễm Tái Tái không biết mình làm như vậy có đúng hay không.

Cậu ta nhờ Tô Tiểu Duyên giúp một tay, hù dọa đồ ngốc kia một chút, nhìn xem cô còn muốn cố ý ở lại đây hay không.

Cậu ta cho rằng Mạc Nhĩ gặp chuyện sẽ tìm cậu ta đầu tiên, ít nhất là bày tỏ. Nhưng cô không có, Nhiễm Tái Tái rất thất vọng.

Sau khi Tô Tiểu Duyên rời đi, Mạc Diệp Thanh bảo Mạc Nhĩ dọn đồ của mình tới chỗ anh ở.

Về phần Đường Tiểu Náo chủ nhân của căn phòng này, cũng không tiếp tục ở đây nữa mà chuyển tới chỗ mới.

Phạm là dưới tình huống nào, để hai nữ sinh ở ngoài đều khiến người khác lo lắng.

Mạc Diệp Thanh cùng Phong Dã Hồi biết lần này Tô Tiểu Duyên là muốn hù dọa hai người các cô, nếu như thật sự gặp người xấu thì phải làm sao?

Trong chiếc xe Porche, Tô Tiểu Duyên ngồi ở ghế phụ cười lạnh “Cậu sao lại có bộ dáng như vậy? Mình còn chưa có bắt đầu!” Treu chọc hai con mèo con đáng yêu, cậu ta rất vui.

Nhiễm Tái Tái ngồi ở ghế lái mặt không thay đổi, không có trả lời, cũng không phản ứng, nhìn thẳng đường xá trước mặt, giống như Tô Tiểu Duyên không phải người mà cậu ta tìm tới giúp đỡ. “Tôi nhớ không nhầm thì cô gái ở cùng Mạc Nhĩ là bạn gái của Khương Lê.” Mạc Nhĩ không biết Tô Tiểu Duyên nhưng các anh em bên cạnh Nhiễm Tái Tái đều biết cô. Tô Tiểu Duyên rất có ấn tượng với Đường Tiểu Náo, mấy năm trước đã từng gặp qua.

Nhiễm Tái Tái liếc Tô Tiểu Duyên một cái “Thế nào? Cảm thấy hứng thú sao?”

Tô Tiểu Duyên không có phủ nhận, cũng không thừa nhận “Trong thẻ ngân hàng của cô gái kia có không ít tiền.....!” Tự nói rồi nghiêng người dựa vào trên ghế, biếng nhác nhắm mắt dưỡng thần.

“Đừng có treu chọc cô gái đó.” Nhiễm Tái Tái cho lời khuyên, cảnh báo, rồi lại không nói gì nữa.

Cậu ta làm gì chứ? Cậu là thám tử tư! Những chuyện xảy ra ở Hải Yến, cậu ta có thể không biết chuyện của Phong Dã Hồi cùng Đường Tiểu Náo sao.

Vốn những thứ này đều không quan trọng, cậu ta không cần quan tâm, không phải là vì phải đi cùng Mạc Nhĩ tới nhà Quý Tư khiến cậu ta tiếp xúc với những người kia, đây đều là những người bên cạnh Mạc Nhĩ, cậu ta có thể không điều tra sao?

Tóm lại đúng là rắc rối phức tạp, quan hệ tế nhị không thể nói.

Mặc kệ Phong Dã Hồi có ý gì với Đường Tiểu Náo hay không, cũng không cần đi treu chọc người này, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

Sợ Nhiễm Tái Tái tiếp tục câu nài, Tô Tiểu Duyên cười hỏi: “Bọn họ đi đâu là do cậu nói?”

Nhiễm Tái Tái không lên tiếng, vùi đầu lái xe.

Tô Tiểu Duyên nghi ngờ không hiểu “Tôi không hiểu, rốt cuộc cậu nghĩ thế nào? Không phải nói tôi hù dọa tới một trình độ nhất định, cậu tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, làm cho người ta tới chỗ cậu ở sao? Sao lại thay đổi tình huống rồi?”

Trong lòng Nhiễm Tái Tái khó chịu, bắt đầu nói “Cô ấy không muốn ở chỗ của tôi.” Hơi có vẻ chán chường.

Tô Tiểu Duyên vui vẻ cười “Tái Tái, đây không phải là phong cách của cậu nha.

Nhiễm Tái Tái lắc đầu, không muốn giải thích nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giã Đũa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đem Cô Về Nhà

Nếu là một cô gái bình thường cậu ta đều sử dụng hết những thủ đoạn mà mình có, nhưng người con gái kia lại là Mục Nhĩ, cậu ta chỉ có thể móc hết tim phổi của mình ra đối với cô, cậu ta chỉ có theo cô, không thể cậy mạnh.

Cô là người mà cậu ta yêu thương còn không hết thì làm sao có thể làm những chuyện mà cô không muốn.

Tạm thời Nhiệm Tái Tái đã nghĩ thông suốt, nếu Mạc Diệp Thanh đối xử tốt với Mục Nhĩ, chỉ cần Mục Nhĩ hạnh phúc, vui vẻ, chuyện gì cũng dễ nói, vì người khác làm những chuyện không công cậu cũng cam tâm tình nguyện! Chỉ cần Mục Nhĩ vui vẻ.

Ai bảo Mục Nhĩ thích chứ?

Nhiệm Tái Tái sợ nếu tiếp tục dây dưa, Mục Nhĩ sẽ không làm bạn với cậu ta nữa.

Đối với Mục Nhĩ cậu ta chỉ có thể dung túng không thể làm gì, những người bên cạnh anh đều biết điều này. Rốt cuộc tình cảm Nhiệm Tái Tái đối với Mục Nhĩ là thế nào mọi người không ai nói ra, nhưng Nhiệm Tái Tái tự nguyện làm những chuyện ngu ngốc vì cô.

Vì muốn cho cô có một chỗ ở an toàn, cậu ta tình nguyện để bản thân khó chịu, muốn cô nguyện ý tới chỗ của mình ở, cho dù cô là người yêu của một người đàn ông khác.

Mấy người kia cảm thấy thật Nhiệm Tái Tái, không biết trong đầu cô nhóc kia chứa những gì, lại có thể làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Tổ Tiểu Duyên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, suy nghĩ, Nhiệm Tái Tái đối với Mục Nhĩ, không phải là thứ tình yêu như anh ta tưởng tượng, hoặc là bởi vì cậu ta chưa gặp được người thật sự có thể khiến cho cậu ta động lòng, mới có thể chịu được cảnh Mục Nhĩ ở chung với Mạc Diệp Thanh.

Cậu ta ra ngoài chuyến này chủ yếu buông thả mình, rong chơi mấy ngày! Sau khi quay về lại tiếp tục làm việc gian khổ.

Từ phòng cho thuê đi ra, Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo tách ra, Mạc Diệp Thanh đồng ý cho cô đưa “Tiểu Bất Điểm” về nhà.

Không có nhiều đồ, rất đơn giản, Mạc Diệp Thanh xách hành lý của cô, bỏ vào phòng ngủ chính cũng là phòng ngủ của anh.

“Tiểu Bất Điểm” biểu hiện rất tốt, dọc đường đi gặp người lạ cũng không kêu rên, giống như đã quen Mạc Diệp Thanh từ lâu.

Sau đó Lộ Thần Tây tới đây làm khách, nói lỗ mũi chó linh, có thể ngửi ra mùi mà con người không thể ngửi ra, vừa nhìn đã biết Mạc Diệp Thanh là “người mình” nên còn lâu nó mới sửa.

Mục Nhĩ lúng túng bất đắc dĩ dắt “Tiểu Bất Điểm” trở mắt nhìn đàn anh không chịu trung cầu ý kiến của cô đã đem đồ của cô bỏ vào phòng ngủ, cô khổ khó chịu, khuôn mặt ửng hồng.

Mạc Diệp Thanh dọn dẹp hành lý xong, Mục Nhĩ tay dắt “Tiểu Bất Điểm” vẫn còn đứng ở cửa, Mạc Diệp Thanh chỉ về phía “Tiểu Bất Điểm” nói “Nó không chạy lung tung thì cõi xích ra đi.”

Từ sau khi rời khỏi nhà Nhiệm Tái Tái “Tiểu Bất Điểm” vẫn bị xích bằng dây xích.

“Tiểu Bất Điểm” đối với Mạc Diệp Thanh cảm kích không ngừng quấy đuôi, ngẩng đầu chờ Mục Nhĩ tháo dây xích ra cho mình.

Mục Nhĩ ngây ngốc nhìn “Tiểu Bất Điểm”, “Tiểu Bất Điểm” nhìn cô, một người một chó suy nghĩ không giống nhau.

Gần đây Mạc Diệp Thanh rất bận, thấy Mục Nhĩ đứng im bất động liền đi tới, ôm lấy má cô, nghiêng đầu hướng về phía môi cô hôn sau đó nở nụ cười với cô “Em tự chăm sóc mình cho tốt, anh có chút việc phải làm, tối nay anh ở ngoài.” Cát bước đi về phía phòng làm việc.

Mục Nhĩ không nói rõ được cảm giác trong lòng thế nào.

Mạc Diệp Thanh ở trong phòng làm việc bao lâu thì Mục Nhĩ dắt “Tiểu Bất Điểm” đứng ở bên ngoài đợi bấy lâu.

Là một cô gái đầy hấp dẫn! Có lúc không ai đoán được cô đang nghĩ gì, thật đáng ghét!

“Sao vậy?” Mạc Diệp Thanh đi tới, dịu dàng hỏi, anh thật sự đã lâu chưa gặp cô, rất muốn cô, vòng tay ôm chặt cô, cúi đầu hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Không Phải Vợ Chồng Mới Ngủ Chung Một Phòng Sao

Mục Nhĩ ngưng ngừng liếc nhìn “Tiểu Bất Điểm” đang nằm im bất động trên mặt đất, nó nhìn lại cô khiến cô càng thêm xấu hổ.

Mạc Diệp Thanh cho rằng ngay cả chuyện thân mật nhất cô và anh cũng đã làm thì anh đưa cô tới đây ở, biến cô thành chủ nhân của nơi này thì cô sẽ không mất tự nhiên mới đúng, nhìn Mục Nhĩ như vậy anh đoán cô xấu hổ.

“Tiểu Mục Nhĩ, sau này ở đây có được không?” Dụ dỗ

Mục Nhĩ bối rối không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua lại trở thành nụ hôn không thể nào khổng chế được, hôn đến nỗi Mục Nhĩ không thể khổng chế được, đầu óc trống rỗng.

“Tiểu Bất Điểm” xoay đầu qua hướng khác, thờ dài, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chủ nhân sợ nó chạy loạn không dám cời dây nhưng người ta cũng đã nói nếu nó không chạy lung tung có thể cời dây ra, chủ nhân của nó lại không chịu cời, nó rất buồn.

Mục Nhĩ cho rằng Mạc Diệp Thanh sẽ tiến thêm một bước nữa nhưng nửa đường Mạc Diệp Thanh lại dừng lại, nghe điện thoại.

Nhân lúc Mạc Diệp Thanh nghe điện thoại, Mục Nhĩ vội vã bày tỏ “Đàn anh, em....em có thể không dùng căn phòng này không.” Ngón tay chỉ vào phòng ngủ chính.

Mạc Diệp Thanh hỏi cô “Tại sao?”

Mục Nhĩ cúi đầu đỏ mặt “không phải vợ chồng mới ở chung phòng sao?”

Mạc Diệp Thanh suy nghĩ một chút “Được” liền đem hành lý của cô bỏ vào trong căn phòng bên cạnh.

Cô vừa mới vào phòng tham quan liền có người gõ cửa, Mạc Diệp Thanh mở cửa, Mục Nhĩ thò đầu ra, thấy một người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng đưa thứ gì đó cho đàn anh.

“Tiểu Mục Nhĩ, ra ăn cơm.”

Nhìn thấy cô đang tròn to mắt nhìn trộm mình, Mạc Diệp Thanh liền gọi cô tới.

Mục Nhĩ không ngờ, ngay cả “Tiểu Bất Điểm” cũng có phần, trong lòng liền cảm thấy ảm áp. Đàn anh nói rồi, Đường Tiểu Náo đã có người chăm sóc, cô cũng đã nhìn thấy Phong Dã Hồi, Đường Tiểu Náo quen anh ta, lúc tách nhau ra, Đường Tiểu Náo cũng gật đầu vui vẻ để người kia đưa đi mà không hỏi nhiều.

Chiếc xe Bugatti Veyron chạy trên đường, mắt thấy sắp tới nhà Đường Tiểu Náo ngồi ở ghế phụ liền nói “Dừng ở đây đi.”

Phong Dã Hồi quay lại nhìn cô, ánh mắt như muốn hỏi cô muốn làm gì? Chiếc xe lại không giảm tốc độ.

Đường Tiểu Náo thấy anh không có ý dừng xe liền nói “Anh thả tôi xuống đi, tôi đi với anh là bởi vì không muốn Mục Nhĩ lo lắng, hiện tại Mục Nhĩ đã tới nhà của đàn anh, anh cho tôi xuống xe đi.”

Phong Dã Hồi lại nhìn cô, vẫn không có ý định dừng xe.

Đường Tiểu Náo có chút gấp gáp “Vốn dĩ tôi muốn trả lại tiền cho anh nhưng hôm nay quay về phát hiện ra chi phiếu bị mất, tôi mới đi làm lại giấy tờ, số tiền kia phải mất mấy ngày mới có thể trả lại cho anh.”

Lần này Phong Dã Hồi nói “Vậy lúc nào trả tiền xong thì đi.”

Đại ca để anh ta chứa chấp một người mà anh cũng làm không xong vậy thì anh còn có thể làm chuyện gì?

Đường Tiểu Náo bị lời nói của Phong Dã Hồi làm cho uất nghẹn, có cảm giác muốn khóc “Anh không nói không được sao.”

Anh có để cho cô trả lại tiền đâu! Dĩ nhiên cô chắc chắn sẽ trả nhưng mấu chốt là anh có chịu nhận hay không!

Về mặt Phong Dã Hồi nghiêm túc, nhìn thẳng về phía trước, lời nói càng thêm lạnh lùng “Trước khác nay khác.”

Đường Tiểu Náo “.....”

Im lặng suốt dọc đường đi, Phong Dã Hồi chạy về phía Ngõ Đồng Uyển, xuống xe, vào nhà, nước chảy mây trôi, không cho Đường Tiểu Náo thời gian rỗi, sải bước không quay đầu lại đi ở đằng trước.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Bị Nhận Về Giúp Đỡ

Đường Tiểu Náo có suy nghĩ của riêng mình nhưng bây giờ nhìn lại cô giống như người mắc nợ, cô có quyền lên tiếng sao?

Vào nhà, tiện tay chỉ về phía căn phòng còn trống “Đó là phòng ngủ của cô”. Không đợi cho Đường Tiểu Náo kịp phản ứng, Phong Dã Hồi đã quay về phòng của mình.

Nhìn về phía cánh cửa vừa đóng, Đường Tiểu Náo im lặng.

Quá khó chịu!

“Đó là phòng của cô.”

Lời của anh ta là có ý gì?

Đường Tiểu Náo còn đang suy nghĩ, cửa phòng Phong Dã Hồi đột nhiên mở ra, Đường Tiểu Náo liền cảm thấy khản trương, không tự chủ được đứng nghiêm chỉnh ngay ngắn tại chỗ, ngay cả hô hấp cũng không dám mạnh.

Phong Dã Hồi nhìn về phía cô, sau đó đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh, rót nước đá uống.

Đường Tiểu Náo phát hiện anh đã thay quần áo, một đồ ngủ, nhìn qua không có vẻ lạnh lùng nhưng vẫn tôn lên vóc dáng của anh.

Nghĩ tới đây cô chợt nhớ tới người đàn ông của Mục Nhĩ! Hình như anh Mạc là cấp trên của anh ta, anh ta nghe lời anh Mạc, người ta là vì sự an toàn của cô nên mới chứa chấp cô!

Chỉ là Mục Nhĩ tới chỗ của anh Mạc còn cô bị đưa tới đây mà thôi.

Sao phải làm dáng các kiểu, ở thì ở thôi! Còn tiết kiệm được một khoản tiền thuê nhà!

Vào phòng, bỏ ba lô trên lưng cùng với hành lý xuống, Đường Tiểu Náo nhìn quanh căn phòng.

So với căn phòng của cô lúc trước căn phòng này xa hoa hơn nhiều, khi ba cô chưa phải vào tù, căn phòng của cô cũng không đắt tiền như vậy.

Xem ra anh ta thật sự không phải người bình thường.

Le lưỡi một cái, Đường Tiểu Náo không nghĩ nữa, nhìn quanh khắp mọi nơi trong phòng một vòng, móc đồ trong hành lý ra bắt đầu dọn dẹp.

Trong phòng khách, Phong Dã Hồi vứt hết mọi thứ trên bàn vào thùng rác, một chai bia không an phận lăn trên mặt đất, rượu ở bên trong còn sót lại nhất thời tràn ra sàn nhà.

Đường Tiểu Náo ở trong phòng nghe thấy tiếng vang liền mở cửa, liếc mắt nhìn, thấy anh dọn dẹp một cách vụng về, mở cửa, đi ra cầm lấy đồ trong tay anh quét dọn.

“Ở đây cũng không thể ở không, không phải trả tiền thuê phòng nhưng phải làm việc nhà.” Phong Dã Hồi thuận miệng nói.

Đường Tiểu Náo khế cắn răng, hung tợn nhìn những thứ bị vứt bỏ trong thùng rác. Hừ, anh ta không nói cô cũng biết, nếu không phải bây giờ cô vẫn còn cầm tiền của anh ta còn lâu cô mới chịu ăn nhờ ở đậu như thế này! Cô có bệnh mới ở đây.

Miệng lại thành thực trả lời “Đã biết.”

Sắc mặt Phong Dã Hồi hơi lúng túng quay về phòng, theo thói quen đóng cửa. Lúc trước chỉ có một mình anh ta ở nên chưa bao giờ đóng cửa phòng.

Vì vậy Phong Dã Hồi quay về phòng tắm rửa xong lúc ra ngoài liền bị Đường Tiểu Náo nhìn thấy hết.

Phong Dã Hồi cực kỳ bình tĩnh, xoay người trở lại phòng, cầm khăn tắm quấn quanh người.

“A…….”

Trước mặt Phong Dã Hồi Đường Tiểu Náo không có bất cứ phản ứng nào, dường như trên mặt chỉ lộ ra vẻ mặt như nhìn thấy một con ruồi trong cầu tiêu.

Lúc này nghe thấy tiếng la của cô ở ngoài phòng, Phong Dã Hồi nhú mồm, hít sâu một hơi, cất bước đi tới.

Đường Tiểu Náo đứng trước mặt Phong Dã Hồi không có phát tác, nhìn thấy giống như những đĩa CD bán trong chợ đen, đặc biệt tỉnh táo quay lại phòng của mình khóa cửa lại.

Cô cho anh mặt mũi nên nhịn đến lúc quay về phòng mới hết lên, nắm chặt cái khăn lau bàn trong tay “Đồ điên, bệnh thần kinh, không biết xấu hổ, đáng chém ngàn dao, ra về đạo mạt gi chứ.....”

Phong Dã Hồi đẩy cửa đi vào, nghe thấy cô lầm nhảm ở trong phòng, khuôn mặt đen lại đứng trước cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Chỗ Đó Đều Là Việc

Đường Tiểu Náo giặt mình, trộn to mắt, nhìn cái khăn quấn ngang hông anh, lại nhìn lên trên, ngậm miệng, giả bộ lau cái điều khiển ti vi.

“Cũng không phải là chưa từng thấy, là cái gì mà la.”

Nhìn cô cố gắng làm ra vẻ trấn tĩnh, Phong Dã Hồi khê hừ.

Đường Tiểu Náo tự nói với bản thân, nhịn!

Khẽ mỉm cười, làm dấu mời anh đi ra khỏi phòng, miệng lại không chịu lên tiếng.

Nhìn vẻ mặt của cô, Phong Dã Hồi kết luận, Đường Tiểu Náo vốn dĩ không biết chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ “Không có gì, sau này đừng ngạc nhiên, quen là được!” Ra khỏi phòng cô.

“Thôi quen gái anh ấy!” Cẩn rắng nghiêng lợi nói, Đường Tiểu Náo cảm thấy có phải những người đàn ông hoàn hảo đều có bộ mặt ghê tởm như vậy không?

Quá đáng sợ!

Vốn dĩ trong ấn tượng của cô anh ta rất tốt, bây giờ nhìn lại, thật sự vẫn nên đóng cửa lại, không thể biết trước được người ta có đức hạnh hay không!

Phong Dã Hồi quay về phòng sấy tóc, trên mặt nở nụ cười mà ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra, bọn họ từng trải qua chuyện kia, cô không nhớ cũng không sao, cô không biết cũng tốt, bây giờ anh đã có hôn thê, cô vẫn nên im lặng đi học, hai người bọn họ vốn dĩ không thuộc cùng một thế giới.

Đừng nói tới phòng thuê, ngay cả phòng mà từ nhỏ đã ngủ Đường Tiểu Náo cũng chưa bao giờ ngủ trong căn phòng thư thái như vậy. Cứ như vậy Đường Tiểu Náo bị mất ngủ. Không phải chỗ của mình nên không thể ngủ được.

Trong một căn nhà khác cách đó không xa, bên trong phòng ngủ im lặng không một tiếng động, trong phòng khách thỉnh thoảng phát ra tiếng vang thưa thớt, Mục Nhĩ đang ngủ chợt cảm thấy bên tai hơi nhột, rốt cuộc không thể chịu được nữa, cơ thể đột nhiên cảm thấy khác thường, mở mắt ra.

“Đàn....Đàn anh”

Cảm giác này quá quen thuộc, đã mấy lần tiếp xúc thân mật, mọi thứ của Mạc Diệp Thanh đã khắc sâu vào trong tâm trí anh, trong nháy mắt Mục Nhĩ liền rõ ràng, nhẹ giọng gọi tên anh. “Ừ” Mạc Diệp Thanh nghĩ anh thích nhất là lúc Mục Nhĩ gọi tên anh. Nhất là.....lúc anh bắt nạt cô khiến tâm can bọn rợn.

“Đàn anh.” Tâm hoảng ý loạn, Mục Nhĩ giả bộ bình tĩnh, kêu tên anh, ngay cả chính cô cũng không biết tiếng gọi của mình đã kéo linh hồn Mạc Diệp Thanh rời khỏi người.

Mạc Diệp Thanh không trả lời cô, cơ thể càng thêm nóng.

Từng tiếng gọi “đàn anh” của Mục Nhĩ không có tác dụng với Mạc Diệp Thanh, khiến cô vội đến nỗi gọi cả họ cả tên anh.

Mạc Diệp Thanh không dừng động tác trên tay, nụ cười trên mặt càng thêm tươi “Ừ” một tiếng khiến cho Mục Nhĩ nằm bên dưới nghe thấy càng thêm

đỏ mặt.

“Anh nói.....Không ở cùng phòng!” Mục Nhĩ hoảng sợ, mỗi lần cô rung động ai đó cả người liền khấn trương.

Mạc Diệp Thanh buồn cười “Không có nói.” Cố ý trêu đùa cợt vào lỗ tai nơi nhạy cảm nhất của cô.

Cơ thể Mục Nhĩ không tự chủ được run lên, khó khăn nói “Đàn anh.....” Trong mắt sóng nước lấp lánh.

Nghe thấy giọng nói ôn nhu mềm mại của cô có thể lấy đi bao nhiêu mạng người.

Mạc Diệp Thanh không nhịn được! Ra ngoài.....

Dưới yêu cầu quyết liệt của Mục Nhĩ, Mạc Diệp Thanh quay trở về phòng mình, Mục Nhĩ xấu hổ bực kín chân, nhủ thầm nguyền.

Sau khi về phòng tắm rửa, nhìn người đàn ông trong gương, Mạc Diệp Thanh thổn thức nhủ thầm, không được, tâm lý đề phòng của cô quá cao, anh phải sửa lại.

Trong căn biệt thự ở cạnh trụ sở quân đội, Quý Tư tức giận nhìn chăm chăm bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chồng Giúp Em Dạy Đỗ Anh Ta

Sau khi chích thuốc cho cô, bác sĩ và y tá liền ra khỏi phòng, người đàn ông ở phía sau đi tới.

Quý Tư hung hăng trừng mắt nhìn anh, xoay mặt, không nhìn anh nữa.

Từ nhà ra đường, Lục Hai vừa dỗ vừa lừa, mới đưa được cô ra khỏi nhà, bây giờ anh dờ khóc dờ cười.

“Bác sĩ nói rồi, tức giận không tốt, nhanh già.” Ngồi vào bên giường, khẽ vuốt ve sắc mặt Quý Tư, Lục Hai không nói rõ được cảm giác trong lòng. Tức giận? Phát điên? Hình như đều không có, sau khi nghe cô mang thai, phản ứng đầu tiên của anh chính là không thể giữ đứa bé này lại.

Lập tức đưa cô đi làm phẫu thuật, hôm nay cô vừa làm “tiểu phẫu”, chính là thời điểm cơ thể suy yếu nhất, đang truyền dịch.

“Anh cứ đi.” Quay đầu lại phóng về phía Lục Hai một ánh mắt lạnh lẽo, Lục Hải khẽ vuốt bàn tay cô “A, anh cứ đi rồi ai chăm sóc em?”

Lục Hai vừa nói xong, Quý Tư liền cắn răng, đột nhiên ngồi dậy, hướng về phía anh quát to: “Vốn dĩ em không cần ai chăm sóc.”

Nhìn hốc mắt cô long lánh nước, bộ dáng không cam lòng cùng tự trách và khổ sở, Lục Hai không cách nào mở miệng, đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ vuốt lưng cô, an ủi cô.

Đầu bị buộc chôn chặt trước ngực anh, Quý Tư muốn khóc.

Không thể làm gì khác ngoài chờ dài, cảm thấy trước ngực như có chất lỏng nóng bỏng rát, đợi đến khi cô không còn kích động, Lục Hai ôm chặt vai cô hỏi: “Của ai.”

Thật ra thì không muốn khóc nhưng nghe Lục Hai hỏi Quý Tư liền bắt đầu khóc. Dờ khóc dờ cười đỡ bả vai cô: “Đừng khóc nữa, thật xấu xí.”

Quý Tư lập tức ném một ánh mắt hình lưỡi dao tới, khiến Lục Hai thương tích đầy mình, anh bất đắc dĩ nở nụ cười: “Vốn dĩ đã không đẹp, lại còn khóc, thật là xấu.”

Vị hôn thê của anh có thai, mà anh lại không phải là người gieo giống, người nên khóc phải là anh mới đúng không phải sao?

Né tránh cánh tay của Lục Hai, đột nhiên xoay người nằm trên giường, đưa lưng về phía Lục Hai, Quý Tư nhắm chặt hai mắt.

Cơ thể vừa mới trải qua phẫu thuật, cơ thể cô khó chịu, Lục Hai khom lưng về phía cô, bàn tay xuyên qua áo cô, đặt tay lên rốn chậm rãi xoa bóp: “Ai gieo họa cho em, nói với chồng em, chồng thay em dạy dỗ hắn ta.”

Chính anh còn chưa gieo giống cho cô, người khác đã chiếm tiện nghi, có thể không bốc hỏa sao?

Lục Hai cùng Quý Tư là loại người nào chứ, nói dễ nghe một chút là tương đối khác người! Nói khó nghe chính là tính khí cực nóng!

Vị hôn thê mang thai con của người khác, vị hôn phu còn có thể nói chuyện như vậy sao? Còn giống như là đồ dành một cô gái nhỏ?

Vốn dĩ Quý Tư không thể đoán được tâm tư của Lục Hai thế nào, chỉ biết tâm tình anh bất định, đối với người ngoài anh giống như sứ giả của địa ngục, ở trước mặt cô, Lục Hai vĩnh viễn dung túng cô, cô không biết gây ra chuyện ảnh hưởng đến sự tôn nghiêm của đàn ông như vậy anh sẽ làm thế nào.

Chuyện gì cũng có thể dễ nói, nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề anh bị đội nón xanh, bình thường cô chơi đùa điên cuồng thế nào anh cũng không để vào mắt, nói không khoa trương chính là tính cách của cô như thế này cũng do Lục Hai dung túng.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giá Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Còn Có Thể Cưng Chiều Thế Nào?

Cho nên xảy ra chuyện như vậy, phản ứng đầu tiên của Lục Hai lại là lo lắng cô nhóc bị dọa sợ.

Hôm nay Lục Hai cũng nghĩ thông, Quý Tư quá nhỏ, mặc kệ cô có làm loạn thế nào, anh đều có thể tiếp nhận.

Giống như một cô con gái.

Con gái bị bắt nạt, còn có thể không thu dọn thỏa đáng sao?

Thấy cô chỉ lo rơi nước mắt, không nói gì, cơ thể Lục Hai hơi lui về phía sau một chút, nhìn khuôn mặt của Quý Tư: “Không phải là còn để ý chứ? Không bỏ được?”

Lục Hai muốn nói tới người làm cô lớn bụng.

Quý Tư lập tức phản bác: “Không có!” Cơ thể tránh thoát khỏi lồng ngực đang ôm mình.

Lục Hai tiến về phía trước một chút, lại ôm cô lần nữa, không chế không cho cô lộn xộn nữa: “Vậy em nói anh nghe một chút, anh phải biết là của ai chứ?”

Lỗi mũi Quý Tư ê ẩm, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Im lặng một lúc lâu không lên tiếng, Lục Hai cúi đầu nhìn cô, Quý Tư ôm chặt anh không buông tay, quật cường liều mạng dùng sức ôm chặt cánh tay anh.

Lục Hai lại than thở, chỉ có thể khẽ vuốt mái tóc cô: “Em muốn anh phải làm sao?”

Quý Tư không nghĩ tới, Lục Hai đối với cô lại tốt như vậy, thật ra thì cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị đánh.

Lời đến khóe miệng vẫn là khó nói ra.

Lục Hai thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô bối rối, mỉm cười, giọng nói ôn hòa dụ dỗ: “Ngoan, em chỉ cần nói cho anh biết là ai là được.” Quý Tư còn bối rối hơn lúc này.

Lục Hai kéo tay cô: “Em thấy anh bây giờ tức giận sao? Anh không so tức giận, em yên tâm nói, anh có chừng mực.”

Lục Hai cũng không biết phải nói gì cho phải, cô nhóc này ngu ngốc, bản thân mang thai cũng không biết, nếu không phải anh phát hiện ra dụ dỗ cô đi khám sức khỏe, không biết cô còn kéo dài tới lúc nào.

Cho đến khi bác sĩ đưa cô đi phẫu thuật, cô cho rằng bản thân bị bệnh nặng, người ta nói cô phải đi “phá thai” thì cô mới ý thức được, gần đây cô nôn ọe mệt mỏi rồi cùng với cơ thể không thoải mái là do mang thai.

Suy nghĩ một chút cô cũng cảm thấy rất mệt mỏi, không cưỡng lại được sự dụ dỗ của Lục Hai, cô khẽ sờ nhũ mào, không dám nhìn anh: “Em cũng không biết là ai.”

Lục hai sững sờ.

Cô không biết thì anh sẽ điều tra: “Vậy em ở đây nghỉ dưỡng cho tốt, anh hết bận việc sẽ tới thăm em.”

Quý Tư suy nghĩ lại, vẫn quyết định khai báo mọi hành động của mình, kéo tay Lục Hai: “Trước đây không lâu Tiểu Hồn Đan tổ chức sinh nhật, em có tới tham gia.”

Dừng lại một chút, vẫn chưa nói hết, Lục Hai không thúc giục không nóng nảy chờ cô nói tiếp.

Quý Tư không dám nhìn ánh mắt của anh, mặc dù anh không tức giận nhưng Quý Tư nghĩ, không bằng anh tức giận với cô thì tốt hơn: “Hôm đó không biết sao em lại uống nhiều, tỉnh lại thì phát hiện ra bản thân xảy ra quan hệ với người khác.”

Hai mắt Lục Hai như có làn sóng tràn qua: “Suy nghĩ một chút xem đối phương là ai.”

Quý Tư vò đầu, buồn bực: “Vấn đề nằm ở đây, em chơi với bọn họ đã lâu, nếu xảy ra quan hệ thì đã sớm xảy ra! Không cần đợi đến lúc say đến mất đi lý trí mới làm! Lại nói, ngày đó bọn họ cũng uống nhiều, không có ai tỉnh táo hơn em, đừng nhìn em thế này, nhưng người khác ngã xuống trước, em vẫn chưa ngã xuống đâu!” Cô còn tự hào nói.

Hỏi cô cũng không tìm ra được lý do, Lục Hai cười sờ khuôn mặt cô: “Anh biết rồi, em nghỉ ngơi cho tốt, anh làm xong việc sẽ tới đây với em.”

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Không Đau Lòng

Ngoan ngoãn gật đầu, sau khi giải thích, trong lòng cô liền cảm thấy thoải mái, lúc này mới mệt mỏi nằm xuống nhắm hai mắt.

Có người tới thông báo, Lục Hai liền rời khỏi biệt thự.

Tối chủ nhật Đường Tiểu Náo cùng Mục Nhĩ gặp nhau ở trường, hai người giống như gà trống thua trận, khuôn mặt đưa đám, vô lực.

Mục Nhĩ được Mạc Diệp Thanh đưa tới nhưng cô dường như là muốn trốn thoát tới trường, Đường Tiểu Náo tốt hơn nhiều, chỉ là cô cũng có tâm sự, tâm chi phiếu kia, phải nhanh chóng trả lại mới được, cô nhanh chóng trả tiền cho Phong Dã Hồi, mỗi ngày cô không phải đối mặt với anh ta nữa.

Cảm xúc của Mục Nhĩ không nhạy cảm lắm, Đường Tiểu Náo cũng không nói nhiều như Quý Tư, cho nên hai người nói qua loa tình huống của nhau rồi không nói gì nữa.

Thật sự là đại học năm tư sao? Lúc gặp được anh, không thấy anh, lại muốn, Mục Nhĩ trải qua năm ngày liên tiếp không được gặp Mạc Diệp Thanh.

Biết rõ rằng những anh chị học năm tư đều như vậy, trong lòng vẫn không khỏi lo lắng cho anh, không được tận mắt nhìn thấy, trong lòng cô không ổn. Vì vậy, thứ sáu sau khi ăn cơm trưa, Mục Nhĩ liền thương lượng với Đường Tiểu Náo, hai người học học xong tiết buổi chiều liền rời khỏi trường quay về nhà.

Nhiệm Tái Tái đứng trước cổng trường chờ mãi mà không thấy Mục Nhĩ, tìm trong đám người cũng không thấy, Nhiệm Tái Tái gọi điện thoại cho Mục Nhĩ mới biết cô đã về.

“Cậu không khỏe sao?” Nếu không sao lại về sớm như vậy?

Mục Nhĩ đang đứng trước cửa trả lời: “Mình vẫn khỏe!” “Vẫn khỏe sao lại về sớm như vậy?” Nhiệm Tái Tái quay đầu xe, nhíu mày. Giọng nói không có chút hữu nghị, có chút tức giận, khoảng mấy ngày không thấy cô, đến tìm cô thì cô lại không có ở đây, cực kỳ khó chịu.

Mục Nhĩ đứng trước cửa nghe thấy tiếng xe quen thuộc, phản xạ có điều kiện đầu tiên là xin lỗi, nghiêng đầu đưa lưng về phía chiếc xe đang chạy tới, nhỏ giọng nói qua điện thoại: “Tiện Nhân, tôi sẽ gọi lại cho cậu sau....!”

Vốn dĩ tâm tình không vui lại bị Mục Nhĩ cúp máy, càng thêm giận dữ, không cần suy nghĩ Nhiệm Tái Tái cũng có thể đoán được là chuyện gì, chửi tục một tiếng, ném điện thoại sang một bên.

Một tuần lễ không thấy người, hôm nay Mạc Diệp Thanh về nhà sớm. Tính toán thời gian cô về tới nhà mà quay về, không ngờ vừa về tới cửa đã nhìn thấy cô, Mạc Diệp Thanh xuống xe hỏi cô: “Buổi chiều không có tiết sao?”

Mục Nhĩ cúi đầu nghịch hai đầu ngón tay: “Em....Buổi chiều bọn em có tiết tự học nên về sớm.”

Mạc Diệp Thanh sờ đầu cô bật cười dẫn cô về nhà, “Tiểu Bất Điểm” đang chơi cầu ở trong sân nhìn thấy hai người bọn họ quay về liền vui vẻ chạy tới, nhào lên trên người Mục Nhĩ.

Nhìn thấy người, cô cũng yên tâm, ánh mắt lướt trên người anh mấy vòng, phát hiện không có khác thường nên vui vẻ chơi đùa cùng “Tiểu Bất Điểm”.

Buổi trưa trước khi về, Đường Tiểu Náo đi tới ngân hàng, lúc này cô đang ở nhà buồn chán chờ Phong Dã Hồi.

Mạc Diệp Thanh yêu thương Mục Nhĩ, không cần nhắc anh cũng biết phải về sớm vì không muốn cô chờ cửa. Phong Dã Hồi cũng quay về với Đường

Tiểu Náo sao? Hiện tại cũng xem như không quen biết dĩ nhiên Phong Dã Hồi không nghĩ tới cô, đợi đến khi Phong Dã Hồi về nhà, thấy một người tội nghiệp đứng trước cửa nhà, lúc này mới nghĩ tới trong nhà tạm thời có thêm một người ở.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chơi Đùa Hay Không Chơi Đùa?

Đối với người chứa chấp mình Đường Tiểu Náo không dám câu giện, nếu là lúc trước cô liền làm âm ỉ lên rồi!

Hiện tại cô biết rõ, sau khi từ ngân hàng trở về cảm xúc của cô xuống thấp, đợi mấy tiếng, tính khí của cô đã sớm tan biến rồi.

Phong Dã Hồi cũng không giải thích nhiều với cô, quên chính là quên, cùng lắm thì đưa chìa khóa dự phòng cho cô.

Đi theo Phong Dã Hồi, Đường Tiểu Náo quay về phòng mình rồi khóa cửa lại.

Nhân viên ngân hàng nói thế nào? Trong thẻ của cô có mười mấy tệ? Sao chỉ có mười mấy tệ? Đùa kiểu gì thế? Biết tâm tình lúc ấy của cô thế nào không? Cô muốn xông qua kính chống đạn, đem nhân viên đang mỉm cười với cô ép lên tường, van xin cũng không thả!

Quá chán! Ông trời đang trêu đùa cô sao? Mấy chục vạn.....! Nói mất liên mất? Quản lý còn nói với cô cái gì? Nói cô với Mục Nhĩ chỉ là những đứa trẻ, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy, nhất định là nằm mơ. Mẹ kiếp! Nhỏ tuổi thì không thể có tiền sao? Nhỏ tuổi chỉ có thể nằm mơ sao? Nhân viên còn cười cô. Nói cô nhất định là bị ảo giác rồi. Con bà nó chứ ảo giác. Tức chết cô.

Cô muốn phát điên lên, cuối cùng bị người ta xem như bệnh thần kinh đuổi ra ngoài!

Núp ở trong phòng, cô chỉ có thể rơi nước mắt

Ở bên ngoài cô không dám tỏ ra yếu ớt.

Không được, cô không tin cô mất chi phiếu lập tức đi thông báo mà vẫn bị mất tiền, cô không tìm trộm có bản lĩnh như vậy! Cô phải tỉnh táo một chút.

Suy nghĩ một chút, đó đều là tiền!

Hơn nữa còn là tiền dùng để trả cho người khác!

Hiện tại cứ biến mất như vậy lòng cô cảm thấy chua xót!

Nằm úp xấp trên giường, lại bắt đầu chảy nước mắt.....

Vốn dĩ Phong Dã Hồi tới đưa chìa khóa dự phòng cho cô, một lúc lâu không thấy cô ra ngoài, liền bỏ trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch trong phòng khách rồi quay về phòng mình.

Tuy nói Mục Nhĩ thích Mạc Diệp Thanh đến nỗi hết thuốc chữa nhưng da mặt cô vẫn mỏng, nằm chung giường chung gối như vậy đối với cô mà nói chỉ có vợ chồng mới có thể.

Tuy nói không phải lúc trước chưa từng trải qua nhưng hôm nay hai người bọn họ như vậy, không khác gì cùng chung giường, Mục Nhĩ có cảm giác bị đàn anh thượng.

Cô muốn có một tình yêu đơn thuần với đàn anh, như vậy là đủ rồi, ngày mà đàn anh nói bọn họ hẹn hò, cô kích động gần chết, vĩnh viễn cũng không quên được cảm giác lúc đó.

Mục Nhĩ sợ Mạc Diệp Thanh đưa ra yêu cầu, núp ở trong phòng không dám ra ngoài. Nhưng khó chịu một lúc lâu, muốn tìm anh nói chuyện nên không nhịn được mở cửa ra.

Hả?

Thấy Mạc Diệp Thanh đang đi về phía phòng mình, vốn dĩ trong lòng đã nghĩ sẵn những lời cần nói, khi nhìn thấy anh mỉm cười với mình, Mục Nhĩ phản xạ có điều kiện, đỏ mặt xoay người chạy ngược về phòng, thuận tay khóa cửa lại.

Đỉnh đầu Mạc Diệp Thanh như có một đám quạ đen bay qua, sắc mặt tối sầm.

Cô nhóc này quá khinh người!

Giờ tay lên gõ cửa, Mạc Diệp Thanh dự dõ: “Tiểu Mục Nhĩ, ra ăn cơm”

Nghe thấy giọng anh, Mục Nhĩ gấp gáp, sợ hãi mở cửa, cười với Mạc Diệp Thanh, cánh tay khoác lên tay anh.

Lúc đó Mục Nhĩ sướng chết.

Mạc Diệp Thanh thấy Mục Nhĩ vui vẻ cũng yên lòng, đưa cô ra ngoài vui đùa.

Vốn dĩ Lộ Thần Tây hẹn bọn họ đi ăn, Mạc Diệp Thanh vừa nói Mục Nhĩ ở nhà, không tiện lắm. Đàn ông ra ngoài liền uống rượu, cộng thêm gần đây Lộ Thần Tây mới quen một cô gái, đặc chí khắp mọi nơi, anh không muốn Mục Nhĩ bị chịu ảnh hưởng.

Kết quả Lộ Thần Tây hỏi anh, có phải người đó chính là Mục Nhĩ hay không? Mạc Diệp Thanh không trả lời. Lộ Thần Tây lại nói dù sao sớm hay muộn cũng phải gặp, vì vậy Mạc Diệp Thanh nói Phong Dã Hồi cũng đưa Đường Tiểu Náo tới.

Mấy phút sau Mục Nhĩ cùng Mạc Diệp Thanh cũng tới, vừa đi vào Mục Nhĩ đã thấy anh ta quen mắt, nghĩ tới ngày cùng Nhiễm Tái Tái đi ăn cơm uống chút rượu rồi đụng vào chiếc xe Land Rover, rớt đầu một, che giấu sự tồn tại của bản thân.

Mục Nhĩ thấy Đường Tiểu Náo liền chạy tới bên cạnh cô, Mạc Diệp Thanh ngồi vào vị trí chủ trì, Phong Dã Hồi sau khi nghe điện thoại liền đi vào, tới bên cạnh Mạc Diệp Thanh nói gì đó, ngồi xuống ghế sa lon, Lộ Thần Tây đã tới từ trước, trong lòng ôm một cô gái. Nhìn qua hình như ai cũng có bạn, rốt cuộc chỉ có Nhất Vĩ là độc thân.

Nhìn anh nói cười, Mục Nhĩ thầm nói trong lòng: đáng đời, cho anh buồn chết. Liếc mắt nhìn Đường Tiểu Náo, hai người ăn ý trộm cười, không nói chuyện.

Thấy tâm tình Mục Nhĩ không tệ, Mạc Diệp Thanh đứng dậy ra ngoài gọi điện thoại.

Mạc Diệp Thanh vừa mới đi ra, Lộ Thần Tây đã tà ác cười nói: “Đàn em, đã lâu không gặp.....”

Mục Nhĩ ngoan ngoãn gật đầu: “Đàn anh, đã lâu không gặp.”

Cô gái trong lòng Lộ Thần Tây lắc lắc cái ly trong tay, phóng ánh mắt nhìn qua, khẽ hừ lạnh, cơ thể dán chặt vào trong ngực Lộ Thần Tây.

Lộ Thần Tây rất hưởng thụ cảm giác cô gái chủ động, một tay ôm vai cô gái, một tay giờ lên nhéo cằm cô, cúi đầu hôn một.

Đường Tiểu Náo không dám nhìn thẳng, nhiều người nhìn chăm chăm, không thấy xấu hổ sao? Còn gì là đoan trang chứ? Hoàn toàn phá hỏng hình tượng của anh ta trong lòng cô.

Phụ nữ rất nhạy cảm, dường như là theo bản năng, cô gái trong ngực Lộ Thần Tây liền phóng tầm mắt về phía Đường Tiểu Náo.

Đường Tiểu Náo sững sờ, né tránh ánh mắt nóng bỏng không thân thiện của cô gái kia, giả bộ như vô hình.

“Em gái thật là tinh khiết.” Cô gái thờ ơ nói một câu, giống như làm nũng với Lộ Thần Tây hoặc là trong lòng không thoải mái.

Ai cũng biết, phụ nữ hai mươi lăm tuổi liền bắt đầu rất nhạy cảm, nhất là đối với những cô gái trẻ tuổi hơn mình, đây là một loại tính cách bẩm sinh của phụ nữ.

Lộ Thần Tây đương nhiên hiểu người phụ nữ của mình, liếc mắt nhìn Phong Dã Hồi, thấy anh không có phản ứng gì, Lộ Thần Tây liền nói: “Ăn cơm thôi thì nhàm chán quá, chơi trò chơi đi.”

Đường Tiểu Náo nhất thời có dự cảm xấu, muốn né tránh.

Lúc này Mạc Diệp Thanh vừa từ bên ngoài trở lại, đẩy cửa đi vào, ngồi vào vị trí chủ trì.

“Đại ca, chơi trò chơi đi.” Rồi trường học vào xã hội, rất nhiều thứ đều thay đổi, Lộ Thần Tây nhìn Mạc Diệp Thanh.

“Mục Nhĩ?”

Cửa bị kéo ra, Trì Mộc Nhiên lộ ra nửa cái đầu, lên tiếng gọi.

Cô thấy Mạc Diệp Thanh nên đi theo.

Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo nhìn thấy Trì Mộc Nhiên, cực kỳ kích động, số lần Trì Mộc Nhiên tới trường đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần đều rất vội vã, lại cực kỳ thần bí, Quý Tư cũng không đi học, hai bọn họ ngu ngốc không biết rốt cuộc là Trì Mộc Nhiên đang làm cái gì, dù sao kể từ lần đó bọn họ liền cảm thấy lo lắng cho cô ấy.

Mục Nhĩ vừa định đứng dậy liền bị Mạc Diệp Thanh kéo lại, Mạc Diệp Thanh nhìn người đứng phía sau Trì Mộc Nhiên ở ngoài cửa, ánh mắt không thể nhìn thấu.

Tri Mộc Nhiên muốn đưa Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo rời khỏi đây, dù sao vừa rồi cô nghe Phàn Di Ái nói những người ở đây cũng không lương thiện gì cho lắm.

Nhưng tình huống lúc này, Mạc Diệp Thanh không muốn để cô được như ý.

Quay đầu đóng cửa lại, nói với Phàn Di Ái: “Em gặp bạn nên sẽ về trễ một chút.”

Phàn Di Ái không nói gì, nhắc chân đi.

Lúc này Tri Mộc Nhiên mới đẩy cửa đi vào, ngồi đối diện Mộc Nhĩ, theo tiềm thức quét nhìn mọi người trong phòng một vòng.

Lộ Thần Tây cười: “Tôi vừa đứng lúc.”

Còn chưa có ăn liền chơi trò chơi, Mạc Diệp Thanh không ngăn cản.

Lộ Thần Tây rút từ dưới bàn ra một hộp, lấy ra tám lá bài: “Ở đây có bốn đôi, mọi người đều có phần, không thể không tham gia, bốc được một lá, phải hoàn thành chỉ định của người khác.”

Tất cả mọi người không nói gì, cô gái trong lòng anh ta khẽ cười, giống như đã quen.

Lộ Thần Tây tiếp tục nói: “Bốc được lá bài màu đen, phải hôn nút lưỡi. Bốc được màu đỏ, hôn ngực. Màu xanh dương, nói yêu một tuần. Màu xanh lá cây.....” Ánh mắt khẽ liếc, cười lạnh.

“Có thể chơi được không?”

Lộ Thần Tây dừng lại, ánh mắt hướng về phía Tri Mộc Nhiên đầy khiêu khích.

Ánh nhìn không chào mời.

Tri Mộc Nhiên không ngu, có thể nhìn ra được, cô đã đắc tội với chủ nhân nơi này, không có người nào chào đón cô. Không quản nhiều, liệu mình bởi quân tử, không biểu lộ gì nhiều, Tri Mộc Nhiên đáp trả, ý bảo anh ta tiếp tục nói về quy tắc trò chơi.

Thấy cô không sợ hãi, Lộ Thần Tây khẽ cười, tay đặt sau lưng cô gái trong lòng, trong đầu thầm tính toán: “Trước không nói, chúng ta chơi rồi cuối cùng mới công bố!”

Ánh mắt quét quanh một vòng như muốn hỏi mọi người: “Đều đã rõ chưa, có ý kiến gì không?”

Cô gái trong lòng Lộ Thần Tây là người đầu tiên lên tiếng “Em không có ý kiến!” Ánh mắt đảo quanh những người còn lại ở trong phòng.

Mạc Diệp Thanh cùng Phong Dã Hồi không có ý kiến, về mặt Độc Nhất Vĩ từ đầu tới cuối giống nhau, Lộ Thần Tây thay bọn họ đồng ý, ánh mắt quét về phía đàn em.

Nói thật Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo còn có Tri Mộc Nhiên không quan tâm tới trò chơi mà Lộ Thần Tây nói, đối với các cô mà nói trò chơi này quá mới lạ.

Nhưng Mộc Nhĩ theo Mạc Diệp Thanh tới đây, cô nhìn Mạc Diệp Thanh, Mạc Diệp Thanh nở nụ cười với cô, cô cắn răng gật đầu. Đường Tiểu Náo căn bản là.....bất đắc dĩ gật đầu, Tri Mộc Nhiên tự nhiên cũng đồng ý!

Khóe miệng Lộ Thần Tây khẽ nhếch, dựa vào ghế, xáo tám lá bài.

Trừ cô gái kia cùng Lộ Thần Tây, thật ra thì sáu người còn lại cũng là lần đầu tiên chơi, Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo nhìn chăm chăm các lá bài trong tay Lộ Thần Tây, không khản trương không được. Tri Mộc Nhiên nhủ mảy, muốn nhìn thấy điều mờ ám từ các lá bài nhưng lại không tìm ra vấn đề.

Nhất Vĩ ngược lại thanh thản xem tin tức trong điện thoại, giống như không để ý tới trò chơi cho lắm. Phong Dã Hồi một tay chống cằm, mí mắt khẽ nâng nhìn lá bài mà Lộ Thần Tây đang đảo trong tay.

Mạc Diệp Thanh nhìn bộ dáng Mộc Nhĩ đã cảm thấy thỏa mãn rồi, chỉ có cô ngây thơ mới cho rằng tất cả đều là do ý trời, ngoài ra không hoài nghi điều gì khác.

“Ok! Ưu tiên nữ trước!”

Lộ Thần Tây đặt tám lá bài đã được xáo trộn xong lên bàn, nở nụ cười nhìn bốn cô gái.

Cô gái trong lòng anh ta đưa tay rút một lá, mở lá bài ra nhìn, liền nở nụ cười, hình như rất hài lòng với lá bài trong tay, lại dựa người vào trong ngực Lộ Thần Tây.

Ba người Mộc Nhĩ nhìn nhau, đưa đầu ra cũng gặp dao mà rút đầu vào cũng gặp dao, Tri Mộc Nhiên là người đầu tiên rút bài, để trước mặt mình, không nhìn tới, dựa người trên ghế, hai chân bắt chéo.

Tri Mộc Nhiên cũng đã rút thì hai người các cô còn làm dáng cái gì, suy nghĩ một chút nếu như rút trúng lá bài màu xanh dương phải nói yêu một tuần cũng không có gì to tát cho lắm, Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo liền đưa tay rút bài.

Con người có lúc luôn nghĩ về những điều tốt đẹp, cố ý xem thường những điều khác.

Hai người ngồi trở lại vị trí, cầm bài, Mộc Nhĩ khẽ nói với Đường Tiểu Náo: “Nếu như hai chúng ta rút cùng một màu thì sẽ rất buồn cười.”

Lộ Thần Tây ngồi cách đó không xa nghe thấy hai người nói chuyện, khẽ nở nụ cười, không nói gì, ánh mắt di chuyển về phía bốn lá bài còn lại. Tình huống mà họ nói không thể nào xảy ra.

Nghiêng người cầm một tấm trong đó, Lộ Thần Tây ôm chặt eo cô gái trong lòng, ánh mắt đùa giỡn nhìn những người còn lại.

Phong Dã Hội nhìn về phía Mạc Diệp Thanh, Mạc Diệp Thanh liếc nhìn lá bài Mộc Nhĩ nắm chặt trong tay, cầm một tấm lên.

Nếu là bình thường, Nhất Vĩ sẽ là người cuối cùng nhưng lần này Nhất Vĩ nhanh tay bốc trước khiến Phong Dã Hội ngẩn người, Lộ Thần Tây lộ rõ vẻ xem kịch vui.

Hai tay Nhất Vĩ xoa trên lá bài mấy lần, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Dã Hội, nở nụ cười, cầm một trong hai lá bài lên.

Cầm bài, nghiêm chỉnh đặt trước mặt mình, ánh mắt tươi cười, nhìn Phong Dã Hội đang trấn định không có phản ứng gì, nhìn lá bài còn lại, nụ cười càng thêm sâu.

Phong Dã Hội nhú mày, cầm lá bài còn lại đặt trước mặt, đối với lá bài trước mặt Nhất Vĩ, động tác quen thuộc không chút nào chột dạ.

Nhất Vĩ nhún vai nở nụ cười, biết trước là sẽ như vậy!

Mọi người đều đã bốc bài, Lộ Thần Tây nói: “Chúng ta ăn cơm trước được không? Ăn xong mở bài.” Trực tiếp mở bài ra xem có thể làm việc không đúng? Một câu tiếp theo chính là lời nói trong lòng anh ta, không dám nói ra ngoài, nhìn nét mặt của đàn em cực kỳ buồn cười, nhìn thấy bọn họ khăn trương tâm tình của anh ta rất tốt.

Thời gian trôi qua nhanh, các món ăn được đưa lên, Mạc Diệp Thanh nói mình lái xe tới nên không thể uống rượu, Phong Dã Hội cùng Nhất Vĩ cũng tự mình lái xe tới cho nên không mở rượu.

Lộ Thần Tây nhìn bọn họ đẩy trêu đùa, sao lại lấy lý do kém như vậy, không uống thì không uống.....có lẽ do tò mò muốn biết ai là người cầm lá bài mà chưa được công bố quy tắc nên mọi người ăn rất nhanh.

Những cô gái ngồi bên cạnh bọn họ lúc này không giống với những cô gái ngồi cạnh bọn họ lúc bọn họ bàn chuyện làm ăn, ít nhiều cũng có cảm kị, bọn họ cũng hiểu chuyện, không hút thuốc lá, không nói chuyện không nên nói, phần lớn là Lộ Thần Tây nói chuyện làm cho Mộc Nhĩ nhớ tới lần đầu tiên khi bọn họ đi ăn cùng nhau, cũng là mấy người bọn họ, chỉ là cô gái kia đổi thành Quý Tư.

Mộc Nhĩ vẫn còn thâm cảm khái thời gian trôi qua nhanh, lỗ tai liền truyền đến âm thanh vui mừng, mắt nhìn về phía người phát ra âm thanh, ngay sau đó liền nhìn thấy Lộ Thần Tây cúi đầu đẩy cô gái trong lòng, đẩy áo ngực của cô gái ra, đưa miệng về phía cái bánh bao lớn không được che giấu kia ra mồm.

Điều này cũng.....

Trừ người trong cuộc, những người còn lại đều thấy rõ sắc mặt đầy nhục dục của cô gái.....!

Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo quả thật giống như con dế nhũi, nhìn cô gái kia như động vật khác lạ chưa từng thấy qua.

Mộc Nhĩ buồn bực, Lộ Thần Tây mút thì mút đi, sao còn phải phát ra âm thanh lớn như vậy làm gì? Thật sự chỉ sợ người khác không biết anh ta đang làm gì sao. Ấn tượng về anh ta càng không tốt.

Theo âm thanh mà cô gái kia phát ra, Lộ Thần Tây nâng đầu lên, hài lòng nhéo thành quả lao động của mình: “Hôn ngực, Hoàn thành nhiệm vụ!”

Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo cảm thấy may mắn vì “hôn ngực” đã bị anh ta rút trúng.

Phong Dã Hội thông thả lật lá bài trước mặt ra, ánh mắt Nhất Vĩ thủy chung luôn tràn ý cười.

Vừa rồi Mộc Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo lên mở bài ra xem, Đường Tiểu Náo thâm than trong lòng, thấy hoa mắt, vẻ mặt sợ hãi đã bán đứng cô, Lộ Thần Tây thay cô mở lá bài.

“Ồ! Đàn em cũng là màu xanh dương nhé!” Lộ Thần Tây cố ý ra vẻ kinh ngạc, đặt hai lá bài màu xanh dương ở cạnh nhau.

Đường Tiểu Náo nhớ, lá bài màu xanh dương là phải nói yêu một tuần.

Nhất Vĩ cố tình than thở: “Thật đúng là duyên phận.”

Duyên phận?

Khuôn mặt Đường Tiểu Náo ửng đỏ, ba năm trước lúc gặp Phong Dã Hồi ở Hải Yến Nhất Vĩ cũng ở đó.

Lộ Thần Tây nghiêm trang, nói với Đường Tiểu Náo: “Đàn em, nói yêu với Phong Dã hồi thật ra rất đơn giản.”

Tạm ngừng, Lộ Thần Tây tiếp tục tận tình khuyên bảo: “Phong Dã Hồi nhà anh thích cô gái thiện lương nép vào người cậu ta như một con chim nhỏ, cậu ta còn cực kỳ thích các cô gái bám lấy mình, một ngày gọi mười cuộc điện thoại là được, không có chuyện gì thì chạy tới trước mặt cậu ta lắc lư, buổi sáng và buổi tối trước khi ngủ nói yêu cậu ta là được!”

Vừa nghe Lộ Thần Tây nói Đường Tiểu Náo liền bị dọa sợ, nói yêu thật vất vả, giống như phải làm bài tập vậy!

Phong Dã Hồi trừng mắt nhìn Lộ Thần Tây đang chuẩn bị nói tiếp, Lộ Thần Tây nở nụ cười sau đó ngậm miệng.

Tri Mộc Nhiên suy nghĩ hồi lâu, không vui, hai tay vịn vào tay vịn, hiên ngang lăm lăm: “Một tuần đúng không?”

Lộ Thần Tây ngắt đầu, Tri Mộc Nhiên nhủ mảy: “Nói chuyện yêu đương với Đường Tiểu Náo cũng rất đơn giản, cô ấy chỉ muốn tự do không bị quấy rầy là được!”

Phong Dã Hồi quay đầu nhìn người trong cuộc không lên tiếng, không hứng thú lắm, giống như không phải đang nói về chuyện của anh ta.

Lộ Thần Tây nở nụ cười lạnh lùng: “Nói chuyện yêu đương thì làm sao có thể không quấy rầy?”

Tri Mộc Nhiên phản bác: “Ai nói yêu đương thì nhất định phải quấy rầy? Cô ấy là học sinh, cần tỉnh táo.”

Lộ Thần Tây nhún vai: “Không nên tạo trò cười được không? Cần tỉnh táo chính là ni cô, cô có thể lên núi tu hành.”

Cô gái trong lòng anh cảm thấy chán ghét: “Còn bài sao không mở?”

Lộ Thần Tây dựa vào phía sau nhìn Đường Tiểu Náo: “Đàn em, em cần phải tích cực chủ động một chút, Phong Dã Hồi nhà anh chưa từng yêu ai, không có kinh nghiệm.”

Nếu Quý Tư ở đây nhất định sẽ nói anh ta “muốn chết sao”, đã có vị hôn thê còn nói chưa có kinh nghiệm?

Chuyện Đường Tiểu Náo cùng Khương Lê ai cũng biết, lời mà Lộ Thần Tây nói khiến Đường Tiểu Náo lúng túng, quay đầu nói với Phong Dã Hồi: “Dã Hồi, người ta chỉ là một cô gái nhỏ, cậu lớn rồi, nói yêu đương một tuần mà thôi, không cần anh em phải hướng dẫn đấy chứ?”

Phong Dã Hồi lười phản ứng lại, ngược lại liếc mắt nhìn Đường Tiểu Náo đang đỏ bừng mặt, sao có thể dễ xấu hổ như vậy chứ? Ai mà không có quá khứ?

Lá bài màu xanh dương được giải quyết, Tri Mộc Nhiên cầm lá bài của mình mở ra.

Màu xanh lá cây!

Màu sắc chưa được công bố quy tắc!

Âm dương quái khí “A” một tiếng, Lộ Thần Tây đề nghị: “Cùng mở ra đi, chỉ còn mấy người các cậu.”

Bài vừa được mở ra, Mạc Diệp Thanh cùng Mục Nhĩ giống nhau, phản xạ có điều kiện, Mục Nhĩ nhìn bài của Mạc Diệp Thanh trước,, bài của Nhất Vĩ màu xanh lá cây. Mục Nhĩ cùng Mạc Diệp Thanh màu đen.

Trong lòng cảm thấy vui vẻ, may mắn cô giống màu với đàn anh, nếu không sẽ thê thảm.

Lộ Thần Tây nhủ mảy, đặc chí nhìn Nhất Vĩ. Không gần nữa sắc? Để cậu ta gặp quỷ đi!

Nghĩ như vậy quá tiện nghi cho cậu ta, Lộ Thần Tây mỉm cười: “Quy tắc về màu xanh lá là.....rất tốt, có thể lựa chọn.”

Cười nhìn hai người cầm lá bài màu xanh lá, khuôn mặt Lộ Thần Tây tràn đầy tính toán.

Tri Mộc Nhiên không nhận được nhủ mảy.

Bộ dạng Nhất Vĩ kỳ quái, khuôn mặt nở nụ cười, ánh mắt lại không tốt lắm.

Lộ Thần Tây tiếp tục kiên nhẫn giảng giải: “Lựa chọn là thế này, có thể chọn nam theo đuổi nữ, cũng có thể là nữ theo đuổi nam, hai người tự thương lượng. Sau khi thương lượng xong, liền bắt đầu áp dụng, thời gian một năm, duy trì sự im lặng, duy trì thể tấn công mãnh liệt, không bắt được đối phương thì không thể bỏ qua.”

Mục Nhĩ: “.....”

Đường Tiểu Náo: “.....”

Tri Mộc Nhiên: “.....”

Trò chơi quý quái gì vậy? Một năm? Tại sao không đi chết đi?

Nhất Vi cười lạnh, còn tưởng rằng Lộ Thần Tây muốn làm gì: “Tôi là người theo đuổi!”

Tri Mộc Nhiên thờ ơ, liếc nhìn Nhất Vi không bày tỏ gì hết. Chủ yếu là cô không có kinh nghiệm, không muốn biết theo đuổi một người là như thế nào, nếu như cô biết cô nhất định xung phong nhận việc!

Chỉ là.....

Một năm....

Còn phải duy trì thể tấn công mãnh liệt....

Lắc đầu, tính toán một chút, không thêm nghĩ tới Phần Di Ái nữa, dù sao đây chỉ là một trò chơi, không phải chuyện gì quan trọng.

Chỉ là bị theo đuổi trong một năm mà thôi, ba trăm sáu mươi lăm ngày trôi qua rất nhanh!

Đỏ, Lam xanh lá đã có, chỉ còn màu đen, Lộ Thần Tây lúng túng ho khan: “Đại ca, hôn nút lưỡi.”

Đột nhiên bị nhắc tới, Mục Nhĩ rút vai, Mạc Diệp Thanh nhìn thấy liền nói: “Về nhà bọn tôi tự xử” khiến Lộ Thần Tây bất mãn: “Đại ca, không thể phá vỡ quy tắc trò chơi.” Đường như anh ta nhìn thấy Mục Nhĩ nhát gan, cố ý nhích tới gần Mục Nhĩ: “Đàn em, nếu như phải về nhà làm vậy chúng ta phải cầu xin thật nhiều rồi!”

Mục Nhĩ mơ màng nháy mắt, không kịp phản ứng với lời Lộ Thần Tây nói.

Mạc Diệp Thanh bất đắc dĩ xoa trán.

Lộ Thần Tây tiếp tục hướng về phía Mục Nhĩ: “Không làm trước mặt bọn anh, bọn anh sẽ yêu cầu.....”

Càng nói giọng càng thấp, càng nói càng dựa gần hơn, Mục Nhĩ không chịu được nhảy dựng lên chạy đến bên cạnh Mạc Diệp Thanh, ngồi chồm hổm xuống kéo Mạc Diệp Thanh lên hôn.

Cô chưa bao giờ chủ động hôn Mạc Diệp Thanh, không thể làm gì khác hơn là giống như ăn trộm, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhón chân lên hôn đàn anh.

Mạc Diệp Thanh ngồi ở trên ghế, Mục Nhĩ ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngược đầu.

Mạc Diệp Thanh kéo tay Mục Nhĩ, dùng sức để ôm cô, cô nghịch ngợm lắc đầu, từ góc độ của Mục Nhĩ nhìn sang Mạc Diệp Thanh thật mê người, cô chưa từng nhìn thấy ai sáng ngời như vậy, lớn gan một chút, lừa mình dối người lấy dũng khí, đầu lưỡi đưa vào trong thăm dò.

Không phải nói hôn nút lưỡi sao?

Lộ Thần Tây khề cười, Phong Dã Hồi đứng dậy rời khỏi phòng, Đô Nhất Vi cũng muốn rời đi, vốn dĩ anh ta muốn tiếp tục thưởng thức một màn này, dưới cái nhìn chăm chăm của Tri Mộc Nhiên không thể không nhắc chân rời đi.

Cô gái kia cùng Đường Tiểu Náo lần lượt rời khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại hai người đang trao nhau nụ hôn nóng bỏng. Đường Tiểu Náo còn đang suy nghĩ hôn nút lưỡi là thế nào! Mạc Diệp Thanh bắt được cô nàng ngu ngốc. Rời khỏi đôi môi của Mạc Diệp Thanh, Mục Nhĩ chớp chớp đôi mắt to vô tội, còn hỏi Mạc Diệp Thanh: “Chúng ta hoàn thành nhiệm vụ của trò chơi chưa?”

Nhìn người trước mặt, làm sao cô có thể đáng yêu như vậy chứ? Nhất là đôi mắt biết nói chuyện khiến cho anh không dám nhìn thẳng.

Trong lòng suy nghĩ, đôi tay anh liền che đôi mắt cô, khiến cho lòng mi cô chớp động, trong lòng càng hồi hộp hơn, hô hấp càng thêm dồn dập.

Có lúc Mạc Diệp Thanh nghĩ, rốt cuộc anh trúng tà gì, những lúc ở bên cạnh Mục Nhĩ anh rất dễ động tình. Không thể kiềm chế được, khi anh đến đây, đôi lúc có những người phụ nữ muốn quyến rũ nhưng anh không động lòng, mỗi khi đối mặt với cô anh liền không thể kiềm chế, lại không muốn khống chế.

Chỉ có quan hệ nam nữ mới xem là tình yêu sao? Mạc Diệp Thanh không biết trong lòng Mục Nhĩ anh quan trọng như thế nào, nhưng anh biết, trừ Mục Nhĩ, anh không muốn đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh cũng không muốn tìm người phụ nữ nào khác.

“Đàn anh, xong chưa?” Mục Nhĩ không biết Mạc Diệp Thanh đang làm gì, Mạc Diệp Thanh chỉ là sợ ánh mắt của cô.

Bởi vì anh phát hiện khi ở chung một chỗ với Mục Nhĩ, anh nghĩ rất nhiều chuyện, dính chặt vào cô, vừa buồn cười lại vừa tức giận.

“Ừ.” Khẽ lên tiếng, cảm đặt trên đỉnh đầu cô, Mạc Diệp Thanh kéo đầu cô chạm vào ngực mình, thử áp chế đi phản ứng của cơ thể.

Trong đầu đột nhiên thoáng qua câu nói của người xưa, một thực lực cường đại cũng không khiến đế vương tranh thiên hạ bằng một người phụ nhân, lại vì người phụ nữ mà chấp tay dâng thiên hạ, vì bảo vệ người phụ nữ kia lại mở ra một vùng đất mới, đoạt lại quyền lợi mà vốn dĩ không màng tới.

Rốt cuộc một người đàn ông yêu người phụ nữ nhiều như thế nào mới có thể làm như vậy.

“Đàn anh, anh đang nghĩ gì vậy?” Mục Nhĩ áp vào ngực anh khéo léo hỏi.

Mạc Diệp Thanh khẽ cười: “Anh đang nghĩ khi nào thì tiểu Mục Nhĩ mới gọi tên anh chứ không phải gọi anh là “đàn anh”.

Trong lòng dục hòa thiêu đốt, quý mới biết, Mạc Diệp Thanh cũng rất rõ ràng, chỉ cần Mục Nhĩ gọi tên anh thì cả người anh liền khác thường.

Nghe vậy Mục Nhĩ khẽ gọi: “Mạc Diệp Thanh!”

Mạc Diệp Thanh cúi đầu nhìn cô: “Ừ”. Hơi thở phun trên đỉnh đầu cô.

Mục Nhĩ ngẩng đầu nhìn anh, lúc này mới ý thức được mọi người đã đi hết, càng thêm không chút kiêng kỵ: “Mạc Diệp Thanh!”

Hai tiếng kêu, Mạc Diệp Thanh cúi đầu gặm cái miệng nhỏ của cô, đem lấy những lời cô muốn nói cuốn vào trong hô hấp.

Người khác đã đi hết, Mạc Diệp Thanh càng thêm táo bạo, khi bàn tay mò tới khóa kéo của cô, cô sợ hãi kêu lên: “Đàn anh, đàn anh, dừng lại.”

Mạc Diệp Thanh nhũn mảy, không hài lòng khi cô gọi mình là đàn anh: “Mạc Diệp Thanh”. Anh nhắc nhở cô.

Cúi đầu lại bao trùm lên cánh môi đang muốn nói chuyện kia.

Mục Nhĩ xác định là một người nhất gan, nơi này là khách sạn, cô chỉ sợ đột nhiên có người đi vào nhìn thấy hình ảnh bất nhã.

Nhưng Mạc Diệp Thanh không có ý muốn dừng lại, Mục Nhĩ luống cuống, xin tha: “Mạc Diệp Thanh, sẽ có người đi vào!”

Mạc Diệp Thanh khẽ cười ôm cô đi về phía cửa, khóa cửa lại: “Sẽ không có ai vào.”

Trái tim đập loạn, kích thích khiến hai chân Mục Nhĩ mềm nhũn, không đứng vững.

Mục Nhĩ như vậy càng thêm hấp dẫn, Mạc Diệp Thanh xuống tay không chút lưu tình, Mục Nhĩ khẽ kêu, cả người cô ngã vào lòng Mạc Diệp Thanh.

Tiếng bước chân ở bên ngoài truyền tới lỗ tai, Mục Nhĩ cố gắng hít thở, ánh mắt mê ly đẩy Mạc Diệp Thanh ra.

Mạc Diệp Thanh nắm tay cô đặt lên vách tường, đùi phải chen vào giữa đôi chân đang kháng nghị của cô.

“A? Sao lại không mở được cửa!”

Tay nắm bị người ta đụng vào, ngoài cửa đột nhiên có người nói chuyện, Mục Nhĩ toát mồ hôi, khăn trương kéo áo sơ mi của Mạc Diệp Thanh, chủ động tiến sát vào người anh, đây là hành động theo bản năng.

Cơ thể Mạc Diệp Thanh sát vào người cô, chưa cho Mục Nhĩ thu hồi cảm giác xấu hổ, dưới sự kháng nghị của cô cứng rắn đâm vào.

Cấn chặt môi dưới, đầu lệch sang một bên, không nhìn người trước mặt, Mục Nhĩ xấu hổ lại khó nhịn, hết sức nhẫn nại không để cho bản thân phát ra âm thanh.

Cọ sát lẫn nhau, Mục Nhĩ chưa bao giờ phối hợp hôm nay mà xui quẻ khiến thế nào lại phối hợp với Mạc Diệp Thanh.

Mạc Diệp Thanh xấu xa như vậy khiến Mục Nhĩ có chút không chịu nổi, trên đường về nhà cô không nhìn Mạc Diệp Thanh, trong đầu trầm nghĩ, sao lúc trước cô lại không biết đàn anh là một người như vậy?

Tâm Tình Mạc Diệp Thanh vui sướng thỉnh thoảng ngắm nhìn cô.

So với Mạc Diệp Thanh và Mục Nhĩ, Lộ Thần Tây cùng cô gái kia, bốn người dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ, đến Phong Dã Hồi cùng Đường Tiểu Náo phải mất một tuần, lúc về Lộ Thần Tây dặn đi dặn lại, nếu như hai người bọn họ vi phạm luật chơi, anh ta sẽ có biện pháp trừng trị hai người.

Lộ Thần Tây là người thế nào Phong Dã Hồi còn không rõ sao?

Đường Tiểu Náo mặc kệ, không phải chỉ nói yêu một tuần thôi sao? Nói yêu mà thôi cũng không phải chưa từng nói với ai.

Lúc về Lộ Thần Tây thấy Đường Tiểu Náo về cùng xe với Phong Dã Hồi, còn khen hai người bọn họ ăn ý, nào có thể đoán được, đóng cửa xe, không

ai nói với ai, xem như đối phương không tồn tại.

Hai người cầm thẻ bài màu xanh lá cây, hớn hờ tiếp nhận nhiệm vụ của trò chơi, sóng vai ra khỏi khách sạn.

Một chiếc xe jeep đậu cách khách sạn không xa, Trì Mộc Nhiên phản xạ có điều kiện liếc nhìn, vẫy tay chào tạm biệt mọi người, đi về phía chiếc xe jeep.

Phản Di Ái vẫn luôn đợi ở đây không đi, qua kính chiếu hậu nhìn thấy Trì Mộc Nhiên đang đi tới, Đô Nhất Vĩ đi theo ở phía sau.

Cho đến khi Trì Mộc Nhiên lên xe, Đô Nhất Vĩ nở nụ cười, nghiêng người dịu dàng nói với Trì Mộc Nhiên: “Tạm biệt.”

Trì Mộc Nhiên sững sờ, lịch sự trả lời: “Hẹn gặp lại.”

Đô Nhất Vĩ gật đầu chào Phản Di Ái, Phản Di Ái chờ Trì Mộc Nhiên từ từ biến mất.

Nhìn thấy Phản Di Ái, Trì Mộc Nhiên đột nhiên nghĩ tới mục đích cô ở lại!

Vừa rồi chỉ số thông minh của cô bị chó ăn hết rồi sao? Sao lại quên mất mục đích muốn Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo cách xa những người kia?

Giờ thì hay rồi, ngay cả chính cô cũng dính vào! Phiền muộn gãi mái tóc lôm chôm, dựa vào ghế hờn dỗi.

Trước khi Trì Mộc Nhiên ra, Phản Di Ái đang xem hình trong album, lúc này trong đầu vẫn còn lưu lại khuôn mặt tươi cười kia, ngoài nhìn đường, anh ta không có ý định gì khác, dĩ nhiên là không phát hiện ra sự thất thường của Trì Mộc Nhiên.

Về đến nhà, Phản Di Ái đỗ xe, Trì Mộc Nhiên xuống xe, điện thoại trong túi quần cô kêu lên, móc ra nhìn là tin nhắn từ một số điện thoại lạ.

“Ngày mai là thứ bảy, cô có rảnh không? Có thể cùng đi xem phim không?” Ghi chú ở dưới là Đô Nhất Vĩ.

Trì Mộc Nhiên phản xạ có điều kiện liếc nhìn người đang chuẩn bị xuống xe, vội vàng cất điện thoại đi động vào trong túi quần.

“Sao lại không vào?” Phản Di Ái đi tới nhìn Trì Mộc Nhiên đang nhìn mình hỏi.

Trì Mộc Nhiên “A” một tiếng, nói một tiếng “ngủ ngon” sau đó phi nhanh như một làn khói chạy về phòng của mình.

Phản Di Ái nghiêm túc đi ở phía sau.

Vào phòng của mình, Trì Mộc Nhiên cầm điện thoại, nghĩ tới hôm nay Phản Di Ái hôm nay có được tỉnh như là cố tình đợi cô không? Ngẫm nghĩ lại phải nói rất nhiều chi tiết nhờ Phản Di Ái khiến cho người ta rất cảm động.

Có đúng như Phản Di Ái chỉ là trách nhiệm mà một người bạn giao cho anh ta, ngoài ra không liên quan tới cái khác.

Lại một dòng tin nhắn gửi tới “Chẳng lẽ lại ngủ nhanh như vậy? Vậy.....ngủ ngon!” Kèm theo một khuôn mặt cười, vẫn là dãy số lúc này.

Thấy tin nhắn mà không trả lời không phải là thói quen của Trì Mộc Nhiên. Trừ phi là người cực kỳ đáng ghét, trước mắt, chưa có người nào khiến Trì Mộc Nhiên không muốn trả lời tin nhắn, liền châm trước, trả lời đối phương “Ngày mai không có hẹn, cũng không có thời gian xem phim. Đi ngủ sớm một chút.”

Trì Mộc Nhiên trả lời tin nhắn như vậy còn không bằng không trả lời.

Nhìn ba chữ “đi ngủ sớm”, Đô Nhất Vĩ buồn cười. Một cô gái ngay cả câu chúc “ngủ ngon” cũng không muốn nói. Sau này Đô Nhất Vĩ mới biết hai chữ “ngủ ngon” đối với Trì Mộc Nhiên mà nói có ý nghĩa như thế nào.

Rốt cuộc là anh ta phát điên thế nào mới hăng hái chơi loại trò chơi ngây thơ thế này? Nhìn khuôn mặt cương nghị trong gương, tuy rằng bởi vì quanh năm rèn luyện nên màu da hơi tối nhưng đàn ông không phải đều như vậy sao? Chẳng lẽ anh ta không có sức hút? Không được các cô gái chào đón như vậy?

Bất đắc dĩ lắc đầu một, Đô Nhất Vĩ cầm điện thoại quay về phòng.

.....

Lúc ra ngoài Mục Nhĩ không đem theo điện thoại, lúc về nhà việc đầu tiên cô làm là cầm điện thoại xem có tin nhắn hay cuộc gọi nhờ hay không. Ánh đèn chớp lóe, mở màn hình, Mục Nhĩ có chút giật mình, hai mươi sáu cuộc gọi nhờ, tất cả đều là số điện thoại của Nhiệm Tái Tái, không nói gì liền lặp tức gọi lại.

Đầu dây bên kia Nhiệm Tái Tái nghe điện thoại, không còn hơi sức hỏi cô: “Làm gì mà không nghe điện thoại.”

Nhiệm Tái Tái gọi liên tục hai mươi sáu cuộc nhất định là có việc gấp, Mục Nhĩ nghe thấy giọng điệu của cậu ta như vậy, tim đập rộn: “Tôi đi ra ngoài không mang theo điện thoại, vừa mới nhìn thấy, sao vậy?”

Nhiễm Tái Tái u oán: “Cậu nói gọi lại cho mình, cậu không gọi, mình không thể làm gì khác là gọi cho cậu!”

Mục Nhĩ: “.....”

“Chỉ như vậy mà cậu gọi cho tôi hai mươi sáu lần?” Mục Nhĩ không thể tưởng tượng nổi, cảm thấy trí thông minh của Nhiễm Tái Tái bị chó gặm rồi.

Đầu dây bên kia Nhiễm Tái Tái “ừ”.

Mục Nhĩ há miệng, hít sâu: “Tiện Nhân, cậu thấy đủ chưa! Một hai lần thì không sao, gọi nhiều như vậy, chẳng lẽ cậu không đoán được là tôi đi ra ngoài không đem theo điện thoại sao?”

Nhiễm Tái Tái nghe thấy cô cầu nhàu, rớt cuộc trên mặt cũng nở nụ cười, không lên tiếng.

Mục Nhĩ nói một lúc lâu vẫn không thấy đối phương lên tiếng: “Tiện Nhân? Còn đó không?”

Nhiễm Tái Tái “ừ”, Mục Nhĩ nói tục: “Mẹ kiếp, có sao lại không lên tiếng?”

Nhiễm Tái Tái hỏi cô: “Cậu đi chơi ở đâu vậy, lâu như vậy mới về.”

Nghe vậy Mục Nhĩ đột nhiên nghĩ tới lần trước sau khi đưa cô và Đường Tiểu Náo về phòng trọ, cô chưa gặp lại Nhiễm Tái Tái, cũng không liên lạc. Có cho rằng Nhiễm Tái Tái không biết bây giờ cô đang ở chỗ của Mạc Diệp Thanh.

“Cái đó.....Nhiễm Tái Tái, tôi.....”

“Ngày mai cùng đi chơi được không?”

Mục Nhĩ chưa nói xong Nhiễm Tái Tái đã lên tiếng.

Vốn dĩ muốn nói với Nhiễm Tái Tái, bây giờ cô ở nhà đàn anh, rất tốt. Còn nữa, Nhiễm Tái Tái sẽ không nghĩ linh tinh nữa.

“Ngày mai tôi phải về nhà bà ngoại.” Mỗi cuối tuần đều về thăm ông bà ngoại, đây là thói quen của cô không sửa được.

Nhiễm Tái Tái liền nói: “Vậy tôi đi cùng với cậu.”

Càng nghe càng thấy có gì đó không đúng, Mục Nhĩ có chút bận tâm về Nhiễm Tái Tái: “Tiện người, bây giờ cậu đang ở đâu?”

Nhiễm Tái Tái nhìn xung quanh một chút: “Ở nhà tôi.”

Vốn dĩ hơi hiểu biết cậu ta nên Mục Nhĩ hỏi: “Cậu uống rượu à?”

Nhắm mắt dựa người vào giường, Nhiễm Tái Tái lại trả lời: “Uống một chút.”

Đột nhiên lòng hơi chua xót, Mục Nhĩ cảm thấy khổ sở trong lòng: “Tiện Nhân, mau ngủ đi, bây giờ tôi cũng buồn ngủ rồi.”

Đầu dây bên kia Nhiễm Tái Tái: “Ừ”.

Khi ngủ Mục Nhĩ vẫn còn suy nghĩ làm sao để cho Nhiễm Tái Tái sống tốt qua ngày?

Ngày hôm sau được ăn được ngủ sướng như tiên, Mục Nhĩ rửa mặt xong chuẩn bị ra ngoài lúc nhìn thấy xe liền giật mình: “Tiện Nhân!”

Sáng sớm Mạc Diệp Thanh đã ra ngoài, Mục Nhĩ không hỏi cũng không can thiệp vào công việc của anh, là một cô gái ngoan ngoãn. Cô chỉ biết hai người ở cùng nhau ngoài ra không có người khác, chỉ có “Tiểu Bất Điểm” vui sướng phe phẩy đuôi, trong miệng ngậm món đồ chơi yêu thích.

Nhiễm Tái Tái chống cằm, trên mặt đeo mắt kính, bộ dáng không giống như ngày hôm qua, trên mặt luôn nở nụ cười không đứng đắn: “Chào buổi sáng, bảo bối!” nghiêng người dựa vào xe, một tay hút túi, một tay ngoắc ngoắc.

Bỏ qua lời Nhiễm Tái Tái nói, Mục Nhĩ tâm tình vui vẻ đi tới, một cước đá vào bắp chân cậu ta: “Không giả bộ thì chết à?” Ở trước mặt cô còn giả trang cái gì, đưa tay tháo mắt kính trên mặt cậu ta.

Cơ thể Nhiễm Tái Tái hơi lui về phía sau, đưa tay bắt được tay Mục Nhĩ: “A! Sao bảo bối lại đùa giỡn thế chứ?” Bàn tay còn lại cũng rút ra, hai bàn tay to tóm chặt tay Mục Nhĩ, cười như một tên trộm.

Mục Nhĩ đối với hành động hôm nay của Nhiễm Tái Tái..... “Cút!” Không quản là chỗ nào liền giơ chân đạp.

Nhiễm Tái Tái linh hoạt tránh né, trên mặt nở nụ cười yếu ớt “A! Cô gái này sao chanh chua như vậy, quang minh chính đại bắt nạt một người đàn ông từ tế.....”

Mục Nhĩ hai chân bị nắm, giờ chân đạp chân Nhiễm Tái Tái, không khách khí: “Ngu ngốc mới tin!” Nhiễm Tái Tái mà là đàn ông tử tế thì đời này không còn đàn ông tử tế nữa rồi.

“Ha! Sao lại mắng người như vậy chứ!” Nhiễm Tái Tái thích cô như vậy.

Mục Nhĩ rút tay ra, cổ tay đau muốn chết, Nhiễm Tái Tái lại không chịu buông tay, Mục Nhĩ liền nóng nảy, đây là nhà của đàn anh, không tự chủ được chột dạ.

Nhiễm Tái Tái thấy cô tức giận liền buông tay, một tay xoa đầu “Tiểu Bất Điểm” đứng bên cạnh.

“Tiểu Bất Điểm” hướng về phía Nhiễm Tái Tái lắc lắc cái đuôi, không phải Nhiễm Tái Tái nuôi nó mấy ngày sao? Nó nhớ khuôn mặt của Nhiễm Tái Tái.

Liếc mắt nhìn cổ tay cô, một tay nắm Mục Nhĩ, Nhiễm Tái Tái đi ở phía trước.

“Tiện nhân, đi đâu vậy?”

Mục Nhĩ từ từ đi theo cậu ta, “Tiểu Bất Điểm” lắc đuôi đi theo Mục Nhĩ.

“Về nhà bà ngoại!” Nhiễm Tái Tái trả lời, đầu cũng không quay lại.

Mục Nhĩ nghi ngờ: “Đi nhà bà ngoại nào?”

Nhiễm Tái Tái không muốn nói lý với cô, nhét cô vào trong xe, “Tiểu Bất Điểm” cũng lên sau xe.

“Tiện Nhân, tôi nói chuyện với cậu, cậu đừng có làm loạn.” Mục Nhĩ không sợ, nói chuyện với cậu ta.

Trong lòng Nhiễm Tái Tái rất hà hê, ít nhất Mục Nhĩ không kháng cự cậu ta: “Cậu có chuyện gì sao?”

Mục Nhĩ hỏi cậu ta: “Vậy không phải là cậu muốn dẫn tôi đến nhà bà ngoại cậu đấy chứ? Đưa tôi đi làm gì? Tôi còn phải về nhà bà ngoại! Tuần nào tôi cũng về, không về, ông ngoại sẽ lo lắng.”

Nhiễm Tái Tái trong lòng cảm khái, Mục Nhĩ với trí thông minh thế này nếu như không có cậu ta thì cô sẽ sống thế nào?

“Vậy tôi có cần gọi điện thoại cho ông ngoại nói tôi nay về không?” Mục Nhĩ cúi đầu móc điện thoại đi động, lăm lăm.

“Tiện Nhân, không nên trễ giờ, buổi trưa có thể đưa tôi về không?”

Ngược đầu nhìn chằm chằm người đang lái xe, Mục Nhĩ chờ cậu ta trả lời.

Nhiễm Tái Tái lại mở miệng: “Bảo bối, gọi điện thoại cho ông ngoại thì nói ông nấu nhiều cơm một chút.”

Mục Nhĩ sững sốt.

Hôm nay vừa nhìn thấy Nhiễm Tái Tái cô đã cảm thấy không thích hợp, ngại vì cú điện thoại tối qua, Mục Nhĩ không so đo với cậu ta, bây giờ sao cậu ta vẫn còn hăng hái như vậy!

“Tiện Nhân, cậu có thể đổi cách gọi không?” Cứ gọi bảo bối khiến người nghe hiểu lầm.

Nhiễm Tái Tái trả lời: “Không đổi.”

Mục Nhĩ dịch sang một chút, có thể tưởng tượng là cậu ta đang hết sức chăm chú lái xe, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên cô nhịn, không bộc phát tại chỗ, thờ phỉ phò dăm sau lưng cậu ta một, hung hăng nhắm mắt căn chỉnh điều chỉnh tâm tình.

Hỏi một câu như vậy sau đó Mục Nhĩ không hỏi nữa, ngược lại nhìn cảnh sắc bên đường càng cảm thấy quen mắt.

“Tiện Nhân, cậu đi đâu vậy?”

Đã đến nơi này, Mục Nhĩ vẫn hỏi cậu ta, Nhiễm Tái Tái nhin không gõ đầu cô, cực kỳ bình tĩnh trả lời cô: “Đến nhà bà ngoại.”

Mục Nhĩ thật sự không nghĩ tới, chỉ đơn thuần cười, Nhiễm Tái Tái muốn tới nhà bà ngoại cậu ta, tò mò: “Tiện Nhân, thì ra nhà bà ngoại cậu cũng ở đây? Chúng ta thật là hữu duyên!”

Cho tới khi xe đậu trước nhà họ Mục thì Mục Nhĩ mới ý thức được: “Tiện Nhân, cậu là muốn tới nhà bà ngoại của tôi à?”

Nhiễm Tái Tái xuống xe mở cửa xe, “Tiểu Bất Điểm” nhảy xuống, Mục Nhĩ vẫn còn bối rối. Giống như bị lừa, chậm chạp xuống xe, Mục Nhĩ còn hướng về phía Nhiễm Tái Tái tức giận: “Tiện Nhân, sao cậu không nói sớm?”

Nhiễm Tái Tái đưa tay bóp mặt cô: “Bảo bối, lúc đầu tôi đã nói là tới nhà bà ngoại, tôi còn nhớ tôi nói hai lần.”

Mục Nhĩ nắm chặt tay hít sâu, lời nói từ kẽ răng phát ra: “Vậy cậu phải nói rõ là nhà bà ngoại cậu hay nhà bà ngoại tôi!” Khiến cho cô hiểu nhầm.

Đóng cửa xe, không biết xấu hổ ôm vai Mục Nhĩ, Nhiễm Tái Tái nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tức giận của cô: “Hai chúng ta sao còn phải phân biệt tôi với cậu.”

Khỏe miệng Mục Nhĩ khẽ giật, ngẩng đầu vừa đi vào vừa cảnh cáo: “Tiện Nhân, nếu cậu còn như vậy tôi sẽ giận!”

Không muốn thương tổn cậu ta, đã nói với cậu ta rằng mình có đàn anh rồi, sao Tiện Nhân còn như vậy chứ? Mục Nhĩ phiền chết.

Nhiễm Tái Tái cười: “Sao lại như vậy chứ? Tôi nói giống với cậu không được sao?”

Mục Nhĩ thờ phỉ phò nguyệt cậu ta, không nói gì. Thật sự cô không nhìn ra là Nhiễm Tái Tái đang nói giỡn.

Cô không muốn nói gì, chỉ sợ nói ra lời không hay.

Thấy ông ngoại ở trong sân tưới hoa, Mục Nhĩ vừa muốn gọi, chỉ thấy ở trong nhà có một người đi ra, trên tay người kia còn bung hồ cá, trong hồ cá có hai con rùa mà Mục Nhĩ mua cho Mục Nhân Chương nuôi đỡ buồn.....

“Nhị về rồi à!”

Nhiễm Tái Tái nghe vậy, nhìn sắc mặt ảm đạm của Mục Nhĩ, không biết cô còn có biệt danh như vậy! Đáy mắt chứa nụ cười.

Mục Nhĩ nở nụ cười, hướng về phía Mục Tín gọi “anh”, lộ ra hàm răng trắng, mắt cũng híp lại thành một đường.

Mục Nhân Chương đang tưới hoa nghe hai người bọn họ nói chuyện, nghiêng đầu thấy Mục Nhĩ cùng Nhiễm Tái Tái tới, liền nói “Về rồi à.”

Mục Nhân Chương là người thành thật, chưa bao giờ giả dối, Nhiễm Tái Tái vui vẻ gọi “ông ngoại”, Mục Nhân Chương bảo bọn họ vào nhà.

Mục Nhĩ chui vào nhà như một làn khói, thấy Cao Sinh Anh ở trong phòng khách may vá cái gì liền ngồi bên cạnh Cao Sinh Anh nhìn, ngây ngô cười hai tiếng, bày tỏ cô đã về.

Cao Sinh Anh thấy Nhiễm Tái Tái đi vào, dù sao cũng là khách, gỡ mắt kiếng, bỏ đồ trong tay xuống, đối với Nhiễm Tái Tái khách sáo: “Tiểu Nhiễm đến rồi à! Nhanh ngồi đi.” Ngón tay chỉ ghế sa lon.

Mục Nhĩ nhìn ra ngoài sân, ông ngoại vẫn đang tưới hoa, Mục Tín thay nước cho hai con rùa, cuộc sống tràn đầy hơi thở thanh bình, Mục Nhĩ chỉ thích cuộc sống như vậy.

Nhưng từ nhỏ cô đã sợ Mục Tín, bởi vì.....

“Mục Nhĩ, nhanh đi lấy hoa quả cho Tiểu Nhiễm.”

Mục Nhĩ bỏ ngoài tai lời bà ngoại nói, nhìn Nhiễm Tái Tái còn đứng ở sau lưng cô: “bà đừng quan tâm tới cậu ta, cậu ta muốn ăn thì tự đi lấy.”

Cao Sinh Anh gõ đầu cô một, Nhiễm Tái Tái cười nói: “Bà ngoại, cháu không ăn, bà đừng lo cho cháu.....cháu xem nơi này như nhà mình, sẽ không khách khí.” Trên mặt nở nụ cười tiêu chuẩn của một đứa bé ngoan.

Mục Nhĩ hung hăng trừng mắt nhìn cậu ta, có chút buồn bực, sao bà ngoại lại khách khí như vậy?

Đối với việc Nhiễm Tái Tái không khách khí bà ngoại liền nở nụ cười: “Đúng, xem nơi này như nhà của mình, không nên khách khí.”

Mục Nhĩ thỉnh thoảng nhìn ra sân, Nhiễm Tái Tái khẽ hỏi cô: “Cậu còn có tên khác à?”

Nhị?

Mục Nhĩ muốn bóp chết Nhiễm Tái Tái, nhìn người hiền lành lại có bộ mặt phốt lờ, Mục Nhĩ biết, trong lòng cậu ta nhất định đang chê cười cô.

Mục Nhĩ không để ý, Nhiễm Tái Tái lại khiếm tốn hỏi Cao Sinh Anh: “Bà ngoại, vừa rồi nghe thấy anh gọi Mục Nhĩ là “Nhị”, Mục Nhĩ còn có cái tên vui như vậy sao?”

Cao Sinh Anh nghe vậy liền cười: “Khi còn bé hàng xóm hay giỡn, Mục Nhĩ Mục Nhĩ, Tiểu Mục Nhĩ Tiểu Mục Nhĩ sau lại thành Tiểu Nhị Tiểu Nhị, cuối cùng bọn họ dứt khoát gọi là Nhị.”

Nếu không phải có người ngoài ở đây, người nhà bọn họ cơ hồ đều gọi cô là Nhị.

Mục Nhĩ vừa mới chuẩn bị cảnh cáo Nhiễm Tái Tái, Mục Tín bung hồ cá đi tới, Mục Nhĩ lập tức như một học sinh ngoan, Mục Tín còn chưa vào cô đã khăn trương.

Nhiễm Tái Tái càng nhìn Mục Tín một cách cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Mạc Diệp Thanh Bị Thương

“Nhị, cho em xem một quyển sách, đối với việc học của em rất có ích!” Mục Tín đi vào còn chưa cất xong rùa đã lên tiếng. Mục Nhĩ ôm đầu, ở góc độ mà Mục Tín không nhìn thấy liền chu môi, điều chỉnh tốt cảm xúc, nở nụ cười vui vẻ, phụ họa: “Sách gì?”

Lau tay, Mục Tín từ trong túi xách móc ra hai cuốn sách dày, đưa cho Mục Nhĩ một quyển, mở ra trang giấy mà đã đánh dấu từ trước, đưa cho Mục Nhĩ xem: “Em cẩn thận học những thứ mà anh đã đánh dấu, sau đó em thử viết văn một chút xem.”

Mục Nhĩ nhìn cuốn sách còn lại trong tay Mục Tín, liếc mắt nhìn tên sách “Olive Twist”, dường như là một cuốn sách cũ, dường như đã vài năm rồi.

Trên mặt nở nụ cười, lập tức vui đầu xem trang sách mà Mục Tín đánh dấu.

Mục Nhĩ không biết anh lớn nhà bọn họ đối với những anh em khác thế nào. Nhưng đối với Mục Nhĩ, cô chỉ có một cảm giác, nhanh thấy anh lớn liền nhanh chân bỏ chạy, có thể trốn thật xa thì trốn thật xa. Lúc Mục Ái Á vẫn còn sống, còn trên cô không có chí tiến thủ, anh của cô là đang truyền lại cho cô kinh nghiệm học tập, ngược lại cô lại giống như mèo thấy chuột, hận không thể không thấy mặt.

Lần này Mục Nhĩ không có cơ hội bỏ chạy, vẫn chưa nói chuyện với Mục Nhân Chương, Mục Tín đi vào nên Mục Nhĩ không thể bỏ chạy.

Mục Nhĩ đã sớm suy nghĩ, anh lớn nhà bọn họ tìm được nhiều kinh nghiệm như vậy từ đâu? Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần gặp anh là anh có thể nói với cô các loại phương pháp kỳ quái.

Cũng không phải là giảng dạy, tóm lại, chính là muốn đem hết những kinh nghiệm và những thu hoạch của bản thân truyền thụ cho cô.

Mục Ái Á từng nói, thật ra thì so với an hai, anh lớn thuộc loại “đần”.....Không biết cách biểu tả, nói trắng ra là không đủ khôn khéo. Lại nói, Mục Nhĩ dường như chưa từng gặp bạn của Mục Tín. Mà anh hai là một thành viên tích cực, Mục Nhĩ từng chứng kiến có vô số cô gái muốn kết bạn với anh hai, dĩ nhiên, người muốn lấy lòng Mục Nhĩ càng không đếm xuể. Chị hai từng nói chị không quên được câu mà Mục Nhĩ nói: “Chị là người bạn gái thứ một trăm mà anh hai đưa về nhà”.

Mục Nhĩ cũng không nhớ rõ mình nói những lời thất đức đó lúc nào, nhưng chị hai cũng nói rồi, chị đoạt anh hai từ một trăm người con gái khác buộc chặt lại một chỗ.

“Xem xong chưa?”

Thấy ánh mắt Mục Nhĩ nhìn chằm chằm một chỗ bất động, Mục Tín hỏi cô.

Mục Nhĩ đang suy nghĩ viễn vông liền chột dạ: “Xem xong rồi”.

Mục Tín đưa “Oliver Twist” tới trước mặt Mục Nhĩ: “Em căn cứ vào những điều lúc này nhìn qua một lượt”.

Mục Nhĩ: “.....”

Nhiễm Tái Tái: “.....” Thấy bộ dáng ngu si ngây ngô của Mục Nhĩ cậu ta liền muốn cười.

Mục Nhĩ bề ngoài bình tĩnh, nội tâm ai oán hướng về phía người đưa sách nghiên cứu.

Nhiễm Tái Tái muốn cười nhưng lại không dám phát ra tiếng. Người khác không biết nhưng cậu ta còn có thể không hiểu cô sao? Lúc ấy bọn họ học chung lớp ngồi chung bàn, Nhiễm Tái Tái rốt cuộc biết Mục Nhĩ vì cái gì phải hết sức chú ý nghe giảng, nhưng vừa đến kỳ thi, thành tích lại không biến chuyển.

Cô cũng không biết đang suy nghĩ gì, nhìn ánh mắt cô như đang chăm chú nhìn bảng đen và nghe giáo viên giảng bài, theo sự hướng dẫn của giáo viên mà đi vào trọng điểm, nhưng khi có kết quả, Mục Nhĩ lại sửng sốt.

Nói trắng ra chính là đần! Không gì sánh kịp, Nhiễm Tái Tái chưa từng thấy qua người đần như vậy.

Cho nên mới không yên lòng.

“Cậu và Mục Nhĩ là bạn học?” Mục Nhĩ đang đọc sách, Nhiễm Tái Tái nhìn Mục Nhĩ, Mục Tín hỏi cậu ta.

Nhiệm Tái Tái quay đầu nhìn về phía Mục Tín: “Trước kia là bạn học”.

Mục Nhĩ dẫn theo bạn về nhà, Mục Nhân Chương cùng Cao Sênh Anh cũng chưa từng nói với anh, cho nên Mục Tín căn bản không biết Nhiệm Tái Tái là ai. Từ “Yêu sớm” tự động hiện lên trong đầu anh nhưng anh không thể nói thẳng.

Phải nói Mục Tín thật sự không thích xen vào chuyện của người khác, càng không phải người biết lắng nghe nhưng người này về cùng Mục Nhĩ, nhìn ông nội và bà nội có vẻ cũng biết cậu ta, Mục Tín tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ cậu làm gì?”

Nhìn qua không giống người xấu, nhưng tục ngữ nói không sai, người không thể chỉ xem bề ngoài, ai biết cậu ta có phải là một người đạo mạo hay không, Mục Nhĩ nhà bọn họ rất đơn thuần.

Nhiệm Tái Tái cũng không quen Mục Tín, trong đầu đột nhiên hiện lên ý tưởng điều tra tất cả người thân của Mục Nhĩ, khiêm tốn nói với Mục Tín: “Cùng vài người bạn hùn vốn mở công ty.”

“Công ty tên gì?”

Cậu ta càng che che giấu giấu, Mục Tín càng muốn hỏi rõ.

Nhiệm Tái Tái có ấn tượng vô cùng tốt về Mục Tín, không lừa dối: “Tur Bôn”.

Nhiệm Tái Tái cực kỳ bình tĩnh nói tên công ty. Hốc mắt Mục Tín trầm xuống, nghiêm túc suy tư, liếc nhìn Mục Nhĩ: “Con bé biết không?”

Nhiệm Tái Tái lại lắc đầu, nếu như cô quan tâm tới cậu ta, cậu ta có thể vui chết đi được.

Mục Tín không hỏi thêm gì, ngược lại Cao Sênh Anh thấy cháu trai lớn nói chuyện với Nhiệm Tái Tái liền biết Nhiệm Tái Tái không phải người bình thường.

Nếu không, đưa cháu tra luôn kín kẽ trầm ổn của bà không thể nào xuất hiện ánh mắt như vậy. Lại nói Mục Nhĩ xem sách Mục Tín mang tới, dùng phương pháp ở phía trên thật đúng là xem được một chút.

Tiếng điện thoại của Mục Tín vang lên, anh đi ra ngoài nghe điện thoại, vào nhà cầm túi xách nói với Cao Sênh Anh: “Bà nội, công ty có việc cháu đi trước đây.”

Mục Nhĩ tai thính chỉ nghe thấy Mục Tín phải đi, suy nghĩ lập tức rời khỏi trang sách, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt ngu ngốc, nhìn thần tượng: “Anh phải đi sao?”

Mục Tín “ừ”, “Em giữ sách lại mà đọc, bên trong còn có rất nhiều thứ em có thể học.” Cát bước đi vào sân nói với Mục Nhân Chương mấy câu sau đó liền lái xe đi.

Mục Nhĩ giả mù sa mưa ra về cô gái ngoan ngoãn đưa mắt nhìn về phía Mục Tín rồi đi, sau đó khoác cánh tay Mục Nhân Chương đi vào nhà, vẻ mặt vui vẻ: “Anh lớn về lúc nào vậy ạ?”

Mục Nhân Chương nói: “So với cháu sớm hơn mấy phút.”

Mục Nhĩ ôm cánh tay Mục Nhân Chương tiếp tục nghiêng đầu cười hi hi hỏi: “Vậy anh về làm gì?” Mục Tín là người bận rộn, nếu là bình thường sẽ không về nhà. Nhưng mà cô biết Mục Tín là một người cháu rất hiếu thuận, bình thường bận rộn không về được nên nếu có thời gian rảnh liền quay về thăm ông bà ngoại.

Càng nghĩ càng đẹp, cô thật là hạnh phúc khi được sống trong một gia đình hài hòa hạnh phúc như vậy.

Mục Nhân Chương nói: “Không có việc gì.”

Mục Nhĩ ngây ngô cười: “A, không phải anh giống cháu sao, về thăm ông bà.”

Mục Nhân Chương liền nói: “Cũng không hẳn, nó không về thì hơn, phải chạy tới chạy lui, còn chưa kịp ngồi nóng ghế liền bị người ta gọi đi.”

Mục Tín làm việc ở đồn cảnh sát, thật ra thì tính chất công việc của anh thế nào người trong nhà căn bản không rõ ràng, mỗi lần anh về nhà chỉ tốt khoe xấu che.

Mục Nhĩ cười: “A, nói không chừng không đủ nhân viên nên bọn họ gọi anh về phục vụ bưng trà đưa nước.”

Có lần ông ngoại tức giận, Mục Tín về trễ, người lớn trong nhà hỏi Mục Tín liền tránh nặng tìm nhẹ nói cho qua.

Mục Nhân Chương nhớ vẫn còn mấy chậu hoa, lại nhìn Nhiệm Tái Tái đang ở trong nhà: “Cháu vào nhà ngồi đi, ông đi đặt lại mấy chậu hoa.”

Dù sao mỗi thứ bảy hàng tuần Mục Nhĩ đều về nhà họ Mục ăn cơm, Nhiệm Tái Tái lại đi theo tới đây, cô không thấy kỳ quái, Cao Sênh Anh cùng Mục Nhân Chương cũng không xem cậu ta là người ngoài, còn gấp đồ ăn cho cậu.

Cậu ba nói muốn tìm người giúp ông bà làm việc nhà cùng nấu cơm nhưng hiện tại ông bà ngoại có thể tự làm mọi việc, cũng không quen có người lạ ở cùng nên không đồng ý, trong nhà chỉ có hai ông bà già. Bốn cậu cũng ở xung quanh, đi một đoạn là tới, làm gì cũng thuận tiện.

Mục Nhĩ là một cô bé ngốc, lúc Mục Ái còn sống không bao giờ cho cô vào phòng bếp, cho nên tới bây giờ, ngoài mì và những món ăn đơn giản dễ dàng mà Mục Nhân Chương dạy cô thì cô không biết làm gì khác, cho nên cô tới đây, quét sân lau bàn cái gì cũng làm được, nhưng cơm thì lại do Cao Sinh Anh nấu.

Cao Sinh Anh ở trong bếp nấu sườn xào, Mục Nhĩ cùng Nhiệm Tái Tái ở trong phòng khách nghiên cứu phải xếp đồ ăn thế nào.

“Nhĩ ở đây sao?”

Mục Nhĩ nghe thấy giọng nói liền quay đầu lại thấy Mục Dương đi vào, vội lên tiếng gọi “cậu hai”.

Cao Sinh Anh từ phòng bếp đi ra, Mục Dương đưa đồ trong tay tới: “Củ từ trên sườn núi.”

Cao Sinh Anh nhận lấy, đi vào phòng bếp: “Con lấy ở đâu vậy?”

Mục Dương đi theo Cao Sinh Anh vào phòng bếp: “Bạn con cho.”

“Ba con đâu?” Mục Dương không thấy Mục Nhân Chương đâu liền hỏi.

Cao Sinh Anh mở tủ chứa đồ, bỏ củ từ vào: “Không phải đang ở trong sân tưới hoa sao?”

Mục Nhĩ nghe thấy cuộc nói chuyện trong phòng bếp, lập tức liền chạy ra ngoài sân tìm.

Nhiệm Tái Tái đi theo cô ra ngoài, xem cô làm gì.

Mục Nhĩ đi qua đi lại mấy vòng quanh bồn hoa, tìm thấy Mục Nhân Chương ở giữa cây vạn tuế, lúc này mới yên tâm, đứng bên cạnh Mục Nhân Chương quan sát ông làm việc.

Xới đất, tưới nước, bón phân, Mục Nhĩ không ngại nhàm chán, thỉnh thoảng học một chút, giúp một tay, trong lòng cực kỳ vui.

Nhiệm Tái Tái ở phía sau nhìn cực kỳ hài lòng.

Đây mới chính là Mục Nhĩ mà anh thích, đây chính là người trong lòng anh đơn giản, lương thiện, hồn nhiên, có vô số ưu điểm đếm không hết được.

Dĩ nhiên, có lúc hơi ngu ngốc một chút cũng là điều dễ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Mạc Diệp Thanh Bị Thương 2

Mục Dương thấy Mục Nhĩ đứng cùng Mục Nhân Chương liền nói mấy câu rồi đi về.

Từ nhỏ lớn lên ở đây, Nhiệm Tái Tái phát hiện, trên người Mục Nhĩ có rất nhiều thứ đều di truyền từ Mục Nhân Chương.

Một đôi vợ chồng già, thỉnh thoảng con cháu thường đến thăm, thật hạnh phúc.

Nhiệm Tái Tái hy vọng, sau này cậu ta và Mục Nhĩ cũng có thể giống như ông bà ngoại của cô.

Sau khi ăn cơm, Mục Nhân Chương vào vườn ngắm hoa, nghỉ trưa. Mỗi ngày Cao Sinh Anh đều có người tìm đánh bài, rất nhanh liền ngồi đủ một bàn bốn người, Cao Sinh Anh bắt đầu hoạt động giải trí thường ngày.

Ăn cơm xong Mục Nhĩ rửa chén, đây là công việc thường ngày của cô, sau khi ăn cô muốn về thăm ba.

“Tiện Nhân, cậu về đi, tôi muốn đi thăm ba tôi.” Ra khỏi nhà họ Mục không lâu, Mục Nhĩ sợ làm ảnh hưởng công việc của Nhiệm Tái Tái, muốn tự mình đi.

Nhiệm Tái Tái hừ lạnh: “Cậu đi thăm ba cậu chẳng lẽ cần nói chuyện bí mật gì sao? Sao lại phải kiêng dè?”

Mục Nhĩ nhìn cậu ta đầy kỳ quái: “Không có!”

Nhiệm Tái Tái nhún vai: “Không có vậy cậu đuổi tôi đi làm gì?”

Mục Nhĩ nhút nhát: “Không phải tôi sợ cậu chậm trễ công việc sao?” Một ngày ở chung một chỗ với Nhiệm Tái Tái, nếu đàn anh biết, có tức giận hay không?

“Đúng rồi Tiệp Nhân, cậu không cần lo lắng cho tôi, hiện tại tôi....” Nghĩ đến đàn anh, Mục Nhĩ liền nghĩ Nhiệm Tái Tái vẫn chưa biết chuyện.

Có thể nói sao.....Mặc kệ, nói ra có gì phải sợ, hơi ngượng đầu nói ra: “Tiệp Nhân, cậu yên tâm đi, hiện tại tôi không ở cùng với Đường Tiểu Náo, Đường Tiểu Náo cũng không còn ở phòng trọ nữa, hiện tại tôi ở nhà đàn anh, cậu không cần lo lắng.

Ngủ ngon nhìn ra ngoài cửa xe, ngẫm ngẫm một khúc nhạc.

Cô nói như vậy thật ra thì còn một ý khác, Mục Nhĩ biết Nhiệm Tái Tái có thể hiểu.

Nhiệm Tái Tái không nói gì, chỉ cười, còn là cười lớn.

Mục Nhĩ giả vờ như không biết cậu ta cười cái gì, có chút đỏ mặt nhưng vẫn cười với Nhiệm Tái Tái: “Tiệp Nhân, đừng trách tôi không nói cho cậu biết! Chị gái ở nhà kia ngưỡng mộ cậu đã lâu, đến lúc đó nếu chị ta làm loạn, tôi cũng không ngăn được.”

Nhiệm Tái Tái trở lại thái độ bình thường, nghiêm túc nói: “Không sao, chị gái làm loạn đã có em gái phụ trách.”

“Hừ” Mục Nhĩ không nói lời nào.

Nhiệm Tái Tái cười nói: “Chị gái không có cơ hội làm loạn”. Dừng một lúc, Mục Nhĩ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, Nhiệm Tái Tái lại nói: “Cậu đừng ảo não, xem như chị gái không xứng bậy, em gái vẫn có thể phụ trách.”

Hai người về đến nhà lại được người nhà báo cho biết Mục Tùng đi công tác không có ở nhà, Mục Nhĩ không nói gì liền rời đi.

Sau khi rời khỏi nhà họ Mục, Mục Nhĩ cầm điện thoại, đã ấn số điện thoại của Mục Tùng nhưng không ấn nút gọi.

Nhiệm Tái Tái cùng cô và “Tiểu Bất Điểm” lên xe, Nhiệm Tái Tái nhìn cô cũng không hỏi gì.

Mục Nhĩ rất kỳ quái, có lúc có thể nói chuyện không ngừng, có lúc lại cực kỳ yên tĩnh đến mức làm cho người ta sợ.

Lúc này Mục Nhĩ quá mức yên tĩnh.

Nhiệm Tái Tái biết cô đang suy nghĩ, không quấy rầy, cũng không hỏi, trực tiếp lái xe đến công ty thám tử tư của mình.

Qua nhiều năm, Nhiệm Tái Tái biết Mục Nhĩ bình thường không có lịch trình đặc biệt, hành trình một ngày của cô là như thế, chỉ thăm ông bà rồi về nhà cho nên cậu ta liền đưa cô tới chỗ của mình.

Sau khi đậu xe vào nhà để xe, bốn người trong công ty nhìn thấy đại ca nhà mình dắt một cô gái tới, còn là một cô gái, trong nháy mắt con người trừng to, có thể nói là trái tim tan nát, mảnh vụn rơi đầy đất.

Họ từng thay người yêu như thay áo, ngực có mông có, quay đầu lại nhìn liền phát hiện đại ca nhà bọn họ thích người thanh thuần!

Lướt qua mặt bốn người đang đứng ngây như phỗng, tâm tình Nhiệm Tái Tái rất tốt, có thể tha thứ mặc kệ sự tặc trách của bọn họ, khéo môi nở nụ cười.

Nhiệm Tái Tái dắt Mục Nhĩ vẫn còn chur hoàn hồn đi thật lâu, một người trong đó nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi các cậu có nhìn thấy không? Đại ca đang cười!”

Ba người còn lại đều gật đầu.

“Đó là nụ cười xuất phát từ nội tâm!”

“So với những nụ cười khác càng giá trị hơn!”

“Nụ cười trong tim!”

Người đặt câu hỏi lập tức lấy điện thoại di động ra, cũng không quản có ai xem hay không, kích động nói trên diễn đàn của công ty, công bố tin tức giấu tên.

Một tiếng sau Mục Nhĩ vẫn chưa nghĩ thông suốt có nên gọi cho Mục Tùng hay không.

Lý do thật buồn cười, cô sợ Mục Tùng bởi vì nhận điện thoại của cô mà phân tâm gặp sự cố.

Từ sau khi mẹ mất, Mục Nhĩ đặc biệt sợ mất người thân, nếu mất đi cô sợ cô không dậy nổi.

Sau khi Nhiễm Tái Tái xong việc, Mục Nhĩ vẫn còn sững sờ.

Mỗi lần Mục Nhĩ sững sờ, Nhiễm Tái Tái sẽ đau lòng.

Cậu thích Mục Nhĩ cười nói với người khác, mặc dù người đó không phải là cậu.

Cậu sợ nhất là lúc Mục Nhĩ yên lặng, bởi vì khi đó ngay cả cậu cũng không biết Mục Nhĩ nghĩ gì, cậu không đi vào được.

Đụng nhẹ Mục Nhĩ một, sờ sờ bụng mình, Nhiễm Tái Tái không có hình tượng đuối lưng, đem cánh tay khoác lên vai Mục Nhĩ: “Bây giờ là lúc dùng trà chiều, có muốn ăn chút gì không?”

Mục Nhĩ giương mắt nhìn Nhiễm Tái Tái, ánh mắt bị thương.

Nhiễm Tái Tái nhìn màn hình điện thoại của cô vẫn hiện tên “Mục Tùng”, đoạt lấy điện thoại, ấn nút gọi: “Bảo bối, trở nên dong dài như vậy từ khi nào?”

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo, đặt điện thoại lên tai Mục Nhĩ.

“Tiểu Mục Nhĩ?”

Trong điện thoại là âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ với Mục Nhĩ, lỗ mũi cô chưa xót gọi “ba”.

Mục Tùng nghe thấy giọng cô có chút kỳ lạ, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy?”

Mục Nhĩ xoa tay, nhìn ngón tay: “Con về nhà nhưng ba không có ở nhà.”

Mục Tùng buông lỏng: “A, ba đi công tác, mấy ngày nữa mới về.”

Mục Nhĩ suy nghĩ hồi lâu, nói một câu: “Vậy ba chú ý thân thể”, sau đó nói: “tạm biệt”.

Sau khi nghe điện thoại, khuôn mặt trở lại bình thường.

Nhiễm Tái Tái nhéo mũi cô, ném điện thoại cô lên bàn: “Có một chút chuyện mà cậu lại mất tiền đồ như vậy!”

Mục Nhĩ lập tức có hơi sức so đo với cậu tta, hung hăng nhìn chăm chăm cậu ta: “Tiện Nhân, ai cho cậu đưa tôi tới đây?”

Chỉ có Mục Nhĩ mới dám tranh cãi nói lý với Nhiễm Tái Tái.

Nhìn lại thời gian, đã là năm giờ chiều!

Mục Nhĩ chợt nhảy dựng lên: “Xong rồi xong rồi, nhất định đàn anh về nhà rồi.”

Cũng không hỏi phải đi thế nào, mở cửa liền chạy ra ngoài.

Nhiễm Tái Tái đứng im tại chỗ, không tin cô có thể chạy đi.

Đừng nhìn Mục Nhĩ có lúc ngốc muốn chết nhưng đôi lúc cô vẫn thông minh, vẫn có thể đi tới thang máy, thuận lợi đi xuống.

Cô đi thang máy đi xuống liền có người đi thang máy đi lên.

Mục Nhĩ không phải người có tiền, lúc chạy tới trạm xe buýt, nhìn lộ trình tới nhà đàn anh, rồi lên xe.

Một ngày thứ bảy cứ trôi qua như thế, Mục Nhĩ nghĩ, nếu như ngày mai đàn anh nghỉ, cô cũng không đi đâu hết, ở nhà ngây ngô với đàn anh.

Mục Nhĩ có chìa khóa nhà, đến nhà phát hiện Mạc Diệp Thanh chưa về, cô thờ phào nhẹ nhõm mở cửa vào nhà bắt đầu thu dọn.

Dọn dẹp xong, Mạc Diệp Thanh vẫn chưa về, Mục Nhĩ muốn nấu cơm, ở phòng bếp tự tìm thức ăn chuẩn bị nấu cơm tối, có cảm giác vui vẻ, hạnh phúc, đây là lần đầu tiên cô nấu cơm cho đàn anh.

Từ bây giờ đến tám giờ, từ tám giờ tới mười giờ, Mục Nhĩ mệt rã rồi, Mạc Diệp Thanh vẫn chưa về.

Không thể nói tại sao, Mục Nhĩ đột nhiên nhất gan không dám gọi điện thoại cho Mạc Diệp Thanh, ngồi xếp bằng trên ghế sa lon ở phòng khách, mắt nhìn chăm chăm ti vi.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 84.3

Trong bệnh viện, tất cả bác sĩ trong khoa xem tình hình bệnh nhân người đầy máu nằm trên giường bệnh, Phong Dã Hồi nhìn về phía Mạc Diệp Thanh như có điều muốn nói, anh cúi đầu nghiêng tai về phía miệng Mạc Diệp Thanh.

“Mục Nhĩ.....Đừng nói cho cô ấy biết.”

Do mất máu quá nhiều sau khi nói xong những lời này Mạc Diệp Thanh lại không yên lòng mở mắt, Phong Dã Hồi chuẩn bị đứng dậy lại cúi đầu lần nữa, nghe Mạc Diệp Thanh giao phó “Đề cô ấy....dọn đi.”

Không còn hơi sức chống đỡ Mạc Diệp Thanh liền hôn mê.

Tất cả bác sĩ đứng ở bên ngoài liền khẩn trương thảo luận, Lộ Thần Tây chạy tới như một cơn gió, Phong Dã Hồi nói sơ tình hình cho anh ta biết, đi ra ngoài gọi điện thoại.

Tiếng chuông còn chưa vang lên đã có người nghe máy.

“Nghĩ cách đón Mục Nhĩ đi.” Phong Dã Hồi lời ít ý nhiều, cho tới bây giờ đều không nói nhiều.

Đầu dây bên kia, Đô Nhất Vĩ ăn mặc chỉnh trang đang nghiêm túc họp khế “ừ”.

Phong Dã Hồi ý thức được gì đó, khế ngừng: “Đại ca ở bệnh viện, chị dâu nhỏ không có ai chăm sóc, làm phiền cậu.”

Đô Nhất Vĩ sáng tỏ, khế “ừ”, hai bên liền cúp máy.

Trong phòng họp, người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi ngồi bên cạnh Đô Nhất Vĩ lên tiếng hỏi: “Trong nhà xảy ra chuyện sao?” Nhìn qua giống như trưởng bối quan tâm hậu bối.

Đô Nhất Vĩ nhìn chăm chăm người ngồi ở vị trí chủ trì đang nói chuyện, đôi môi khế mở: “Đại ca bị bệnh nhập viện rồi, gọi điện nhờ giúp một tay.”

Chắc hẳn những người ngồi gần anh ta đều có thể nghe rõ cuộc nói chuyện điện thoại vừa rồi, Đô Nhất Vĩ nói theo những gì Phong Dã Hồi nói.

Vị trưởng bối kia khế mỉm cười: “Ừ, có gì cần giúp cứ lên tiếng.” Lời nói đó có cảm giác là quyền cao chức trọng.

Đô Nhất Vĩ biết rõ trưởng bối hiểu sai ý, lười phải giải thích, như vậy cũng tốt, thật giống như anh ta nhờ quan hệ đi cửa sau, đối với trưởng bối mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ cảm kích.

Sự kiện đột nhiên phát sinh, bọn họ bất ngờ, cuộc họp vừa bắt đầu suy nghĩ của Đô Nhất Vĩ đã bay ra ngoài cửa sổ.

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, sau khi hội điện thoại Phong Dã Hồi liền quay lại, Lộ Thần Tây đi tới đi lui trước giường bệnh, bộ mặt lo lắng. Bác sĩ đứng ở bên cạnh không dám thở mạnh, chỉ dám nhỏ giọng thảo luận.

“Chuyện gì xảy ra? Đang tốt lành sao tự nhiên lại nằm ở đây?” Nhìn thấy Phong Dã Hồi, Lộ Thần Tây bắt đầu nổi đóa.

Lộ Thần Tây nổi giận, Phong Dã Hồi vẫn như cũ không để ý tới anh ta.

Tình anh em mấy năm nên Lộ Thần Tây biết Phong Dã Hồi không phải phế vật, cầu nhau xong lại hỏi lại lần nữa, giọng nói hòa hoãn hơn rất nhiều “Chuyện hôm nay là thế nào?”

Phong Dã Hồi đơn giản nói qua một lần, Lộ Thần Tây vỗ đùi trong nháy mắt nhảy lên: “Có nhầm hay không? Bọn họ dám làm trên người đại ca?”

“Mẹ kiếp! Hắn muốn chết!”

Đừng xem Mạc Diệp Thanh nhìn giống như một sinh viên nhu nhược, thật ra là một người rất cứng rắn.

Hiện tại thì hay rồi dường như không hiểu tại sao lại nằm ở đây, Lộ Thần Tây cảm thấy oan ức thay cho anh.

Vốn dĩ lấy thực lực của bọn họ, hoàn toàn có thể cách xa hoàn cảnh sống hiện tại, có thể sống một cuộc sống tiêu điều tự tại, nhưng mà Mạc Diệp Thanh có một người ba là xã hội đen, từ mười mấy tuổi bắt đầu, tính mạng của bọn họ đã bị trộn trong giới xã hội đen.

Dễ dàng nhiễm đen nhưng khó có thể tẩy trắng, huống chi, ba của Mạc Diệp Thanh vốn chưa từng muốn tẩy trắng.

Máu mủ tình thâm, vĩnh viễn là chân lý từ xưa tới nay không thay đổi được, Mạc Diệp Thanh có lạnh lùng đến mấy cũng không thể bỏ được ba mình.

Từ lúc bắt đầu trung học, Mạc Diệp Thanh ít nhiều bắt đầu tiếp xúc với cuộc sống của ba mình, cũng biết ba mình là người được đại ca trong giới xã hội đen xem trọng, là người mà đại ca xã hội đen cất nhắc, chủ yếu là ba anh trung thành, có thể chịu được cực khổ vất vả, ai cũng thích một thuộc hạ biết nghe lời.

Qua nhiều năm như vậy, Mạc Diệp Thanh trở mắt nhìn ba mình từng bước từng bước bò lên vị trí trên kia, càng ngày càng được người ta kính trọng nhưng kẻ thù cũng ngày càng nhiều.

Đi trên đường nếu không có kẻ thù vậy cũng chỉ có thể chứng minh bản thân lăn lộn ngoài đời không thành công. Nhưng vấn đề là, Mạc Diệp Thanh phát hiện, nội đấu là không thể thiếu, đối ngoại phải hung ác, đối nội đến tột cùng không biết phải phòng bị những ai! Ai cũng không thể biết được một người vừa mới gọi mình là anh em quay lưng lại có thể liến cho mình một dao hay không.

Trùm xã hội đen không có con gái ruột, ngược lại có mấy đệ tử khá hài lòng.

Ba năm trước, Quyền Liệt tuyên bố muốn chọn người nối nghiệp, nhận tất cả mọi thứ từ ông, vì vậy nhưng đệ tử kia bắt đầu biểu hiện, thủ đoạn có mà lấy lòng cũng có. Quyền Liệt là ai? Một người từng lăn lộn trong vũng máu, hạng người gì mà ông chưa từng thấy qua? Thời gian ba năm càng khiến ông thất vọng về đám đệ tử, dòi tằm mắt lên trên người ba của Mạc Diệp Thanh.

Trong lúc vô tình, Quyền Liệt phát hiện ra Mạc Diệp Thanh, lúc đầu còn suy nghĩ, nếu để cho ba của Mạc Diệp Thanh tiếp nhận vị trí của mình sẽ hơi khó, dù sao ông cũng lớn tuổi, không làm được mấy năm liền không thể tiếp tục! Vẫn đang còn do đang dự. Nhưng sau khi thấy Mạc Diệp Thanh Quyền Liệt càng hài lòng, càng thấy càng vui, trong lòng ông ngoài Mạc Diệp Thanh ra không ai có thể nối nghiệp của ông.

Dĩ nhiên, việc “vô ý” nhìn thấy Mạc Diệp Thanh là ông cố ý thiết kế. Rất thuận lợi những thứ kia đều nhắm ba cậu, đem tầm mắt chuyển dời lên người cậu.

Chỉ là gần đây cậu thường ít xuất hiện trong bang, mượn lý do gần tốt nghiệp nên đều ở trường, muốn tạo cảm giác cậu không tồn tại, nhưng.....có người đối với cậu không yên lòng, muốn nhổ cỏ tận gốc.

Vị trí của Quyền Liệt, vốn dĩ Mạc Diệp Thanh không muốn nhìn, bọn họ tranh giành quyết liệt, anh cũng không thèm khát, anh chỉ muốn cho ba mình một đời được hưởng thái bình.

Vốn dĩ anh muốn tránh qua những ngày phong ba bão táp, từ xưa tới nay tranh đấu quyền lợi, chắc chắn sẽ có hy sinh. Mạc Diệp Thanh không có ý định làm việc vô vị, kể từ hôm nay anh đã thay đổi suy nghĩ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Mạc Diệp Thanh Bị Thương 4

Sau khi tan họp Đô Nhất Vĩ lái xe đến chỗ ở của Mạc Diệp Thanh. Vốn dĩ thứ bảy phải làm thêm giờ, không cần ở lại lâu. Huống chi bây giờ cũng đã khuya rồi.

Trên đường đại khái hỏi Phong Dã Hồi đã xảy ra chuyện gì, Đô Nhất Vĩ tâm tình nặng nề đến nhà của Mạc Diệp Thanh. Phong Dã Hồi nói anh phải tự đi đón Mục Nhĩ, bởi vì những chỗ khác không an toàn.

Nghe thấy tiếng xe, Mục Nhĩ lập tức mở đèn ngoài sân, vui mừng chạy ra, ngay cả dép cũng không mang.

Chạy ra ngoài, bị ngăn cách bởi cánh cửa, không đợi cô mở cửa, người trên xe đã xuống xe.

Nhìn người tới không phải Mạc Diệp Thanh, Mục Nhĩ bước chậm lại.

Thay bằng nụ cười thân cận hòa ái, Đô Nhất Vĩ thay đổi phong cách lạnh lùng: “Mạc Diệp Thanh có việc tạm thời không thể liên lạc với em, nhờ anh chăm sóc em mấy ngày.”

Nghe vậy Mục Nhĩ cứng đờ, “Tiểu Bất Điểm” hướng về phía anh kêu lên vài tiếng.

Mục Nhĩ muốn mắng người, biết anh ta là bạn Mạc Diệp Thanh nên nhịn.

Về mặt Mục Nhĩ hiện lên vẻ kháng cự rõ ràng khiến cho Đô Nhất Vĩ buồn cười.

Đối với Mục Nhĩ mà nói Đô Nhất Vĩ cũng không phải người xa lạ. Còn cười như vậy quý mới tin lời anh ta nói, cô cũng không tin đàn anh sẽ giao mình cho người khác.

Phong Dã Hồi không phải không nghĩ nhờ Lộ Thần Tây đón cô, vấn đề là, hiện tại nơi ở của Lộ Thần Tây cũng không an toàn, chỉ có ở chỗ của Đô Nhất Vĩ mới có thể bảo vệ cô an toàn.

Bản thân Mục Nhĩ đối với Đô Nhất Vĩ cũng không có ấn tượng xấu, nhưng bây giờ khuôn mặt cô tràn đầy ác ý.

Đô Nhất Vĩ dờ khóc dờ cười, anh làm người tốt còn bị hiểu lầm, gọi điện thoại cho Phong Dã Hồi: “Người tôi phải đón không chịu đi.”

Phong Dã Hồi cũng không thân với Mục Nhĩ, ngược lại đưa điện thoại cho Lộ Thần Tây đang ngồi ở ghế sa lon: “Đàn em bé nhỏ của đại ca.”

Đàn em bé nhỏ của đại ca?

Cách gọi này? Sao lại kỳ cục như vậy chứ?

Lộ Thần Tây không hiểu tròn mắt nhìn Phong Dã Hồi mấy lần, cầm lấy điện thoại trong tay Phong Dã Hồi, lập tức nở nụ cười: “Đàn em? Nhớ đàn anh sao?”

Đô Nhất Vĩ nghe thấy giọng điệu của Lộ Thần Tây liền đưa điện thoại cho Mục Nhĩ.

Mục Nhĩ không có ý định nghe, ai biết người trong điện thoại là ai?

Đô Nhất Vĩ kiên nhẫn đưa điện thoại cho cô: “Đàn anh của em.”

Dù sao cũng là đàn anh, anh không nói là đàn anh nào, Mục Nhĩ vội vàng nhận điện thoại, áp vào lỗ tai, cẩn thận gọi: “Mạc Diệp Thanh?”

Không thấy đàn anh, bây giờ cô lo lắng, chỉ muốn xác nhận có phải anh hay không.

Khóe miệng Lộ Thần Tây khẽ nhếch, nằm trên ghế sa lon trong phòng bệnh: “Đàn em, nhanh như vậy đã gọi thẳng họ tên rồi sao?”

Khuôn mặt Mục Nhĩ đỏ lên, bàn tay nắm điện thoại của Đô Nhất Vĩ toát mồ hôi: “Đàn anh.”

Mục Nhĩ đã quen bị Lộ Thần Tây trêu chọc, bây giờ chủ yếu lo lắng cho Mạc Diệp Thanh, không có ý định khác.

Lộ Thần Tây thu hồi khuôn mặt tươi cười, giọng điệu không đứng đắn như cũ: “Hiện tại Mạc Diệp Thanh rất bận, không có thời gian chăm sóc em, em đi cùng Đô Nhất Vĩ tới nhà cậu ta ở vài ngày.”

Mục Nhĩ cúi đầu nhìn mặt đất: “Vậy thì em ở nhà chờ đàn anh.” Cô không đi đâu hết.

Lộ Thần Tây bộn họ chỉ sợ cô tới đây, vội vàng nói: “Đừng! Đàn em à, tuyệt đối đừng, nếu như em có chuyện gì đến lúc đó Mạc Diệp Thanh quay về không phải sẽ tìm bọn anh tính sổ sao?”

Im lặng một lúc lâu không thấy Mục Nhĩ lên tiếng, Lộ Thần Tây liếc nhìn Mạc Diệp Thanh đang nằm trên giường bệnh lại nói: “Đàn em, nếu em không muốn đi cùng người xấu xí kia vậy em chờ anh nhé, bây giờ anh qua đón em, mà anh nói trước, chỗ của anh không yên bình cho lắm, mỗi ngày làm em ngủ không ngon, em đừng.....”

Lộ Thần Tây còn chưa nói hết Mục Nhĩ đã cúp điện thoại.

Đô Nhất Vĩ chờ Mục Nhĩ cùng “Tiểu Bất Điểm” tới nhà anh ta.

Đô Nhất Vĩ ở căn hộ, sắp xếp phòng ở cho cô xong liền rời đi.

Lại đổi một hoàn cảnh mới, Mục Nhĩ trần trọc trở mình không ngủ được, trong lòng không ổn.

Trong phòng ngủ chính, Đô Nhất Vĩ tắm xong vừa lau tóc vừa cầm điện thoại lên.

Mở ra không có tin nhắn tới.

Lại nhìn ba tin nhắn mà ban ngày anh gửi vẫn bình yên vô sự nằm yên trong hộp thư.

Giữ vững quy tắc một năm, anh giữ khuôn phép thực hành, cô có trả lời hay không là chuyện của cô, anh là “người theo đuổi”, chuyên nên làm anh cũng làm không ít.

Vừa soạn tin nhắn mới, vừa đi vào phòng khách, Đô Nhất Vĩ có thói quen trước khi đi ngủ phải vào phòng khách mở ti vi xem.

“Anh tan làm rồi, vừa tắm xong, chuẩn bị ngủ, chúc em ngủ ngon.” Người theo đuổi phải có tư thái của người theo đuổi, mặc dù là giả nhưng cũng muốn giống như thật.

Tin nhắn gửi đi rồi liền vút điện thoại lên bàn, cầm điều khiển ti vi mở ti vi xem.

.....

“Ding ding”

Điện thoại trên mặt bàn vang lên, Phan Di Ái liếc nhìn, Trì Mộc Nhiên khần trương đi tới, lấy điện thoại xem.

Ấn nút mở ra, sắc mặt Trì Mộc Nhiên trở nên hồng, vội vàng trả lời: “Sau này anh đừng nhắn tin cho tôi.....cảm ơn!” Ấn nút gửi đi.

Không dám để điện thoại lên bàn, cô cẩn thận liếc mắt nhìn Phan Di Ái đang xem ti vi, thờ dài.

“Ái?”

Thường ngày Phan Di Ái sẽ không buồn hỏi những thứ này.

Nhưng.....kể từ khi không thấy Mẫn Thanh đâu, lại tra được Tường Nhạc thường xuyên có hành động mờ ám, Phan Di Ái liền để ý tới cuộc sống của Trì Mộc Nhiên.

Không muốn cô bị dính líu.

Trì Mộc Nhiên sững sờ, càng thêm khần trương nắm chặt điện thoại: “Không có, không có ai, bạn em thôi!”

Nói xong chạy về phòng như một làn khói.

Rõ ràng là nói dối, Phan Di Ái nghi ngờ, liền nghĩ lại chẳng lẽ cô nhóc đã tìm được đối tượng rồi?

Vậy thì tốt quá! Tường Nhạc biết sẽ không quay lại tìm cô gây phiền toái, Mẫn Thanh của anh.....

Nhớ tới cô gái không biết trời cao đất rộng kia Phan Di Ái nhú mày, đốt một điếu thuốc.

Trong căn hộ, chưa bao giờ nhận được tin nhắn trả lời bây giờ đột nhiên nhận được Đô Nhất Vĩ cảm thấy thật là thần kỳ.

Trải qua một ngày đầu đá, nhìn thấy mẩu chữ chất phác này, Đô Nhất Vĩ yếu ớt cười, dứt khoát gọi một cuộc điện thoại.

Không phải có người nói con gái sợ dây dưa sao, anh không tin trong vòng một năm mà anh không thể giải quyết được một cô gái.

Trì Mộc Nhiên vừa mới coi đồ chuẩn bị đi tắm thì chuông điện thoại vang lên, nhìn tên hiển thị trên điện thoại cô liền bối rối.

Cô cho rằng mình bị ảo giác!

Lần đầu điện thoại không có người nghe, cảm thấy thú vị lại gọi lần thứ hai.

Trì Mộc Nhiên nghi ngờ chớp mắt, đi tới phía trước cầm điện thoại lên, ấn nút nghe.

Đô Nhất Vĩ: “.....

Trì Mộc Nhiên: “.....”

Hai người không ai nói chuyện bầu không khí trở nên xấu hổ.

Trì Mộc Nhiên liếc mắt nhìn, đang trong cuộc gọi.....!

Đầu dây bên kia Đô Nhất Vĩ cười yếu ớt, chỉ muốn nghĩ tới vẻ mặt của cô nhóc này, anh không đoán được bây giờ cô đang làm gì thôi.

Điện thoại vẫn đặt bên tai, vẫn đang trong cuộc gọi!

Trì Mộc Nhiên ấn mấy phím, điện thoại phát ra tiếng vang, đầu dây bên kia vẫn không có người lên tiếng, Trì Mộc Nhiên dứt khoát cúp máy, ném điện thoại lên giường, xoay người đi tắm.

Đô Nhất Vĩ nghe tiếng điện thoại “tút tut” khẽ cười.

Hôm nay hoàn thành nhiệm vụ trò chơi anh có thể yên tâm ngủ.

Phong Dã Hồi về đến nhà lúc một giờ sáng, phát hiện đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, quả nhiên, sau khi mở cửa đi vào phát hiện Đường Tiểu Náo nằm trên ghế sa lon ngủ.

Phong Dã Hồi khom lưng ôm lấy cô, chuẩn bị đưa cô về phòng ngủ.

“Hả?” Đường Tiểu Náo mơ mơ màng màng mở mắt, Phong Dã Hồi đang khom lưng ôm cô, còn chưa đứng dậy, chóp mũi hai người cơ hồ dán với nhau.

Thấy cô tỉnh, Phong Dã Hồi liền buông tay, đứng thẳng người, xoay người rời đi.

Đường Tiểu Náo muốn nói lại thôi.

Thật là mắt mặt, nói là đợi người ta về thế mà lại ngủ quên.

“Còn không đi ngủ?” Phong Dã Hồi thấy sau lưng không có động tĩnh gì, mặt không thay đổi hỏi cô.

Đường Tiểu Náo nhắc chân: “Bây giờ đi ngủ.” Chạy về phía phòng của mình.

Phong Dã Hồi cảm thấy kỳ quái liền hỏi: “Sao lại ngủ quên ở phòng khách?”

Đường Tiểu Náo chạy tới trước cửa phòng mình, suy nghĩ một chút rồi nói: “Không phải nói yêu một tuần sao?”

Nói yêu không phải là nên đợi đối phương về mới ngủ sao?

Phong Dã Hồi nghĩ một chút, thật lâu mới biết cô đang nói gì, thật là ngây thơ. Nhưng anh vẫn “ừ” rồi nói: “Sau này không nên ngủ trên ghế sa lon.”

Đường Tiểu Náo không chút nghĩ ngợi nói: “Biết rồi, sẽ không như vậy nữa! Chỉ một tuần, nhiều lắm ngủ thêm mấy ngày là được!”

Phong Dã Hồi xoay người nhìn về phía Đường Tiểu Náo, không thể nói rõ cảm giác trong lòng. Thì ra cô chờ anh đến bây giờ tất cả đều bởi vì quy tắc trò chơi!

Đường Tiểu Náo mơ mơ màng màng nhìn Phong Dã Hồi, dù thế nào đi nữa anh cũng đã về, nhanh chóng đóng cửa phòng, khóa lại, đi ngủ.

Phong Dã Hồi lại quay đầu lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn chằm chằm cửa phòng cô.

Cô khóa cửa?

Cô khóa cửa làm gì?

Trong nhà này chỉ có cô và anh, chẳng lẽ anh lại vô duyên vô cớ đi vào phòng cô làm gì? Trừ phi anh bị điên rồi!

Bất đắc dĩ lắc đầu, Phong Dã Hồi cảm thấy buồn cười. Cô gái này thật khôi hài, mình cũng đã lên giường với người ta còn không biết, bây giờ cùng anh chơi trò “nói yêu thương” lại đề phòng anh xâm phạm cô, thật là mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 84.5

Trong phòng Mục Nhĩ thật sự không ngủ được, mở điện thoại lên QQ.

Cô vừa đăng nhập được mấy phút đã có người nói chuyện với cô.

Bạn trong QQ của Mục Nhĩ chưa tới một trăm người, đều là những người có quan hệ không tệ với cô, cô không thêm bạn lung tung.

“Mục Nhĩ, mau tới cứu mình”. Gửi tới một mặt khóc cực lớn, Quý Tư gửi tin nhắn tới.

Mở tin nhắn, Mục Nhĩ xem thời gian, ba giờ sáng, liền hỏi: “Quý Tư, sao cậu lại online lúc này?”

Có thể thấy cô online bằng điện thoại không phải là dùng máy tính sao?

Đầu dây bên kia Quý Tư kích động, trước tiên nói chuyện của mình, nhanh chóng đánh máy: “Tiểu Mục Nhĩ, mau tới cứu mình, mau tới cứu mình!”

“Nếu cậu không tới cứu mình, mình sẽ mất mạng!”

Quý Tư đột nhiên nói với cô những điều này khiến Mục Nhĩ có chút khó hiểu: “Quý Tư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Gần đây cậu có chuyện gì vậy?”

Mỗi lần gọi điện thoại cho cô ấy đều là chồng chưa cưới của cô ấy nghe máy, Mục Nhĩ vội hỏi: “Chồng chưa cưới ngược đãi cậu sao?”

Quý Tư muốn khóc, lại không thể nói rõ ràng, tóm lại là không biết phải nói thế nào: “Cậu nhanh tới cứu mình đi nếu không sau này chúng ta sẽ không có cơ hội gặp mặt!”

“Mục Nhĩ, nhất định phải nhanh đến! Nhất định phải nhanh!”

Mục Nhĩ lại nhắn tin với Quý Tư, mặc kệ cô nhắn tin gì Quý Tư cũng không trả lời.....

Mục Nhĩ ảo não, một ngày này bao nhiêu chuyện xảy ra thật là phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phí Tình Thâm, Già Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Vết Thương Nhẹ

Mạc Diệp Thanh nằm viện tới ngày thứ ba thì có khách không mời mà đến.

Trong phòng bệnh, Lộ Thần Tây cùng Mạc Diệp Thanh đang nghe Đò Nhất Vĩ nói về tình hình Mục Nhĩ mấy ngày nay, Nhiễm Tái Tái đột nhiên đẩy cửa vào.

“Nản lòng, nản chí, ngay cả một khuôn mặt tươi cười cũng không có, cả ngày.....” Lộ Thần Tây hăng say nói, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lộ Thần Tây dừng lại, cùng Mạc Diệp Thanh đồng thời nhìn về phía cửa.

Lộ Thần Tây chưa biết Nhiễm Tái Tái, chưa từng gặp mặt, đôi mắt như chim ưng nhìn chăm chăm Nhiễm Tái Tái “Tôi nhầm chỗ sao?” Giọng điệu không tốt, chủ yếu là không thích khí thế trên người của người kia, khiến cho người ta cảm thấy rất ghét.

Nhiễm Tái Tái lướt qua Lộ Thần Tây, tiếp tục đi vào trong, ngồi lên ghế sa lon trong phòng bệnh VIP, hai chân bắt chéo, bộ dáng càn rỡ phát pher như côn đồ.

Lộ Thần Tây nhú chặt chân mày, khe hờ lạnh, cất bước đi về phía Nhiễm Tái Tái, một chân đặt trên bàn, một tay đút túi, từ trên cao nhìn xuống: “Không mở to mắt nhìn xem nơi này là nơi nào sao? Không nghe ông đây nói gì sao?”

Nhiễm Tái Tái giương mắt nhìn Lộ Thần Tây, lơ đãng, vuốt vuốt tờ giấy đồng nhỏ trong tay, dựa vào ghế sa lon, bộ dáng thanh thản nhàn nhã.

Thái độ của Nhiễm Tái Tái khiến cho Lộ Thần Tây tức giận, miệng không nhịn được muốn chửi người.

“Ông đây không tin không thể thu thập này.....” Nói xong muốn đi vòng qua bàn đánh Nhiễm Tái Tái.

Mạc Diệp Thanh nhìn một lúc, không biết Nhiễm Tái Tái muốn gì nhưng thấy cậu ta có thể tìm tới đây nhất định là có chuyện gì đó, hơn nữa chuyện còn liên quan tới Mục Nhĩ, hai người bọn họ xuất hiện cùng nhau chỉ có một nguyên nhân đó là Mục Nhĩ.

Mất thấy Lộ Thần Tây muốn đánh Nhiễm Tái Tái, Mạc Diệp Thanh vẫn không có ý định ngăn cản, trong đôi mắt phát ra ánh sáng, anh thật muốn xem, Nhiễm Tái Tái có bản lĩnh thế nào.

“Muốn không?” Giờ cuộc giấy nhỏ trong tay lên, Nhiễm Tái Tái chờ câu trả lời của Mạc Diệp Thanh.

Nhiễm Tái Tái không ngu, cậu ta không tới đây để đánh nhau, cậu ta là vì Mục Nhĩ. Mạc Diệp Thanh có ý gì cậu ta đương nhiên hiểu rõ, trong lòng hung hăng phỉ nhổ anh ta.

Nhìn phản ứng của Mạc Diệp Thanh thì Lộ Thần Tây mới hiểu thì ra đại ca biết người này! Không khỏi tò mò yên lặng theo dõi diễn biến.

Mạc Diệp Thanh ngồi trên giường bệnh, bởi vì đùi phải bị gãy xương phải bó thạch cao, nhún vai nói với Nhiễm Tái Tái: “Tôi không biết gì hết vậy thì sao phải nói muốn hay không.”

Nhiễm Tái Tái cười lạnh một tiếng, đùa giỡn cuộn giấy nhỏ trong tay, Lộ Thần Tây nhìn thấy, chân mày nhú càng sâu.

Nhiễm Tái Tái liếc mắt nhìn Lộ Thần Tây, Mạc Diệp Thanh hiểu ý bảo Lộ Thần Tây ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Mạc Diệp Thanh cùng Nhiễm Tái Tái, bộ dáng Nhiễm Tái Tái nhàn hạ, tư thái thong dong. Qua giọng nói cùng vẻ mặt của cậu ta có thể thấy cậu ta đã suy nghĩ kỹ: “Tôi cho rằng người mà Mục Nhĩ thích là một người bình thường hoặc là con của một gia đình nổi tiếng, thế nào cũng không nghĩ tới, anh lại có bối cảnh phức tạp như vậy.”

Giường mắt nhìn Mạc Diệp Thanh ngồi trên giường bệnh, ánh mắt Nhiễm Tái Tái tràn đầy đùa giỡn.

Sắc mặt Mạc Diệp Thanh vẫn như thường: “Sau đó thì sao?”

Nhiễm Tái Tái cười lạnh: “Quả nhiên Mục Nhĩ quá tin tưởng anh.”

Mạc Diệp Thanh không tiếp lời.

Nhiễm Tái Tái trong lòng cảm thấy phiền muộn, cậu ta đến tìm Mạc Diệp Thanh, không phải vì.....Mục Nhĩ thích cậu ta.

Bộ dáng Mạc Diệp Thanh lúc này thư thái, có thể nói là “không có sợ hãi”. Trong lòng Mục Nhĩ có anh ta cho nên vô luận cậu ta nói cái gì anh ta vẫn là người thắng, anh ta không cần làm gì cũng có thể khiến cậu ta thương tích đầy mình.

Vừa hừ lạnh một tiếng Nhiễm Tái Tái lại cười, làm như thờ phào nhẹ nhõm, tựa vào trên ghế sa lon, im lặng trong chốc lát: “Anh có thể khiến Mục Nhĩ hạnh phúc sao?”

Mạc Diệp Thanh vẫn không trả lời, yên lặng chờ cậu ta nói tiếp.

Nhiễm Tái Tái một tay chống đầu, nhíu chặt lông mày, không nhìn Mạc Diệp Thanh: “Với tình trạng của anh bây giờ cùng với cuộc sống sau này, anh chắc chắn có thể cho Mục Nhĩ một hạnh phúc mà cô ấy muốn sao?”

Đôi môi Mạc Diệp Thanh không tự chủ mím chặt, có thể nhìn ra được lời nói của Nhiễm Tái Tái có tác dụng.

Nhiễm Tái Tái đợi mãi mà không có câu trả lời, ngẩng đầu nhìn Mạc Diệp Thanh nằm trên giường bệnh: “Anh có thể sao?”

Mạc Diệp Thanh không nghiêm túc như Nhiễm Tái Tái nhưng cũng không lên tiếng, biểu tình trên mặt không dễ nhìn cho lắm, đối với sự xuất hiện đột ngột của người tự xưng là “chồng chưa cưới” của Mục Nhĩ thì làm sao sắc mặt anh ta có thể tốt chứ.

“Tôi không biết tại sao Mục Nhĩ lại thân với cậu nhưng mà cậu thích xen vào việc của người khác như vậy sao?”

Nhiễm Tái Tái không vui, hiển nhiên bất mãn với việc Mạc Diệp Thanh ông nói gà bà nói vịt “Anh có ý gì?” Mạc Diệp Thanh thật bình tĩnh, dựa vào trên gối: “Tôi dám ở chung một chỗ với Mục Nhĩ thì có năng lực cho cô ấy những gì cô ấy muốn, cậu không cần lo lắng.”

Nghe Mạc Diệp Thanh nói, mặc dù giọng anh rất nhẹ nhưng Nhiễm Tái Tái biết trọng lượng của lời nói này thế nào, Mạc Diệp Thanh là một người đàn ông có trách nhiệm, anh nói được là làm được.

Nhưng khi nghe thấy câu trả lời mà mình muốn tại sao trong lòng cậu ta vẫn cảm thấy khổ sở? Không khỏi cười khổ.

Từ sau khi Mục Nhĩ rời khỏi phòng cho thuê Nhiễm Tái Tái cũng hay gọi điện thoại cho Mục Nhĩ, Mạc Diệp Thanh cũng biết Nhiễm Tái Tái đối với Mục Nhĩ tâm tư tình cảm thế nào. Có người thích Mục Nhĩ là chuyện tốt nhưng nếu là thích thành yêu thì không phải chuyện tốt.

“Sau này cách xa Mục Nhĩ một chút, cô ấy có tôi là đủ rồi.” Ánh mắt Mạc Diệp Thanh kiên định, nhìn Nhiễm Tái Tái đang ngồi trên ghế sa lon.

Trước kia Mạc Diệp Thanh chưa từng nghĩ tới có một ngày anh sẽ làm loại chuyện tranh giành người yêu như thế này, nhưng nếu anh đã làm thì phải làm cho thật khí thế.

Nhiễm Tái Tái luôn giữ nụ cười tươi, thỉnh thoảng có chút khổ sở, bối rối rồi dờ khóc dờ cười, giống như người bị bệnh tâm thần.

Nhưng cậu cũng đã tìm tới cửa rồi, trước khi đến không phải đã nghĩ kỹ rồi sao? Cuối cùng vẫn hạ quyết tâm, đứng dậy ném cuộn giấy lên giường: “Đừng tưởng rằng anh rất lợi hại, nếu như cô ấy thật sự không hạnh phúc, anh tính làm gì? Không thể cho cô ấy vui vẻ thì anh sẽ không còn gì.”

“Tôi không so đo ưu thế với anh, chẳng qua người cô ấy yêu không phải là tôi. Nhưng anh không hiểu rõ cô ấy bằng tôi, tôi không mạng miệng, nếu như tôi muốn Mục Nhĩ một lòng theo tôi.....tôi có năng lực này, chỉ là tôi không muốn cô ấy không vui, anh tốt nhất nên quý trọng cô ấy.”

“Tôi tới đây không vì cái gì khác, chỉ là không muốn cô ấy bị liên lụy, không muốn cô ấy bị tổn thương. Đây là danh sách người ra tay sau lưng anh, tôi tin tưởng anh quen thuộc những cái tên này hơn tôi, anh tự mình giải quyết cho tốt.”

Nhiễm Tái Tái nói những điều muốn nói rồi xoay người rồi đi giống như chưa từng tới đây vậy.

Mạc Diệp Thanh nhìn chằm chằm cuộn giấy trên chân, tinh thần hao tổn.

Nhiễm Tái Tái không đơn giản như anh tưởng tượng.

Lộ Thần Tây ở bên ngoài sắp phát hỏa rồi, rốt cuộc thấy Nhiễm Tái Tái đi ra, hai người nhìn thoáng qua nhau, anh ta còn không thân thiện đụng vào giống như hai đứa bé so tài.

Hùng hùng hổ hổ bước vào trong phòng bệnh, Lộ Thần Tây không hiểu: “Đại ca, người vừa rồi là ai? Sao lại làm cho người ta cảm thấy chán ghét như vậy?”

Mạc Diệp Thanh không nói gì, chỉ đưa cuộn giấy cho Lộ Thần Tây. Lộ Thần Tây nhận lấy mở ra xem, trong nháy mắt con người trừng to, rồi sau đó

không dám tin, trong đầu nhanh chóng liên tưởng đến gì đó, ánh mắt vững vàng nhìn Mạc Diệp Thanh: “Đại ca, vật này ở đâu ra?”

Mạc Diệp Thanh nhìn về phía cửa nhắm mắt, trầm mặt, thật giống như nhận vật này từ người kia cực kỳ không hài lòng.

Anh có thể hài lòng sao? Việc xấu trong nhà bị đưa ra ngoài, người ta chẳng những biết gia đình anh xấu xí còn thay anh tìm được sát thủ đứng sau lưng, trên mặt anh có thể có ánh sáng sao? Nhất định không có.....!

Lộ Thần Tây xấu hổ: “Chuyện này.....Thật hay giả?” Trên danh sách có tên người mà bọn họ vẫn rất quan tâm.

Mạc Diệp Thanh khẽ “ừ” một tiếng “Đi chuẩn bị một chút.”

Lộ Thần Tây nhìn ra được Mạc Diệp Thanh đây là..... “Đại ca, rốt cuộc anh cũng muốn hành động rồi, ha ha, em chờ ngày này lâu rồi!”

Mạc Diệp Thanh không bị Lộ Thần Tây lung lay: “Không phải là tôi muốn hành động, là bị bức đến nỗi không thể không hành động”. Cái gọi là công cao hơn chủ, trước kia anh kiêng kỵ ba mình, thu liễm không bộc lộ trước Quyền Liệt, phàm là có thể không xuất hiện, anh tuyệt đối không đi phía trước, nếu như không phải vì ba anh, anh sẽ không làm thuộc hạ của Quyền Liệt.

Lộ Thần Tây không quản nhiều: “Có hành động là được!”

Hôm nay tất cả mọi người đều biết, Quyền Liệt có một thuộc hạ toàn năng, có một số việc, thậm chí không cần qua tay Quyền Liệt, chỉ cần qua Mạc Diệp Thanh là có thể giải quyết, nổi tiếng như vậy còn sợ bị người ta làm khó dễ sao?

Vốn dĩ Mạc Diệp Thanh không nhìn danh sách, từ khi ba anh tiến vào bang hội này, Mạc Diệp Thanh vẫn luôn biết vị trí của mình, nói thật, những thứ kia đối với anh không tốt, anh chưa từng đề trong lòng, cho nên, là ai đối với anh mà nói không quan trọng “Nếu như không có ở phía trên bày mưu đặt kế, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Thừa dịp anh không chú ý, muốn anh chết, trận chiến lớn như vậy Mạc Diệp Thanh không tin bọn họ có gan như vậy.

Lộ Thần Tây nghe Mạc Diệp Thanh nói liền yên tĩnh suy nghĩ.

Người cổ đại anh em ruột thịt cha con máu mủ tình thâm còn có thể tương tàn, huống chi là người xa lạ. Bây giờ Mạc Diệp Thanh đang ở bang phái cùng với con đường danh vọng, đích xác là hơi quá cao, Lộ Thần Tây không quan tâm, khoát tay nói: “Mạc kẹ! Chỉ cần chúng ta một lòng là được!”

Mạc Diệp Thanh, Lộ Thần Tây, Phong Dã Hồi, Đồ Nhất Vĩ.

Ai bảo vệ vị trí của người đó, tất cả đều có trách nhiệm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 85.2

Cảm xúc của Mục Nhĩ cực kỳ trầm thấp, ở trường học không có tinh thần tập trung, không có tin tức của Mạc Diệp Thanh, trong lòng cô lo lắng.

Chiều thứ tư sau khi tan học, chỉ có Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo đi ăn cơm, sau khi ăn cơm liền về ký túc xá, vừa đi lên bậc thang trong ký túc xá điện thoại của Mục Nhĩ liền vang lên.

Nhìn điện thoại Mục Nhĩ nuốt nửa thét chói tai, trái tim không ngừng đập loạn, động tác nghe điện thoại cũng chậm một chút.

Cô muốn điều chỉnh tốt tâm tình của mình!

Đặt điện thoại vào bên tai, trong điện thoại liền truyền đến giọng nói dễ nghe: “Tiểu Mộc Nhĩ.....”

Chỉ một câu tim Mục Nhĩ liền thổn thức!

Không cần nhìn cũng có thể đoán được bộ dáng cô lúc này nhất định là ngây ngốc, Mạc Diệp Thanh chân bó thạch cao nằm trên giường thờ dài cười yếu ớt, đây là không tự chủ được.

Đường Tiểu Náo nhìn ánh mắt, vẻ mặt cô liền nhanh nhẹn đi ở phía trước, Mục Nhĩ đi theo phía sau: “Ừ” một tiếng, dịu dàng gọi: “Đàn anh”.

Mạc Diệp Thanh hỏi cô: “Gần đây có khỏe không?”

Mục Nhĩ muốn nói với anh “Không tốt”, không có tin tức của anh cô không thể nào tốt được, nhưng bộ dáng như vậy có vẻ quá không dè dặt nên Mục

Nhỉ nhỏ giọng nói “Ừ, tốt”.

“Gạt người sẽ là con chó nhỏ?”

Đầu dây bên kia Mạc Diệp Thanh trêu chọc cô, ánh mắt Mạc Nhĩ lóe lên, ha ha cười, lập tức hỏi: “Đàn anh, khi nào anh về?”

Mạc Diệp Thanh khẽ cười: “Nhớ anh rồi sao?”

Mạc Nhĩ đỏ mặt, đi càng chậm hơn “Ừ”. Lần này cô không nói dối.

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, Mạc Diệp Thanh nhìn cái chân bó thạch cao thật dày, khuôn mặt nở nụ cười: “Nhanh thì khoảng mười ngày mới có thể về, Mạc Nhĩ kiên trì khoảng mười ngày.”

Bị lời nói trêu chọc của anh làm cho cô càng thêm ngượng ngùng, Mạc Nhĩ vốn dĩ không nhiều lời, lời nói bị ngăn ở họng, không nói nên lời.

Một cuộc điện thoại của Mạc Diệp Thanh khiến tâm tình cô tốt lên, lúc rửa mặt cũng cười khúc khích, Đường Tiểu Náo không dám nhìn, nói cô ấy ngu ngốc cô ấy cũng không nghe.

Trong trường đại học, buổi trưa sau giờ tan học là thời gian hoạt động đông nhất, các loại câu lạc bộ đều mở, trong sân trường rộng lớn nơi nơi đều là người.

Chiều thứ năm sau khi tan học, Nhiễm Tái Tái tới trường học, Mạc Nhĩ ngây ngô tán dóc với cậu ta, dù sao trước mặt Nhiễm Tái Tái cô không cần che giấu.

Kể từ sau khi xác nhận quan hệ với Mạc Diệp Thanh, Nhiễm Tái Tái không khó khăn phát hiện ra Mạc Nhĩ sẽ như vô ý nói cho cậu biết cô đã có người yêu, muốn cậu cách xa cô, tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình.

Vào lúc này Mạc Nhĩ lại biến hình.

“Tiện Nhân, nói cho cậu biết nha có bạn gái rất tốt! Có bạn gái thì sau này sẽ có người ân cần hỏi han, có bạn gái thì có người vương vít, có bạn gái, đi ra ngoài không sợ cô đơn, có bạn gái, có vô số chỗ tốt.....!”

Tốc độ nói giống như nhân viên chào hàng, Mạc Nhĩ xem thường ánh mắt ai oán của Nhiễm Tái Tái, tiếp tục nói: “Cậu xem mình và đàn anh, nhớ nhưng lẫn nhau thật là tốt! Chẳng lẽ cậu không hâm mộ sao?”

Đi tới hồ nhân tạo trong khuôn viên trường, Nhiễm Tái Tái đột nhiên dừng lại, lẳng lặng nhìn người đang lăm nhăm, đưa tay ôm chặt cô, lại mở miệng: “Mạc Nhĩ, đừng nói nữa, lỗ tai mình nghe đến nỗi muốn mọc kén rồi!”

Sau đó là bất đắc dĩ nở nụ cười.

Mạc Nhĩ bị cậu ôm cũng không kháng cự, dù sao Nhiễm Tái Tái đối với Mạc Nhĩ mà nói giống như chị em thân thiết, không có gì giấu diếm lẫn nhau.

“Ha ha.....” Đáp lại bằng tiếng cười khúc khích, Mạc Nhĩ vỗ tấm lưng rắn chắc của Nhiễm Tái Tái: “Vậy thì sao! Cậu phải sớm thông suốt, tôi còn phải cầu nhậu cậu sao? Hơn nữa, Nhiễm Tái Tái, tôi đã nói với cậu, người ta cũng nói, có chia tay người yêu nhưng không có chia tay bạn bè cho nên chúng ta là bạn thân cả đời ở chung một chỗ!”

Nghe cô nói như vậy Nhiễm Tái Tái nhắm mắt lại, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mạc Nhĩ ngây thơ cho rằng rốt cuộc Nhiễm Tái Tái cũng hiểu rõ, xem mình như anh em thân thiết rồi.

Bàn tay Nhiễm Tái Tái ôm chặt cô thêm chút nữa, thở dài: “Bảo bối, ngay cả quyền thích em cũng không cho anh, có phải đối với anh quá không công bằng rồi không?”

Mạc Nhĩ cứng người.

Cô không muốn nghe giọng nói khiến cô đau lòng như vậy, cô không thích.

Nhiễm Tái Tái đẩy cô ra, cười: “Chọc cậu mà thôi!”

Mạc Nhĩ bình tĩnh lại.

Nhìn ánh mắt Nhiễm Tái Tái liền chuyển thành tức giận: “Tiện Nhân, cậu còn như vậy tôi sẽ không chơi với cậu nữa!”

Chỉ có thể nói tính cách của Mạc Nhĩ hơi khó chiều, Nhiễm Tái Tái là người hiểu rõ nhất.

Đờ hai vai của cô, Nhiễm Tái Tái khom người, bởi vì vấn đề chiều cao nên cậu phải cúi đầu nhìn cô: “Yên tâm đi, tôi không phải một đứa bé mới hai ba tuổi, cậu có hạnh phúc của cậu, tôi đương nhiên cũng sẽ cố gắng tìm hạnh phúc của riêng mình, không phải cậu nghĩ tình cảm là thứ tùy ý có thể tìm một người là được đấy chứ?”

Mục Nhĩ gật đầu: “Ừ”.

Nhiệm Tái Tái tiếp tục, khuôn mặt nghiêm túc: “Có lẽ tôi chưa gặp được người khiến tôi động lòng chớ nên mới đổ lên người cậu, Mục Nhĩ, trước khi gặp được người có thể khiến tôi động lòng, hãy để tôi thích cậu được không. Nếu như ngay cả quyền thích cậu mà cậu cũng không cho thì tôi cảm thấy cuộc sống này không có chút ý nghĩa nào nữa.”

Mục Nhĩ gật đầu như già tôi: “Ừ”.

“Yêu một người cảm giác rất âm áp”.

Mục Nhĩ có thể nghe ra được sự cô đơn trong câu nói sau cùng. Nói xong Nhiệm Tái Tái đứng lui về phía trước.

Mục Nhĩ không biết khi nói những lời này thì tâm tình của Nhiệm Tái Tái thế nào, nhiều năm sau, khi Mục Nhĩ nghĩ đến những lời Nhiệm Tái Tái nói, rất cuộc có thể cảm thấy đó là nỗi đau khắc cốt ghi tâm, nước mắt cô rơi như mưa.

Có thể yêu một người là một chuyện rất hạnh phúc.

Chiều thứ sáu sau khi tan học lại là lúc ai về nhà nấy.

Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo mới vừa đi ra khỏi cổng trường muốn đi về phía trạm xe buýt, Đường Tiểu Náo đột nhiên bị người ta kéo lại, Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo liền hoảng sợ.

Hai người bọn họ nhìn tình huống lúc này, một lời khó nói hết.

Quý mới biết Đường Tiểu Náo xấu hổ đến thế nào, chỉ muốn né tránh hoàng cảnh hiện tại, cô suy nghĩ muốn lập tức đem tiền trả lại cho người này để được tự do tự tại.

Bàn tay bị Phong Dã Hồi kéo, phản ứng đầu tiên của Đường Tiểu Náo chính là lùi bước, sau đó lại phát hiện ra không thể thay đổi được tình trạng hiện tại, vội vàng nhìn Mục Nhĩ ở bên cạnh, chỉ sợ cô hiểu lầm.

Ngược lại Mục Nhĩ không suy nghĩ nhiều, Phong Dã Hồi chỉ nói một câu rồi kéo Đường Tiểu Náo ra ngoài: “Không phải nói yêu một tuần sao? Hôm nay là ngày cuối cùng.”

Mục Nhĩ chợt nghĩ tới trò chơi mấy hôm trước, âm dương quái khí “à” một tiếng.

Phong Dã Hồi dễ thỏa hiệp vậy sao? Đại ca bảo anh đón người về nhà, còn nói muốn tạo bất ngờ cho Mục Nhĩ, anh phải lấy cái cơ kém chất lượng như vậy cảm giác thật là mất mặt.

Gần hết một tuần, anh cũng chẳng bày tỏ gì, bây giờ lại tới đây nói với người ta muốn nói yêu, nếu anh là Đường Tiểu Náo sẽ trực tiếp tát vào mặt đối phương.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, Phong Dã Hồi như vậy khiến cho người ta cảm thấy anh thật lòng, thật cảm động.

Mục Nhĩ muốn lách người rồi đi nhưng lại bị Phong Dã Hồi cản lại, Phong Dã Hồi nói Đồ Nhất Vĩ không có nhà bởi vì anh muốn cùng Đường Tiểu Náo trải qua một buổi tối lãng mạn nên phải đưa cô về nhà Mạc Diệp Thanh trước.

Trở về nhà của Mạc Diệp Thanh, Mục Nhĩ đương nhiên đồng ý! Không hề nghĩ ngợi, lập tức chui vào xe.

Đưa Mục Nhĩ tới cửa nhà, Phong Dã Hồi cùng Đường Tiểu Náo rời đi.

Đường Tiểu Náo nhìn Mục Nhĩ đang đứng trước cửa nhà, quay qua hỏi Phong Dã Hồi: “Anh Mạc có nhà chứ?”

Liếc nhìn qua kính chiếu hậu, Phong Dã Hồi phát hiện ra cô cũng không ngốc lắm.

Thấy anh không trả lời, Đường Tiểu Náo lại nói: “Không có chuyện gì thì về thôi.” Nhìn tình hình, không phải là Mục Nhĩ quá dễ lừa sao, tưởng tất cả phụ nữ đều giống Mục Nhĩ sao?

Phong Dã Hồi lại một lần nữa phóng tầm mắt về phía cô gái bên cạnh, mấy năm này, hình như cô thay đổi không ít, bất luận là thân hình hay phong cách làm việc, hình như chừng chặc hơn trước rất nhiều.

Vốn dĩ Phong Dã Hồi muốn lừa cô đi xem phim để hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ nghe cô nói như vậy ngược lại anh càng muốn đưa cô đi xem phim, tăng tốc, chạy nhanh hơn.

Cũng may đến rạp chiếu phim không phải là giờ cao điểm, đến nơi liền có thể mua được vé, chỉ là thời gian hơi vội một chút, không mua đồ ăn, đeo mắt kính 3D rồi đi vào rạp chiếu phim.

Một mảng đen ngòm, mở điện thoại di động lên mới có thể nhìn rõ.

Vị trí của bọn họ là hàng số bảy ở giữa, hình như bên ngoài không có ai nên có thể tìm được vị trí của bọn họ rất thuận lợi.

Ngồi xong ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy tên phim “nam nữ độc thân 2, diễn viên chính là hai người mà cô thích Cổ Thiên Nhạc và Cao Viên Viên. Sống ở đâu thì yên ở đấy, Đường Tiểu Náo nghĩ như vậy liền thả lỏng, vui vẻ xem.

“Uhm!”

Hàng ghế sau đột nhiên vang lên tiếng, khiến Đường Tiểu Náo đang chuẩn bị xem phim giật mình, cô tò mò xoay người.

Ánh sáng quá mờ, cô không thể nhìn thấy gì, cẩn thận nghe lại, không có bất kỳ âm thanh nào, liền quay đầu lại, ánh mắt lại nhìn về phía màn hình.

“A.....”

Một tiếng gần như là kêu thầm truyền tới, Đường Tiểu Náo lại quay đầu lại, vẫn không thấy gì, phiền lòng vì ánh sáng quá mờ.

Người ngồi ở phía sau rất bội phục vì Đường Tiểu Náo dám quay đầu lại, rõ ràng không thấy gì, nếu như mở đèn cô sẽ thấy rõ hơn mười đôi mắt đang nhìn chằm chằm cô.

Xem hơn nửa phim Đường Tiểu Náo buồn bực chết, thỉnh thoảng cô có thể nghe thấy âm thanh kỳ quái phát ra, giống như là âm thanh của một bé trai làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Cũng may cô nhìn thấy Cao Viên Viên muốn kết hôn với Ngô Ngạn Tổ, Cổ Thiên Nhạc dùng phương thức leo núi giành cơ hội cuối cùng.

Cùng với tiếng nhạc vang lên, Cổ Thiên Nhạc hát bài “yêu, rất đơn giản”. Trước kia Đường Tiểu Náo đã từng nghe bài hát này nhưng cô chưa bao giờ biết rằng thì ra bài hát này hay như vậy, nghe đến nổi rơi nước mắt, mặc dù Cổ Thiên Nhạc hát rất khó nghe nhưng cô không kiềm chế được mà rơi nước mắt.

Cô quên lãng âm thanh ở phía sau, gần đến cuối phim lại một lần vang lên, hơn nữa càng ngày càng suy yếu, Đường Tiểu Náo lần nữa buồn bực muốn quay đầu lại.

Phong Dã Hồi không biết Đường Tiểu Náo ngồi tới mức nào, cũng không biết rốt cuộc cô đơn thuần đến mức nào, chuyện rõ ràng như vậy mà cô hết lần này tới lần khác quay đầu lại.

Mất thấy bộ phim sắp kết thúc, Phong Dã Hồi không muốn gây phiền toái, “động tĩnh” ôm khuôn mặt Đường Tiểu Náo hung hăng hôn.

Đột nhiên bị hôn, Đường Tiểu Náo hoàn toàn cứng đờ, quên mất phải phản ứng thế nào, không có một chút phản kháng.

Trên mà hình đang chiếu những gì, phía sau có những âm thanh gì, cô đều không biết, trong đầu trống rỗng, quên mất nháy mắt, quên mất hô hấp, quên mất bản thân ở đâu, quên mất người trước mặt mình là ai.

Cho đến khi kết thúc phim, cho đến khi có người đứng dậy rời khỏi phòng chiếu, cho đến khi nhân viên mở đèn, cho đến khi không thể hô hấp, Đường Tiểu Náo mới tỉnh táo lại.

Phút cuối cùng, Phong Dã Hồi ôm mặt cô, ngăn không cho cô tránh né, bàn tay ôm mặt cô bắt cô nhìn mình, đứng dậy, rời khỏi chỗ, nắm tay cô đi ra khỏi phòng.

Mấy hàng ở phía sau, sáu bảy người đàn ông vạm vỡ ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm chặt, một người trong đó cười lạnh.

Trên ghế ngồi, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi hơi thở hơi thối, nhìn xuống, quần áo xốc xếch, trên quần có dính vết bẩn.

Đường Tiểu Náo không biết mình thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn.

Đường Tiểu Náo không biết rằng cái mạng nhỏ này của cô được Phong Dã Hồi cứu về.

Trên xe, đầu óc Đường Tiểu Náo hỗn loạn, cô bối rối không biết rốt cuộc vụ hôn của Phong Dã Hồi là chuyện gì xảy ra, không rõ ràng, anh cứ như vậy hôn cô, rất kỳ quái!

Nhưng cô lại không thể mở miệng hỏi anh, cực kỳ khó chịu!

Đến nhà, thấy bộ dáng cô khó chịu, Phong Dã Hồi khai ân nói với cô: “Không phải hôm đó chơi bài nói yêu một tuần sao? Không cần suy nghĩ về vụ hôn kia, ngủ sớm một chút đi!” Đóng cửa, quay về phòng mình.

Đường Tiểu Náo”.....” Thì ra là người ta nhất thời cao hứng muốn hôn, căn bản không có vấn đề gì!

Như vậy không phải cô thiệt thòi sao?

Không vui nhìn Phong Dã Hồi quay về phòng, Đường Tiểu Náo vô cùng buồn bực mở cửa phòng mình, vào phòng tắm rửa.

.....

Về đến nhà có thể thấy Mạc Diệp Thanh điều này làm cho Mục Nhĩ vui mừng đồng thời cô cũng phát hiện hình như đàn anh không bình thường, sau đó mới phát hiện, hình như chân đàn anh bị thương.

Một thời gian dài không gặp đàn anh, rất nhớ, không để ý tới vẻ dịu dàng của con gái, Mục Nhĩ ôm cổ Mạc Diệp Thanh, khề hôn, giống như con mèo nhỏ, cẩn thận liếm, đầu lưỡi quấy rối.

Bản tính cô vô tâm, muốn hôn lại không dám hôn, sợ đàn anh nói da mặt cô dày, lại không thể kiềm chế được muốn thân cận với anh.

Mạc Diệp Thanh cười khỏ, cô nhóc như thế này là đang hành hạ anh sao?

Làm gì có người đàn ông nào có thể chịu được chứ?

Tiểu Mục Nhĩ của anh ngọt ngào như vậy, thật vất vả mới chủ động một lần, anh lại không thể đáp lại, anh ảo não chết mất.

Mục Nhĩ thật giống như biết anh hôm nay không thể làm “chuyện lớn”, nghịch ngợm trên đùa, Mạc Diệp Thanh lại không thể làm gì, thậm chí có chút hối hận vì xuất viện sớm.

“Đàn anh, anh bị thương phải dưỡng thương cho tốt, nhanh nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.” Cô gặm đủ rồi, hết nghiện, chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn anh.

Mạc Diệp Thanh có thể nói gì, trầm mặt, nhắm mắt, cố gắng kiềm chế, thật hại chết người.

Biết rõ đàn anh đối với chuyện đó là một người dũng mãnh, cô còn đùa dai, trong lòng há hê, chính là muốn đàn anh không dễ chịu, ai bảo anh không nói cho cô biết!

Từ trong phòng tắm đi ra ngoài, Mục Nhĩ không ngờ phát hiện ra đàn anh thường ngày nghiêm trang cao ngạo đang cầm sách gì đó nằm trên giường cô xem.

Đi vòng qua nằm úp sấp trên giường cách anh một khoảng cách, ngẩng mặt nhìn đường cong khuôn mặt anh, Mục Nhĩ giả bộ hồ đồ: “Đàn anh, anh bị đau chân hay bị hư đầu?” Đáng vẻ vô tội hại chết người!

Mạc Diệp Thanh day huyệt thái dương, thờ dài, cô nhóc này càng ngày càng biết khinh người.

Thấy anh không để ý tới, Mục Nhĩ lại nghiêng đầu, nhìn ánh mắt anh: “Đàn anh! Đây không phải phòng anh!”

Mạc Diệp Thanh càng ủy khuất, trong lòng Mục Nhĩ càng vui!

Hiện tại Mục Nhĩ phát hiện, đàn anh nhà cô lạnh lùng kiêu ngạo chỉ để cho người khác nhìn, thật ra thì nội tâm anh nóng bỏng, vô cùng ấm áp.

“Đàn anh, anh nhất định phải đi lại nhiều, như vậy.....”

Giọng điệu của anh giống như đang trưng cầu ý kiến, Mạc Diệp Thanh thu hồi sách, nhìn ánh mắt của cô, còn có cái miệng nhỏ nhắn không ngừng đóng mở, chỉ thấy mặt mày cô biến đổi, lời nói xoay chuyển, híp mắt vô lại nói: “Vậy thì em sẽ chịu khổ một chút vậy, tối nay em ngủ phòng của anh là được rồi!”

Bàn tay cầm sách nắm chặt lại, hiện tại Mạc Diệp Thanh xem như đã nhìn ra, cô nhóc này chính là đang trêu chọc anh, chê cười chân anh không thuận tiện.

“Tiểu Mục Nhĩ em toi đây.” Mạc Diệp Thanh bình tĩnh ngoắc cô, mặc dù đang nằm trên giường nhưng Mục Nhĩ tỉnh lắm, cách anh một khoảng cách, đưa tay ra vói không tới.

Dịch về phía trước một chút, Mục Nhĩ giống như một chú chó nhỏ nhìn Mạc Diệp Thanh hỏi: “Đàn anh có chuyện gì không?”

Mạc Diệp Thanh vói không tới cô, tiếp tục ngoắc: “Em tới đây đỡ anh xuống.”

“A” Mục Nhĩ ngoan ngoãn đi tới phía trước, đầu gối quỳ bên cạnh anh.

Thật ra thì chuyện chỉ có vợ chồng mới có thể ngủ chung giường, ngay từ lúc Mạc Diệp Thanh xông vào phòng cô đã quên, chỉ cần là đàn anh, như thế nào cũng được.

Không có chuyện Nhiễm Tái Tái tới bệnh viện thì Mạc Diệp Thanh sẽ tiến hành từ từ, từng bước từng bước đến cô biến thành vợ của mình. Có thể nói sự xuất hiện của Nhiễm Tái Tái nhắc nhở anh, nếu như anh không cố gắng tranh thủ, vô cùng có khả năng cô sẽ là của người khác, cảm giác này, không tốt chút nào.

Nhìn đôi mắt trong suốt của cô, Mạc Diệp Thanh bị cuốn hút: “Mục Nhĩ, gả cho anh đi!”

Mấy chữ êm ái của Mạc Diệp Thanh khiến Mục Nhĩ phản ứng không kịp.

Ở chung một chỗ với Mạc Diệp Thanh, đây là điều Mục Nhĩ nguyện ý.

Nhưng.....Nếu như dính đến vấn đề hôn nhân.....

Mục Nhĩ không dám tin, đàn anh lại dễ dàng nói ra những lời ấy, giống như là ảo giác.

Mạc Diệp Thanh nhìn thấy sự nghi ngờ trong ánh mắt mờ mịt của cô, khẽ cười vuốt khuôn mặt cô: “Chúng ta đều đã ngủ cùng nhau rồi, chẳng lẽ không nên ở chung một chỗ sao?”

Bị một câu nói của anh chọc cười, tuy nói Mục Nhĩ đang nở nụ cười nhưng là nụ cười khổ lại khó chịu, giống như cô bị đàn anh nhắc nhở, cô không biết bảo hộ mình, xảy ra quan hệ trước hôn nhân với đàn anh.

Mạc Diệp Thanh biết cô hiểu lầm, vội vươn tay ôm chặt cô, nghiêm trang: “Anh không có nhẫn kim cương, không có nhà cao cấp, em nguyện ý gả cho anh sao?”

Cơ thể trong lòng rõ ràng cứng đờ, Mạc Diệp Thanh nở nụ cười ấm áp, khẽ vuốt lưng cô.

“Đàn anh, anh nghiêm túc sao?” Trong lòng Mục Nhĩ, hôn nhân là thần thánh, là chí cao vô thượng.

Mẹ yêu ba như vậy nhưng ba vẫn lấy mẹ ghê về.

Hạnh phúc tới bất ngờ cô chưa thể nào tiếp nhận được, hoặc là nói quá không chân thật, cô không dám tin tưởng đây là sự thật.

Nghiêng đầu hôn cổ cô, Mục Nhĩ run lên, Mạc Diệp Thanh khẽ thở bên tai cô: “Anh nghiêm túc, anh muốn kết hôn với tiểu Mục Nhĩ.”

Hai từ kết hôn truyền vào tai Mục Nhĩ chạm vào tim cô.

Yêu quá tha thiết.....

“Đàn anh! Anh.....Anh bị thương đấy!”

Thân thể bị đè ra sau, Mục Nhĩ không để ý tới đè đặt, đỏ mặt nói.

Mạc Diệp Thanh bắt lấy hai tay cô đang đẩy anh, dịu dàng nói: “Không sao, vết thương nhẹ không ảnh hưởng đến dục hòa.”

Mục Nhĩ bị lời nói ý vị sâu xa của Mạc Diệp Thanh làm đỏ bừng cả mặt, đợi đến lúc cô phản ứng lại Mạc Diệp Thanh đã nắm tay cô để vào nơi nguyên thủy đang phản ứng.

Mục Nhĩ ngượng ngùng.

“Đàn anh.....”

Một tiếng gọi không khiến Mạc Diệp Thanh mất hồn, nơi nguyên thủy nào đó càng phản ứng mạnh hơn.

Mục Nhĩ càng tránh thì Mạc Diệp Thanh càng muốn, Mạc Diệp Thanh nhấn chân: “Tiểu Mục Nhĩ, anh sắp chết rồi!”

Mục Nhĩ không dám nhìn vào mắt Mạc Diệp Thanh, cô sợ!

Vừa muốn rút lui, Mạc Diệp Thanh làm sao có thể cho phép?

Vừa nghe thấy Mạc Diệp Thanh sắp chết, Mục Nhĩ hoảng hồn, chính là một cô gái ngây thơ, anh nói gì đều tin, run rẩy giương mắt nhìn anh, ánh mắt anh nóng bỏng, đến nỗi cô muốn phát sốt.

Vốn dĩ Mục Nhĩ cảm thấy xấu hổ, Mạc Diệp Thanh lại cầm lấy tay cô, đi lên hơn một chút, khuôn mặt Mục Nhĩ đỏ đến nỗi có thể nhỏ ra máu.

Đôi môi vuốt ve bên tai cô, đây là nơi mẫn cảm của tiểu Mục Nhĩ, cơ thể phản ứng làm lòng người say mê.

Cô đẹp mới có thể khiến người ta phóng khoáng không đúng sao?

Trái tim của người phụ nữ tình nguyện càng tốt hơn là bị áp bức gấp một vạn lần.

Mạc Diệp Thanh có ý thức dùng hành động chỉ dẫn, Mục Nhĩ không cần dạy cũng biết đi theo, ngón tay thon dài mờ thất lưng, từng bước từng bước hướng cô về phía anh khát vọng.....

Tối nay Tri Mộc Nhiên mất ngủ, từ sau ngày đó, cô không nói nổi người kia, mỗi ngày hai tin nhắn, quá đáng hơn có lúc còn gọi điện thoại khiến cô phát điên.

So với bạn cùng lứa tuổi, Trì Mộc Nhiên có vẻ trưởng thành hơn, cô cho rằng không quan tâm tới là được, nhưng người kia gọi điện lại làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Hôm nay hơn chín giờ, người kia lại gửi tin nhắn chúc cô ngủ ngon, cô không trả lời, lên giường nằm ngủ.

Đang ngủ, tiếng điện thoại vang lên, cô nhắm mắt tìm di động, không nhìn màn hình, trực tiếp ấn nút nghe.

Quý Tư thường gọi điện thoại cho cô rất muộn nên cô cho rằng là Quý Tư gọi: “Rốt cuộc cậu cũng chịu gọi điện thoại cho mình?” Rất lâu không có tin tức của cô.

Đầu dây bên kia, Đô Nhất Vĩ khẽ nhếch môi: “Đúng vậy, rốt cuộc anh cũng gọi cho em rồi.”

Tiếng nói vừa truyền tới, Trì Mộc Nhiên mở mắt, lấy điện thoại ra nhìn, một số điện thoại lạ, xem như cô không lưu lại nhưng cũng biết là ai, cô lạnh mặt: “Trể thế này anh còn gọi điện thoại làm gì?”

Đô Nhất Vĩ ngồi ở dưới cửa khu nhà Phan Di Ái hỏi cô: “Em ngủ rồi sao?”

Trì Mộc Nhiên nhú mồm: “Ừ”.

Đô Nhất Vĩ im lặng một lúc lâu “Ừ” một tiếng, “Anh không biết em đã ngủ, vậy em ngủ ngon.”

Người này!

Trì Mộc Nhiên không muốn quan tâm tới chuyện của người khác nhưng cô vẫn thiện tâm hỏi một câu: “Anh uống rượu?”

Sao ông trời lại để cô nhạy cảm như vậy chứ? Tại sao cô không thể không phát hiện anh không bình thường chứ? Rõ ràng không có chút quan hệ nào!

Trên bậc thang ở dưới cửa, Đô Nhất Vĩ khẽ mỉm cười: “Có uống một chút.”

Giọng nói thì thầm khiến Trì Mộc Nhiên không thể mặc kệ anh: “Anh đang ở đâu?”

Trì Mộc Tu anh trai của cô đã bao lần phải nhập viện vì uống rượu say đến nỗi bất tỉnh, có lần nghiêm trọng đến mức phải rửa ruột mới có thể giữ được mạng sống, theo lời bác sĩ mà nói nếu trể mười lăm phút thì chớ nhất xác đi!

Nếu đã gọi điện thoại cho cô thì cô không thể mặc kệ được.

Mặc dù rất đáng ghét nhưng Trì Mộc Nhiên vẫn thay đồ, đeo giày đi ra ngoài.

Ngẩng mặt nhìn căn phòng tối om của cô Đô Nhất Vĩ khẽ cười: “Em mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy anh.”

Quý thần xui khiến, anh không nghĩ tới tại sao mình lại đi tới đây, anh chỉ muốn tìm người trò chuyện mà thôi.

Thầm mắng một câu “bệnh thần kinh”, cầm chìa khóa cùng điện thoại, Trì Mộc Nhiên mở cửa rồi lại rón rén đóng cửa.

Không đợi cô mở cửa sổ, đang cười bản thân mình ngu ngốc lại thấy một đôi giày xuất hiện trước mặt mình.

Trì Mộc Nhiên không nói rõ cảm giác của mình lúc này là thế nào, quan hệ của cô và anh không tốt, không quen không biết, sao anh lại cố tình ý lại vào cô? Bởi vì trò chơi quái quỷ kia sao?

Đô Nhất Vĩ ngồi trên bậc thang, Trì Mộc Nhiên đứng trước mặt anh, anh cúi đầu, đưa tay tháo dây giày của cô.

Trì Mộc Nhiên nghĩ muốn một cước đạp chết anh!

Nói trắng ra là cô lớn như vậy, ngoại trừ Phan Di Ái cùng anh trai cô chưa từng tiếp xúc với người con trai nào khác, cho nên hình như cô có chút kháng cự đối với con trai.

Thấy anh say nên Trì Mộc Nhiên không so đo với anh, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Nói đi, chuyện gì?” Trì Mộc Nhiên ngấm những vì sao trên trời, sắc mặt khó coi, nhưng trong lòng cảm thấy may mắn vì đã ra ngoài, bởi vì rất khó có thể ngắm được cảnh đẹp của bầu trời đêm.

Đô Nhất Vĩ nghiêng đầu nhìn cô: “Sao em biết anh có việc?”

Sao cô vừa nhìn đã có thể nhìn thấu?

Trì Mộc Nhiên lười phải nhìn ánh mắt ngu ngốc của anh, ngồi trên bậc thang, bởi vì lạnh, mặc ít nên hai tay đút túi quần.

Nhìn cô gái tóc ngắn đẹp bức người ngồi trước mặt Đô Nhất Vĩ cười khổ: “Không tình nguyện uống nhưng lại uống hơi nhiều nên có chút khó chịu.”

Tri Mộc Nhiên liếc mắt nhìn anh, nhíu mày, rồi cuộc cô hiểu rõ, thật sự là thân bất do kỳ, có chút đu lòng thay cho họ. Tri Mộc Tu cũng vậy, rõ ràng không muốn đi xã giao nhưng vì một chút mục đích nên không thể lùi bước.”

Ngồi bên cạnh anh, Tri Mộc Nhiên có thể ngửi thấy mùi rượu trên người anh, nói thật, Tri Mộc Nhiên không ghét đàn ông uống rượu, trừ phi mùi rượu cực kém, bởi vì Phần Di Ái thường mang theo mùi rượu về nhà.

Cuối cùng Tri Mộc Nhiên nghĩ đàn ông thường uống rượu nhất định là những người trong lòng có bí mật hoặc tâm sự, bọn họ muốn tìm người tâm sự.

Nghĩ đến đây Tri Mộc Nhiên gợn găng dứt khoát nhìn bầu trời đầy sao: “Sau này không nên gọi điện thoại hay nhắn tin cho tôi, hay là nói không có cơ hội.”

Đô Nhất Vĩ nhìn cô cười: “Vậy ý em là tối nay anh cũng không nên tới tìm em.” Cười khổ: “Em tìm cơ hội tốt thế sao? Anh tìm em hẹn hò em lại nói những lời này?”

Mới vừa cảm thấy người này không tệ, nghe vậy, Tri Mộc Nhiên lập tức đập ngã hình tượng lúc nãy, lại liệt kê anh ta vào loại đàn ông khôn kiếp

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tình Thâm, Giả Đùa Giỡn Cười Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 85.3

Cảm xúc của Mục Nhĩ cực kỳ trầm thấp, ở trường học không có tinh thần tập trung, không có tin tức của Mạc Diệp Thanh, trong lòng cô lo lắng.

Chiều thứ tư sau khi tan học, chỉ có Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo đi ăn cơm, sau khi ăn cơm liền về ký túc xá, vừa đi lên bậc thang trong ký túc xá điện thoại của Mục Nhĩ liền vang lên.

Nhìn điện thoại Mục Nhĩ suýt nữa thét chói tai, trái tim không ngừng đập loạn, động tác nghe điện thoại cũng chậm một chút.

Cô muốn điều chỉnh tốt tâm tình của mình!

Đặt điện thoại vào bên tai, trong điện thoại liền truyền đến giọng nói dễ nghe: “Tiểu Mục Nhĩ.....”

Chỉ một câu tim Mục Nhĩ liền thổn thức!

Không cần nhìn cũng có thể đoán được bộ dáng cô lúc này nhất định là ngây ngốc, Mạc Diệp Thanh chân bó thạch cao nằm trên giường thờ dài cười yếu ớt, đây là không tự chủ được.

Đường Tiểu Náo nhìn ánh mắt, vẻ mặt cô liền nhanh nhẹn đi ở phía trước, Mục Nhĩ đi theo phía sau: “Ừ” một tiếng, dịu dàng gọi: “Đàn anh”.

Mạc Diệp Thanh hỏi cô: “Gần đây có khỏe không?”

Mục Nhĩ muốn nói với anh “Không tốt”, không có tin tức của anh cô không thể nào tốt được, nhưng bộ dáng như vậy có vẻ quá không dè dặt nên Mục Nhĩ nhỏ giọng nói “Ừ, tốt”.

“Gạt người sẽ là con chó nhỏ?”

Đầu dây bên kia Mạc Diệp Thanh trêu chọc cô, ánh mắt Mục Nhĩ lóe lên, ha ha cười, lập tức hỏi: “Đàn anh, khi nào anh về?”

Mạc Diệp Thanh khẽ cười: “Nhớ anh rồi sao?”

Mục Nhĩ đỏ mặt, đi càng chậm hơn “Ừ”. Lần này cô không nói dối.

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, Mạc Diệp Thanh nhìn cái chân bó thạch cao thật dày, khuôn mặt nở nụ cười: “Nhanh thì khoảng mười ngày mới có thể về, Mục Nhĩ kiên trì khoảng mười ngày.”

Bị lời nói trêu chọc của anh làm cho cô càng thêm ngượng ngùng, Mục Nhĩ vốn dĩ không nhiều lời, lời nói bị ngăn ở họng, không nói nên lời.

Một cuộc điện thoại của Mạc Diệp Thanh khiến tâm tình cô tốt lên, lúc rửa mặt cũng cười khúc khích, Đường Tiểu Náo không dám nhìn, nói cô ấy ngu ngốc cô ấy cũng không nghe.

Trong trường đại học, buổi trưa sau giờ tan học là thời gian hoạt động đông nhất, các loại câu lạc bộ đều mở, trong sân trường rộng lớn nơi nơi đều là

người.

Chiều thứ năm sau khi tan học, Nhiễm Tái Tái tới trường học, Mục Nhĩ ngây ngô tán dóc với cậu ta, dù sao trước mặt Nhiễm Tái Tái cô không cần che giấu.

Kể từ sau khi xác nhận quan hệ với Mạc Diệp Thanh, Nhiễm Tái Tái không khó khăn phát hiện ra Mục Nhĩ sẽ như vô ý nói cho cậu biết cô đã có người yêu, muốn cậu cách xa cô, tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình.

Vào lúc này Mục Nhĩ lại biến hình.

“Tiện Nhân, nói cho cậu biết nha có bạn gái rất tốt! Có bạn gái thì sau này sẽ có người ân cần hỏi han, có bạn gái thì có người vương vít, có bạn gái, đi ra ngoài không sợ cô đơn, có bạn gái, có vô số chỗ tốt.....!”

Tốc độ nói giống như nhân viên chào hàng, Mục Nhĩ xem thường ánh mắt ai oán của Nhiễm Tái Tái, tiếp tục nói: “Cậu xem mình và đàn anh, nhớ nhưng lẫn nhau thật là tốt! Chẳng lẽ cậu không hâm mộ sao?”

Đi tới hồ nhân tạo trong khuôn viên trường, Nhiễm Tái Tái đột nhiên dừng lại, lẳng lặng nhìn người đang lăm nhăm, đưa tay ôm chặt cô, lại mở miệng: “Mục Nhĩ, đừng nói nữa, lỗi tại mình nghe đến nỗi muốn mọc kén rồi!”

Sau đó là bất đắc dĩ nở nụ cười.

Mục Nhĩ bị cậu ôm cũng không kháng cự, dù sao Nhiễm Tái Tái đối với Mục Nhĩ mà nói giống như chị em thân thiết, không có gì giấu diếm lẫn nhau.

“Ha ha.....” Đáp lại bằng tiếng cười khúc khích, Mục Nhĩ vỗ tấm lưng rắn chắc của Nhiễm Tái Tái: “Vậy thì sao! Cậu phải sớm thông suốt, tôi còn phải cầu nhậu cậu sao? Hôn nữa, Nhiễm Tái Tái, tôi đã nói với cậu, người ta cũng nói, có chia tay người yêu nhưng không có chia tay bạn bè cho nên chúng ta là bạn thân cả đời ở chung một chỗ!”

Nghe cô nói như vậy Nhiễm Tái Tái nhắm mắt lại, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mục Nhĩ ngây thơ cho rằng rốt cuộc Nhiễm Tái Tái cũng hiểu rõ, xem mình như anh em thân thiết rồi.

Bàn tay Nhiễm Tái Tái ôm chặt cô thêm chút nữa, thở dài: “Bảo bối, ngay cả quyền thích em cũng không cho anh, có phải đối với anh quá không công bằng rồi không?”

Mục Nhĩ cứng người.

Cô không muốn nghe giọng nói khiến cô đau lòng như vậy, cô không thích.

Nhiễm Tái Tái đẩy cô ra, cười: “Chọc cậu mà thôi!”

Mục Nhĩ bình tĩnh lại.

Nhìn ánh mắt Nhiễm Tái Tái liền chuyển thành tức giận: “Tiện Nhân, cậu còn như vậy tôi sẽ không chơi với cậu nữa!”

Chỉ có thể nói tính cách của Mục Nhĩ hơi khó chiều, Nhiễm Tái Tái là người hiểu rõ nhất.

Đỡ hai vai của cô, Nhiễm Tái Tái khom người, bởi vì vấn đề chiều cao nên cậu phải cúi đầu nhìn cô: “Yên tâm đi, tôi không phải một đứa bé mới hai ba tuổi, cậu có hạnh phúc của cậu, tôi đương nhiên cũng sẽ cố gắng tìm hạnh phúc của riêng mình, không phải cậu nghĩ tình cảm là thứ tùy ý có thể tìm một người là được đấy chứ?”

Mục Nhĩ gật đầu: “Ừ”.

Nhiễm Tái Tái tiếp tục, khuôn mặt nghiêm túc: “Có lẽ tôi chưa gặp được người khiến tôi động lòng cho nên mới đổ lên người cậu, Mục Nhĩ, trước khi gặp được người có thể khiến tôi động lòng, hãy để tôi thích cậu được không. Nếu như ngay cả quyền thích cậu mà cậu cũng không cho thì tôi cảm thấy cuộc sống này không có chút ý nghĩa nào nữa.”

Mục Nhĩ gật đầu như già tôi: “Ừ”.

“Yêu một người cảm giác rất âm áp”.

Mục Nhĩ có thể nghe ra được sự cô đơn trong câu nói sau cùng. Nói xong Nhiễm Tái Tái đứng lui về phía trước.

Mục Nhĩ không biết khi nói những lời này thì tâm tình của Nhiễm Tái Tái thế nào, nhiều năm sau, khi Mục Nhĩ nghĩ đến những lời Nhiễm Tái Tái nói, rốt cuộc có thể cảm thấy đó là nỗi đau khắc cốt ghi tâm, nước mắt cô rơi như mưa.

Có thể yêu một người là một chuyện rất hạnh phúc.

Chiều thứ sáu sau khi tan học lại là lúc ai về nhà nấy.

Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo mới vừa đi ra khỏi cổng trường muốn đi về phía trạm xe buýt, Đường Tiểu Náo đột nhiên bị người ta kéo lại, Mục Nhĩ cùng Đường Tiểu Náo liền hoảng sợ.

Hai người bọn họ nhìn tình huống lúc này, một lời khó nói hết.

Quý mới biết Đường Tiểu Náo xấu hổ đến thế nào, chỉ muốn né tránh hoàng cảnh hiện tại, cô suy nghĩ muốn lập tức đem tiền trả lại cho người này để được tự do tự tại.

Bàn tay bị Phong Dã Hồi kéo, phản ứng đầu tiên của Đường Tiểu Náo chính là lùi bước, sau đó lại phát hiện ra không thể thay đổi được tình trạng hiện tại, vội vàng nhìn Mục Nhĩ ở bên cạnh, chỉ sợ cô hiểu lầm.

Ngược lại Mục Nhĩ không suy nghĩ nhiều, Phong Dã Hồi chỉ nói một câu rồi kéo Đường Tiểu Náo ra ngoài: “Không phải nói yêu một tuần sao? Hôm nay là ngày cuối cùng.”

Mục Nhĩ chợt nghĩ tới trò chơi mấy hôm trước, âm dương quái khí “à” một tiếng.

Phong Dã Hồi dễ thỏa hiệp vậy sao? Đại ca bảo anh đón người về nhà, còn nói muốn tạo bất ngờ cho Mục Nhĩ, anh phải lấy cái cơ kém chất lượng như vậy cảm giác thật là mất mặt.

Gần hết một tuần, anh cũng chẳng bày tỏ gì, bây giờ lại tới đây nói với người ta muốn nói yêu, nếu anh là Đường Tiểu Náo sẽ trực tiếp tát vào mặt đối phương.

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, Phong Dã Hồi như vậy khiến cho người ta cảm thấy anh thật lòng, thật cảm động.

Mục Nhĩ muốn lách người rồi đi nhưng lại bị Phong Dã Hồi cản lại, Phong Dã Hồi nói Đô Nhất Vi không có nhà bởi vì anh muốn cùng Đường Tiểu Náo trải qua một buổi tối lãng mạn nên phải đưa cô về nhà Mạc Diệp Thanh trước.

Trở về nhà của Mạc Diệp Thanh, Mục Nhĩ đương nhiên đồng ý! Không hề nghĩ ngợi, lập tức chui vào xe.

Đưa Mục Nhĩ tới cửa nhà, Phong Dã Hồi cùng Đường Tiểu Náo rời đi.

Đường Tiểu Náo nhìn Mục Nhĩ đang đứng trước cửa nhà, quay qua hỏi Phong Dã Hồi: “Anh Mạc có nhà chứ?”

Liếc nhìn qua kính chiếu hậu, Phong Dã Hồi phát hiện ra cô cũng không ngốc lắm.

Thấy anh không trả lời, Đường Tiểu Náo lại nói: “Không có chuyện gì thì về thôi.” Nhìn tình hình, không phải là Mục Nhĩ quá dễ lừa sao, tưởng tất cả phụ nữ đều giống Mục Nhĩ sao?

Phong Dã Hồi lại một lần nữa phóng tầm mắt về phía cô gái bên cạnh, mấy năm này, hình như cô thay đổi không ít, bất luận là thân hình hay phong cách làm việc, hình như chừng chặc hơn trước rất nhiều.

Vốn dĩ Phong Dã Hồi muốn lừa cô đi xem phim để hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ nghe cô nói như vậy ngược lại anh càng muốn đưa cô đi xem phim, tăng tốc, chạy nhanh hơn.

Cũng may đến rạp chiếu phim không phải là giờ cao điểm, đến nơi liền có thể mua được vé, chỉ là thời gian hơi vội một chút, không mua đồ ăn, đeo mắt kính 3D rồi đi vào rạp chiếu phim.

Một màn đen ngòm, mở điện thoại di động lên mới có thể nhìn rõ.

Vị trí của bọn họ là hàng số bảy ở giữa, hình như bên ngoài không có ai nên có thể tìm được vị trí của bọn họ rất thuận lợi.

Ngồi xong ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy tên phim “nam nữ độc thân 2, diễn viên chính là hai người mà cô thích Cổ Thiên Nhạc và Cao Viên Viên. Sống ở đâu thì yên ở đấy, Đường Tiểu Náo nghĩ như vậy liền thả lỏng, vui vẻ xem.

“Uhm!”

Hàng ghế sau đột nhiên vang lên tiếng, khiến Đường Tiểu Náo đang chuẩn bị xem phim giật mình, cô tò mò xoay người.

Ánh sáng quá mờ, cô không thể nhìn thấy gì, cẩn thận nghe lại, không có bất kỳ âm thanh nào, liền quay đầu lại, ánh mắt lại nhìn về phía màn hình.

“A……”

Một tiếng gần như là kêu thảm truyền tới, Đường Tiểu Náo lại quay đầu lại, vẫn không thấy gì, phiền lòng vì ánh sáng quá mờ.

Người ngồi ở phía sau rất bội phục vì Đường Tiểu Náo dám quay đầu lại, rõ ràng không thấy gì, nếu như mở đèn cô sẽ thấy rõ hơn mười đôi mắt đang nhìn chằm chằm cô.

Xem hơn nửa phim Đường Tiểu Náo buồn bực chết, thỉnh thoảng cô có thể nghe thấy âm thanh kỳ quái phát ra, giống như là âm thanh của một bé trai làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Cũng may cô nhìn thấy Cao Viên Viên muốn kết hôn với Ngô Ngạn Tổ, Cổ Thiên Nhạc dùng phương thức leo núi giành cơ hội cuối cùng.

Cùng với tiếng nhạc vang lên, Cổ Thiên Nhạc hát bài “yêu, rất đơn giản”. Trước kia Đường Tiểu Náo đã từng nghe bài hát này nhưng cô chưa bao giờ biết rằng thì ra bài hát này hay như vậy, nghe đến nỗi rơi nước mắt, mặc dù Cổ Thiên Nhạc hát rất khó nghe nhưng cô không kiềm chế được mà rơi nước mắt.

Cô quên lãng âm thanh ở phía sau, gần đến cuối phim lại một lần vang lên, hơn nữa càng ngày càng suy yếu, Đường Tiểu Náo lần nữa buồn bực muốn quay đầu lại.

Phong Dĩ Hồi không biết Đường Tiểu Náo ngốc tới mức nào, cũng không biết rốt cuộc cô đơn thuần đến mức nào, chuyện rõ ràng như vậy mà cô hết lần này tới lần khác quay đầu lại.

Mất thấy bộ phim sắp kết thúc, Phong Dĩ Hồi không muốn gây phiền toái, “động tĩnh” ôm khuôn mặt Đường Tiểu Náo hung hăng hôn.

Đột nhiên bị hôn, Đường Tiểu Náo hoàn toàn cứng đờ, quên mất phải phản ứng thế nào, không có một chút phản kháng.

Trên mà hình đang chiếu những gì, phía sau có những âm thanh gì, cô đều không biết, trong đầu trống rỗng, quên mất nháy mắt, quên mất hô hấp, quên mất bản thân ở đâu, quên mất người trước mặt mình là ai.

Cho đến khi kết thúc phim, cho đến khi có người đứng dậy rời khỏi phòng chiếu, cho đến khi nhân viên mở đèn, cho đến khi không thể hô hấp, Đường Tiểu Náo mới tỉnh táo lại.

Phút cuối cùng, Phong Dĩ Hồi ôm mặt cô, ngăn không cho cô tránh né, bàn tay ôm mặt cô bắt cô nhìn mình, đứng dậy, rời khỏi chỗ, nắm tay cô đi ra khỏi phòng.

Mấy hàng ở phía sau, sáu bảy người đàn ông vạm vỡ ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đang nắm chặt, một người trong đó cười lạnh.

Trên ghế ngồi, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi hơi thở hơi thối, nhìn xuống, quần áo xốc xếch, trên quần có dính vết bẩn.

Đường Tiểu Náo không biết mình thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn.

Đường Tiểu Náo không biết rằng cái mạng nhỏ này của cô được Phong Dĩ Hồi cứu về.

Trên xe, đầu óc Đường Tiểu Náo hỗn loạn, cô bối rối không biết rốt cuộc vụ hôn của Phong Dĩ Hồi là chuyện gì xảy ra, không rõ ràng, anh cứ như vậy hôn cô, rất kỳ quái!

Nhưng cô lại không thể mở miệng hỏi anh, cực kỳ khó chịu!

Đến nhà, thấy bộ dáng cô khó chịu, Phong Dĩ Hồi khai ân nói với cô: “Không phải hôm đó chơi bài nói yêu một tuần sao? Không cần suy nghĩ về vụ hôn kia, ngủ sớm một chút đi!” Đóng cửa, quay về phòng mình.

Đường Tiểu Náo”... ..” Thì ra là người ta nhất thời cao hứng muốn hôn, căn bản không có vấn đề gì!

Như vậy không phải cô thiệt thòi sao?

Không vui nhìn Phong Dĩ Hồi quay về phòng, Đường Tiểu Náo vô cùng buồn bực mở cửa phòng mình, vào phòng tắm rửa.

... ..

Về đến nhà có thể thấy Mạc Diệp Thanh điều này làm cho Mục Nhĩ vui mừng đồng thời cô cũng phát hiện hình như đàn anh không bình thường, sau đó mới phát hiện, hình như chân đàn anh bị thương.

Một thời gian dài không gặp đàn anh, rất nhớ, không để ý tới vẻ dịu dàng của con gái, Mục Nhĩ ôm cổ Mạc Diệp Thanh, khẽ hôn, giống như con mèo nhỏ, cẩn thận liếm, đầu lưỡi quấy rối.

Bản tính cô vô tâm, muốn hôn lại không dám hôn, sợ đàn anh nói da mặt cô dày, lại không thể kiềm chế được muốn thân cận với anh.

Mạc Diệp Thanh cười khỏ, cô nhóc như thế này là đang hành hạ anh sao?

Làm gì có người đàn ông nào có thể chịu được chứ?

Tiểu Mục Nhĩ của anh ngọt ngào như vậy, thật vất vả mới chủ động một lần, anh lại không thể đáp lại, anh ảo não chết mất.

Mục Nhĩ thật giống như biết anh hôm nay không thể làm “chuyện lớn”, nghịch ngợm trên đùa, Mạc Diệp Thanh lại không thể làm gì, thậm chí có chút hối hận vì xuất viện sớm.

“Đàn anh, anh bị thương phải dưỡng thương cho tốt, nhanh nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.” Cô găm đủ rồi, hết nghịên, chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn anh.

Mạc Diệp Thanh có thể nói gì, trầm mặt, nhắm mắt, cố gắng kiềm chế, thật hại chết người.

Biết rõ đàn anh đối với chuyện đó là một người dũng mãnh, cô còn đùa dai, trong lòng há hê, chính là muốn đàn anh không dễ chịu, ai bảo anh không nói cho cô biết!

Từ trong phòng tắm đi ra ngoài, Mục Nhĩ không ngờ phát hiện ra đàn anh thường ngày nghiêm trang cao ngạo đang cầm sách gì đó nằm trên giường cò xem

Đi vòng qua nằm úp sấp trên giường cách anh một khoảng cách, ngẩng mặt nhìn đường cong khuôn mặt anh, Mục Nhĩ giả bộ hồ đồ: “Đàn anh, anh bị đau chân hay bị hư đầu?” Đáng về vô tội hại chết người!

Mạc Diệp Thanh day huyết thái dương, thở dài, cô nhóc này càng ngày càng biết khinh người.

Thấy anh không để ý tới, Mục Nhĩ lại nghiêng đầu, nhìn ánh mắt anh: “Đàn anh! Đây không phải phòng anh!”

Mạc Diệp Thanh càng ủy khuất, trong lòng Mục Nhĩ càng vui!

Hiện tại Mục Nhĩ phát hiện, đàn anh nhà cô lạnh lùng kiêu ngạo chỉ để cho người khác nhìn, thật ra thì nội tâm anh nóng bỏng, vô cùng ấm áp.

“Đàn anh, anh nhất định phải đi lại nhiều, như vậy.....”

Giọng điệu của anh giống như đang trung cầu ý kiến, Mạc Diệp Thanh thu hồi sách, nhìn ánh mắt của cô, còn có cái miệng nhỏ nhắn không ngừng đóng mở, chỉ thấy mặt mày cô biến đổi, lời nói xoay chuyển, híp mắt vô lại nói: “Vậy thì em sẽ chịu khổ một chút vậy, tối nay em ngủ phòng của anh là được rồi!”

Bàn tay cầm sách nắm chặt lại, hiện tại Mạc Diệp Thanh xem như đã nhìn ra, cô nhóc này chính là đang trêu chọc anh, chê cười chân anh không thuận tiện.

“Tiểu Mục Nhĩ em toi đây.” Mạc Diệp Thanh bình tĩnh ngoắc cô, mặc dù đang nằm trên giường nhưng Mục Nhĩ tỉnh lắm, cách anh một khoảng cách, đưa tay ra với không tới.

Dịch về phía trước một chút, Mục Nhĩ giống như một chú chó nhỏ nhìn Mạc Diệp Thanh hỏi: “Đàn anh có chuyện gì không?”

Mạc Diệp Thanh với không tới cô, tiếp tục ngoắc: “Em tới đây đỡ anh xuống.”

“A” Mục Nhĩ ngoan ngoãn đi tới phía trước, đầu gối quỳ bên cạnh anh.

Thật ra thì chuyện chỉ có vợ chồng mới có thể ngủ chung giường, ngay từ lúc Mạc Diệp Thanh xông vào phòng cô đã quên, chỉ cần là đàn anh, như thế nào cũng được.

Không có chuyện Nhiễm Tái Tái tới bệnh viện thì Mạc Diệp Thanh sẽ tiến hành từ từ, từng bước từng bước đến cô biến thành vợ của mình. Có thể nói sự xuất hiện của Nhiễm Tái Tái nhắc nhở anh, nếu như anh không cố gắng tranh thủ, vô cùng có khả năng cô sẽ là của người khác, cảm giác này, không tốt chút nào.

Nhìn đôi mắt trong suốt của cô, Mạc Diệp Thanh bị cuốn hút: “Mục Nhĩ, gả cho anh đi!”

Mấy chữ êm ái của Mạc Diệp Thanh khiến Mục Nhĩ phản ứng không kịp.

Ở chung một chỗ với Mạc Diệp Thanh, đây là điều Mục Nhĩ nguyện ý.

Nhưng.....Nếu như dính đến vấn đề hôn nhân.....

Mục Nhĩ không dám tin, đàn anh lại dễ dàng nói ra những lời ấy, giống như là ảo giác.

Mạc Diệp Thanh nhìn thấy sự nghi ngờ trong ánh mắt mờ mịt của cô, khẽ cười vuốt khuôn mặt cô: “Chúng ta đều đã ngủ cùng nhau rồi, chẳng lẽ không nên ở chung một chỗ sao?”

Bị một câu nói của anh chọc cười, tuy nói Mục Nhĩ đang nở nụ cười nhưng là nụ cười khổ lại khó chịu, giống như cô bị đàn anh nhắc nhở, cô không biết bảo hộ mình, xảy ra quan hệ trước hôn nhân với đàn anh.

Mạc Diệp Thanh biết cô hiểu lắm, vội vươn tay ôm chặt cô, nghiêm trang: “Anh không có nhẫn kim cương, không có nhà cao cấp, em nguyện ý gả cho anh sao?”

Cơ thể trong lòng rõ ràng cứng đờ, Mạc Diệp Thanh nở nụ cười ấm áp, khẽ vuốt lưng cô.

“Đàn anh, anh nghiêm túc sao?” Trong lòng Mục Nhĩ, hôn nhân là thần thánh, là chí cao vô thượng.

Mẹ yêu ba như vậy nhưng ba vẫn lấy mẹ ghê về.

Hạnh phúc tới bất ngờ cô chưa thể nào tiếp nhận được, hoặc là nói quá không chân thật, cô không dám tin tưởng đây là sự thật.

Nghiêng đầu hôn cổ cô, Mục Nhĩ run lên, Mạc Diệp Thanh khẽ thở bên tai cô: “Anh nghiêm túc, anh muốn kết hôn với tiểu Mục Nhĩ.”

Hai từ kết hôn truyền vào tai Mục Nhĩ chạm vào tim cô.

Yêu quá tha thiết.....

“Đàn anh! Anh.....Anh bị thương đây!”

Thân thể bị đè ra sau, Mục Nhĩ không để ý tới đè đặt, đỏ mặt nói.

Mạc Diệp Thanh bắt lấy hai tay cô đang đẩy anh, dịu dàng nói: “Không sao, vết thương nhẹ không ảnh hưởng đến dự hôn.”

Mục Nhĩ bị lời nói ý vị sâu xa của Mạc Diệp Thanh làm đỏ bừng cả mặt, đợi đến lúc cô phản ứng lại Mạc Diệp Thanh đã nắm tay cô đè vào nơi nguyên thủy đang phản ứng.

Mục Nhĩ ngượng ngùng.

“Đàn anh.....”

Một tiếng gọi không khiến Mạc Diệp Thanh mất hồn, nơi nguyên thủy nào đó càng phản ứng mạnh hơn.

Mục Nhĩ càng tránh thì Mạc Diệp Thanh càng muốn, Mạc Diệp Thanh nhấn chân: “Tiểu Mục Nhĩ, anh sắp chết rồi!”

Mục Nhĩ không dám nhìn vào mắt Mạc Diệp Thanh, cô sợ!

Vừa muốn rút lui, Mạc Diệp Thanh làm sao có thể cho phép?

Vừa nghe thấy Mạc Diệp Thanh sắp chết, Mục Nhĩ hoảng hồn, chính là một cô gái ngây thơ, anh nói gì đều tin, run rẩy giương mắt nhìn anh, ánh mắt anh nóng bỏng, đến nỗi cô muốn phát sốt.

Vốn dĩ Mục Nhĩ cảm thấy xấu hổ, Mạc Diệp Thanh lại cầm lấy tay cô, đi lên hơn một chút, khuôn mặt Mục Nhĩ đỏ đến nỗi có thể nhỏ ra máu.

Đôi môi vuốt ve bên tai cô, đây là nơi mẫn cảm của tiểu Mục Nhĩ, cơ thể phản ứng làm lòng người say mê.

Cô đẹp mới có thể khiến người ta phóng khoáng không đúng sao?

Trái tim của người phụ nữ tình nguyện càng tốt hơn là bị áp bức gấp một vạn lần.

Mạc Diệp Thanh có ý thức dùng hành động chỉ dẫn, Mục Nhĩ không cần dạy cũng biết đi theo, ngón tay thon dài mở thắt lưng, từng bước từng bước hướng cô về phía anh khát vọng.....

Tối nay Trì Mộc Nhiên mất ngủ, từ sau ngày đó, cô không nói nổi người kia, mỗi ngày hai tin nhắn, quá đáng hơn có lúc còn gọi điện thoại khiến cô phát điên.

So với bạn cùng lứa tuổi, Trì Mộc Nhiên có vẻ trưởng thành hơn, cô cho rằng không quan tâm tới là được, nhưng người kia gọi điện lại làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Hôm nay hơn chín giờ, người kia lại gửi tin nhắn chúc cô ngủ ngon, cô không trả lời, lên giường nằm ngủ.

Đang ngủ, tiếng điện thoại vang lên, cô nhắm mắt tìm di động, không nhìn màn hình, trực tiếp ấn nút nghe.

Quý Tư thường gọi điện thoại cho cô rất muộn nên cô cho rằng là Quý Tư gọi: “Rốt cuộc cậu cũng chịu gọi điện thoại cho mình?” Rất lâu không có tin tức của cô.

Đầu dây bên kia, Đô Nhất Vĩ khẽ nhếch môi: “Đúng vậy, rốt cuộc anh cũng gọi cho em rồi.”

Tiếng nói vừa truyền tới, Trì Mộc Nhiên mở mắt, lấy điện thoại ra nhìn, một số điện thoại lạ, xem như cô không lưu lại nhưng cũng biết là ai, cô lạnh mặt: “Trể thế này anh còn gọi điện thoại làm gì?”

Đô Nhất Vĩ ngồi ở dưới cửa khu nhà Phan Di Ái hỏi cô: “Em ngủ rồi sao?”

Trì Mộc Nhiên nhú mồm: “Ừ”.

Đô Nhất Vĩ im lặng một lúc lâu “Ừ” một tiếng, “Anh không biết em đã ngủ, vậy em ngủ ngon.”

Người này!

Trì Mộc Nhiên không muốn quan tâm tới chuyện của người khác nhưng cô vẫn thiện tâm hỏi một câu: “Anh uống rượu?”

Sao ông trời lại để cô nhạy cảm như vậy chứ? Tại sao cô không thể không phát hiện anh không bình thường chứ? Rõ ràng không có chút quan hệ nào!

Trên bậc thang ở dưới cửa, Đô Nhất Vĩ khẽ mỉm cười: “Có uống một chút.”

Giọng nói thì thầm khiến Trì Mộc Nhiên không thể mặc kệ anh: “Anh đang ở đâu?”

Trì Mộc Tu anh trai của cô đã bao lần phải nhập viện vì uống rượu say đến nỗi bất tỉnh, có lần nghiêm trọng đến mức phải rửa ruột mới có thể giữ được mạng sống, theo lời bác sĩ mà nói nếu trễ mười lăm phút thì chờ chết xác đi!

Nếu đã gọi điện thoại cho cô thì cô không thể mặc kệ được.

Mặc dù rất đáng ghét nhưng Trì Mộc Nhiên vẫn thay đồ, đeo giày đi ra ngoài.

Ngẩng mặt nhìn căn phòng tối om của cô Đô Nhất Vĩ khẽ cười: “Em mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy anh.”

Quý thần xui khiến, anh không nghĩ tới tại sao mình lại đi tới đây, anh chỉ muốn tìm người trò chuyện mà thôi.

Thầm mắng một câu “bệnh thần kinh”, cầm chìa khóa cùng điện thoại, Trì Mộc Nhiên mở cửa rồi lại rón rén đóng cửa.

Không đợi cô mở cửa sổ, đang cười bản thân mình ngu ngốc lại thấy một đôi giày xuất hiện trước mặt mình.

Trì Mộc Nhiên không nói rõ cảm giác của mình lúc này là thế nào, quan hệ của cô và anh không tốt, không quen không biết, sao anh lại cố tình ý lại vào cô? Bởi vì trò chơi quái quỷ kia sao?

Đô Nhất Vĩ ngồi trên bậc thang, Trì Mộc Nhiên đứng trước mặt anh, anh cúi đầu, đưa tay tháo dây giày của cô.

Trì Mộc Nhiên nghĩ muốn một cước đạp chết anh!

Nói trắng ra là cô lớn như vậy, ngoại trừ Phan Di Ái cùng anh trai cô chưa từng tiếp xúc với người con trai nào khác, cho nên hình như cô có chút kháng cự đối với con trai.

Thấy anh say nên Trì Mộc Nhiên không so đo với anh, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Nói đi, chuyện gì!” Trì Mộc Nhiên nhắm mắt vì sao trên trời, sắc mặt khó coi, nhưng trong lòng cảm thấy may mắn vì đã ra ngoài, bởi vì rất khó có thể ngắm được cảnh đẹp của bầu trời đêm.

Đô Nhất Vĩ nghiêng đầu nhìn cô: “Sao em biết anh có việc?”

Sao cô vừa nhìn đã có thể nhìn thấu?

Trì Mộc Nhiên lười phải nhìn ánh mắt ngu ngốc của anh, ngồi trên bậc thang, bởi vì lạnh, mặc ít nên hai tay đút túi quần.

Nhìn cô gái tóc ngắn đẹp bức người ngồi trước mặt Đô Nhất Vĩ cười khổ: “Không tình nguyện uống nhưng lại uống hơi nhiều nên có chút khó chịu.”

Trì Mộc Nhiên liếc mắt nhìn anh, nhíu mày, rốt cuộc cô hiểu rõ, thật sự là thân bất do kỳ, có chút đu lòng thay cho họ. Trì Mộc Tu cũng vậy, rõ ràng không muốn đi xã giao nhưng vì một chút mục đích nên không thể lùi bước.”

Ngồi bên cạnh anh, Trì Mộc Nhiên có thể ngửi thấy mùi rượu trên người anh, nói thật, Trì Mộc Nhiên không ghét đàn ông uống rượu, trừ phi mùi rượu cực kém, bởi vì Phan Di Ái thường mang theo mùi rượu về nhà.

Cuối cùng Trì Mộc Nhiên nghĩ đàn ông thường uống rượu nhất định là những người trong lòng có bí mật hoặc tâm sự, bọn họ muốn tìm người tâm sự.

Nghĩ đến đây Trì Mộc Nhiên gọn gàng dứt khoát nhìn bầu trời đầy sao: “Sau này không nên gọi điện thoại hay nhắn tin cho tôi, hay là nói không có cơ hội.”

Đô Nhất Vĩ nhìn cô cười: “Vậy ý em là tối nay anh cũng không nên tới tìm em.” Cười khổ: “Em tìm cơ hội tốt thế sao? Anh tìm em hẹn hò em lại nói những lời này?”

Mới vừa cảm thấy người này không tệ, nghe vậy, Trì Mộc Nhiên lập tức đập ngã hình tượng lúc nãy, lại liệt kê anh ta vào loại đàn ông khôn kiếp

Chương 92: Cô Gái Kia Là Bạn Gái Khương Lê

Lười so đo với anh, Trì Mộc Nhiên ngẩng đầu ngắm sao, một mình thưởng thức cảnh đêm.

Cô không nói lời nào, Đô Nhất Vĩ cũng không nói nữa.

Tối nay thật sự vì xã giao, uống không ít rượu. Nhắm mắt cúi đầu, đầu dựa lên vai Trì Mộc Nhiên.

Trì Mộc Nhiên: “.....”

Cầm tức nhìn cái đầu không khách khí kia, thấy anh khó chịu nhắm mắt cau mày, tâm lại trở nên mềm nhũn, không so đo với anh.

Lặng lẽ khẽ cười, Đô Nhất Vĩ hỏi cô: “Không thích anh gửi tin nhắn như vậy sao?”

Trì Mộc Nhiên không trả lời, không phải là đang nói nhầm sao?

Đô Nhất Vĩ lại tiếp tục: “Anh đây là theo đuổi em! Không phải con gái đều thích cảm giác có người theo đuổi sao? Với lại anh cũng không từ chối em, nói ra còn có mặt mũi.” Bao nhiêu cô gái mộng tưởng anh, anh đều xem như không thấy, nói không khoa trương một chút nào là có tới khoảng ba mươi người, tầm khoảng mười lăm mười sáu mười bảy, những cô gái kia gặp anh hận không thể móc tim móc phổi cho anh, còn cô gái trước mắt lại xem anh như vật thể lạ.

Vốn tưởng rằng, thời gian lâu dài, cô sẽ thành thói quen, không phải nói thời hạn một năm sao? Cũng gần nửa tháng rồi, người khác tựa hồ như đã tạo thành thói quen, cô lại vẫn ghét như cũ.

Không phải các nhà khoa học đã nói trăm hay không bằng tay quen sao? Sao cô lại thành ngoại lệ chứ?

Suy nghĩ kỹ một lúc lâu, Trì Mộc Nhiên nói: “Tôi với chưa thân lắm, nói trắng ra là không cùng một tần sóng, có thể phát điện sao?”

Đô Nhất Vĩ khẽ cười: “Trước lạ sau quen.”

Trì Mộc Nhiên mặt lạnh: “Đó là đối với người khác.”

Đô Nhất Vĩ nghiêng đầu tò mò nhìn cô: “Vậy thế nào mới tính là quen thuộc?” Khuôn mặt tràn đầy đùa giỡn.

Ánh mắt Trì Mộc Nhiên đầy kỳ quái: “Không nói chính xác được.”

Có người chỉ cần có một ngôi nhà là được, có vài người dù cho có đến một trăm lần cũng vô dụng.

Đô Nhất Vĩ hỏi: “Sao chúng ta lại không cùng một tần sóng sao?”

Trì Mộc Nhiên càng cảm thấy kỳ quái hơn, chân mày nhíu mày sâu hơn, cũng không biết phải hình dung người này thế nào, rõ ràng có một khoảng trống nên không thể có tiếng nói chung.

Có lẽ Đô Nhất Vĩ uống rất nhiều, nói nhiều hơn so với bình thường, đụng bả vai cô: “Nói một chút thôi!”

Sau khi nhìn thấy Tường Nhạc thì đến bây giờ Trì Mộc Nhiên vẫn còn bối rối!

Cô rất nghi ngờ, cô rất phiền não, rốt cuộc bây giờ cô là gì? Theo như lời của người ngoài, anh lớn lên cùng cô ấy? Vẫn là người nhà của anh. Cô không thể phá hư tình yêu của anh, nhưng anh chưa từng nhắc nhở cô, hoặc là nói anh đều giấu trong lòng, khiến cho cô cực kỳ buồn bực.

Tường Nhạc, Mẫn Thanh, Phàn Di Ái, đầu ô muốn nổ tung!

Đừng xem cô làm ra vẻ không quan tâm tới việc gì, cô cũng là người bình thường, cô cũng sẽ phát điên, cô cũng có giới hạn của riêng mình, cũng sẽ có thất tình lục dục, cô không phải thánh nhân, cô không phải thần vạn năng.

Nhìn sắc mặt càng ngày càng phức tạp của cô, Đô Nhất Vĩ cười hỏi: “Vậy em nói một chút, em và ai có tiếng nói chung?”

Một câu nói của Đô Nhất Vĩ khiến Trì Mộc Nhiên im lặng.

Đúng! Rốt cuộc cô có tiếng nói chung với ai?

Phản Di Ái sao? Lúc ở cùng anh, hai người dường như không nói gì, thậm chí có lúc cô còn cảm thấy lúng túng.

Bọn Đường Tiểu Náo sao? Cô lừa dối các cô ấy rất nhiều chuyện.

Anh trai sao? Anh trai rất bận, cô không muốn quấy rầy, mặc dù anh trai đối với cô rất tốt, phần lớn anh trai bận việc, không rảnh cùng cô nói chuyện, thời gian lâu tạo thành thói quen.

Buồn phiền gãi gãi đầu, Trì Mộc Nhiên không nhịn được: “Anh có thể tự về không? Tôi muốn về nhà.”

Đỗ Nhất Vĩ hỏi ngược lại: “Nếu như anh nói không thể tự về em sẽ đưa anh về sao?”

Vốn dĩ Trì Mộc Nhiên xoay người muốn rời đi lại dừng chân, nhìn anh: “Bản thân anh thật sự không thể tự về?”

Đỗ Nhất Vĩ cường điệu: “Anh là công dân tốt, uống rượu rồi sẽ không vi phạm pháp luật.”

Trì Mộc Nhiên nhìn anh chê cười: “Đừng nói với tôi là lúc anh tới không có tài xế chờ tới.”

Đỗ Nhất Vĩ buông tay: “Người ta nghe nói anh phải chờ bạn gái nên đi rồi.”

Trì Mộc Nhiên buồn bực cực điểm: “Vậy sao anh vẫn chưa chịu dậy!”

Nhìn vẻ mặt tức giận của cô rất thú vị! Đỗ Nhất Vĩ không dám nói ra, chậm rãi đứng dậy, mặt đối mặt với cô.

“Xe anh ở đâu?”

Nghe thấy giọng nói của cô càng ngày càng cộc, không có chút nữ tính, Đỗ Nhất Vĩ nhún vai cười, Trì Mộc Nhiên cảm thấy phiền chết, trừng mắt nhìn anh: “Không nhanh đi mau! Cười cái gì mà cười? Có gì đáng cười!”

Đỗ Nhất Vĩ sống vai cùng cô, Trì Mộc Nhiên cao một mét bảy mươi, lúc đi cùng cô cảm giác khác xa khi đi với những cô gái khác “Rốt cuộc anh biết tại sao em không có bạn trai rồi, đáng đáp cũng không xem là quá khó coi.”

Trì Mộc Nhiên nắm chặt tay: “Tôi là đai đen Taekwondo.”

Cảnh cáo trắng trợn, Đỗ Nhất Vĩ lại lơ đãng, tiếp tục cười nhạo cô: “Đai đen còn bị người ta đánh đến nổi thương tích đầy người?”

Hồ hấp Trì Mộc Nhiên chậm lại, ánh mắt nhìn anh cũng thay đổi: “Anh điều tra tôi?”

Đỗ Nhất Vĩ tiếp tục đi về phía trước: “Anh rất xứng đáng với chức danh người theo đuổi, không làm rõ ràng tình trạng của em thì làm sao đúng bệnh hốt thuốc.”

Trì Mộc Nhiên vốn dĩ còn tốt bụng muốn đưa về, chỉ sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao sau sự kiện Trì Mộc Tu say rượu cô liền cảm thấy sợ.

Điều tra cô rồi còn nói với khí thế hào hùng như vậy,, Trì Mộc Nhiên có lý do tức giận: “Tôi nói lại một lần nữa, không cần nhấn tin cho tôi nữa, càng không được gọi điện thoại cho tôi, trò chơi theo đuổi tình yêu đến đây là kết thúc, không cần chơi nữa, đều đã là người lớn, không cần ngây thơ như vậy.” Xoay người rời đi.

Trì Mộc Nhiên sợ cô không nhịn được ra tay đánh người.

Không sai, cô là người có khuynh hướng bạo lực, cô không phủ nhận.

Trì Mộc Nhiên bỏ đi, anh cũng không gọi lại. Đưa lưng về phía cô cười rạng rỡ, đi về phía chiếc xe dừng ở ven đường, tâm tình so với lúc tới tốt hơn nhiều.

.....

Trong biệt thự sát trụ sở quân đội, Quý Tư đã truyền nước biển mấy ngày, hôm nay rốt cuộc không phải truyền nữa.

Nhưng Lục Hai hai ngày liên tiếp không về nhà, trong lòng cô rất lo lắng.

Ăn cơm tối, Quý Tư tâm tình bất ổn nhằm chán nằm trên cửa sổ gỗ, một chiếc xe chạy từ cổng vào, hai mắt Quý Tư tỏa sáng, chạy ra ngoài với tốc độ nhanh nhất.

Lục Hai xuống xe, một chân còn chưa đứng vững, một cái ôm thật chặt xông tới, Quý Tư nhón chân lên mạnh mẽ ôm cổ anh, lỗ mũi ề ề ẩm “Em còn tưởng anh không còn cần em nữa!”

Từ ngày cô nói với anh “không biết cha của đứa bé là ai”, anh chưa từng quay về.

Tự hỏi, nếu như là cô.....cô nhất định sẽ không cần loại tàn hoa bại liễu như cô, hưởng chi, thân phận của Lục Hai nhạy cảm như vậy, anh còn phải đứng trước mọi người trong bang, anh còn phải gặp người.

Mặt như đưa đám, nước mắt không nhìn được rơi xuống.

Con mèo nhỏ của anh biết điều như vậy từ khi nào vậy?

“Sao anh lại không nhớ em chứ!” Lục Hai từ từ vỗ nhẹ lưng cô, hôn má cô, cô gái đáng yêu như vậy sao anh có thể không cần chứ? Anh không thể bỏ được.

Ban đêm ôm nhau ngủ, Quý Tư hết sức biểu hiện, muốn phục vụ anh nhưng Lục Hai lại ngăn lại, trong lòng Quý Tư đau nhói, ánh mắt lo lắng: “Có phải anh ghét em rồi không?”

Lục Hai bắt đầu cười, ôm chặt cô: “Sao có thể chứ? Anh cũng không sạch sẽ, phải nói là em ghét bỏ anh mới đúng.”

Mũi Quý Tư cay xè: “Vậy tại sao anh không muốn?” Trước kia chỉ cần có cơ hội anh đều sẽ không bỏ qua cho cô, anh đã từng thẳng thắn nói với cô rằng anh mê luyến cảm giác rong ruổi trong cơ thể cô.

Lục Hai nheo mắt cô: “Cô bé ngốc, cảm dục một tháng không biết sao?” Được rồi, bác sĩ chỉ nói với anh, chưa từng nói với cô.

Hốc mắt Quý Tư đỏ lên: “Sao anh lại tốt với em như vậy, nếu như sau này anh không đối xử tốt với em nữa thì em phải làm sao?”

Lục Hai vô cùng thỏa mãn, cười đến bao dung: “VẬt em không cần anh nữa, tới trừng phạt anh.”

Chôn đầu trong ngực anh, Quý Tư cảm thấy, cô có cả thế giới, là người phụ nữ hạnh phúc nhất: “Sẽ không, cả thế giới không cần anh nữa, chắc chắn em vẫn sẽ muốn anh.”

“Thật hay giả? Anh thế nào không tin.....!” Cười nhìn khuôn mặt nghiêm túc đang rung rung của cô, Lục Hai muốn trêu chọc cô.

Quý Tư biết tâm tư anh thế nào, đánh bộ ngực anh: “Sao anh lại hư hỏng như vậy chứ!”

Lục Hai mỉm cười: “Em cần phải suy nghĩ cho kỹ, anh không phải là người tốt gì, người xấu tự có ngày qua thu, sau này anh cũng có thể xảy ra chuyện gì bất trắc, bây giờ em đối ý vẫn còn kịp.”

Quý Tư lắc đầu: “Không hối hận, xem như anh không cần em.....em cũng sẽ bám lấy anh.”

Lục Hai cười nói: “Em đã nói chắc chắn muốn anh, không cho quyết nợ.”

Hai người nhìn nhau cười.

Nếu như Lục Hai biết anh có ngày kia, anh sẽ không nói những lời này.

Sáng sớm hôm sau, Lục Hai chuẩn bị đi làm, Quý Tư vẫn còn đang ngủ.

Ám vệ đứng chờ dưới lầu, thông báo hành trình hôm nay với Lục Hai, liền đưa mắt nhìn Lục Hai rời đi. Đợi đến khi Quý Tư tỉnh dậy liền nhìn thấy trong nhà xuất hiện thêm người lạ.

Khuôn mặt người lạ kia lạnh lùng, chờ Quý Tư ăn sáng. Mặc dù mặt trời đã lên cao.

“Anh ta là ai? Tại sao lại ở đây?” Quý Tư hỏi đi giúp việc mấy ngày nay vẫn đến chăm sóc cô chuyện ăn uống.

Đi giúp việc cười trả lời: “Đây là người bên cạnh cậu chủ, phụ trách bảo vệ sự an toàn của cậu chủ.”

Quý Tư không hiểu, nhìn về phía ám vệ: “Vậy tại sao anh lại ở đây?”

Ám vệ liếc nhìn thức ăn trên bàn, thấy cô ăn gần xong, mở miệng nói: “Ông chủ muốn cô đi gặp một người.”

Quý Tư đứng dậy cầm điện thoại gọi cho Lục Hai: “Anh cho người đưa em ra ngoài sao?” Vẫn là một người cẩn thận, biết không thể đi cùng người lạ.

Chân mày Lục Hai giãn ra “ừ” “Em ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

Lục Hai xem thời gian: “Vậy em tới đây đi, anh chờ em.”

Ám vệ đưa Quý Tư tới công ty, Lục Hai đưa cô tới trong một phòng làm việc, bên ngoài có sáu ám vệ mặc đồ giống nhau đứng canh, đẩy cửa phòng làm việc thứ hai ra, bên trong tối om, trong phòng chỉ còn lại ám vệ, Lục hai, Quý Tư.

Đóng cửa lại, ám vệ đưa tay bật đèn, trong phòng liền trở nên sáng tỏ, có thể thấy rõ ràng, trong phòng dùng xích sắt xích một người lại.

Người nọ ngẩng đầu nhìn bọn họ, Quý Tư nhích lại gần về phía Lục Hai, không thích mùi bị nôi đây lắm, đầy mùi máu tanh.

Lục Hai ôm bả vai cô, nhẹ giọng hỏi: “Nhìn xem có quen người này không.”

Người nọ hừ lạnh, hướng về phía Quý Tư cười đến ghê sợ.

Quý Tư lắc đầu “Không biết”. Chân mày nhíu càng sâu, rất ghét nụ cười của người này.

Ám vệ giờ tay tắt công tắc đèn trên tường, đổi thành một ngọn đèn nhỏ sáng mờ.

Lục Hai vẫn ôm vai Quý Tư như cũ: “Đã từng nghe nói tới Kaka chưa.”

Quý Tư tìm tòi trong đầu một chút: “Chưa từng nghe qua.” Ngửa đầu cười hỏi: “Kakashi thì sao?”

Lục Hai không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, ánh mắt cũng dịu dàng hơn: “Kakashi là gì?”

Quý Tư bày tỏ cô hết thuốc chữa “Về nhà hai chúng ta cùng xem lại, em thích một nhân vật anime.”

Lục Hai vẫn dịu dàng nhìn cô như cũ: “Là của hấn.”

Quý Tư: “.....”

Cô có thể nghe hiểu Lục Hai nói đến điều gì, ánh mắt nhìn về phía người bị xích, lần này nghiêm túc hơn mấy phần.

Đi về phía người bị xích, Quý Tư nhíu mày cẩn thận quan sát người bị xích: “Hôm đó anh cũng ở bữa tiệc sinh nhật của Tiểu Hồn Đan.”

Kaka nghiêng đầu nhỏ nước miếng, lộ ra khoe mắt bầm tím “Ông đây không ở đấy thì sao?”

Quý Tư lại hỏi: “Vậy anh để ý tôi lúc nào?”

Lục Hai tiến lên một bước, kéo cô trở về: “Lần này là anh làm liên lụy đến em, anh phải có trách nhiệm” Đối với cô xin lỗi.

Quý Tư lắc đầu, liếc nhìn người bị xích ngồi ở dưới đất “Anh đã chạm hết vào tôi rồi sao?”

Kaka nhìn Lục Hai cười lạnh: “Thế nào? Lục nhị thiếu gia chưa cho quý phu nhân xem video kích tình của chúng tôi sao?”

Lục Hai cười đáp: “Hai lạng thịt kia của mày sợ làm ô nhiễm mắt của cô ấy.”

Đối thủ buôn bán cạnh tranh, Lục Hai chưa từng nghĩ tới sẽ có người đem chủ ý đánh vào trên người cô, là anh sơ suất rồi.

Ánh mắt Kaka du đãng, ý vị xa xa: “Lục nhị thiếu gia sẽ không cho rằng tôi ngu ngốc đến nỗi để cho anh xử trí chứ?”

Lục Hai âm dương quái khí “hả” một tiếng “Có bản sao à?”

Quý Tư nghe hai người bọn họ nói chuyện, không thể nhịn được nữa, ánh mắt liếc khắp phòng, thấy trên bàn có một cái bật lửa, sai bước đi tới, cầm lấy bật lửa, đi tới trước mặt Kaka.

Kaka không sợ hãi, ý vào mình có bản sao, lòng trước được bọn họ không dám làm gì “Cảnh cáo các người, nếu như tôi xảy ra chuyện gì, video sẽ được phát tán, tôi là đàn ông không sao cả, gia đình nhà “Tư” ở thành phố cũng là một nhà nổi tiếng, cộng thêm tựa đề “vị hôn thê của quân giới quan hệ với người khác” có thể càng đáng xem hơn không?”

Lục Hai cười lạnh.

Ánh mắt Quý Tư đỏ như máu, ngồi chồm hồm xuống nắm quần Kaka, mở bật lửa, hướng về phía đũng quần anh ta đốt.....

“A.....”

Tiếng kêu gào thảm thiết vang lên cả văn phòng.

Quý Tư hung hăng tát lên mặt Kaka “Có phải đàn ông không chứ? Kêu la cái gì?”

Lục Hai nhún vai lắc đầu, cô nhóc quá tùy hứng, sao lại đáng yêu như vậy chứ?

Ám vệ tiến lên một bước, đôi tay dâng lên con dao sắc bén, không nói gì, chỉ cúi đầu.

Ánh mắt Quý Tư chột lóe, quỹ dị nhận lấy con dao trong tay ám vệ, dao ra khỏi vỏ, Quý Tư hướng về phía mũi dao thổi một hơi, Lục Hai đứng bên cạnh đưa bao tay cho cô.

Quý Tư sáng tỏ nhận lấy, đeo bao tay, cắn răng nghiêng lợi lại một lần nữa đi về phía Kaka.

“Vốn dĩ loại chuyện này tôi ghét nhất phải tự mình ra tay, có thể đối phó với loại người như mày, không tự mình ra tay lại không thoải mái, sẽ nhanh thôi, phải nắm chặt thời gian, thời gian rất quý báu.” Quý Tư vừa nói vừa ra tay.

Lục Hai thường thức màn kịch ác, chỉ sợ cô ghét bỏ dơ bẩn tay, cố ý chuẩn bị bao tay cho cô.

Trong lòng ám vệ thật sự bội phục cô gái này, quả nhiên là giống như ông chủ của cậu ta, không phải người một nhà không vào cùng một cửa.

Tiếng hét kinh hoàng lại một lần nữa vang lên, vang dội phía chân trời....

Một dao lại một dao, một tiếng cao hơn một tiếng, khàn cả giọng....

“A.....”

Kaka lăn lộn tại chỗ thì sao, cô chơi vui như vậy đủ rồi!

Kaka phản kháng thì sao? Không phải vẫn còn xích sắt đó sao? Anh ta không chạy được, đang trong phạm vi khống chế.

Lại một dao đi xuống, tay phải cầm sao, tay trái hời miếng thịt đã bị cắt đi, Quý Tư hỏi Lục Hai “Độ dày nào thế nào?”

“A.....Các người sẽ chết không từ tế!” Kaka khinh thường lời những người kia, tuyệt đối không nên đắc tội người nhà họ Lục, nhưng anh ta lại háo chiến muốn tới khiêu chiến.

Nhà họ Lục có gì hơn người? Nhà bọn họ là một gia đình danh môn danh giá suốt trăm năm!

Nhiều Kaka, cháu trai duy nhất của nhà họ Nhiếp.

Ở trong thành phố nhà họ Nhiếp được xem là một gia đình danh giá, nhưng nhân khẩu không nhiều, đến lượt Kaka, dứt khoát bị chặt đứt.

Sắc mặt Quý Tư khàn trương, ngồi trên mặt đất ngửa đầu nhìn Lục Hai: “Chồng, làm thế nào bây giờ? Em thật sợ hãi, nó nói em sẽ không được chết từ tế.”

Lục Hai ngồi chồm hổm xuống, nắm cầm Quý Tư: “Vậy hai chúng ta cùng chết không từ tế.”

Ám vệ: “.....” Một đôi cực phẩm.

.....

Hết thứ bảy và chủ nhật, quay trở lại trường học, bốn người tề tựu ở ký túc xá.

Quý Tư tâm tình tốt, tươi cười rạng rỡ, ngoại trừ sắc mặt sau khi làm tiểu phẫu vẫn còn trắng bệch, còn lại cơ thể sau khi được Lục Hai nuôi một thời gian đã tốt hơn nhiều, so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

Tri Mộc Nhiên vẫn duy trì thói quen hàng ngày lên xuống thất thường, mặc kệ Tri Mộc Tu, Phan Di Ái hay thậm chí là người đang theo đuổi cô, cô yên tĩnh trôi qua ngày, cũng có thể bình tĩnh đối đãi.

Bây giờ Mộc Nhĩ vẫn còn đắm chìm trong tư vị tình yêu nữa, đàn anh đã cầu hôn cô, ăn một bữa cơm cô cũng có thể cười khúc khích, đối với ai cũng có thể cười khúc khích.

Đường Tiểu Náo rời khỏi nhà Phong Dã Hồi, dễ thở hơn nhiều. Chính bản thân cô cũng không hiểu nổi rốt cuộc nụ hôn kia là thế nào. Đã hai tuần Quý Tư chưa tới trường, lúc xuất hiện còn không phải là đối tượng bị các nàng bao vây sao?

“Đi đâu mà không nói lời nào, bọn mình chuẩn bị báo cảnh sát rồi!”

“Minh còn tưởng cậu phạm phải sai lầm gì, bị chồng chưa cưới giam lỏng.”

Đường Tiểu Náo cùng Mộc Nhĩ hai người cậu một câu tôi một câu, Tri Mộc Nhiên cầm đồ ăn vặt mới mua về đứng bên ngoài hứng thú lắng nghe.

Đậu tằm, tôm, đồ ăn vặt được đặt trước mặt mỗi người, Tri Mộc Nhiên cũng ngồi xuống cạnh Mộc Nhĩ, bắt đầu dung nhập cuộc trò chuyện của bốn người.

Quý Tư kể chuyện mà mình gặp phải cho ba người nghe, trừ Tri Mộc Nhiên, Đường Tiểu Náo cùng Mộc Nhĩ thiếu chút nữa nổi điên, hiển nhiên cũng không chấp nhận được.

“Quý Tư! Mình không biết nên hình dung tâm tình mình lúc này thế nào nữa!” Mục Nhĩ sững sờ!

Quý Tư trợn mắt: “Chẳng lẽ còn muốn mình tự tử sao?”

Mục Nhĩ khoát tay: “Mình không có ý đó, chỉ là mình....”

Không có từ ngữ thích hợp để hình dung, Mục Nhĩ chỉ nghĩ thế nào thì nói như vậy: “Mình thật sự không nghĩ tới, chồng chưa cưới của cậu vì cậu lại có thể làm chuyện như vậy, anh ấy nhất định rất yêu cậu, cậu nhất định phải đối với anh ấy thật tốt.”

Tri Mộc Nhiên xen vào nói: “Đây không phải là vấn đề có yêu hay không, đây là vấn đề độ lượng, Lục Hai là một người đàn ông chân chính.”

Quý Tư cũng không phải là tự nguyện, cô bị đối thủ làm ăn của Lục Hai gây tổn thương, cô mới là người vô tội.

Đường Tiểu Náo buồn cười: “Vậy cậu đối với người tên KaKa kia như thế, sau này anh ta.....Còn có thể sinh con sao?”

Mục Nhĩ suy nghĩ một chút: “Đường Tiểu Náo, cậu phải hỏi, hắn ta còn có thể tạo người hay không?”

Quý Tư cười ha ha: “Mình mặc kệ! Dù sao mình cũng đã được trút giận!”

Tri Mộc Nhiên hỏi: “Sao cậu không trực tiếp giết hắn ta đi?”

Quý Tư nghiêm túc: “Giết người là phạm pháp, mình muốn làm công dân tốt!”

Mục Nhĩ: “.....”

Đường Tiểu Náo: “.....”

Tri Mộc Nhĩ hô “ngừng” một tiếng: “Chờ người nhà họ Nhiếp tìm cậu tính sổ đi.”

Mặc dù Tri Mộc Nhiên không thường xuyên ở đây nhưng chuyện cần biết cô đều biết hết.

Nhà họ Nhiếp, không thể khinh thường.

Bọn họ ở trong trường trôi qua yên ổn. Bên ngoài đã nổi bão.

Trên đường về nhà Phong Dã Hồi bị chặn lại, bốn chiếc xe việt dã đậu chung quanh xe, có thể thấy người trên xe không kiểm chế được.

Thấy người từ trên xe bước xuống, Phong Dã Hồi thảm thán trong lòng, quá nhiều phiền toái.

Cố Dĩ Mạch xiêu vẹo đi tới bên cửa xe Phong Dã Hồi, đầu xuất hiện trước mặt anh, cánh tay đặt trên cửa xe, liếm liếm khóe môi “Tự mình xuống hay để tôi mời cậu xuống?”

Phong Dã Hồi mở cửa bước xuống xe, hướng về phía Cố Dĩ Mạch kêu “đàn anh”.

Hôm nay Phong Dã Hồi đã sớm phát hiện ra bọn họ, anh không có ý định tránh, bởi vì Cố Dĩ Mạch nên anh không tránh được.

Cố Dĩ Mạch vây quanh Phong Dã Hồi, hừ lạnh một tiếng “Thì ra cậu cũng biết tôi?”

Phong Dã Hồi không kiêu ngạo không tự ti “Đàn anh nói đùa, sao em có thể không biết anh chứ?”

Cố Dĩ Mạch là luật sư đại diện của “Lăng Vân Hội”, nói đến anh ta thì phải nói rằng đó là một người đàn ông từng trải.

“Hội trưởng Lăng Vân Hội” được truyền từ Huyền Trần chuyển cho con rể Lục Tứ, mà hội trưởng đời trước của Lục Tứ là chị gái của Lục Tứ, Lục Ba, con dâu của Huyền Trần. Sau đó lại có tiếng mà không có miếng, hôn nhân không duy trì được lâu, Lục Ba lién ly hôn, gả cho người khác, ma xui quỷ khiến, con gái của Huyền Trần lại gả cho Lục Tứ, Lục Tứ liền tiếp nhận chức “hội trưởng Lăng Vân Hội”.

Mà Cố Dĩ Mạch, vốn dĩ đang phát triển sự nghiệp ở Nhật Bản, có thể nói là “Hắc Đạo Từ Thần” ở Nhật Bản. Lúc đầu vì Lục Ba là hội trưởng Lăng Vân nên về nước cống hiến. Anh ta và Lục Ba là thanh mai trúc mã, đối với Lục Ba là một mối tình thâm thiết.

Sau đó Lục Tứ tiếp nhận chức hội trưởng anh ta cũng không rời đi.

Lục Ba có thể gả cho người khác phải nói là công lao của Cố Dĩ Mạch, anh ta đã sớm hối tiếc vô số lần.

“Lăng Vân Hội” ở trong thành phố thậm chí là toàn cầu, là một bang hội có tiếng, Phong Dã Hồi làm sao có thể không biết đến luật sư đại diện của bọn họ chứ.

Huống chi, rất nhiều trường hợp, bọn họ đều sẽ chạm mặt, lúc con trai thứ hai nhà họ Lục đính hôn, bọn họ đã gặp mặt nhau.

Cố Dĩ Mạch vừa nhìn đã biết không phải loại người tốt lành gì, Phong Dã Hồi chờ anh ta nói tiếp.

Dù sao, đêm đó cùng Đường Tiểu Náo đi xem phim, hành động của bọn họ ở ghế sau anh đều rất rõ ràng, Đường Tiểu Náo còn nhiều lần quay đầu lại, xem như là chạm vào chỗ hiểm.

Cố Dĩ Mạch châm điếu thuốc “Cũng không có gì.”

Tiếp đó, Cố Dĩ Mạch không nói gì, người ở bên cạnh anh ta đã mở miệng trước “Anh Mạch còn chưa được thử qua khoản này của cậu Hồi, cậu Hồi đi theo anh Mạch được chứ!”

Người ở bên cạnh Cố Dĩ Mạch đều là bạn cùng lứa tuổi với anh ta, so với Phong Dã Hồi lớn hơn năm đến sáu tuổi, từng người cười đến nỗi không thấy ánh mắt trời.

Trước kia chỉ nghe nói qua, sau khi Lục Ba lập gia đình, Cố Dĩ Mạch đã thay đổi sở thích, bây giờ nhìn lại, thật đúng là có chuyện như vậy. Vẫn dĩ đêm đó anh cho rằng là người khác chơi đùa, chứ không phải chính anh ta.

Phong Dã Hồi khẽ mỉm cười: “Đàn anh nói đùa.”

Ánh mắt Cố Dĩ Mạch nhìn về phía Phong Dã Hồi, hít một hơi thuốc lá “Hoặc là....”

Cố Dĩ Mạch chưa nói xong, người bên cạnh đã đỡ lời “Vậy thì càng dễ xử lý, vậy dứt khoát đưa cô bé kia đến cho bọn anh chơi đùa đi.”

Phong Dã Hồi trên mặt vẫn nở nụ cười nhưng trong lòng cảm thấy khổ sở, đây chính là quyền lực, đây chính là năng lực.

Rất dễ nhận thấy, hiện tại anh không có thực lực cò kè mặc cả với bọn họ “Đàn anh, sau này còn phải cộng tác.”

Cố Dĩ Mạch vòng quanh Phong Dã Hồi một vòng, sau đó đứng lại nhìn Phong Dã Hồi “Kêu lên để anh nghe một chút, kêu một tiếng anh đây xem như không có chuyện gì.”

Phong Dã Hồi cảm thấy khó chịu trong lòng nhưng vẫn giữ nguyên nụ cười như vũ “Anh Cố, đại nhân không chấp tiểu nhân, em ở đây cảm ơn anh trước.”

“Ha ha ha ha....” Cố Dĩ Mạch ngửa đầu cười to, nắm cằm Phong Dã Hồi “Cậu muốn cảm ơn tôi thế nào đây?”

Một tên đàn ông ban ngày ban mặt bị đối đãi như vậy, Phong Dã Hồi cảm thấy không cam lòng nhưng trên mặt chỉ có thể cười không thể nói gì.

Cố Dĩ Mạch đi tới gần hỏi “Đó không phải là bạn gái của Khương Lê sao?”

Lúc Đường Tiểu Náo còn là con gái của thị trưởng, cô đã cùng Khương Lê đến tham gia tiệc đính hôn của Lục Hai, những người quen biết với Khương Lê đều biết đến Đường Tiểu Náo.

Phong Dã Hồi khẽ “Ừ”.

Người đi theo Cố Dĩ Mạch nhắc nhở Phong Dã Hồi “Anh Mạch nhà chúng tôi nam nữ đều ăn.”

Ý tại lời nói quá rõ ràng, Phong Dã Hồi thủy chung nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn Cố Dĩ Mạch “Đàn anh, cô ấy tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, kính xin đàn anh giờ cao đánh khẽ”.

Cố Dĩ Mạch là đang so đo đêm đó bị quấy rầy.

“Cô bé này.....Không thể động được sao?” Phong Dã Hồi vừa mới nói xong Cố Dĩ Mạch đã hỏi lại.

Phong Dã Hồi suy nghĩ xem phải trả lời thế nào Cố Dĩ Mạch mới không đi trêu chọc cô.

“Ha ha, dọa cậu sợ rồi sao, anh đây có việc phải đi trước, sau này lại gặp!” Ý vị sâu xa nói, Cố Dĩ Mạch quay người đi.

Anh ta đây là đã trêu chọc con mèo nhỏ xong.

Người bên cạnh đợi đến khi Cố Dĩ Mạch đã lên xe mới nhìn Phong Dã Hồi cười nói: “Cậu nên cảm ơn bạn của cô gái kia, hôm nay anh Mạch đi gặp Lục Ba.”

Lời nói sâu xa, Phong Dã Hồi tự suy nghĩ.

Đều là những người hiểu chuyện, Phong Dã Hồi cùng Mạc Diệp Thanh có lẽ sẽ là người thay thế Quyền Liệt, nề mặt một lần, sau này dễ qua lại.

Đối với người kia gật đầu một cái, sau khi người đó rời đi Phong Dã Hồi cũng lên xe.

Bạn của Đường Tiểu Náo là chỉ những người bạn trong ký túc xá của cô? Quý Tư, Mục Nhĩ, Trì Mộc Nhiên.

Lục Ba có quan hệ với ai chứ?

Quý Tư là hôn thê của Lục Hai, Trì Mộc Nhiên ở cùng Phần Di Ái, Phần Di Ái là anh em cùng cha khác mẹ với chồng của Lục Ba, nói như vậy vẫn còn có chút quan hệ vòng vo.

Nhưng Cổ Dĩ Mạch này sau này nếu sống chung sợ là sẽ không dễ buông tha.

Mạc Diệp Thanh im hơi lặng tiếng chiến đấu cùng trong bang và ngoài bang, một điểm cũng không thể để lộ, nếu không sẽ mất tất cả.

Gần đây Lộ Thần Tây cura được con gái của một nguyên lão trong bang, đây là muốn xả thân vì nghĩa, thật sự muốn đoạt được thực quyền, bán đứng nhan sắc, đánh thẳng vào trong lửa nóng.

Phong Dã Hồi phụ trách làm lung lạc những người chưa có quyết định, thuận lợi hơn nhiều so với trong tưởng tượng, dù sao dùng lợi ích để nói chuyện tương đối dễ.

Đô Nhất Vĩ gần đây một ngày ba bữa đều uống rượu, cả ngày say khướt, càng tới gần thành công bọn họ càng gian nan.

Chiều thứ sáu sau khi tan học, Trì Mộc Nhiên cùng Mục Nhĩ và Đường Tiểu Náo tới sân ga, ngồi xe buýt về nhà. Quý Tư là con nhà giàu, ngồi xe riêng về nhà.

Ai đến trạm thì xuống tàu.

Trì Mộc Nhiên xuống xe phải đi bộ năm phút nữa mới có thể về đến nhà.

Đi tới đi lui cô cảm thấy có gì đó không đúng, đứng lại, đề cao cảnh giác.

Lúc trước đề là có người phái người tới quấy rầy cô, lúc này là Trương Nhạc tự ra tay.

Ngồi trên cây nhìn người sắp về đến nhà Trương Nhạc nâng trán cười.

Trì Mộc Nhiên quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn người đang thanh thản ngồi trên cây.

Trương Nhạc từ trên cây nhảy xuống, đối với Trì Mộc Nhiên vỗ tay một cái, bày tỏ tán dương, xem như không tệ, không phải là một bình hoa chỉ dùng để trang trí.

Trì Mộc Nhiên thần nhiên, anh ta không nói lời nào, cô cũng không lên tiếng.

Trương Nhạc nghiêng đầu cười một tiếng nhưng thực ra vô cùng thương thức cô bé này, khoanh tay đánh giá “Biết cô giống ai không?”

Trì Mộc Nhiên làm mặt lạnh: “Không biết.”

Trương Nhạc phát hiện ra Trì Mộc Nhiên cho anh ta cảm giác giống với Lục Ba, lạnh lùng vô tình!

Lắc đầu cười một tiếng, Trương Nhạc trở lại chuyện của mình: “Nếu Phần Di Ái không thấy cô nữa sẽ như thế nào?”

Trì Mộc Nhiên lui về phía sau một bước: “Sẽ không như thế nào.”

Trương Nhạc nhìn cô với đôi mắt của hồ ly, chớp qua tính toán, mỉm môi: “Không thử một chút làm sao biết.”

Nhìn chung quanh một chút chỉ có một mình Trương Nhạc, Trì Mộc Nhiên chuẩn bị tư thế đánh nhau.

Đánh nhau với đàn ông chưa chắc cô đã thua.

Trương Nhạc hí đôi mắt tràn đầy nguy hiểm nhìn Trương Nhạc “Đừng tưởng rằng tôi sẽ lưu tình khi xuống tay với phụ nữ.” Đối với phụ nữ anh ta thích dùng ám chiêu hơn, đây là điều Lục Ba cùng Mẫn Thanh dạy cho anh ta.

Trì Mộc Nhiên nở nụ cười đầy tự tin: “Đến đây đi!”

Muốn cô ngoan ngoãn đi theo anh ta là điều không thể nào xảy ra.

Trương Nhạc, đã bao lâu chưa thân thiết với phụ nữ? Hai năm? Hay là lâu hơn? Mẫn Thanh đi bao nhiêu lâu, lâu đến nỗi anh ta đã quên mất.

Được, đã có người muốn đánh nhau, vậy anh ta liền vui vẻ bồi cùng, đánh nhau một trận. Chỉ là không biết cô gái trước mắt này có bảnh lĩnh hay không, không biết có thể tiếp được vài chiêu của anh hay không.

Sa sầm mặt, Trương Nhạc nắm chặt tay thành quyền, trực bức Trì Mộc Nhiên.

Lúc trước đánh nhau với Mẫn Thanh và Lục Ba anh ta đều dùng tay phải, đây là lần đầu Tường Nhạc không biết đẳng cấp của cô tới đâu.

Tri Mộc Nhiên thấy anh ta dùng tay trái, linh hoạt mà nhanh chóng dùng tay trái, hai người ra quyền, đồng thời lui về phía sau. Cuối cùng sức lực của nam và nữ cách xa nhau, Tri Mộc Nhiên không thể chịu nổi, chống tay vịn trên mặt đất mới có thể tránh không bị ngã.

Mới vừa ổn định cơ thể, Tri Mộc Nhiên nhanh chóng đứng dậy, lại một lần nữa nhào về phía Tường Nhạc, chân nhắm về phía tim Tường Nhạc.

Tường Nhạc tay mất lạnh lẽo nghiêng người tránh được.

Tường Nhạc tránh né khiến cho Tri Mộc Nhiên ngay cả vạt áo cũng không thể nắm được.

Tốc độ của Tri Mộc Nhiên so với Mẫn Thanh sợ là không kém Mẫn Thanh, Tường Nhạc nhếch miệng cười.

Đánh thắng, điện thoại trong túi Tri Mộc Nhiên kêu lên, Tường Nhạc dùng tay né tránh “Nghe điện thoại trước đi.”

Đối với Tri Mộc Nhiên, đầu tiên Tường Nhạc thấy được tính cách của Lục Ba trên người cô, hiện tại lại thấy được bóng dáng quật cường của Mẫn Thanh, Tường Nhạc nghĩ, anh ta không phải là một người có tâm địa sắt đá, từ trước đến giờ anh ta là một người thương hoa tiếc ngọc.

Thấy số điện thoại, Tri Mộc Nhiên liền cúp máy, thở hổn hển bày ra chiêu tiếp theo: “Quay lại!”

Là một người không quen biểu đạt ra ngoài, nếu như tìm được đối thủ, luôn thích chiến đấu, cũng có thể xem như tìm người đánh nhau cho đã nghiền!

Tri Mộc Nhiên chưa từng đánh nhau sáng khoái như vậy.

Tường Nhạc còn chưa phản ứng, điện thoại trong túi Tri Mộc Nhiên lại vang lên như bùa đòi mạng.

“Nghe đi!” Tường Nhạc hạ tay xuống, ý bảo anh ta có nhiều thời gian, không cần vội.

Ấn nút trả lời, Tri Mộc Nhiên thở hổn hển, trả lời đối phương: “Tôi nói rồi, sau này không được gọi điện thoại cho tôi nữa.”

Người đầu dây bên kia đang lái xe về phía bọn họ nở nụ cười, anh biết cô sẽ nói như vậy: “Tôi lại không đồng ý.”

“Đừng cúp máy, anh đang đến nhà em.” Vừa dứt lời, Tri Mộc Nhiên không vui giương mắt nhìn thấy một chiếc xe Chevrolet Kopa màu đen chậm rãi tới gần.

Tường Nhạc hứng thú nhìn Tri Mộc Nhiên cùng Đô Nhất Vĩ, một người ghét bỏ, một người rõ ràng biết người ta không muốn gặp nhưng vẫn đi tới.

Đối với quan hệ của bọn họ Tường Nhạc cảm thấy cực kỳ hứng thú, nếu như con bé này cảm ứng Phàn Di Ái, anh ta sẽ đặt một bữa tiệc.

Mỗi lần Đô Nhất Vĩ và Tri Mộc Nhiên gặp nhau đều ra về trong không vui nhưng mỗi lần Đô Nhất Vĩ thấy Tri Mộc Nhiên tâm tình sẽ tốt hơn nhiều.

Mục Nhĩ đã có chìa khóa nhà Mạc Diệp Thanh, sau khi về nhà, Mạc Diệp Thanh không có nhà, “Tiểu Bất Điểm” vui mừng chạy trong sân, nhìn thấy cô liền nhào tới, nũng nịu.

Quét mắt khắp xung quanh sân một vòng, không tìm thấy bóng dáng của Mạc Diệp Thanh, Mục Nhĩ tịch mịch vuốt đầu “Tiểu Bất Điểm”, khẽ lầm bầm “Sau đàn anh vẫn chưa về? Bình thường anh ấy đều về nhà rất muộn sao?”

Lúc trước nếu như thứ sáu cô về nhà thì bình thường anh đều đã ở nhà.

“Anh ta sẽ không về!”

Sau lưng có giọng nói truyền tới, “Tiểu Bất Điểm” sủa lên, Mục Nhĩ kéo Tiểu Bất Điểm nhìn về phía người đang đến gần.

Một cô gái chưa tới hai mươi tuổi, quần áo nhìn qua có vẻ trưởng thành, không hợp với lứa tuổi của cô. Còn có một cậu bé đi vào cùng cô, có kiểu tóc xù, thật sự rất khoa trương.

So với một cô gái ngoan ngoãn như Mục Nhĩ, phản ứng đầu tiên của bọn họ sau khi nhìn thấy cô là cách xa, dĩ nhiên cô cũng sẽ làm như vậy.

Cậu bé kia cho rằng Mục Nhĩ lui về phía sau vì độ đẹp trai của mình, ngược đầu, héch mồm về phía trước, cảm giác rất tốt.

“Ai cho em đứng trước chị?” Cô gái tức giận nói với cậu bé.

Cậu bé lập tức lui về phía sau, đứng sau lưng cô gái, ánh mắt nhìn chằm chằm Mục Nhĩ.

Cô gái có mái tóc dài màu xanh lam, mặc một bộ đồ bó sát người, nếu nhúc nhích là có thể lộ ra đồ lót, Mục Nhĩ thật lo lắng, rốt cuộc cô gái này có mặc quần áo hay không, nếu như cô ấy ra ngoài như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Kiều ngạo trước mặt Mục Nhĩ, cô gái nhìn chằm chằm “Tiểu Bất Điểm”: “Tôi là Hỏa Diệm! Là người phụ nữ của Mạc Diệp Thanh! Bây giờ như vậy!”

Sau này cũng sẽ như vậy!”

Cô ta vừa mở miệng Mục Nhĩ liền nản lòng thoái chí.

Cô gái này bao nhiêu tuổi liền nghỉ học?

Bộ dáng Mục Nhĩ bị cô gái kia hiểu nhầm là mình thành công thông báo chủ quyền, càng vênh váo há hê hơn lúc này: “Nói cho cô biết, tôi đã mười bảy tuổi! Trẻ đẹp hơn so với cô! Mười sáu tuổi vì đánh nhau mà nghỉ học! Mạc Diệp Thanh vẫn luôn theo tôi! Cô đừng có thò chân vào! Có nghe thấy hay không?”

Mục Nhĩ: “.....”

Nghe thấy cô gái kia mười sáu tuổi liền nghỉ học, sao lại còn có thể kiêu ngạo như vậy? Rốt cuộc cô ấy có nghĩ tới cuộc sống sau này hay không?

Thôi, Mục Nhĩ suy nghĩ lại, bây giờ cô cũng không tốt hơn cô gái trước mắt này là bao.

Nhưng.....Lúc này Mạc Diệp Thanh vẫn chưa về cô có chút lo lắng.

Thấy Mục Nhĩ đứng im không động, cô gái nhìn chăm chăm cô: “Tôi đang nói chuyện với cô đó cô có nghe thấy hay không? Lỡ tai cô có nhét bông gòn à?”

Thấy mình hấp dẫn được người khác phái cậu bé kia nói chuyện thay Mục Nhĩ, khẽ kéo quần áo cô gái nhẹ giọng nhắc nhở: “Chúng ta đi thôi, nếu chút nữa đại ca nhỏ quay về thì chúng ta sẽ rất thảm.”

Cô gái kia tự cho là đúng, ưỡn ngực nhìn chăm chăm Mục Nhĩ, khuôn mặt vì tức giận mà trở nên vằn vện: “Sợ cái gì, Mạc Diệp Thanh hiểu chị nhất! Chị muốn cô ta đi, Mạc Diệp Thanh nhất định phải khiến cô ta đi! Anh ấy sẽ không làm gì chúng ta! Yên tâm đi!”

Nhìn về phía Mục Nhĩ đang đứng im không nhúc nhích, cô gái kia nói: “Nói cô đó? Tại sao còn chưa đi?” Vốn dĩ là một cô gái xinh đẹp, lại có đạo đức như vậy, Mục Nhĩ cảm thấy tiếc hận trong lòng.

Mục Nhĩ vẫn chưa phản ứng lại, cô gái kia rất tức giận lập tức liền xông tới, nhanh chóng dùng sức đẩy bả vai Mục Nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Uống Phi Tinh Thâm, Giá Đùa Giỡn Cưới Thật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.